YILAN VE GECENİN KANATLARI

NYAXIA'NIN TAÇLARI SERİSİ

CARISSA BROADBENT

GECEDOĞAN DÜETİ 1

Gecedoğan vampir kralının evlatlık insan kızı Oraya, onu öldürmek için tasarlanmış bir dünyadaki yerini zorla kazanmak zorundaydı. Avdan daha fazlası olmak için tek şansı, bizzat ölüm tanrıçasının düzenlediği efsanevi bir turnuva olan Kejari'ye katılmaktı.

Ancak üç vampir hanesinin en acımasız savaşçıları arasındayken kazanmak kolay değildi. Oraya, hayatta kalabilmek için gizemli bir rakiple ittifak yapmak zorunda kalmıştı.

Raihn acımasız bir vampir ve becerikli bir katildi, ayrıca Oraya'nın babasının tahtının düşmanıydı. Fakat Oraya'yı en çok korkutan şey, adama tuhaf bir şekilde kapıldığını hissetmesiydi.

Ama Kejari'de merhamete yer yoktu. Gece Hanesi için yaklaşan savaş, Oraya'nın evine dair bildiğini sandığı her şeyi yerle bir ediyordu. Raihn onu herkesten daha iyi anlıyor olsa bile, hiçbir şeyin aşktan daha ölümcül olmadığı bir krallıkta aralarında filizlenen duygular Oraya'nın sonu olabilirdi.

MARTI
/martiyayinlari
ISBN: 978-625-366-144-1
9 786253 661441

OBRAES
Kan Hanesi
Kemik Denizi
İnsan Uluslari
Salinae
Rishan Bölgesi
Liturno Nehri
Sivr
Gece Hanesi
Fildişi Denizi
Gölge Hanesi
Nfania'nin Kalkani

YILAN VE GECENİN KANATLARI
Özgün Adı: The Serpent and the Wings of Night
Carissa Broadbent

Çeviren : İdil Berfin Akın
Editör : Derya Sevim
Düzelti : Gülçin Özbek Kuyumcu
Son Okuma : Aslı Özge Önemli
Kapak Tasarım : Cover Art by KD Ritchie at Storywrappers Design
Kapak Uygulama : Ali Özer
Sayfa Tasarım : Elif Aydın

Türü: Yetişkin - Fantastik
Kitap No: 2655

zm

1. Baskı: Nisan 2024
ISBN: 978-625-366-144-1

Yayınevi Sertifika No: 12330

Map Design by Carissa Broadbent
Copyright © 2022 by Carissa Broadbent
Bu kitabın Türkçe yayın hakları Aslı Karasuil Telif Hakları Ajansı aracılığıyla Martı Yayın Dağ. San. Tic. AŞ'ye aittir. Yayınevinden izin alınmadan kısmen ya da tamamen alıntı yapılamaz, hiçbir şekilde kopya edilemez, çoğaltılamaz, yayımlanamaz.

Martı Yayın Grubu
Maltepe Mah. Davutpaşa Cad.
Yılanlı Ayazma Sok. No: 8
Zeytinburnu / İstanbul
Tel: 0212 483 27 37 - 483 43 13
Fax: 0212 483 27 38
www.martiyayinlari.com
info@martiyayinlari.com

Duzenleme
Ny.Ozlem

Baskı ve Cilt
Egem Basım Yayın
Gümüşsuyu cd. Odin İş Merkezi B Blok. Kat:2
Topkapı /İST
Tel: (0212) 554 75 72
Sertifika No: 43624

Ninova

NYAXIA'NIN TAÇLARI SERİSİ

CARISSA BROADBENT

YILAN VE GECENİN KANATLARI

Çeviren: İdil Berfin Akın

Ninova

Yazarın Notu

Bu kitap şiddet, işkence, geçmiş tecavüz anıları, kendine zarar verme, duygusal istismar, kölelik ve cinsel istismar göndermeleri de dahil olmak üzere bazı okurlar için okuması zor olabilecek konular içermektedir.

GİRİŞ

Kral en büyük aşkının onun kıyameti olacağını ve ona küçük, çaresiz bir insan çocuğu şeklinde geleceğini o zamanlar bilmiyordu.

Çocuk, sonsuzluğa uzanan çürümüşlüğün içindeki tek yaşam kıpırtısıydı. Yüzlerce mil mesafede yaşayan tek ölümlüydü. Belki dört, belki de sekiz yaşındaydı. Anlaması zordu çünkü insanlar için bile çok ufak tefekti. Kırılgan ve sıska bir tipti. Geniş, gri gözlerinin üzerine dökülen düz siyah saçları vardı.

Kızın ailesi muhtemelen yanmış kirişlerin ve paramparça olmuş taşların altında bir yerde, tanınmayacak kadar ezilmiş bir halde yatıyordu. Belki de mahvolmuş cesetleri gece dışarıda kalmış, avcılar tarafından yenmişti. Benzer yaratıklar şimdi çocuğun peşindeydi, bir şahinin tavşana baktığı türden bir ilgiyle onu izliyorlardı.

İnsanlar bu dünyada bundan ibaretti. Av, böcek ya da genelde ikisi birden sayılırlardı.

Kanatlı üç adam, kızın önüne inip talihlerine gülümsediler. Küçük kız, altında sıkıştığı enkazdan kurtulmak için hızla çırpınmaya başladı. Karşısındaki adamların ne olduğunu anlamıştı. Sivri dişlerini, siyah ve tüysüz kanatlarını, hatta üstlerindeki üniformaları bile tanımış olabilirdi. Hiaj Gecedoğan Kralı'nın koyu

moruna bürünmüşlerdi. Muhtemelen çocuğun evini yakan adamlar da böyle üniformalar giymişlerdi.

Ancak kız kaçamıyordu. Kıyafetleri yırtılmış, etrafındaki enkaza sıkışmıştı. Üstelik taşları kıpırdatamayacak kadar ufaktı.

"Şuna bakın. Küçük bir kuzu." Adamlar ona yaklaştı. İçlerinden biri ona uzanırken kız hırladı ve küçük, küt dişleriyle adamın parmak uçlarını ısırdı.

Asker tıslayarak elini hızla çektiği sırada yanındakiler güldü.

"Kuzu mu? Daha çok engerek gibi."

Bir diğeri, "Sıradan bir bahçe yılanı da olabilir," dedi küçümseyerek.

Kızın ısırdığı asker elini ovuşturup kızıl siyah karışımı bir renkle akan birkaç damla kanı sildi. Çocuğa doğru ilerleyerek, "Önemi yok," diye homurdandı. "Hepsinin tadı aynı. Siz piç herifleri bilemeyeceğim ama ben bu kadar uzun bir geceden sonra acıktım."

Ardından hepsinin üstüne bir gölge düştü.

Adamlar hareketsizleşti. Saygı dolu tavırlarla başlarını eğmişlerdi. Serin havada bir rüzgâr eserken yüzlerinin ve kanatlarının etrafını saran karanlık, boğazlarına dayanmış bir bıçağı andırıyordu.

Hiaj Kral'ı tek kelime bile etmedi, zaten bunu yapmasına gerek yoktu. Varlığını hissettirdiği anda tüm savaşçıları sessizliğe bürünmüştü.

Fiziksel olarak en kuvvetli vampir o değildi. Ne en vahşi savaşçı ne de en bilge âlim oydu. Ancak bizzat Tanrıça Nyaxia'nın onu kutsadığı söylenirdi ve kralla tanışan herkes bunun doğru olduğuna yemin ederdi. Kralın her zerresinden güç akıyor, her nefesi ölümü çağrıştırıyordu.

Kral o küçük evin enkazının üstünden geçerken askerleri hiçbir şey söylemedi.

Uzun dakikaların ardından biri şansını denedi. "Bölgedeki Rishanlar temizlendi. Adamlarımızın kalanı kuzeye..."

Kral elini kaldırdığında savaşçı tekrar sessizliğe gömüldü.

Kral ona dik dik bakan küçük kızın önünde diz çöktü. *Çok genç*, diye düşündü. İki elin parmaklarını geçmeyecek uzunluktaki ömrü, onun asırlar süren varlığına kıyasla bir hiçti. Buna rağmen, onu izleyen kızın ay kadar parlak gümüşi gözlerinde yoğun bir nefret vardı.

"Onu burada mı buldunuz?" diye sordu kral.

"Evet, efendim."

"Elindeki kanın sebebi o mu?"

Diğer askerlerin bastırmaya çalıştıkları kıkırtıları duyuldu.

"Evet, efendim." Adam mahcubiyetle yanıtladı.

Savaşçıları, kralın onlarla dalga geçtiğini düşünüyorlardı. Ancak konunun onlarla hiçbir ilgisi yoktu.

Kral ona doğru uzandığında kız da ısırmak için öne atıldı. Kral buna izin verdi, çocuğun küçücük dişleri işaretparmağının kemiğine batarken bile elini hareket ettirmedi.

Kız gözlerini kırpmadan kralın gözlerinin içine baktı, adam da gittikçe artan bir ilgiyle onun bakışlarına karşılık verdi.

Bu ne yaptığının farkında olmayan, paniklemiş birinin bakışları değildi.

Ölümle karşı karşıya olduğunu bildiği halde ecelin yüzüne tükürmeyi tercih eden bir yaratığın bakışlarıydı.

"Küçük bir yılan," diye mırıldandı kral.

Arkasındaki adamlar güldü ama kral onları duymazdan geldi. Şaka yapmamıştı.

"Yalnız mısın?" diye sordu yumuşak bir sesle.

Kız yanıt vermedi. Dişleri kralın etine gömülmüşken konuşamıyordu.

"Beni bırakırsan canını yakmayacağım," dedi kral.

Çocuk öyle bir şey yapmadı, siyah kan çenesinden akarken ona dik dik bakıyordu.

Kralın dudaklarının kenarları yukarı kıvrıldı. "Aferin. Bana güvenmemelisin."

Ninova

Parmağını zorla kurtardıktan sonra çırpınan kızı dikkatle enkazdan çıkardı. Çocuk şiddetle dirense de tamamen sessizdi. Kral onu kucakladı. Tanrıça aşkına, o kadar hafifti ki bedenini tek eliyle bile kaldırabilirdi. Kızın ne kadar yaralı olduğunu ancak o zaman fark etti, yırtık kıyafeti kanla ıslanmıştı. Onu göğsüne bastırırken kanın tatlı kokusu burun deliklerine doldu. Kız bilincini yitirmenin eşiğindeydi ama bedeni tepeden tırnağa gerilse bile direniyordu.

"Dinlen, küçük yılan. Sana zarar gelmeyecek."

Yanağını okşadığında çocuk onu tekrar ısırmaya çalıştı ama kralın parmak uçlarında bir büyü kıvılcımı belirdi. Gecenin fısıltısıyla gelen rüyasız bir uyku, vahşi ufaklığın bile savaşamayacağı kadar kuvvetliydi.

"Onunla ne yapmamızı istersiniz?" diye sordu askerlerden biri.

Kral onların yanından geçti. "Hiçbir şey. Onu ben götüreceğim."

Etrafa bir sessizlik hâkim oldu. Kral onları göremese bile kafaları karışmış bir şekilde birbirlerine baktıklarını biliyordu.

Nihayet içlerinden biri, "Nereye götüreceksiniz?" diye sordu.

"Eve," diye yanıtladı kral.

Çocuk uyumuş, eliyle kralın ipek gömleğini sıkıca kavramıştı. Uykusunda dahi böyle minik bir çabayla savaşmayı sürdürüyordu.

Ev. Kral onu eve götürecekti.

Hiaj vampirlerinin kralı, Gece Hanesi'nin fatihi, Tanrıça Nyaxia'nın kutsanmışı ve bu diyarlara ayak basmış en güçlü adamlardan biri olarak kollarındaki çocukta kendinden bir parça görmüştü. Onu izlerken tam da kızın yumruk yaptığı elinin hemen altında, göğsünde sıcak ve acı tatlı bir his kıpırdanmıştı. Bu his, açlıktan çok daha tehlikeliydi.

Tarihçiler ve âlimler asırlar sonra, geçmişte kalmış bu anı inceleyeceklerdi. Bir gün bir imparatorluğu devirecek olan bu kararı gözden geçireceklerdi.

Çok tuhaf bir seçim, diye fısıldayacaklardı. *Bunu niye yapmış ki?*

Gerçekten nedeni neydi?

Sonuçta vampirler, kalplerini korumanın ne kadar önemli olduğunu herkesten iyi biliyorlardı.

Anlaşılacağı üzere, sevgi herhangi bir kazıktan çok daha keskindi.

Ninova

Birinci Kısım
Alacakaranlık

BİRİNCİ BÖLÜM

Her şey alıştırma yapmamla başladı. Küçük bir oyun ya da egzersiz gibiydi. Kendimi kanıtlamaya ihtiyacım vardı. Bunun ne zaman alışkanlığa, utanç verici gizli isyanıma dönüştüğünden emin değildim.

Bazıları benim gibi bir insanın geceleri avlanmasının aptalca olduğunu düşünebilirdi, sonuçta avıma kıyasla oldukça dezavantajlıydım. Ancak onlar geceleri harekete geçerdi, o yüzden ben de öyle yapıyordum.

Duvara iyice sokularak elimdeki hançeri sıkıca kavradım. Gün battıktan çok sonra bile güneşin sıcaklığı havadaki neme tutunup kaldığı için ılık bir geceydi. Etraftaki koku yoğun, çürümüş bir bulut gibi havaya yayılmıştı. Ara sokaklardaki çöplerden yükselen bozuk yiyecek kokusunun yanı sıra, çürüyen et ve ekşi kan aroması hissediliyordu. Vampirler burada, Gece Hanesi'nin insanlara ait bölgelerinde arkalarını toplamakla uğraşmıyorlardı.

İnsanların krallığın surları içinde güvende olması gerekiyordu. Gecedoğanlardan her açıdan daha zayıf ve değersiz olmalarına rağmen bu krallığın vatandaşlarıydı. Ne var ki, birinci gerçek çoğu zaman ikincisini önemsiz kılıyordu.

Adam bir Hiaj'dı, kanatlarını sırtında toplamıştı. Büyüyle yakın olmadığı ortadaydı çünkü daha kolay avlamak için insanları

dikkat çekmeden kaçırmıyordu. Belki de avının üstündeki etkisi hoşuna gidiyordu. Bazıları böyle gösterişçi olur, insanların onlardan korkmasını severdi.

Çatının tepesinden adamın hedefini takip etmesini izledim. Avı ufak tefek bir çocuktu, on yaşında olabilirdi ama yetersiz beslenme yüzünden daha küçük görünüyordu. Çocuk kerpiçten yapılmış bir evin, etrafı çitle çevrili bahçesindeydi. Topunu toprağın üstünde zıplatıp dururken ölümün yavaşça ona doğru yaklaştığından habersizdi.

Bu oğlanın gece tek başına dışarıda olması aptallıktı. Ancak asla geçmeyen bir tehlikenin içinde büyümenin insanı nasıl yorabileceğini herkesten iyi biliyordum. Belki de bu aile son on yılın her günü, karanlık çöktükten sonra çocuklarını içeride saklamıştı. Sadece bir kerelik ihmal, onu eve çağırmayı unutan dikkati dağınık bir anne ve akşam yemeği için eve dönmeye hazır olmayan huysuz bir çocuk yeterliydi. Bunun insanın ömrü boyunca tek bir gece yaşanması yetiyordu.

Çok sık oluyordu.

Fakat bu gece olmayacaktı.

Vampir harekete geçince peşine düştüm.

Çatıdan atlayıp kaldırıma indim. Ne kadar sessiz olsam da vampirlerin işitme duyusu kusursuzdu. Adam arkasını dönüp buz gibi bakışları ve hafifçe kıvrılmış dudaklarının arasından görünen keskin beyaz dişleriyle beni selamladı.

Beni tanımış mıydı? Bazen tanırlardı ama bu vampire o fırsatı tanımadım.

Artık rutine bağlamıştım. Tıpkı buna benzeyen yüzlerce gece sayesinde mükemmelleştirdiğim bir sistemim vardı.

Önce kanatlardan başladım. Uçmasını engellemek için her ikisine de birer kesik attım. Hiaj vampirlerine bunu yapmak kolaydı çünkü zarı andıran kanatları bir kâğıt kadar narindi. Bazen Rishan vampirlerini yakalardım, o daha çok çaba gerektiriyordu. Tüylü kanatlarını delmek daha zordu ama tekniğimi kusursuz-

laştırmıştım. Bu adım önemli olduğu için ilk sıradaydı. Onları yakınımda, yerde tutmam gerekiyordu. Bir keresinde bu adımı atlama gibi bir hata yapmıştım, sonrasında neredeyse canımdan oluyordum.

Onlardan daha güçlü olamayacağım için daha titiz davranmalıydım. Böyle bir yanlış yapacak vaktim yoktu.

Vampirden çıkan ses, acı dolu bir iç çekişle öfkeli bir hırlama arasındaydı. Kalbim hızla atmaya başlarken kanım tenimin yüzeyine akın etti. Kanımın kokusunu alıp alamadığını merak ediyordum. Hayatım boyunca kanımın akışını saklamaya uğraşmıştım ancak şu anda buna minnettardım. Kanım vampirleri aptallaştırıyordu. Karşımdaki budala, silahı bile olmamasına rağmen hiçbir şeyi umursamadan üzerime atıldı.

Buna bayılıyordum, beni hafife almalarına gerçekten bayılıyordum.

Bıçaklarımdan birini adamın kaburgalarına geçirdim. Bir diğerini de boğazına sapladım. Onu öldürmese bile sendeletmeye yeterdi.

Ardından duvara doğru itip kıpırdamaması için bir bıçakla şişledim. Bıçakların ucuna *dhaivinth* sürmüştüm. Çabuk etki eden, felç edici bir zehirdi ve kuvvetli olsa da kısa ömürlüydü. Sadece birkaç dakikalığına işe yarayacaktı ama tek ihtiyacım olan süre buydu.

Vampir keskin tırnaklarıyla yanağıma sadece birkaç çizik atabilmişti ki hareketleri yavaşlamaya başladı. Uyanmaya çalışıyormuş gibi gözlerini hızla kırpıştırdığını gördüğümde harekete geçtim.

Göğüskemiğini aşmak için çok sert bir darbe indirmelisin.

Tam da öyle yapmıştım, kemiği bir çatırtıyla kırıp kalbine giden yolu açacak kadar sert bir darbeydi. Vampirler her açıdan benden daha güçlüydü. Vücutları daha kaslı, hareketleri daha hızlı ve dişleri daha keskindi.

Ancak kalpleri benimki kadar yumuşaktı.

Ninova

Bıçağım göğüslerini deldiği anda hep babamın sesini duyardım.

Bakışlarını kaçırma, küçük yılan. Vincent kulağıma bunu fısıldardı.

Bakışlarımı hiç kaçırmamıştım. Ne o zaman ne de şimdi. Çünkü karanlıkta göreceğim şeyi biliyordum. Bir zamanlar çok sevdiğim bir oğlanın güzel yüzünü görecektim ve bıçağım göğsüne saplanmışken nasıl göründüğünü hatırlayacaktım.

Vampirler, ölüm tanrıçasının evlatlarıydı. Bu sebeple ölümden insanların korktuğu kadar korkmalarını biraz komik buluyordum. Her seferinde onları izler, ölümün onları almaya geldiğini fark ettiklerinde yüzlerine çöken dehşeti görürdüm.

En azından bu konuda aynıydık. Sonumuz geldiğinde hepimiz gerçek birer korkaktık.

Vampir kanı, insan kanından daha koyu renkteydi. Asırlar boyunca tükettikleri insan ve hayvan kanıyla katman katman kararmış gibi neredeyse siyah görünüyordu. Vampirin yere düşmesine izin verdiğimde o kana bulanmış haldeydim.

Cesetten uzaklaştım ve oğlanın ailesinin beni izlediğini ancak o zaman fark ettim. Aslında sessizdim ama kapılarının eşiğindeyken beni fark etmeyecekleri kadar da sessiz değildim. Şimdi annesi oğlana sıkıca sarılıyordu. Yanlarında bir adam ve daha küçük bir kız çocuğu vardı. Aile üyeleri zayıftı. Kıyafetleri sade ve eskiydi, çalışarak geçirdikleri uzun günler yüzünden lekelenmişti. Birlikte eşikte duruyor, gözlerini bana dikmiş halde yaşananları izliyorlardı.

Ormanda avcıya yakalanan bir geyik gibi donup kaldım.

Beni avcıdan ava dönüştürenlerin vampir değil de bu açlıktan kırılan insanlar olması tuhaftı.

Muhtemelen vampirlerle birlikteyken kim olduğumu bildiğim içindi. Oysa bu insanlara baktığımda sınırlar bulanıklaşıp belirsizleşiyordu, sanki çarpık bir yansımamı inceliyordum.

Belki de asıl yansıma bendim.

Onlar benim gibiydi ama aramızda hiçbir ortak nokta bulamıyordum. Onlarla konuşmak için ağzımı açsam bile birbirimizin

Ninova

çıkardığı sesleri anlamayacağımızı düşündüm. Bana göre onlar hayvandan farksızdı.

Asıl çirkin gerçek, insani kusurlarıma karşı hissettiğim gibi onlardan tiksiniyor olabilecek tarafımdı. Ancak bir diğer yanım -bir zamanlar böyle bir evde yaşadığımı hatırlayan parçam- onlara yaklaşmak istiyordu.

Elbette bunu yapmayacaktım.

Hayır, vampir değildim. O kadarı her gün, her saniye belli oluyordu. Fakat onlardan biri de değildim.

Yanağıma soğuk bir şey çarptı, dokunduğumda parmaklarım ıslandı. Yağmur başlamıştı.

Damlalar nefes dahi almadığımız o sessizliği bozdu. Kadın bir şey söylemek istercesine öne çıktı ama çoktan gölgelerin arasında gözden kaybolmuştum.

Yolu uzatmayı planlamasam da kendimi tutamadım. Normalde kaleye tırmanıp doğruca batı kulelerindeki odama çıkardım. Bunun yerine doğuya tırmandım, bahçe duvarlarının üstünden atladım ve hizmetkârların konutuna ilerledim. Ay ışığında gümüş rengine bürünen lacivert çiçeklerle dolu, büyükçe bir yabani çalılığa bakan pencereden içeri sıvıştım. Ayağım yere değdiği anda küfrettim. Pürüzsüz tahta zeminin üstündeki kumaş, bir sıvıymış gibi ayaklarımın altından kayarken az kalsın düşüyordum.

Karga gaklamasını andıran bir kahkaha sesi duyuldu, ardından yerini çabucak öksürüklerin gürültüsü aldı.

Yaşlı kadın, "İpek," dedi çatallı sesiyle. "Küçük hırsızlar için en iyi tuzaktır."

"Burası berbat durumda, Ilana."

"Hah." Kadın köşeyi dönüp gözlerini kısarak bana baktı. Purosundan derin, hırıltılı bir nefes çekip dumanı burnundan üfledi. Yerlere kadar uzanan alacalı bir şifon giymişti. Aralarında gri tutamlar olan siyah saçlarını başının üstünde hayranlık verici

Ninova

bir kabarıklıkla toplamıştı. Kulaklarında altın küpeler sallanıyordu ve etrafı kırışmış gözlerini gri mavi tonlarla boyayıp bolca sürme çekmişti.

Kadının evi, en az onun kadar renkli ve karmaşıktı. Her yer elbiseler, mücevherler ve parlak boyalarla doluydu. Yağmur yüzünden kapatmak zorunda kaldığım oturma odasının penceresinden içeri girmiştim. Dairesi küçüktü ama insan bölgesinin kerpiçten yapılma, yıkık dökük gecekondu mahallelerindeki evlerden çok daha iyiydi.

Ilana boynunun yan tarafını ovuşturarak beni baştan aşağı süzdü. "Senin gibi sırılsıklam ıslanmış bir sıçanın eleştirilerini kabul etmem."

Kendime bir bakış attığımda bembeyaz kesildim. Ne kadar berbat göründüğümü ancak şimdi, lambanın canlı ışığında üstüme bakınca fark etmiştim.

"Tüm bu kıyafetlerin altındaki güzelliğini tahmin bile edemezsin, Oraya." Ilana konuşmasına devam etti. "Mümkün olduğunca nahoş görünmek için elinden geleni yapıyorsun. Bunu söyleyince bak aklıma ne geldi... Sana bir şey vereceğim, al bakalım."

Eklemleri eğrilmiş romatizmalı elleriyle yanındaki buruşmuş yığını karıştırdı, ardından bir top kumaşı odanın diğer ucundan bana fırlattı. "Yakala."

Kumaşı yakalayıp açtım. İpek şerit neredeyse benim boyumdaydı, kenarları altın şeritlerle işlenmiş koyu mor rengiyle oldukça etkileyiciydi.

"Bana seni hatırlattı." Ilana kapının çerçevesine yaslanıp purosundan bir nefes daha aldı.

Böyle bir şeyi nereden bulduğunu sormadım. İlerleyen yaşı el çabukluğunu kesinlikle etkilememişti.

"Sende kalsın. Böyle şeyleri giymediğimi biliyorsun," dedim.

Her gün yalnızca siyah ve sade kıyafetler giyiyordum. Böylece çok az dikkat çekiyor, rahatça hareket edebiliyordum. İsten-

meyen bakışları üstüme çekmemek için parlak renkleri, birinin beni yakalamaması için uçuşan kumaşları, savaşıp kaçmama engel olmaması için kısıtlayıcı kıyafetleri tercih etmiyordum. Yazın boğucu sıcağında bile çoğu zaman derilere bürünüyordum. Beni koruyor ama göze çarpmıyordu.

Elbette ben de başkaları gibi güzel şeylerden hoşlanıyordum ancak etrafım avcılarla çevriliydi. Hayatta kalmak, gösteriş yapmaktan daha önemliydi.

Ilana homurdandı. "Beğendiğinin sen de farkındasın, sıçan. Üstelik giyemeyecek kadar korktuğun halde. Yazık oluyor. Gençlik, gençlerin elinde harcanıyor. Güzellik de öyle. Bu renk sana çok yakışıyor. İstersen ipeği alıp odanda çıplak dans et, umurumda değil."

Kadının rengârenk kıyafetlerini incelerken tek kaşımı kaldırdım. "Sen öyle mi yapıyorsun?"

Ilana göz kırptı. "Daha fazlasını bile yapıyorum. Sen yapmıyormuşsun gibi davranma."

Ilana odama hiç gelmemişti ama yıllar boyu topladığım renkli ıvır zıvırlarla dolu bir çekmecem olduğunu bilecek kadar beni tanıyordu. Bu hayatta giyemeyeceğim kadar gösterişli olsalar da başka bir hayatta giydiğimi hayal edebilirdim.

Temkinli davranmamın nedenini ona ne kadar anlatmaya çalışsam da Ilana beni anlamıyordu. Dikkatli olmayı artık umursamadığını birçok kez açıkça söylemiş, "Artık yeter!" diye bağırmıştı.

Yaşlı yarasanın nasıl bu kadar uzun süre hayatta kaldığını bilmesem de buna minnettardım. Bu sabah gecekondu mahallesinde gördüğüm insanlar bana hiç benzemiyorlardı, etrafımı saran vampirlerle ise en ufak bir benzerliğim yoktu. Yalnızca Ilana, tıpkı benim gibi arada bir yerlerdeydi.

Nedenlerimiz çok farklı olsa bile.

Ben bu dünyada yetiştirilmiştim ama Ilana on yıl önce kendi isteğiyle katılmıştı. Ergenlik dönemimde ona hayrandım. Çok az

Ninova

insanla tanıştığım için o zamanlar insanlar arasında bile onun biraz... benzersiz olduğunu fark etmemiştim.

Ilana tekrar boynunun yan tarafına dokundu. Avucundaki kumaşın kırmızı olmadığını, aslında farklı bir renk olduğunu fark ettim. Ona yaklaşınca boğazındaki üç çift yara izini gördüm. Bileğindeki sargının daha kaç izi sakladığını sadece Nyaxia bilirdi.

Yüz ifadem değişmiş olmalıydı, Ilana öksürüklerinin arasında bir kahkaha daha attı.

"Bu gece büyük bir yemek sundum," dedi. "İyi para aldım. Yakışıklı adamların tüm gece boynumu emmesi için bana para ödediler. Genç Ilana olsa çok heyecanlanırdı."

Hafifçe bile gülümseyemedim.

İşte bu yüzden onun böyle uzun bir süre nasıl hayatta kaldığını hiç bilmiyordum. Gönüllü insan kanı satıcıları zaten çok azdı, çoğu da çalışmaya başladığı ilk senelerinde öldürülürdü. Söz konusu açlık olduğunda vampirlerin kontrolü nasıl kaybettiklerini çok iyi biliyordum.

Ilana'yla asla uzlaşamayacağımız noktalar vardı.

Konuyu değiştirerek, "Bir süre etrafta olmayacağım," dedim. "Endişelenmemen için haber vermek istedim."

Vücudu bir anda kaskatı oldu. Loş ışıkta bile yüzündeki kanın çekildiğini görebiliyordum. "O piç herif... Söylediği şeyi yapacaksın."

Kaçınılmaz olduğunu bilsem de bu konuşmayı yapmak istemiyordum.

"Geçici süreliğine şehir merkezinden ayrılmayı bir düşün," diye devam ettim. "İnsan bölgelerine gidebilirsin. Nefret ettiğini biliyorum ama en azından orada..."

"Boş versene."

"Sorun Kejari, Ilana. Burası senin için güvenli değil. Korunaklı bölgenin dışındaki hiçbir insan için güvenli değil."

"*Korunaklı bölge* dediğin yer gecekondu. Orayı terk etmemin bir sebebi var. Sonuna kadar sefalet kokuyor." Yaşlı kadın burnunu kırıştırdı. "Sefalet ve sidik."

"Ama güvenli."

Oradan her tarafım kanla kaplanmış bir halde dönmeme rağmen bunu söylememin ne kadar ironik olduğunun farkındaydım.

"Hah. Güvenlik fazla abartılıyor. Öyle hayat mı olur? Son iki yüzyılın en heyecanlı olayı tam da kapımın önünde yaşanacakken gitmemi mi istiyorsun? Hayır, tatlım. Bunu kesinlikle yapmayacağım."

Buraya gelirken kendime sakin kalacağımı söylemiştim çünkü Ilana'nın beni dinlemeyeceğini biliyordum. Yine de hayal kırıklığımın sesime yansımasına engel olamadım.

"Aptallık ediyorsun. Sadece birkaç aylığına, hatta birkaç günlüğüne! Açılışı atlatmak için gitsen..."

"*Aptal!*" diye tersledi. "Bunu *o* mu söylüyor? Onun kontrolünün dışında bir şey yapmak istediğin her seferinde sana böyle mi sesleniyor?"

Sıktığım dişlerimin arasından nefesimi verdim. Evet, kendimi korumayı sebepsizce reddetsem Vincent bana aptallık ettiğimi *söylerdi*. Üstelik bu konuda haklı olurdu.

İnsan bölgesi bir gecekondu mahallesi olabilirdi ama en azından oradaki insanlar korunuyormuş izlenimi veriliyordu. Peki ya burada? Kejari başladığında Ilana'ya veya şehir merkezindeki diğer insanlara ne olacağını bilmiyordum. Özellikle de kanlarını vampirlere verenlere.

İnsanların bu turnuvalarda nasıl kullanıldıklarına dair öyküler duymuştum. Neyin doğru, neyin abartılmış olduğunu bilmediğim halde midem bulanmıştı. Bazen Vincent'a sormak istiyordum ama kendim için kaygılandığımı düşüneceğini biliyordum. Benim için zaten yeterince endişeleniyordu, ona daha fazla bunu yaşatmak istemiyordum. Ayrıca... son birkaç yılda Ilana'yla ne kadar yakınlaştığımızın tam olarak farkında değildi.

Vincent'ın bilmediği pek çok şey vardı. Bazı yanlarım, onun gözündeki imajımla uyuşmuyordu. Tıpkı Ilana'nın asla anlamayacağı yanlarım olduğu gibi.

Ninova

Buna rağmen onlar olmasaydı ne yapacağımı hiç bilmiyordum. Burada ailem yoktu, Vincent beni bulduğunda o evde yaşayan herkes çoktan ölmüştü. Uzak akrabalarım varsa bile ulaşamayacağım bir yerlerdelerdi. En azından Kejari'yi kazanana kadar onlara ulaşmam mümkün değildi. Oysa Vincent ve Ilana yanımdaydı, içimde birbiriyle çelişen yanları anlayamasalar da aile kavramının hayalini kurduğumda onları düşünüyordum.

Şimdi Ilana'yı kaybetme ihtimali o kadar gerçekçi görünüyordu ki, içimdeki korku kalbimi ele geçirmişti ve bırakmayı reddediyordu.

"Ilana, lütfen." Sesim tuhaf bir şekilde boğuktu. "*Lütfen*, git."

Ilana'nın yüzü yumuşadı. Purosunu ağzına kadar dolu kül tablasında söndürüp bana yaklaştığında, gözlerinin etrafındaki kırışıklıkları sayabiliyordum. Sert eliyle yanağımı okşadı. Duman, fazlasıyla yoğun gül parfümü ve kan kokuyordu.

"Tatlısın," dedi. "Asabi ama tatlısın. Asidik bir tadın var. Bir... ananas gibi."

Kendime engel olamadan dudağım hafifçe yukarı kıvrıldı. "*Ananas* mı?"

Çok saçma bir kelimeydi. Onu biraz olsun tanıyorsam muhtemelen söylediklerini uydurmuştu.

"Artık yoruldum, canım. Korkmaktan yoruldum. Buranın nasıl bir yer olduğunu görmek için insan bölgesini terk ettim, üstelik tam da düşündüğüm gibi macera dolu çıktı. Burada olmak için her gün canımı tehlikeye atıyorum, tıpkı senin gibi."

"Bunu aptalca davranarak yapman gerekmiyor."

"Umursamazlık bir çeşit isyana dönüşebiliyor. Bunu benim kadar iyi bildiğinin farkındayım. Renkleri dolabının en arkasına gizlesen bile." Kan lekeli kıyafetlerime imalı bir bakış attı. "İnsan bölgesinin ara sokaklarında gölgelere saklasan bile."

"Lütfen, Ilana. Kejari boyunca olmasa da en azından bir haftalığına git." Fuları ona uzattım. "Şu gösterişli şeyi alıp döndüğünde bana geri ver. Söz veriyorum, o zaman takacağım."

Uzun bir süre sessiz kaldıktan sonra ipeği alarak cebine sıkıştırdı. "Peki. Sabah yola çıkarım."

Rahatlayarak nefesimi verdim.

"Ama sen. *Sen*, inatçı sıçan..." Ellerini yüzüme uzatıp yanaklarımı sıktı. "Dikkatli ol. Sana yaptırdıkları konusunda nutuk çekmeyeceğim ama..."

Geri çekilerek şaşırtıcı bir şekilde güçlü olan tutuşundan kurtuldum. "O bana bir şey *yaptırmıyor*."

"*Hah!*" Tam vaktinde çekilmiştim çünkü huysuzlaşırken o kadar hırslıydı ki etrafa tükürükler saçıyordu. "Onlardan birine dönüşmeni izlemek istemiyorum. Bu çok..." Aniden çenesini kapatıp bakışlarıyla yüzümü inceledi. Yüz ifadesinden huzursuz edecek kadar yoğun duygular gelip geçti. "Çok *sıkıcı* olurdu."

Söylemek istediğinin bu olmadığını biliyordum ama Ilana'yla ilişkimiz böyleydi. Tüm bu açık sözlülüğümüz ve nahoş şefkatimiz aslında söylemediğimiz şeylerde saklıydı. Ben Kejari'de yarışacağımı yüksek sesle söylemiyordum, o da benim için korktuğunu dile getirmiyordu.

Yine de ağlamaklı olduğunu görünce şaşırdım. Hayatındaki tek kişi olduğumu ancak şimdi anlamıştım. Benim yanımda en azından Vincent vardı, oysa Ilana yalnızdı.

Bakışlarım saate kayınca bir küfür savurdum.

"Gitmem lazım," diye mırıldanarak pencereye doğru geriledim. "Ölümüne içme, yaşlı cadı."

"Kıçındaki çubukla kendini şişleme," diye karşılık verdi. Gözlerini silince az önceki savunmasızlığının belirtileri tamamen kayboldu.

Çılgın yaşlı sürtük, diye düşündüm sevgiyle.

Pencereyi açarak yaz yağmurunun oluşturduğu buharın yüzüme çarpmasına izin verdim. Duraksamak istememiştim çünkü dilimin ucunda ağır sözcükler bekliyordu. Daha önce yalnızca bir kez, Ilana'dan daha az hak eden birine yüksek sesle söylediğim kelimelerdi bunlar.

Ancak Ilana çoktan yatak odasında gözden kaybolmuştu. Söylemek istediklerimi yutup tekrar geceye karıştım.

Ninova

İKİNCİ BÖLÜM

Yağmur bir kez başladıysa hızla yağmaya devam ederdi. Bu da Gece Hanesi'ne özel bir durumdu. Vincent o incelikle güldüren, alaycı tavrıyla dalga geçer ve bu ülkenin hiçbir şeyi baştan savma yapmadığını söylerdi. Güneş tavizsiz bir sıcaklıkla bizi yakıp kavurur ya da kasvetli, kızılımsı gri bulutların ardına saklanırdı. Hava öyle kurak ve sıcak olurdu ki canlı canlı pişeceğinize yemin ederdiniz, bazen de eklemlerinizi çatırdatacak kadar soğurdu. Ay çoğunlukla pusun ardında gizlenirdi ancak görünür olduğunda cilalı gümüş gibi parlardı. Işığı öyle kuvvetli olurdu ki kumullardaki çukurlarla tepecikler, okyanus dalgalarını andırırdı. En azından okyanusun öyle göründüğünü düşünüyordum.

Gecedoğan Krallığı'nda çok sık yağmur yağmazdı ama yağdığında sağanak olurdu.

Saraya döndüğümde sırılsıklam olmuştum. Binanın yan tarafından yukarı tırmandığım yol tehlikeliydi, elimi attığım her taş suyla kayganlaşmıştı. Bu tırmanışı yağmurda ilk kez yapmıyordum, son da olmayacaktı. Nihayet zeminden oldukça yüksekte olan üst katlardaki odama kendimi attığımda kaslarım harcadığım çaba yüzünden yanıyordu.

Saçımdan sular damlıyordu. Ellerimle suyunu sıkıp, pencerenin altındaki kadife banka yağmur damlaları saçarken ufka doğru

döndüm. Hava o kadar sıcaktı ki, yağmur şehrin üstüne gümüş rengi buharın çökmesine neden olmuştu. Buradaki manzara, şehrin insan bölgesindeki çatının manzarasından çok farklıydı. Orası sokakların iki yanında sonsuzluğa uzanan kerpiç evlerden oluşuyordu, ay ışığının altında çeşitli tonlarda kahverengi karelere boyanmış bir resim gibiydi. Krallığın Gecedoğanlara ait bölgesi olan Sivrinaj'ın kalbinde ise baktığım her yer şatafatlı bir şıklıkla dolup taşıyordu.

Penceremden görünen manzara, inişli çıkışlı kıvrımlardan oluşan simetrik bir denizi andırıyordu. Gecedoğanlar mimarilerinin ilhamını gökyüzünden ve aydan alırdı. Metal kaplı kubbeler, cilalı granit, lacivert vitraylı camları çerçeveleyen gümüş... Buradan bakınca ay ışığı ve yağmur, gri bir denizi okşuyordu. Zemin o kadar düzdü ki, Sivrinaj devasa bir şehir olmasına rağmen surlarının ardındaki kumulları bile görebiliyordum.

Sonsuzluk, karanlık ve tehlikeli güzelliğin sanatında uzmanlaşmaları için vampirlere uzun yıllar tanımıştı. Fildişi Denizi'nin karşı kıyısında bulunan Gölge Hanesi'nin, binalarını tıpkı kılıçlarını ustalıkla dövdükleri gibi inşa ettiklerini duymuştum. Her kale, sivri kulelerden ve onları saran kan rengi sarmaşıktan oluşurdu. Dünyanın en zarif mimarisinin onlara ait olduğu iddia edilirdi ama Gece Hanesi'ni benim gibi bu odadan gören birinin, böyle bir şeyi nasıl söyleyebileceğine dair hiçbir fikrim yoktu. Manzara gün ışığında, başka kimse buna şahit olamazken bile muhteşemdi.

Dikkatle pencereyi kapatıp sürgüsünü çektiğim anda odamın kapısı tıklatıldı. Alçak sesli ama talepkâr şekilde iki kez çalındı.

Siktir.

Birkaç dakika geç gelmediğim için çok şanslıydım. Bu gece dışarı çıkmak tehlikeliydi, yine de kendime engel olamamıştım. Sinirlerim fazla gergindi, ellerimi meşgul etmem gerekiyordu.

Aceleyle paltomu çıkarıp köşedeki kıyafet yığınına fırlattıktan sonra sabahlığımı kapıp hızlıca giydim. En azından kan lekelerini örterdi.

Odanın diğer tarafına koşup kapıyı açtığımda Vincent hiç tereddüt etmeden içeri girdi.

Odamı soğuk, yargılayıcı bir bakışla süzdü. "Burası fena halde dağılmış."

Ilana'nın nasıl hissettiğini şimdi anlıyordum. "Temizlikten daha büyük dertlerim vardı."

"Odanın düzenli olması, zihninin berrak olması için önemlidir, Oraya."

Yirmi üç yaşında olmama rağmen hâlâ bana böyle nutuk çekiyordu.

Sanki bana dünyamı değiştirecek bir bilgi bahşetmiş gibi alnıma dokundum. "Siktir. *Ciddi* misin?"

Vincent ay gibi gümüşi gözlerini kısarak baktı. "Küstah veledin tekisin, küçük yılan."

Bana hakaret ederken sesi hep normalden daha sevecen olurdu. Belki Ilana ve Vincent'ın hassas yanlarını sert kelimelerle sarmalarının bir anlamı vardı. Diğer her açıdan birbirlerinden çok farklılardı. Belki de bu ülke hepimizi o hale getirmişti. Sevgimizi keskin kenarların içine saklamayı öğretmişti.

Verdiği cevap, bir sebepten göğsümün sıkışmasına neden oldu. Korkunun nihayet yüzeye çıkmasını sağlayan şeyin bu olması komikti. Bunu dillendirmemem gerektiğini bilsem bile *korkuyordum*. Vincent'ın da korktuğunu biliyordum. Bana bakarken sırıtışının kaybolmasından anlaşılıyordu.

Bazıları Vincent'ın hiçbir şeyden korkmadığını düşünürdü. Uzunca bir süre ben de öyle düşünmüştüm. Onun hükmetmesini, hiçbir şeye saygı duymayan bir toplumun mutlak saygısını ele geçirmesini izleyerek büyümüştüm.

O yalnızca ismen babamdı. Onun kanı, büyüsü ya da ölümsüzlüğü bende olmayabilirdi. Ancak o acımasızlığı taşıyordum çünkü Vincent her seferinde bir dikenle onu içime ekmişti.

Elbette büyüdükçe, acımasızlıkla korkusuzluğun aynı şey olmadığını anlamıştım. Sürekli korkuyordum, Vincent da öyleydi. Hiçbir şeyden korkmayan adam, benim için korkuyordu. Onu

öldürmek için tasarlanmış bir dünyada büyüyen insan kızı için endişeleniyordu.

Kejari'ye kadar durum hep böyleydi. Bu turnuva her şeyi değiştirebilirdi.

Kazanırsam beni özgür kılacaktı.

Kaybedersem de kıyametim olacaktı.

Vincent gözlerini kırpıştırdığında böyle düşünceleri dillendirmemek konusunda sessizce karara vardık. Nasıl göründüğümü ilk kez fark ediyormuş gibi beni baştan aşağı süzdü. "Islaksın."

"Banyo yaptım."

"Eğitimden *önce* mi?"

"Rahatlamam lazımdı."

Bu kısım doğruydu. Sadece lavanta banyosundan farklı bir şekilde rahatlamaya karar vermiştim.

Söylediğim kadarı bile durumumuzu ortaya sermeye fazla yakındı ve Vincent'ı rahatsız etmişti. Dudaklarını bükerek bir elini soluk sarı saçlarından geçirdi.

Onu ele veren tek huyu buydu. Bir şey omuzlarına yük olmuştu. Benimle ve yaklaşan imtihanlarla ilgili olabilirdi ya da...

Kendime engel olamayıp sordum.

"Ne oldu?" dedim sessizce. "Rishanlarla sorun mu var?"

Vincent konuşmadı.

Midem kasıldı. "Kan Hanesi'yle ilgili bir şey mi?"

Ya da ikisiyle birden?

Boğazı düğümlenmiş gibi başını iki yana salladı ama o ufak hareket bile şüphelerimi doğrulamaya yeterdi.

Daha fazla soru sormak istiyordum ancak sonra elini beline attı, yanında ince kılıcını getirdiğini fark ettim.

"Çalışmamız böyle sıkıcı şeylerden daha önemli. Endişelenecek başka düşmanlarımız hep olacak ama senin çalışmak için sadece bu gecen kaldı. Benimle gel."

Ninova

Vincent'ın eğitmenliği en az hükümdarlığı kadar acımasız, titiz ve detaycıydı. Buna alışmış olmama rağmen bu geceki baskıcı haline hazırlıksız yakalanmıştım. Darbeler arasında bana düşünecek ya da tereddüt edecek vakit tanımıyordu. Silahını, kanatlarını, tüm kuvvetini, hatta eğitimlerimizde nadiren yaptığı şekilde büyüsünü bile kullanıyordu. Gecedoğan vampirlerinin kralı, ölmemi istese neler olacağını göstermeye çalışıyormuş gibiydi.

Gerçi Vincent bana karşı hiç kendini tutmamıştı. Çocukluğumda bile ölümün ne kadar yakınımda olduğunu unutmama asla izin vermemişti. Her sendelediğimde elini boğazıma sarar, dişlerini taklit eden bir tavırla iki parmağını tenime bastırırdı.

"Öldün," derdi. "Tekrar dene."

Bu sefer o parmakların boynuma uzanmasına izin vermedim. Son kavgam yüzünden çoktan yorulmuş olan kaslarım çığlıklar atsa da her darbeyi savuşturdum. Beni tutmaya çalıştığında kaçıp her saldırısına karşılık verdim. Nihayet beni delicesine yoran sayısız dakikanın ardından onu duvara yapıştırmış, bir parmağımı da bıçağımın ucunu andıran şekilde göğsüne dayamıştım.

"Öldün," dedim nefes nefese.

Anne'ye şükrediyordum çünkü bu kapışma bir saniye daha uzasa sağ çıkamazdım.

Vincent'ın dudağı bir anlığına gururla kıvrıldı. "Asteris kullanabilirim."

Asteris, Gecedoğan vampirlerinin büyülü yetenekleri arasında en güçlüsü ve nadir olanıydı. Yıldızlardan alındığı söylenen saf enerji tam kuvvetle kullanıldığında, kör edici siyah bir ışık gibi görünerek anında öldürürdü. Vincent'ın Asteris ustalığının eşi benzeri yoktu. Bir keresinde Rishan asileriyle dolu bir binayı dümdüz ettiğine şahit olmuştum.

Vincent yıllar boyunca bana nasıl büyü kullanacağımı öğretmeye çalışmıştı. Yalnızca birkaç kıvılcım çıkarabiliyordum. Gece Hanesi'nden ya da diğer hanelerden gelen vampir büyücülerin ölümcül becerileriyle kıyaslandığında acınası haldeydim.

Yüzleşmek üzere olduğum savaşçıların daha üstün olduğu konuları bir anda hatırlamak başımı döndürdü. Ancak bu belirsizliği çabucak zihnimden attım. "Seni çoktan öldürmüşsem Asteris işe yaramaz."

"Yeterince hızlı davranabilir misin ki? Kalbe ulaşmakta hep sorun yaşıyorsun."

Göğüskemiğini aşmak için sert bir darbe indirmelisin.

Davetsizce zihnime dolan hatırayı gözlerimi kırparak uzaklaştırdım. "Artık yaşamıyorum."

Parmağımı hâlâ göğsüne bastırıyordum. Dövüş eğitimlerimizin tam olarak ne zaman bittiğinden asla emin olamadığım için Vincent bunu söyleyene kadar geri çekilmiyordum. Benden, boğazımdan yalnızca birkaç santim uzaktaydı. Başka bir vampirin bana bu kadar yaklaşmasına asla izin vermezdim, kanımın kokusu onları delirtiyordu. Bir vampir buna direnmek *istese* bile -ki çok nadiren isterlerdi- kendine hâkim olamayabilirdi.

Vincent bu dersleri bana zorla öğretmişti. *Asla güvenme. Asla pes etme. Kalbini hep koru.*

Ayrıca itaatsizlik ettiğimde bedelini ağır bir şekilde ödemiştim.

Vincent'a karşı gelmemiştim, asla ona değildi. Kanım onu biraz olsun cezbediyormuş gibi görünmeden sayısız kez kanayan yaralarımı sarmıştı. Ben uyurken beni korumuştu. En zayıf anımda benimle ilgilenmişti.

Bu her şeyi kolaylaştırıyordu. Ömrümü korkarak, zayıflıklarımın hep farkında olarak geçirmiştim ama en azından bir güvenli limanım vardı.

Vincent bakışlarını yüzümde gezdirdi.

"Pekâlâ." Elimi itti. Ringin kenarına geçip kolumda açtığı yarayı ovuştururken yüzümü buruşturdum. Vincent ise kana doğru düzgün bakmadı.

"Yarışmadayken kanına dikkat etmen gerekiyor."

Burnumu kırıştırdım. Tanrıça aşkına, en temel şeyleri söylediğine göre *gerçekten* endişeli olmalıydı. "Biliyorum."

Ninova

"Her zamankinden daha dikkatli olmalısın, Oraya."

"Biliyorum."

Sırtımı ona dönüp mataramdan su içtim. Gözlerim duvardaki fresklerde dolaşıyordu. Bu güzel ve korkunç tablolar, gümüş yıldızlar altındaki bir kan denizinde kıvranıp duran keskin dişli vampirleri betimliyordu. Resimler tüm odaya yayılıyordu. Bu özel eğitim alanı, Vincent ve en yüksek rütbeli savaşçılarına ayrılmıştı. Tükürük, kan ve ter için düzenlenmiş bir yer için mide bulandıracak kadar süslüydü. Yerler her hafta yenilenen yumuşak, fildişi renkli kumla kaplıydı. Fresk, daire şeklindeki penceresiz duvarlar boyunca uzanıyordu. Ölüm ve fetih üzerine yekpare bir tabloydu.

Resimde tasvir edilen figürler, süt beyazından kül karasına kadar çeşitli renklerde ve yarasalarınki gibi kanatları olan Hiaj vampirleriydi. İki asır önce o kanatlar Rishanların tüylü kanatlarıydı, rakipleri Gecedoğan klanıyla Gece Hanesi'nin tahtı için sürekli savaşıyorlardı. Bazıları daha önce olduğunu iddia etse de Tanrıça Nyaxia iki bin yıl önce vampirleri yarattığından beri, iki klan hep savaştaydı. Tarihteki her değişimle, tahta oturan her yeni soyla beraber bu fresk değişiyordu. Kanatlar binlerce yıl boyunca düzinelerce kez boyanıp silinmişti.

Omzumun üstünden Vincent'a bir bakış attım. Kanatları açıktaydı ve bu oldukça ender bir görüntüydü. Hiaj gücüyle gösteriş yapmasını gerektiren diplomatik bir etkinlik yoksa onları büyüsüyle saklardı. Siyah kanatları neredeyse uçları yere değecek kadar uzundu. Sanki ışık tenine sızıp orada ölmüş gibi, doğaüstü görünecek kadar siyahtı. Ancak asıl göze çarpan şey kızıl dalgalardı. Kıpkırmızı bir nehir gibi kanatlarından aşağı akıp kenarlarda ve sivri uçlarda toplanmış gibi duruyordu. Vincent kanatlarını açtığında adeta kanla çerçevelenmiş gibi görünürdü, en acımasız karanlığı bile delip geçebilecek kadar canlı bir renkti.

Kanatlarının siyahlığı alışılmadık olsa da hiç duyulmamış değildi ama kırmızı renk eşsizdi. Hiaj ya da Rishan vârisleri iki

Ninova

işaret taşırdı. Bunlar kanatlarındaki kırmızı renk ve önceki vâris öldüğünde ortaya çıkan, vücutlarındaki başka bir işaretti. Vincent'ın işareti, boynuyla köprücükkemiğinin birleştiği yerdeydi. Dolunayı ve kanatları andıran büyüleyici, karmaşık bir desendi. Parlak kızıl rengiyle boynunun ön tarafını kanayan bir yara gibi sarıyordu. İşareti yalnızca birkaç kez görmüştüm. Vincent genelde yüksek yakalı ceketlerin ya da boynuna sıkıca sardığı siyah ipeğin altına saklıyordu.

Küçükken ona neden işareti daha çok göstermediğini sormuştum. Bana ciddiyetle bakıp boğazını açıkta bırakmanın akıllıca olmadığını söylemekle yetinmişti.

Bu cevap beni şaşırtmamalıydı. Vincent saray duvarlarının içinde ve dışında, her köşede tahtını gasp etmek isteyenler olduğunun gayet farkındaydı. İster Hiaj ister Rishan olsun, her yeni kral bir ceset yığınının üstünde taç giyerdi. O da bir istisna değildi.

Ben freske sırtımı dönerken, "Dolunay yaklaşıyor," dedi Vincent yumuşak bir sesle. "Birkaç günün daha olmalı ama her an başlayabilir. Hazır olmalısın."

Bir yudum daha su içtim. Ağzım hâlâ kupkuruydu. "Biliyorum."

"Başlangıç her şey olabilir. *O*... beklenmedik olmasını sever."

O. Gecenin, gölgenin ve kanın annesi. Tüm vampirlerin annesi. Tanrıça Nyaxia.

Gece Hanesi'nin onun şerefine düzenlediği, yüzyılda bir gerçekleşen saygı törenini her an başlatabilirdi. Dört ay süren ve beş imtihandan oluşan bu vahşi turnuvanın sadece bir kazananı olurdu. Galip gelen bu dünyadaki en kıymetli ödülü elde eder, Tanrıça ona bizzat bir hediye bahşederdi.

Servet ve onur vaadine çekilen vampirler, Obitraes'in dört bir yanından Kejari'ye katılmaya geliyorlardı. Gece Hanesi, Gölge Hanesi ve Kan Hanesi'nden gelen en güçlü savaşçılar bu unvan uğruna ölecekti.

Ninova

Muhtemelen ben de ölecektim.

Onlar güç için savaşıyordu, bense hayatta kalmak için savaşıyordum.

Vincent'la aynı anda birbirimize döndük. O hep solgundu, teni neredeyse gri gözleriyle aynı renkti ama şimdi açıkça hasta görünüyordu.

Onun korkusu benimkini daha katlanılmaz hale getirse de kendime söz vererek bu duyguyu bastırdım. Hayatım boyunca bunun için eğitim almıştım. Kejari'den sağ çıkacak, turnuvayı kazanacaktım.

Tıpkı benden iki asır önce Vincent'ın yaptığı gibi.

Vincent duruşunu dikleştirerek boğazını temizledi. "Gidip düzgün bir şeyler giy. Rakiplerini inceleyeceğiz."

ÜÇÜNCÜ BÖLÜM

Vincent, Gece Hanesi'ne gelen yolcuları karşılamak için Kejari'den önce ziyafet düzenleneceğini söylemişti. Ancak bu kelime, yaşananları anlatmaya yetmiyordu. "Ziyafet" yerine oburluğun utanmadan ve büyük bir coşkuyla sergilenmesi demek daha doğru olurdu.

Gerçi uygun olan da buydu, değil mi? Kejari yalnızca yüzyılda bir gerçekleşiyordu ve turnuvaya ev sahipliği yapmak, Gece Hanesi'nin en büyük onuruydu. Turnuva sırasında Sivrinaj, başta üç haneden gelenler olmak üzere Obitraes'in her köşesinden misafirleri ağırlardı. Özellikle Gece Hanesi ve Gölge Hanesi soyluları için önemli bir diplomatik etkinlikti. Hiç kimse Kan Hanesi'nden gelecek misafirler için *hevesli* değildi. Zaten bu etkinliğe Kandoğanların davet edilmemesinin bir sebebi vardı. Ancak Vincent yine de onlar dışındaki tüm vampir sosyetesinin önünde gösteriş yapma fırsatını asla kaçırmazdı.

Kalenin bu tarafına o kadar nadir uğruyordum ki ne kadar çarpıcı olduğunu unutmuştum. Vitraylı camdan yapılma yüksek ve kubbeli tavan deniz mavisiydi, üzerine altın rengi yıldızlar boyanmıştı. Camdan süzülen ay ışığı kıvrımlar halinde kalabalığın üstüne süzülüyordu. Altı uzun masa, saatler önce muhteşem bir ziyafet için hazırlanmış yemeklerin kalıntılarını taşıyordu.

Vampirler zevk için her tür yiyeceği yiyebilirlerdi ama hayatta kalmaları için kan gerekirdi. İnsan, vampir ya da hayvan kam olması fark etmezdi. Yiyecekler çoktan soğumuş halde hâlâ masadaydı, kurumuş kan damlalarıysa tabakları ve masa örtülerini lekelemişti.

Ilana'nın boynuyla bileğindeki yaraları düşünerek hangi lekelerin ona ait olduğunu merak ettim.

"Herkes çoktan yemek yedi." Vincent'ın bana doğru uzattığı koluna girdiğimde beni duvarın olduğu tarafa geçirdi. Dışarıdan gayet sakin göründüğü halde hem kolunun hem de bulunduğum yerin bilinçli bir hareket olduğunun farkındaydım. Koluna girmem, odadakilerin kalanına onun kızı olduğumu hatırlatıyordu. Bir yanımda duvarın, diğer yanımda Vincent'ın olması ise kana susamışlık yüzünden pişman olacakları bir karar alabilecek vampirlerden beni koruyordu.

Vincent genelde bu tarz etkinliklere katılmama izin vermezdi, sebepleri bariz bir şekilde ortadaydı. Aç vampirlerle dolu bir balo salonunun ortasında bir insan bulunmasının herkes için kötü bir fikir olduğunun farkındaydık. Vampir sosyetesine karıştığım nadir anlarda fazlasıyla göze batıyordum. Bugün de bir istisna değildi. Vincent içeri girerken tüm bakışlar ona çevrildi ve kısa bir süre sonra bana döndü.

Tüm kaslarım gerilmiş, çenem kasılmıştı.

Her şey *yanlış* geliyordu. Bir sürü potansiyel tehdit beni izlerken açıkça ortadaydım.

Akşam yemeği bittiği için çoğu vampir dans pistine geçmişti. Kırmızı şarap ya da kan dolu kadehlerini yudumlayan yaklaşık yüz misafirin bazıları dans ediyor, bazıları da dedikodu yapıyordu. Vincent'ın saray mensuplarını tanıyordum ama çok sayıda yabancı da vardı. Gölge Hanesi'nden gelenler ağır, dar kıyafetler giymişlerdi. Kadınlar korselere ve bedenlerini saran kadife elbiselere bürünmüşken erkekler ise kaskatı duran, sade ceketler tercih etmişlerdi. Bunların hepsi Gece Hanesi'nin uçuşan ipek-

lerinden çok farklıydı. Gece Hanesi'nin dış bölgelerinden gelen tanımadığım birkaç yabancı yüz görmüştüm. Şehir merkezinde yaşamayan bu vampirler, muhtemelen çöllerin batısındaki bölgelerin ya da Kemik Denizi adalarından Gece Hanesi'ne ait olanlarına hükmediyordu.

"Sargılarına bakıyordum." Vincent başını bana doğru eğip etraftakilerin duymayacağı kadar sessizce konuştu. "Bazıları çoktan kan adaklarını verdiler."

Kejari'ye girecekler, Nyaxia'ya kan adağı verirlerdi. Onlar benim rakiplerimdi.

"Lord Ravinthe," dedi Vincent. Balo salonunun diğer tarafında heyecanlı bir sohbete dalmış, kül rengi saçları olan adamı başıyla işaret etti. Adam bir jest yaparken elindeki beyazlığı gördüm, yarasını örten kumaş siyah kızıl kanıyla ıslanmıştı.

"Onunla uzun zaman önce savaşmıştım," dedi Vincent. "Sağ dizi zayıftır. Belli etmese de canını çok yakar."

Vincent beni salonda gezdirmeye devam ederken başımı salladım ve bu bilgiyi dikkatle aklıma kazıdım. Bizimle ilgilenmeyen biri için öylesine yürüyüş yapıyormuş gibi görünüyor olabilirdik. Ancak Vincent her adımda bana diğer yarışmacıları gösteriyor, geçmişlerine ya da zaaflarına dair bildiklerini anlatıyordu.

Açık sarı saçları ve keskin hatları olan, zayıf bir Gölgedoğan kadınını işaret etti.

"Kiretta Thann. Uzun zaman önce tanışmıştık. Kılıç kullanmakta kötüdür fakat iyi bir büyücüdür. Onun etrafındayken düşüncelerini korumalısın."

Odaya girdiğimiz anda bana bakan iriyarı, uzun boylu bir adama geçti.

"Biron Imanti. Onun kadar kana susamışını görmedim." Vincent tiksintiyle dudağını büktü. "Peşine düşecektir ama fazlasıyla aptallık edeceğinden bunu ona karşı kullanman kolay olur."

Balo salonunda attığımız turu bitirip ikincisine başladık. "Birkaç kişi daha gördüm. Ibrihim Cain. Ayrıca..."

Ninova

"*Ibrihim* mi?" diye sordum.

Vincent'ın kaşları çatılmıştı. "Yarışmacıların birçoğu, Kejari'ye başka seçeneklerinin olmadığını düşündüğü için katılır."

Salonun diğer ucundaki Ibrihim'e baktım. Genç bir vampirdi, benden çok büyük sayılmazdı ve tuhaf bir şekilde uysal görünüyordu. Bakışlarımı hissetmiş gibi kıvırcık siyah saçlarının altından bana baktı. Azıdişlerinin eksikliğini ortaya çıkaran parçalanmış diş etlerini göstererek bana hafifçe gülümsedi. Annesi yanındaydı, oğlunun sessizliğine karşın çok vahşi ve saldırgandı. Ibrihim'in yaralarının kaynağı da oydu.

Bu öyle yaygın bir durumdu ki, artık trajik bile görülmüyordu. On yıl kadar önce, Ibrihim yetişkin olmak üzereyken ebeveynleri onu bağlayıp dişlerini sökmüş ve sol bacağını sakatlamışlardı. Bu olay yaşandığında on üç yaşlarındaydım. Ibrihim'in suratı şişerek mosmor olmuş, tanınmaz hale gelmişti. Gördüklerimle dehşete düşmüş, Vincent'ın neden şaşırmadığını anlamamıştım.

O zamanlar vampirlerin sürekli kendi ailelerinden korkarak yaşadıklarının farkında değildim. Ölümsüzlük yüzünden vârislik oldukça kanlı bir işe dönüşebiliyordu. Vincent bile unvanını kazanmak için ebeveynleriyle birlikte üç kardeşini öldürmüştü. Vampirler güç elde etmek için kendi ebeveynlerini öldürüyor, sonra da aynısını yapmamaları için çocuklarını sakat bırakıyorlardı. Böylece egolarını tatmin edip geleceklerini güvenceye alıyorlardı. Soyları devam edecekti... ama onlar buna hazır olmadan değil.

En azından Kejari, onurunu geri kazanması ya da bu uğurda ölmesi için Ibrihim'e bir şans verecekti. Buna rağmen...

"Kazanacağını düşünüyor olamaz," diye mırıldandım.

Vincent bana yandan bir bakış attı. "Büyük olasılıkla buradaki herkes senin için aynı şeyi düşünüyordur."

Haksız sayılmazdı.

Boğucu bir leylak kokusu bize doğru süzüldü.

"Nihayet sizi buldum, efendim. Ortadan kaybolduğunuz için endişelenmeye başlamıştım."

Arkamızı döndüğümüzde bize doğru yaklaşırken yumuşak, küllü kahve saçlarını çıplak omzunun üstünden arkaya atan Jesmine'i gördük. Koyu kırmızı sade elbisesi, kıvrımlı bedenini sıkıca sarıyordu. Buradaki çoğu Hiaj'ın aksine kanatlarını görünür bırakmıştı. Elbisesinin sırt dekoltesi o kadar derindi ki kızıl kumaş katmanları, koyu gri kanatlarını çevreleyerek tabloyu andıran bir görüntü çiziyordu. Göğüs dekoltesi ise göğüs kafesinin ortasından yukarı uzanan pürüzlü beyaz yara izini ortaya seriyordu.

Jesmine ne dekoltesini ne de yara izini göstermek konusunda çekingen davranırdı. Bunun için onu suçlayamazdım çünkü dekoltesi gayet etkileyiciydi. Yara izine gelince... kazık saplandığı halde hayatta kaldığı söylenirdi. Eğer böyle bir şey yaşasaydım, her gün o izle hava atardım.

Vincent'ın dudağının bir köşesi seğirdi. "İş asla bitmez, biliyorsun."

Jesmine elindeki kızıl kadehi kaldırdı. "Kesinlikle öyle," diye mırladı.

Güneş, al canımı.

Vincent'ın yeni terfi almış başmuhafızı konusunda nasıl hissettiğimden emin değildim. Gece Hanesi'nde bir kadının böyle bir rütbeye ulaşması nadir görülürdü, son bin yılda bu pozisyonda yalnızca üç kadın hizmet vermişti. Jesmine'in bu başarısını prensip olarak takdir etsem de hayatım boyunca kimseye güvenmeyeceğim şekilde eğitilmiştim. Vincent'ın önceki başmuhafızı, iki yüzyıl boyunca hizmet etmiş Thion adındaki sıska ve yara izi dolu bir adamdı. Ondan hoşlanmasam bile en azından sadık olduğunu biliyordum.

Thion hastalanıp nihayetinde öldüğünde, Vincent'm en kıdemli kumandanı Jesmine doğal olarak başmuhafızlığa terfi etmişti. Kadına karşı bir önyargım yoktu ama onu tanımıyor ve kesinlikle güvenmiyordum.

Belki de sadece kıskanıyordum, Vincent ondan hoşlanıyormuş gibi görünüyordu.

Ninova

Vincent kadına doğru eğilerek, "Harika görünüyorsun," diye mırıldandı.

Ondan gerçekten hoşlanıyordu.

Kendime engel olamadığım için dudaklarımın arasından hafif bir homurdanma kaçıverdi. Sesi duyan Jesmine, ametist rengi gözlerini bana çevirdi. Hâlâ yeni sayılırdı, o yüzden bana açık bir merakla bakıyordu. Vincent'ın az kişiden oluşan yakın çevresi bana genelde asla tükenmeyen bir huysuzlukla yaklaşırdı.

Kadının bakışları yavaşça vücudumdan yukarı kayarken boyumu ve deri kıyafetlerimi inceleyip yüz hatlarımı zihnine kazıdı. İşin aslını bilmesem çapkınlık yaptığını düşünürdüm, bu da... gururumu okşardı. Tabii aynı bakışlar çoğunlukla boğazıma atlama girişiminden hemen önce yaşanmasaydı.

"İyi akşamlar, Oraya."

"Merhaba, Jesmine."

Kadının burun deliklerinin genişlemesi belli belirsiz bir hareketti ama anında fark ettim. Bir adım gerilerken, elimi hançerime götürdüm. Vincent da fark edip hafifçe hareket ederek Jesmine'le arama girdi.

Vincent kadına dönerek, "Bana Kan Hanesi'yle ilgili bilgi ver," derken bana gitmemi emreden bir bakış attı. Kalabalıktan ayrılıp kapıya doğru ilerledim.

Misafirlerden biraz olsun uzaklaşmış, neredeyse daha rahat nefes alacak mesafeye ulaşmıştım. *Neredeyse.*

Gençken korku bizi zayıflatır, zihnimizi ve duyularımızı köreltirdi. Bu kadar uzun süre hiç durmaksızın korktuktan sonra, artık düzene sokmam gereken herhangi bir vücut işlevine dönüşmüştü. Kalp atışından, nefes alıp vermekten, terlemekten ya da kaslardan farkı yoktu. Geçen yıllar boyunca korkunun fiziksel etkilerini duygunun kendisinden ayırmayı öğrenmiştim.

Ağzımda kıskançlığın acı tadıyla kapı çerçevesine yaslanıp misafirleri izledim. Vincent'ın gösterdiği Kejari yarışmacılarına ayrıca dikkat ediyordum. Masada sessizce oturan Ibrihim hari-

cinde çoğu kaygısız görünüyordu. Dans ediyor, içiyor ve flört ediyorlardı. Şafak söktüğünde bir ya da üç partnerle sarmaş dolaş derin bir uykuya mı dalacaklardı? Bir daha uyanabilecek kadar uzun süre hayatta kalıp kalamayacaklarını hiç düşünmeyecekler miydi?

Yoksa gece uyuyamayıp ölümcül tanrıçalarını tenlerinde hissederek tavanı izlemenin ne demek olduğunu nihayet anlayacaklar mıydı?

Gözlerim salonun diğer tarafına döndü.

Figür o kadar hareketsizdi ki, neredeyse bakışlarım üstünden atlayıp geçecekti. Başta nedenini anlamasam bile figürle ilgili tuhaf bir şey beni duraksatmıştı. Birkaç saniye onu izledikten sonra, sebebinin birçok şeyin birleşimi olduğunu fark ettim.

Balo salonunun karşı tarafında duruyordu ve dans pistinde dönen ahlaksızlıklardan çok uzaktaydı. Sırtı bana dönük şekilde durmuş, duvarı süsleyen sayısız tabloyu izliyordu. Bu mesafeden detayları göremesem de resmi iyi biliyordum. Balo salonundaki en küçük tabloydu, kanvası ince ve uzun bir yapıdaydı. Tepedeki yıldızlı lacivert yavaşça koyulaşıp bordoya dönüşüyordu. Tek bir figürü tasvir ediyordu. Resmin tam ortasında ölüme doğru düşen bir Rishan vampiri öylece donup kalmıştı. Koyu renkli, tüylü kanatları genişçe açılmıştı ve çıplak bedeninin büyük kısmını örtüyordu. Bir elini yukarı doğru kaldırmıştı ve bizim göremediğimiz, sadece onun görebildiği bir şeye çaresizlikle uzanıyordu.

Hiajların yükselişinden sonra kalede çok az Rishan eseri kalmıştı. Çoğu yok edilmiş veya Hiaj vampirlerini tasvir edecek şekilde tekrar boyanmıştı. Bu resmin neden sağlam kaldığını bilmiyordum. Muhtemelen göğe uzanmasına rağmen cehennemin derinliklerine düşen, mahvolmuş bir Rishan'ı tasvir ettiği içindi.

Bu tablo, etrafındaki görkemli destanları tasvir edenlerle kıyaslandığında fazla dikkat çekmezdi. Diğerleri kanlı adaleti ya da zaferi betimlerken bu sessiz ve hüzünlüydü. Onu ilk gördüğümde daha çocuktum, o zaman bile göğsüm sıkışmıştı. Güçsüz

Ninova

olmanın nasıl hissettirdiğini biliyordum. Üstelik uçmaktan aciz kanatlarıyla sarmalanmış halde tek başına gökten düşen, onu yakalamayacak bir kurtarıcıya uzanan bu Rishan... Vampirlerin de güçsüzlüğü biliyor olabildiğine dair gördüğüm tek kanıttı.

Belki de karşıdaki figür o yüzden ilgimi çekmişti çünkü başka kimse bakmazken *o* tabloyu izliyordu. Uzun boyluydu, vampirlerin çoğundan daha uzun ve geniş omuzluydu. Vücuduna oturan koyu mor bir ceket giymiş, beline bronz rengi bir kuşak sarmıştı. Tarzı diğer Gecedoğanların giydiği parlak renkli ipeklere benzese bile ceketinin kesimi fazla keskin, renklerin zıtlığı fazla belirgindi. Saçı neredeyse siyah görünecek kadar koyu bir kızıl tonundaydı ve dağınık dalgalarla omuzlarına dökülüyordu. Gece Hanesi sarayında yaşayanların tercih ettiği gibi düzgün şekillendirilmiş ya da kısacık değil, tuhaf bir uzunluktaydı.

Sivrinaj'ın dışında yaşayan, daha önce tanıştığım Gecedoğan vampirlerinin sayısı bir elin parmaklarını geçmezdi. Belki krallığın uzak bölgelerinde moda farklı olabilirdi. Yine de...

Adam omzunun üstünden doğruca bana baktı. Gözleri pas kızılıydı, odanın diğer ucundan görülebilecek kadar ilgi çekici bir renkti. Bakışlarında üstünkörü bir merak saklıydı ama o kadar yoğundu ki beni adeta delip geçmişti.

Bu durumda tuhaf hissettiren bir şeyler vardı. Sanki...

"Bunu denedin mi?" dedi bir ses.

"*Siktir.*"

İrkilerek olduğum yerde sıçradım.

Birinin yaklaştığını duymamış olmam hem utanç verici hem de tehlikeliydi. Karşımda uzun boylu, zarif bir kadın duruyordu. Bronz teni çillerle doluydu ve kısa kesilmiş siyah buklelerin çevrelediği yüzünde koyu renkli iri gözleri vardı. Sırıtarak bana etli bir hamur işi uzatırken parmak uçlarına etin suyu damlıyordu.

"Bunlar çok *lezzetli.*"

Bu kadar yakınımdayken vampirlerin "lezzetli" demesi hiç hoşuma gitmiyordu. Sakin bir tavırla iki adım geriledim.

"Ben almayayım."

"Çok şey kaçırıyorsun, bu..." dedi kadın.

"*Oraya.*"

Vincent asla bağırmadığı halde sesi odanın her yanına ulaşacak kadar güçlüydü.

Omzumun üzerinden bakınca onun balo salonunun kemerli girişinde beklediğini gördüm. Başıyla koridoru işaret ederek bana kaçırmayacağım kadar açık bir mesaj veriyordu. *Hadi gidelim.*

Tekrar etmesine hiç gerek yoktu. Kadına veda etme gereği duymadan, bu keskin tırnaklar ve sivri dişler cehenneminden ayrıldığım için minnettarlıkla onu takip ettim.

Yine de o tabloya bir bakış daha atmaktan kendimi alamadım. Adam gitmişti. Düşmekte olan Rishan göğe doğru uzanıyordu ve bir kez daha terk edilmişti.

Ninova

DÖRDÜNCÜ BÖLÜM

Asla içki içmezdim. Vampir alkolü insanlar için fazlasıyla ağırdı, ayrıca duyularımın körelmesi benim için çok tehlikeliydi. Vincent da nadiren içerdi, muhtemelen sebepleri benimle aynıydı. Bu yüzden odama şarap getirmesine şaşırmıştım. Ufak yudumlar aldıktan sonra kadehlerimizi yeniden dokunulmamak üzere bir kenara bıraktık ve sessizce oturup ateşin çıtırtısını dinledik.

Vincent nihayet konuşmaya başladı. "Bence olabildiğince hazırsın."

Daha çok kendini ikna etmeye çalışır gibiydi.

"Diğerleri seni hafife alacak," diye devam etti. "Bunu kullan, çok güçlü bir silahtır."

Vincent haklıydı. En iyi silahımın zayıf yönlerim olduğunu uzun zaman önce öğrenmiştim. Gecekondu mahallelerinde neredeyse her gece vampir öldürmek için bu silahı kullansam da şu anda yeterli gelmeyecekmiş gibi hissediyordum.

Boğazımdaki düğümü geçirmek için yutkunup ateşe bakan babamı izledim. Kırmızı ışık, yüzünün solgun ve sert hatlarında dalgalanıyordu. Kejari'ye katıldığı gece de bu kadar gergin hissetmiş miydi?

"Sen öyle mi yapmıştın?" diye sordum. "Seni hafife almalarını mı sağladın?"

Şaşırarak gözlerini kırpıştırdı. Kejari'de geçirdiği zamana dair nadiren soru sorardım. Daha doğrusu, ona geçmişine dair çok az soru sorardım. Belki şaraptan aldığım o yudum, belki de neredeyse kaçınılmaz olan ölümümün yaklaşması beni biraz cesaretlendirmişti.

"Evet," dedi kısa bir duraksamadan sonra. "Muhtemelen o yüzden kazandım."

Vincent'ın hafife almabilecek biri olduğunu düşünmek şimdilerde komik geliyordu. Ancak iki yüzyıl önce genç ve alt seviyeden bir Hiaj soylusundan ibaretti. Gece Hanesi o zamanlar Rishan kontrolündeydi ve asırlar boyunca öyle kalacakmış gibi görünüyordu.

"Gergin miydin?"

"Hayır. Ne yapmam gerektiğini biliyordum."

Şüphem yüzümden okunuyor olmalıydı ki omuz silkerek, "Peki..." diye itiraf etti. "Gergindim ama hatırlanmaya değer bir hayat yaşamama giden tek yolun Kejari'den geçtiğini biliyordum. Önemsiz bir hayata kıyasla ölüm korkutucu değildir."

Önemsiz bir hayat.

Bu kelimeler bana beklemediğim kadar sert çarpmıştı çünkü benimkinden daha önemsiz bir hayat olabilir miydi? Sürekli korkuyla yaşıyordum, kendi kanım ve insani zayıflıklarım bana engel oluyordu. Hayatta kalmak için öylesine çabalıyordum ki başka hiçbir şey *yapamıyordum*, böyle giderse hiç kimse olamazdım. Ayrıca... benden başka kimsesi olmayan insanlar için değerli birine *dönüşemezdim*.

Çenem titremeye başlayacak kadar sertçe kasılmıştı. Kadehimi alıp bir yudum daha içtim ama bunu yapmamın asıl sebebi ellerimi meşgul etmek istememdi. Vincent'ın gözlerinin üzerimde olduğunu, bakışlarının yumuşadığını hissedebiliyordum.

"Bunu yapmak zorunda değilsin, küçük yılanım," dedi yumuşacık bir sesle. "Sana bunu hiç söylememiş olabileceğimi şimdi fark ettim."

Ninova

Kaçma fikrinin beni cezbetmediğini söylesem yalan olurdu. Küçük bir çocukken yaptığım gibi dolapla duvar arasındaki daracık boşluğa saklanmak istiyordum. Bir yanım hâlâ saklanıyordu çünkü asla bir avcının avından başka bir şey olamayacaktım.

Ancak bu önemli bir hayat olmazdı. Yaşamak bile sayılmazdı.

"Sözümden dönmeyeceğim," dedim.

Sağ elimin serçeparmağında duran narin gümüş yüzüğe baktım. Basit ince bir halkanın üstüne yerleştirilmiş siyah elmas o kadar ufaktı ki, yüzüğün incecik halkasından büyük değildi.

Vincent beni çocukken bulduğunda yüzük cebimdeydi ve anneme ait olduğunu düşünmek hoşuma gidiyordu. Belki de değersiz bir süsten ibaretti. Muhtemelen bunu asla bilemeyecektim.

Dalgın bir şekilde yüzüğü ovuşturdum, bu küçük hareket bile Vincent'ın dikkatinden kaçmadı.

"Elimden gelseydi, onları senin için arayıp bulurdum," dedi. "Umarım bunu biliyorsundur."

Göğsüme şiddetli bir sızı yerleşti. Umutlarımı açıkça göstermek hoşuma gitmiyordu. Bu... aptal ve çocuksu hissetmeme sebep oluyordu. Vincent'ın bunları dillendirmesiyle duyguları daha yoğun hissediyordum.

"Biliyorum," dedim.

"Bir bahanem olsa, isyan çıksa..."

"Vincent, *biliyorum*. Oraya gidemeyeceğini biliyorum." Ayağa kalkıp ona somurtarak baktığımda gözlerini benden kaçırarak ateşe doğru çevirdi.

Vincent'ın neredeyse... *suçluluk* hissettiğini görmek çok tuhaftı.

Yirmi yıl önce yaşanan korkunç bir Rishan isyanının ardından, beni enkazın altından çekip kurtarmıştı. Arkamda bıraktığım şehir -en azından şehirden geriye kalanlar- Rishan bölgesinin derinlerindeydi. Vincent'ın yıllar önce oraya girmesinin tek sebebi isyan çıkmış olmasıydı ama şu anda o bölge Nyaxia'nın korumasındaydı. Klanlar arasında savaş çıkmadıkça bir Hiaj Kralı o bölgeye geçemezdi. Asla sakinleşmeyen bu gerilimi "barış" olarak

Ninova

adlandırmak fazlasıyla saçmaydı ancak babamın orayı işgal edip ailemi bulmak için uygun bir bahanesi yoktu.

Ailemden hayatta kalan birileri olsaydı durum farklı olurdu, muhtemelen hepsi ölmüştü. Vincent beni bulduğunda o evde yaşayan kimse hayatta değildi. Peki başkaları var mıydı? Beni arıyorlar mıydı?

Mantıklı cevabın ne olduğunu biliyordum. İnsan hayatı fazla kırılgandı. Yine de zihnimin karanlık köşeleri bu düşüncelerde dolanıyordu. Nerede olduklarını, acı çekip çekmediklerini merak ediyordum. Aralarında beni hatırlayan birinin olup olmadığını merak ediyordum.

Onları hatırlamıyordum, belki de çok özlememin sebebi buydu. Rüyalar insanın ihtiyacı olan şeye dönüşebilirdi ve on iki yaşındaki halim nihayet bir bütün hissetmemi sağlayacak eksik parçanın, onları kurtarmak olduğuna inanmak istemiş olabilirdi.

"Yakında," diye mırıldandı Vincent. "Yakında oraya gidebilecek kadar güçlü olacaksın."

Yakında.

Vincent harekete geçemezdi ama insandan daha güçlü bir şey olabilirsem... ben yapabilirdim. Ancak bunun için çoğu vampirden bile daha kuvvetli olmalıydım.

Vincent kadar güçlü olursam bunu yapabilirdim.

Kejari'yi kazanırsam, Nyaxia'dan bunu dileyecektim. Vincent'ın *coriatae*'si, yani yürekbağlısı olmak isteyecektim. *Coriatis* bağı neredeyse efsanevi denebilecek kadar güçlüydü, tarihte yalnızca birkaç kez bahşedilmişti ve bağı yalnızca Nyaxia kurabilirdi. Yürekbağı, beni insanlığımdan ayırıp sonu çoğunlukla ölüm olan dönüşümün tehlikelerinden kurtulmuş bir şekilde vampire dönüşmemi sağlayacaktı. Ayrıca *coriatis* ruhumu Vincent'ın ruhuna bağlayacağı için onun gücü benim, benim gücüm de onun olacaktı. Tabii ona sunabileceğim pek bir şey yoktu. Bu yüzden bana böyle bir armağan bahşetmeyi istemesi bile bana olan sevgisinin kanıtıydı.

Ninova

Coriatae'si olarak biyolojik ailemi kurtaracak ve beni yetiştiren adama layık bir evlat olacak kadar güçlenecektim. Gece Hanesi'ndeki, hatta dünyadaki en güçlü insanlardan biri olacaktım.

Bir daha kimse beni hafife alamayacaktı. *Asla.*

"Yakında," diye onayladım.

Vincent bana hafifçe gülümseyerek ayağa kalktı. "Hazır mısın?"

"Evet," dedim ama kelime sanki kül yutmuşum gibi ağzımda kuruyup kaldı.

Yıllar boyunca sayısız kez Nyaxia'ya dua etmeye çalışmıştım. Belki de bir insan olarak onun çocuklarından biri olmadığım için hiçbir zaman onun varlığını yeterince hissedememiştim. Ancak Vincent hem kâseyi hem de mücevherli hançeri getirip elimi kestiğinde ve zayıf insan kanımı dövülmüş altına akıttığında ensemdeki tüyler diken diken oldu. Vincent tanrıların kadim dilinde dualar ederken, kanımın damla damla süzülmesini sağlamak için başparmağını yarama bastırıyordu.

Bakışlarını gözlerime çevirdi.

"Nyaxia, Yırtıcı Karanlığın Annesi. Gece'yi, Gölge'yi ve Kanı Doğuran. Sana Gecedoğanlardan Oraya'yı sunuyorum. Kalbim nasıl beni senin oğlun kıldıysa, o da kalbimin bana bahşettiği evlat. Kızımın Kejari'ye katılması, sana sunacağım en büyük armağan." Sesinin hafifçe kalınlaştığını muhtemelen hayal etmiştim. "Bunun tek istisnası onun zaferi olabilir."

Siktir. Bu kadar zor olmasını beklememiştim.

Hayır, pek dindar sayılmazdım. Ama şimdi Tanrıça'nın burada olduğunu, kan adağımı kabul edip karşılığında yalnızca daha fazla kan vadettiğini hissediyordum. Zavallı ölümlü damarlarımda ona verecek bir şeyim kalmayana kadar kanımı alıp almayacağını merak ediyordum.

Kaderimi belirleyecek kelimeler, tıpkı bir duman bulutu gibi havada asılı kaldı.

"Kendimi sana sunuyorum, Nyaxia. Sana kanımı, kılıcımı ve

Ninova

bedenimi sunuyorum. Kejari'de yarışacağım. Zaferim ya da ölümüm senindir."

Ardından kaderimi mühürleyecek olan nihai sözleri söyledim.

"*Aja saratea.*"

Hakikatim senindir.

"*Aja saratea,*" diye tekrarladı Vincent. Gözlerini benden hiç ayırmıyordu.

Kanım yavaşça tükenerek damlamaya devam etti.

Biraz olsun uyuyabilmemin sebebi muhtemelen şaraptan aldığım yudumlardı. Nihayetinde şafak sökmeye başlayınca Vincent odasına çekildi, ben de yatağıma uzanıp tavanıma boyanmış yıldızları izledim. Elimdeki yara zonkluyordu. Kejari'nin başlamasına daha birkaç gün vardı ama kan adağım yüzünden hiç olmadığı kadar *gerçek* hissettiriyordu.

Bitkinlik gözlerimi kapanmaya zorladığında güneş neredeyse batmak üzereydi. Bıçaklarım her ihtimale karşı yanımdaydı.

Huzursuz ve gergin bir uykuya dalsam bile rüyamda güvende olduğumu gördüm.

Eski hayatımı neredeyse hiç hatırlamıyordum. Ama rüyalar, zamanla solup giden anılardaki boşlukları doldurmakta iyi iş çıkarırdı. Fazla sulandırılmış boyaları andıran, duyguların kalıntılarıyla oluşturulmuş bir resim gibiydi. Zemininde çatlaklar olan küçük, kerpiçten bir ev. Bana sarılan güçlü kollar, sakallı bir yanak ve toprak kokusuna karışmış ter kokusu. Dilimden kayıp giden mide bulandıracak kadar şekerli, demir tadı vermeyen kansız yiyecekler.

Bana hikâyeler okuyan yorgun bir sesi ve başka türden bir son bilmediğim için mutlu sonla biteceğine emin olduğum bir hayatı düşledim.

Bu rüyalardan nefret ediyordum. Hep aynı sonla bittikleri gerçeği göz önüne alındığında, bunları unutmak her şeyi kolaylaştırıyordu.

Ninova

Ay ışığı sıkıca örtülmüş pencerelerden içeri süzülüyordu. Vampirler geldiğinde birbirinin üstüne binmiş sayısız kanat, o gümüş renkli ışık huzmelerini lekelemişti.

İki küçük beden gökyüzüne bakmak için yataktan fırladığında, fazlasıyla korktuğum için battaniyeyi kafama çektim.

Çabuk ateşi söndür, diye tısladı kadın. *Onlar gelmeden...*

Çat. Çat. ÇAT.

Çığlıklar uzaklarda başlayıp gittikçe yaklaşırken gözlerimi sıkıca yumdum.

Etrafımızı saran kerpiç titreyerek sarsılmaya başladı. Yer yarılıp duvarlar çöktü ve kadın hiç durmadan, defalarca çığlık attı...

ÇAT.

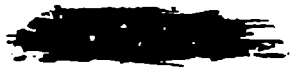

ÇAT.

Uyanırken bile o çığlıkları duyuyordum. O kadar yoğundu ki kulaklarım sesleri ayıramıyordu, rüyamın nerede bittiğini ve gerçekliğin nerede başladığını anlayamıyordum.

Gözlerimi açtığımda simsiyah, aşılmaz bir duvarla karşılaştım. Zifiri karanlık beni boğacak kadar yoğundu. Ellerimi hızla sağa sola savursam da tutunabileceğim hiçbir şey yoktu.

Lambalarım niye sönmüş? Sönmelerine asla izin vermem. Karmakarışık aklımdan geçen ilk düşünce buydu.

Sonra fazla yavaş bir şekilde odamda olmadığımı fark ettim, küf ve kan kokusu burnumu yakıyordu. Avuçlarımı yere bastırdığımda tozla kaplı, sert fayans zemini hissettim.

Kan adağımın taze yarasının acısı, zihnimdeki bulanıklığı dağıttı. Parçaları birleştirirken dehşete kapıldım.

Hayır, henüz çok erkendi. Birkaç günüm daha olmalıydı, benim...

Vincent'ın sesinin hatırası zihnimde yankılandı.

Başlangıç her şey olabilir O... beklenmedik olmasını sever.

Yerden destek alarak doğrulurken, içimde yükselmeye başlayan paniği zorla bastırdım. Paniklemeyi göze alamazdım çünkü vakti gelmişti.

Buraya kadardı.

Ninova

İKİNCİ KISIM
DOLUNAY

PERDE ARASI

Küçük kız günlerce konuşmadı. Gece Hanesi Kralı, kıza kendi odasının yanında bir oda vermişti. Burası kalesinin en kuytu ve iyi korunan katıydı. Kaleyle ilgili her şey kızı bunaltıyordu. Evindeki odasını erkek ve kız kardeşiyle paylaşırdı, küçük yatağıysa kardeşlerinin üst üste yerleştirilmiş karyolalarının hemen altındaki daracık bir alana sığdırılmıştı. Buradaki zemin sıcak, kaba kerpiç yerine ayak parmaklarını donduran sert mozaik fayanslardan yapılmıştı. Her şey devasaydı, yatağı bile neredeyse evindeki odasından büyüktü.

Ayrıca her yerde canavarlar vardı.

Köşeye sindi, ufak tefek bedenini dolapla duvar arasındaki kuytuya sıkıştırıp oradan çıkmayı reddetti.

Gece Hanesi Kralı odanın diğer ucundaki tekli koltukta kitap okuyordu. Odadan nadiren ayrılıyor, kız hiç yokmuş gibi davranıyordu. Küçük kız, yalnızca adamın odadan çıktığı nadir anlarda saklandığı yerden çıkıp tuvaletini yapıyor ya da ona bırakılmış yiyeceklerden birkaç ısırık alıyordu. Koridorda adamın ayak seslerini duyar duymaz köşesine geri dönüyordu.

Bir hafta geçti.

Bir hafta daha.

Bir hafta daha...

Nihaetinde dolunay tekrar gökyüzündeki yerini aldığında, açlığıyla savaşan çocuk köşesinden çıkıp masadaki ekmek tabağına ilerledi. Kızın gümüş bir sikkeyi andıran bakışları, adamdan bir an bile ayrılmıyordu. Küçücük parmaklarıyla ekmeği kavradı ve yavaşça, temkinli ısırıklar alarak yiyeceği kemirirken geri çekildi.

Adam bakışlarını kıza çevirip öylece durdu, bunun dışında tek bir kası oynamadı. Ancak bu hareket bile kızın iyice gölgelere kaçmasına yetmişti.

Kral yumuşak bir sesle güldü.

"Burada güvende olmadığını mı hissediyorsun, küçük yılan?"

Kız çiğnemeyi kesti ancak hiçbir şey söylemedi.

Kral kitabını nazikçe indirdi.

"Güzel. Güvende değilsin. Ne bu kalede ne de bu odada. Avcıların dünyasındaki bir avsın sen."

Öne doğru eğildi.

Yumuşak bir sesle, "Sana asla zarar vermeyeceğim," dedi. "Ama bunu söyleyip sözünü tutacak olan tek kişi benim. Sana sahte bir güvenlik sağlamayacağım ya da nazik yalanlar söylemeyeceğim ancak o dişleri nasıl kullanacağını öğreteceğim." Gülümserken keskin köpekdişlerini ilk kez apaçık ortaya sermişti. O dişlerin yüzlerce kişiye ölüm getirdiği kesindi.

Kız karşısındaki manzarayı korkunç bulmalıydı. Oysa bir aydır ilk kez... güvende hissediyordu.

"Dişlerin benim kadar keskin olmayabilir," diyerek konuşmaya devam etti. "Ama doğru ısırıkla yine de birini öldürebilirsin."

Kız yaşına rağmen adamın ona ne teklif ettiğini anlamıştı. Böyle bir dünyada yaşarken bir şeyleri erkenden öğrenmeniz gerekirdi.

"Bana ismini bahşeder misin?" diye sordu adam.

Çocuk nihayet konuştu.

"Oraya."

"Seninle tanışmak bir zevk, Oraya." Kral ayağa kalktığında, küçük kız bu sefer gerilemedi. Adam ona elini uzattı. "Benim adım Vincent."

Ninova

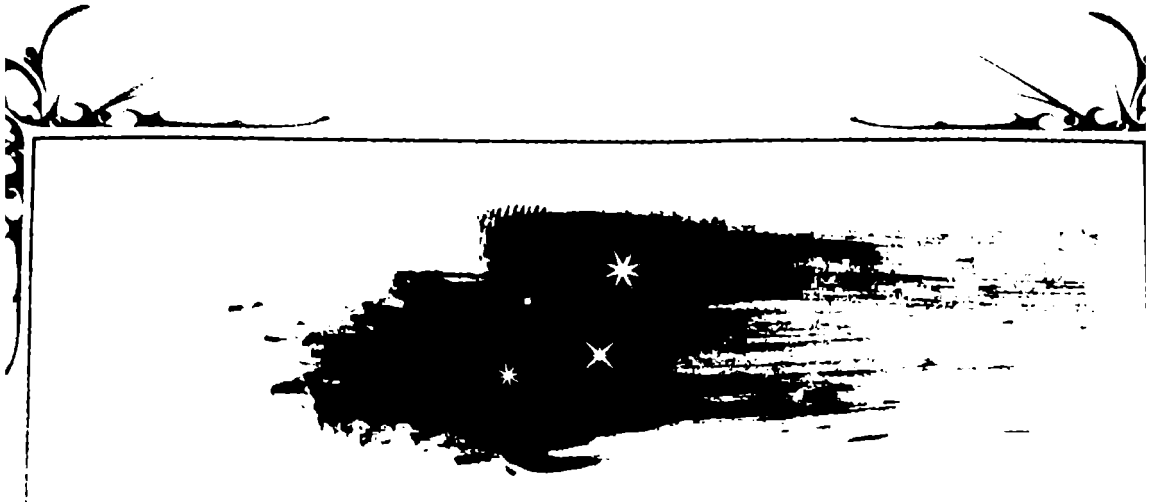

BEŞİNCİ BÖLÜM

Nefeslerimi düzene sokmak için kendimi zorladım. Panik nabzımı hızlandırırdı ve hızlanan kalp atışları, kanın damarlarıma hücum etmesine sebep olurdu. Bu da her zamankinden daha fazla dikkat çeken bir hedefe dönüştüğüm anlamına gelirdi.

Nyaxia'nın büyüsü güçlü ve esrarengizdi, bizi istediği yere bir anda götürebilirdi. Zihnim hâlâ bulanıktı, tüm duyularım pusluydu. Kendimi toparlamakta zorlanıyor, uyuşturucu madde etkisindeymişim gibi hissediyordum.

Duyularınla değerlendir, Oraya.

Kafamdaki ses Vincent'a aitti.

Kan ve küf kokusu vardı. Eğer turnuva başladıysa, şu anda Ay Sarayı'nda olmalıydım. Ellerimi zemine bastırdığımda avuçlarıma ince bir toprak ve toz katmanı yapıştı. Ay Sarayı yalnızca bu yarışma için inşa edilmişti, yüz yıldır el değmemiş olmalıydı.

Kejari haricinde kimsenin bu duvarların içine girmesine izin verilmezdi ama Ay Sarayı'nı dışarıdan birçok kez incelemiştim. Yukarı çıkmam gerekiyordu. En uzun kule pencerelerle doluydu, şafak söktüğünde hiçbir vampir orada olmazdı. Işık onları öldürmese bile çok rahatsız ederdi.

Kulaklarımı zorlayarak sesleri dinledim. Her yanda, vampirlere ait olmadığını düşündüğüm acı dolu çığlıklar yankılanıyor-

du. Midem bulandı. Saraya insanlar da mı getirilmişti? Av olmak ya da dikkat dağıtmak için miydi? Vampirlerin kana susamışlığını üzerlerine çekecekleri için dehşete mi düşsem, yoksa gizlice minnettar mı olsam bilemiyordum. Şu anda bunun yaşandığını duyabiliyordum. Hırlamalar geliyor, zemine inen zarif ayak sesleri uzaktan duyuluyordu.

Diğerleri uyanmıştı. Belki de insan olduğum için üstümüzdeki büyünün etkisinden son kurtulan bendim. Bu büyü, vampirlerin kontrolünün ortadan kalkmasını sağlamış olabilirdi çünkü kana susamışlığın deliliğini düşününce bile fazlasıyla hayvansı sesler çıkarıyorlardı.

Şu anda hayatta olduğum için çok ama çok şanslıydım.

Gözlerimi kırpıştırarak karanlığa baktım. Vampirlerin aksine gece görüşü becerim yoktu ve şu anda hiçbir şey göremiyordum. Yalmzca siyah bir duvar vardı. Parmak uçlarıma ışığı çağırmayı deneyip fena halde başarısız oldum, çıkarabildiğim tek kıvılcım da çabucak dumana dönüştü.

İşe yaramaz büyüme sessizce küfretmemek için kendimi tuttum ve el yordamıyla bıçaklarımı aradım. Benimle beraber burada belirmiş olmaları için dua ediyordum çünkü Ay Sarayı'na silahsız bırakıldıysam çoktan ölmüştüm.

Elime keskin bir acı yayıldı.

SİKTİR.

Bağırmamak için dudaklarımı birbirine bastırdım.

Bıçağımı bulmuştum ancak keskin tarafından tutmuştum. *Siktiğimin geri zekâlısı.*

Avucum sıcak kanla doldu. Fayans zemine damlayan kanın sesi, uzaktaki çığlıklara rağmen sağır ediciydi.

Kanıyor olmam kötüydü, hem de *çok* kötüydü.

Vampirlerden biri kokumu almadan önce güvenli bir yer bulmak için hızlı hareket etmeliydim. Bu defa kabzasından tuttuğum hançerlerimden birini kavradım, diğerini de ondan uzak olmayan bir yerde buldum. Ayağa kalkıp omzum taş duvara değene

kadar dikkatle geriledim. Kolumu taşa yaslayıp duvar boyunca ilerledim, iki elimde birer bıçakla saldırıya hazırdım. Sessiz ve dikkatli adımlar atıyordum. Ayak parmaklarım soğuk, sert taşa değdiğinde kalbim tekledi.

Bir basamak. Yukarı çıkabileceğim bir yol. Bu merdivenin gitmem gereken yere çıkmasını umarak dua etmek zorundaydım. Körlemesine ilerlerken başka seçeneğim yoktu.

Sırtımı korumasız bırakmamak için tozlu, metal korkuluğa yandan tutunarak basamakları çıkmaya başladım.

Ay Sarayı'nın büyülü ve gizemli bir yer olduğuna, Nyaxia'nın burayı kutsadığına ya da lanetlediğine dair hikâyeler duymuştum. Vincent bile o öykülere inanıyordu. Koridorların hareket ettiğini, odaların yer değiştirdiğini söylemişti. O günkü şansınıza göre, sarayın sizi istediğiniz ya da hiç istemediğiniz bir yere götürebileceğini söylerdi.

Hayatta kalmama izin verirsen, Kejari'yi bin yılın en ilginç ve muhteşem yarışması yapacağım, Nyaxia. Söz veriyorum. Tanrıçaya sessizce yakardım. *Gerçekten çok etkileneceksin. Yemin ederim.*

Çığlıklar yavaşça dindiğinde rahatladım. Diğerlerinden uzaklaşıyordum ve bu oldukça iyiydi. Bir kattan ikinciye, üçüncüye ilerleyerek merdivenleri çıkmaya devam ettim.

Ancak Ay Sarayı beni bu kadar kolay rahat bırakmayacaktı.

Başta duyduklarımı hayal ettiğimi sandım. O kadar tetikteydim ki, kendi duyularımdan şüphelenmek kolaylaşmıştı ama basamakları çıkmaya devam ederken midem dehşetle kasıldı. *Hayır.* Yanılmıyordum, çığlıklar yine yaklaşıyordu. Oysa dakikalar önce arkamda kalmış, duyulmaz olmuşlardı. Sanki hiçbir yere çıkmayan ve sonu olmayan sarmal bir merdiveni tırmanıp duruyordum.

Başka bir basamak beklerken ayaklarım düz zemine kavuştuğunda az kalsın sendeleyecektim. Katliamın sesleri hemen üstümde yankılanıyordu, yukarı çıkmaya devam edemezdim. Kapana kısılmıştım.

Ninova

Sırtımı duvara yasladım. Gözlerim hâlâ işe yaramaz bir şekilde mutlak karanlığa bakıyordu. Peki şimdi ne olacaktı? Ben ne...

Uzaktaki gürültünün içinde bir ses, diğer tüm uğultuları bastırdı.

Artık kalp atışlarımı kontrol altında tutmak zorunda değildim çünkü kalbim durmuştu.

Çığlık çabucak kesilip uzaktaki diğer seslerin altında kayboldu ama o kısacık anda bile sesi tanımıştım. Bana sevgiyle *küçük velet* diyen, yıllarca puro içtiği için hırıltılı bir öksürükle kesilen o sesi tanımıştım.

Zihnim, içinde yankılanan tek bir isim dışında bomboştu.

Ilana.

O anı bizzat yaşayana kadar tedbiri elden bırakmanızı sağlayacak şeyin ne olduğunu gerçekten bilemezdiniz. Şu anda Ilana yeterliydi. Ömür boyu taşıdığım dikkati, unutulmuş bir palto gibi yere bırakıverdim.

Ilana. Ilana bu saraydaydı. Ilana o *kana susamışlığın ortasındaydı.*

Bir çığlık daha koptu. Bu sefer daha yüksek sesli ve daha yakındı, hemen koridorun ilerisinden geliyordu. Bu kahrolası mekân beni bu çığlıkla kışkırtıyormuş gibiydi. Düşünmedim, düşünemedim, yalnızca *koştum*...

Etkileyici bir kuvvet beni durdurana kadar devam ettim. Güçlü kollar omuzlarımı sardı ve beni sağlam bir duvarı andıran bir bedene çekerek kendine yasladı.

"Öldüler."

Adam alçak ve pürüzlü bir sesle fısıldarken o kadar yakınımdaydı ki nefesi tenimi ürpertmişti. Kirli sakalı kulağıma değdi, saçının bir tutamı da boynumun omzumla birleştiği oyuntuya dokundu. Adamla aramdaki mesafe ve boğazıma olan yakınlığı yüzünden tüm içgüdülerim isyan ediyordu. Boynuma yaklaşmaya izni olan tek kişi Vincent'tı.

"Hepsi öldü, küçük insan," dedi ses tekrar. "Peşlerinden gidersen sen de ölürsün."

Ninova

O haklı. Ay Sarayı sanki konuşuyormuş gibi uğulduyor, karanlık zevkle ürperiyordu.

Biliyordum. Istırap dolu, tüyler ürpertici bir haykırış her zamankinden daha yakında yankılanırken bunu çok iyi *biliyordum.*

Biliyordum ve umurumda değildi.

Beni saran kollara karşı çırpınmakla uğraşmak hiçbir işe yaramazdı. Adam fazla güçlüydü.

Ben de piç herifi bıçakladım.

Bunu beklemediği çok açıktı, "*Ix'in memeleri aşkına!*" diye tıslayıp sendeleyerek benden uzaklaştı. Bıçağımı bacağına o kadar derin saplamıştım ki, çıkarmak için sertçe asılmak zorunda kaldım. Ardından yolumu bulmaya çalışarak parmak uçlarımla duvara dokundum ve koridorda koşmaya başladım.

Bir çığlık daha koptu. Hem yüksek sesli hem de çok çaresizdi. Anne aşkına, vampirler kana susamışlıkla kendilerini kaybettiklerinde öyle korkunç sesler çıkıyordu ki... eti parçaladıkları bile *duyulabiliyordu.* Sessiz, kibar ya da zarif değildi. Gürültülü, pis ve korkunçtu.

Ilana'ya seslenmek, onu kurtarmaya geldiğimi söylemek istiyordum ama yapamazdım. Yalnızca dikkatleri bulunduğum yere çekerdim. Bu yüzden olabildiğince hızlı hareket ederek adımlarımı sıklaştırdım.

Ilana'nın çığlıkları ne uzaklaşıyor ne de yakınlaşıyordu. Ben koridorlarda koşup dururken bıçağımın ulaşabileceği alanın hemen dışında fakat aynı zamanda sonsuzluk kadar da uzağımda kalıyordu.

Attığım her adımla gerçeğin farkına varmaya başlamıştım. Ilana'nın yakınlığı bir illüzyondan ibaretti, ona asla ulaşamayacaktım. Sesi gittikçe zayıflıyor, çığlıkları azalıp daha uzun aralıklarla duyuluyordu.

Yine de adım adım ilerlemeye devam ettim.

Haykırışların şiddeti iyice artarken bir adım daha.

Islak bir yutkunma sesine dönüştüklerinde bir adım daha.

Ninova

Yutkunma, zayıf bir inlemeyle son bulduğunda bir adım daha.

O tanıdık ses, onları meşgul edecek yeni bir şey arayan ve beslenen vampir seslerinin altında kayboldu.

Nihayet durduğumda kaburgalarım ağrıyor, gözlerim sızlıyordu. Duvara yaslanıp gözlerimi sıkıca kapatarak daha derin bir karanlığa daldım. Kalbim kulaklarımı sağır edecek bir hızla çarpıyor, değerli kanım damarlarımda hızla akıyordu.

Hepsi öldü, diye fısıldamıştı adam. *Peşlerinden gidersen sen de ölürsün.*

O haklıydı ve daha önce hiçbir şeyden bu kadar nefret etmemiştim. Yaşadığım hayat çirkin gerçeklerle doluydu, üstelik hepsine alışmıştım ama bu... Anne aşkına, *bu* gerçek...

Arkamda birinin varlığını hissettiğimde ensemdeki tüyler diken diken oldu, ayak sesleri neredeyse duyulmayacak kadar hafifti. Tam vaktinde o tarafa doğru döndüm.

Bir kadının yumuşak ve derin sesi, "Kim varmış burada?" diye fısıldadı.

Bu sefer hiç duraksamadan sese doğru sert bir darbe indirdim. Dövüşe girersem kazanamazdım. Bana karşılık vermesini beklemeden koşmaya başladığımda, parmak uçlarım yalnızca duvara çarpmama engel olacak kadar taşa değiyordu. Arkamda bir kavga patlak vermişti ama durup ne olduğunu düşünecek ya da Tanrıça korusun, o dövüşe karışacak durumda değildim. Birbirleriyle ne kadar çok savaşırlarsa o kadar iyiydi, böylece benim peşime daha az düşerlerdi.

Önümdeki belli belirsiz görünen gümüşi ışığı başta hayal ettiğimi sandım. Belki de sızlayan gözlerim, delicesine görmek istediğim şeyi uyduruyordu.

Hayır... bu bir illüzyon değildi. Bir eşikten sendeleyerek geçerken sıcak ve boğucu hava üzerime akın etti. Elim öyle çok kanıyordu ki hançerimin kabzasını zor tutuyordum, artık kaslarım isyan ediyordu. Güçlükle de olsa silik hatlarını görebildiğim şey...

Yapraklardı.

Bakışlarımı yukarı doğru kaldırınca yıldızları gördüm. Hava kapalıydı, siyaha çalan gri bulutlar gökyüzünün büyük kısmını örtmüştü. Ancak rüzgârın yönü değişirken aralarından ışık huzmeleri görünüyordu. Neredeyse dolunay halindeki ay, kederli bir havayla nöbet tutuyordu. Dövme demirden halkalar cam duvarları sarıyor ve yükselerek gümüş bir hilalle tamamlanan kubbeyi oluşturuyordu.

Etrafımı nemli toprağın kokusu sarmıştı.

Sera. Burası bir seraydı.

Gür bitkilerin arasından geçip en uzaktaki duvara ulaştığımda, ay ışığı sayesinde etrafımı biraz görebiliyordum. Sağımda Sivrinaj'ın silüeti uzanıyor, solumdaysa kumullar yükselip alçalıyordu. Kumun ufuk çizgisiyle buluştuğu yerde belli belirsiz mor bir ışık vardı.

Şafak.

Burada bir saat daha hayatta kalmam gerekecekti ama şafak söktüğünde bu sera benim için en güvenli yer olacaktı. Kimse burada güneşten uzun süre saklanamazdı.

Yaprakların arasındaki gölgelere sinerken hançerlerimi sıkıca kavradım. İçeri giren biri olursa göremezdim ama sesini duyabilirdim. Saray korkumdan bıktığına karar vermiş gibiydi, vampirlerin beslenme sesleri dinmişti. Belki de vampirler karınlarını doyurmaktan yorulmuştu.

Gözlerimi neredeyse hiç kırpmadan seraya açılan kapıyı izlerken kurtarıcım güneş de benimle buluşmak için gökyüzünde yükseliyordu.

Ninova

ALTINCI BÖLÜM

Saklandığım yerden çıkmak için güneşin ensemi terletecek kadar ısıtmasını bekledim. Gün ışığında içinde olduğum sera geçmişteki bir dünyanın kalıntısı gibi görünüyordu. Belki de bir açıdan öyleydi çünkü bitkiler zarif saksılarından kurtulalı çok olmuştu. Parçalanan taşların arasındaki çatlaklardan parlak renkli, dikenli kırmızı yapraklar fışkırıyordu. Üzüm asmaları yüzsüz ve yıpranmış heykelleri boğuyordu. Sarmaşık, pas yüzünden yeşile dönmüş metal boyunca tırmanıp tepedeki kubbeli cama ulaşmıştı ve özgürlüğünü talep edercesine eksik panelin etrafını çevrelemişti.

Uzunca bir süre gökyüzünün göründüğü o panele baktım. Kubbenin en yüksek noktasının tam tepesinde olduğu için ulaşmak mümkün değildi. Gerçi bir önemi de yoktu. Bizi burada tutan şey duvarlar değil, Nyaxia'ya ettiğimiz yemindi. Sözümüzden dönmeye kalkarsak tanrıça bizi öldürürdü.

Ay Sarayı tamamen sessizleşmişti. Dün geceki kaostan sonra hayatta kalanlar belli ki bir köşeye çekilmiş dinleniyordu, yarışma resmi olarak başlamadan önce hazırlık yapıyorlardı. Buna rağmen hançerlerimi hazırda tutuyordum. Vampirler gün ışığında seraya gelmeyebilirdi ama pencerelerde güneşe maruz kalmadıkları sürece etrafta dolaşmakta sorun yaşamazlardı.

Dün gece halüsinasyon görmüştüm ya da Ay Sarayı'na dair

efsaneler gerçekten doğruydu çünkü binanın planı şimdi çok farklıydı. Seranın kapısı uzun bir koridora açılıyordu ve bu koridor da sarayın tepesine kadar uzanan sayısız katın görülebildiği devasa bir odaya çıkıyordu. Başımı yukarı doğru kaldırıp tepemde yükselen kat kat balkonlara baktım. Yükseklere çıktıkça o kadar ufalıyorlardı ki, uzaktaki kubbeli tavanın yanında küçük gümüş süsler gibi görünüyorlardı. Zemin kocaman mozaiklerle kaplıydı. Fayanslar sanki kesilmemiş de parçalanmış gibi keskindi. Bazıları solgun fildişi tonlarındaydı ama çoğu kırmızı... kan lekeleriyle kaplıydı. Koyu kahve lekeler bir asır önceden kalmaydı, siyah lekeler çok daha eskiydi. Dün geceden kalan lekeler kururken paslı kızıl bir renk almıştı ancak eskilere göre mide bulandıracak kadar parlaktı.

Nereye gideceğimi nasıl bildiğimden emin değildim, belki de saray beni yine istediği yere yönlendiriyordu. Dün gece üst katlara tırmandığıma yemin edebileceğim halde, merdivenlerden aşağı inmek yerine yukarı çıktım. Üçüncü kata ulaştığımda çürüyen et ve ölüm kokusuyla karşılaştım, köşeden pıhtılaşmış bir kan göleti sızıyordu.

Kokuyu ve kanı takip ettim.

Buradaki bazı kapılar demir parmaklıklarla kapatılmıştı. Bu odalara diğer yarışmacılar el koymuş olabileceği için cesetlerin arasında ilerlerken kimseyi uyandırmamaya dikkat ediyordum.

Aradığım kişiyi balkonda buldum. Koridorların oluşturduğu labirentten geniş bir açıklığa çıkılıyor, buradan aşağıdaki zemin kat ve tepedeki kulenin baş döndürücü yüksekliği görünüyordu. O buradaki tek insan değildi. Fayans zeminin üzerine saçılmış üç ceset daha vardı. Bazılarının uzuvları eksikti, bazılarıysa tanınmayacak haldeydi.

Ilana ise...

Artık insana benzemiyordu, bir cesede bile benzemiyordu. Yalnızca eti andırıyordu. Kim olduğunu çıkarabilmemin tek sebebi onu çok iyi tanımamdı. Vampirler onun parlak kıyafetinin çoğunu üzerinde bırakmışlardı. Yıpranmış ve parçalanmış mavi kumaş, Ilana'nın kanıyla şimdi mor renge bürünmüştü. Mahvol-

Ninova

muş vücudunda artık hiç kan kalmamıştı. Vampirler şüpheye yer bırakmayacak şekilde, bir damla kanın bile boşa gitmesine izin vermemişlerdi.

Çocukken kurt sürüsünün bir geyiği parçalamasını izlemiştim. Kurtlar çok açtı, o zamanlar herkes ve her şey açlıktan kırılıyordu. Zavallı geyiği parçalara ayırmadan önce ölmesini bile beklememişlerdi. Vampirler kana susamışlığa kapıldıklarında tıpkı o kurtlar gibi davranırlardı, dostuma yaptıkları şey de buydu.

Ilana'nın yanında diz çöktüm. Yüzünün çoğu kısmı eksik olmasına rağmen başını kucağıma aldım.

Gitmen gerekiyordu. Şehirden ayrılman gerekiyordu. Seni aptal, inatçı, yaşlı cadı.

Ilana hiçbir zaman ondan beklendiği gibi davranmamıştı. Bu dünyanın ona dayattığı şeyleri asla yapmamıştı. En başında beni ona çeken özelliği de buydu.

O zamanlar on dört yaşındaydım. Dünyadaki dengesiz konumuma nihayet uyum sağlamıştım ama mevkimin sınırlarının beni yaraladığını da hissetmeye başlamıştım. Vincent partilerine yaklaşmama asla izin vermiyordu. Onun gece boyunca diplomatik bir etkinlikte misafirlerini eğlendirdiğini bilmeme rağmen aptallık ederek merdivenlerden aşağı inmiştim. Dışarı çıkıp misafirlerle arama duvarları almış, pencereden içerideki partiye kaçamak bakışlar atmıştım. Hareket eden bedenleri çok az görebileceğim kadar uzaktan izliyordum ama daha fazla yaklaşmayacak kadar temkinliydim.

"Seni bir sıçan gibi oradan oraya koşturacak kadar korkutan şey nedir?"

Ilana'nın seslenişi beni yerimden sıçratmıştı, yıllar önce bile sesi pürüzlü ve boğuktu. Parmaklarının arasında purosunu tutuyor, dudaklarındaki keyifli sırıtışıyla beni izliyordu.

Vampir olmadığını hemen anlamıştım. Ilana hep insani bir ışık ve canlılık saçardı. Bunu ilk anda fark etmiştim, üstelik beni şaşkına çeviren yanı da buydu.

Gölgelere kaçtığımda homurdanmıştı.

"Dünyadan bu kadar korkmak için çok genç ve güzelsin. Buralarda ilginç bir insanla nadiren karşılaşırım. Gel hadi."

Bunu yapmamam gerektiğini, Vincent'ın onaylamayacağını bildiğim için duraksamıştım ama Sivrinaj'a geldiğimden beri başka bir insanla konuşmamıştım. Koridorlarda denk geldiğim az sayıda kan taciri de boş bakışlı, sessiz hayaletlerden ibaretti. Karşımdaki kadına hiç benzemiyorlardı.

Fazlasıyla meraklanmıştım. O gece ve sonrasında daha birçok gece onun yanına gittim. Ilana benim şahsi isyanımdı. Bana benzediğini görüp ona daha çok benzemek istediğim yanlarına şahit oldukça, aramızda bir dostluk geliştirecek kadar rahatlamıştım. Ilana sayesinde, yaşadığım insan hayatının başka bir versiyonu olduğuna inanan ufacık bir yanım ortaya çıkmıştı.

Şimdi canlılığının ve azminin solup gittiği cesedine bakarken o inancın kırılgan kalıntıları paramparça oluyordu.

İnsan yaşamının başka bir versiyonu olmazdı, bu yüzden Ilana'nın daha çok korkması gerekirdi. O bir insandı, yani burada hiçbir kıymeti yoktu. Ay henüz tam olarak dolunay bile değildi, Kejari çok erken başlamıştı. Ilana'nın güvenliğiyle ölümü arasındaki fark sadece on iki saatti.

Bir hayvan gibi öldürülmüştü çünkü vampirler için bundan ibaretti.

İnce, boğuk bir ses duyduğumda başımı hemen kaldırdım. Sessizce ayağa kalkıp köşenin diğer tarafına bakınca duvar dibine oturmuş bir figür gördüm. Vampir o kadar uyuşuk görünüyordu ki önce ölü olduğunu düşündüm ama sadece... uyuyordu. Çenesinden süzülen kan, bir zamanlar mavi olan gömleğinin önüne damlıyordu ve kanatlarını saklama gereği bile duymamıştı. Rishan'dı, koyu kahve tüyleri bir battaniye gibi onu sarmalıyordu.

Belli ki diğerleri kaçmıştı ya da bu vampir tek başına ziyafet çekmişti, anormal şekilde derin uyumasının sebebi bu olabilirdi. Oburluğu tam anlamıyla aptallıktı. Karınlarını fazla doyuran vampirlerin hareketleri yavaşlardı.

Ona yaklaştığımda bile kıpırdamamıştı. Ne hançerimi alıp

Ninova

göğsüne sapladığımda ne de kaburgaları kırıldığında kıpırdadı. Nihayet hançerim kalbini deldi.

İşte o zaman gözlerini açtı.

Güzel.

Ölümün geldiğini fark ettikleri anı izlemeyi seviyordum. Bu vampir ölürken altına işemişti. Onu yakınıma çekip kırmızı lekeli ellerimle yüzünü okşadım ve Ilana'nın kanının onu işaretlediğinden emin olduktan sonra, kendi korkaklığının kanıtı olan birikintiye yığılmasına izin verdim.

İnsanlığımdan hiç bu kadar nefret etmemiştim çünkü bu zayıflık Ilana'nın ölümü olmuştu. Çok kırılgan ve zayıf varlıklardık. Bu adi vampir bile hiçbir önemi yokmuş gibi bir hayatı yok edebiliyordu.

Ellerim titriyordu. Kalbim donmuş gibi uyuşuk bir ritimle atarken öfkem ve kederim, kırılmak üzere olan bir buz katmanının altında kaynıyormuş gibiydi.

Ilana'nın yanına dönüp ceplerini karıştırdım. Önce o tanıdık, mor ipekten fuları çıkardım. Boğazımdaki düğümle savaşarak fulara baktıktan sonra kendi çantama tıkıştırdım. Ardından kibrit kutusunu aramaya başladım, Ilana kibritleri olmadan hiçbir yere gitmezdi.

Bedeni kupkuru, teni kâğıt gibiydi. Kolayca tutuşarak, parlak renkli bir ipekmiş gibi alevlerle bütünleşti.

Onu balkonda bırakıp merdivenden aşağı inerek seraya döndüm. Ay Sarayı karanlıktı, büyük salonun tepesindeki açıklık gökyüzüne kadar yükseliyordu. Ateş her yeri aydınlatmaya başladığında serada oturup dizlerimi göğsüme çekmiştim, arkadaşım alevlerin içinde yanarken çifte kapının ardındaki ışıltının titreyişini izliyordum.

YEDİNCİ BÖLÜM

Gece çöktüğünde Ay Sarayı'nın salonlarında bir ses yankılandı. Nyaxia'nın ilahisinin üç melankolik notasıydı bu. Sesi duyunca bitkilerin arasından bir bakış attım. Dumanlı bir gölge ipliği, seranın kapısına ilerleyip karşıdaki koridora çıkıyordu.

Mesaj açıktı. Çağrılıyordum.

Ayağa kalkıp dumanı takip ederken gözlerim acıyor, eklemlerim ağrıyordu. Gözlerimi her kırptığımda Ilana'nın kansız ve parçalanmış yüzünü görüyordum. Mor fuları tüm gece sıkıca elimde tutmuştum, yaralı elimden akan kan ipeği ıslatmıştı.

Ağlamamıştım. Hayır, *öfkeden* deliye dönmüştüm. Keder faydasız ve zayıf bir duyguydu. Öfke en azından işe yarıyordu. Birinin kalbini kesebileceğiniz keskin bir bıçak ya da kendi kalbinizi koruyacak sert bir kabuk olabilirdi.

Ana koridorda daha fazla gölge ipliği birbirine karıştıkça duman güçlendi. Belli ki dün geceden sağ çıkan tüm yarışmacılar çağrılmıştı. Ay Sarayı önceki kadar karanlık değildi, şimdi duvarlar boyunca asılı olan meşaleler ve kubbeli tavanda süzülen mumlar, koridorlara sıcak bir ışık saçıyordu. Işığın hiç de pürüzsüz olmayan mozaik zeminde titreşmesini izleyerek yürürken, gün içinde fark etmediğim detayı görüp aptal gibi hissettim. Zemin parçalanmış dişler ve kemiklerden yapılmıştı.

Koridorda ilerledikçe grubumuz büyüdü, her dönüşte ve geçtiğimiz her kapıda daha fazla kişi katılıyordu. Sessizce birbirimizi süzdük. Hedefimize, yani ana salona ulaştığımızda hesabıma göre yaklaşık elli yarışmacı vardı. Çoğunun Gece Hanesi üyeleri olduğu belliydi. Kanatları açıkta olanlara bakılırsa, aşağı yukarı aynı sayıda Hiaj ve Rishan bulunuyordu. Kan Hanesi'nden on kişi, Gölge Hanesi'nden de yaklaşık on beş kişi saymıştım. Bazıları endişeyle etrafa bakınıyordu. Rakiplerini mi inceliyorlardı, yoksa kayıp birilerini mi arıyorlardı?

Dün gece kaçımız ölmüştü?

Çoğu birbirini görmezden gelse bile, Kandoğan vampirleri bir sürü gibi birbirlerine yakın duruyorlardı. Sanırım bu mantıklıydı çünkü başka kimse onları istemezdi. Grubun ortasındaki kadını inceledim. Diğerlerinden uzundu, zırhı omuzlarını açıkta bırakıp etkileyici kaslarını ortaya seriyordu. Gümüş rengi saçı, uzun bir örgüyle sırtından aşağı sarkıyordu. Diğerlerinin ona gösterdiği saygıya bakılırsa, grubun lideri olmalıydı.

Oyalanıp geride kaldım, rakiplerimi izlerken boğazım düğümlendi. Hayatımı böyle bir durumdan kaçınmaya çalışarak geçirdikten sonra, benden iki kat iri olan güçlü vampir savaşçıların arasında sıkışıp kalmıştım.

Odanın karşı tarafındaki Ibrihim'le göz göze geldik. Belki de aynı şeyi düşündüğümüzü bildiği için bana neşesiz bir tavırla hafifçe gülümsedi.

Balkonda uzun boylu, sıska bir adam bizi izliyordu. Keldi, kafatasının üstüne gerilmiş derisi bembeyazdı. Sade siyah cübbesinin üzerinde omzundan çapraz şekilde geçirilmiş bir kuşağı vardı. Kuşağın üstündeki ay, maske ve ağlayan kadın nişanları Nyaxia'nın üç krallığını simgeliyordu. Kilise, üç vampir hanesinden de bağımsızdı. Güçlü ve gizemli bir kuvvet olarak Nyaxia'nın tüm çocuklarını idare ediyordu. En güçlü ve gizemli olanı ise rahibin bizzat kendisiydi. Artık canlı olmadığı, Nyaxia'nın iradesini taşıyan bir bedenden ibaret olduğu söylenirdi.

Ninova

Bana göre tam bir saçmalıktı.

Rahibin nereye baktığını anlamak imkânsızdı. Gözleri tamamen süt beyazıydı, iris ya da gözbebeği yoktu ama çenesini aşağı indirdiğinde tüylerim ürpermişti. Bakışlarını doğruca bana odakladığı hissinden kurtulamıyordum.

Titreyerek bakışlarımı kaçırmak istememe rağmen, o gözlere irkilmeden karşılık verdim.

Rahip bir tanrının beden bulmuş haline hiç benzemiyor, daha çok zampara bir ihtiyarı andırıyordu. Dini ziyafetlerde onunla birkaç kez karşılaşmıştım. Ortam ne kadar kalabalık olursa olsun, her zaman benimle fazla ilgiliydi. On üç yaşındayken bir gece beni resmen köşeye kıstırmasının ardından, Vincent rahip etraftayken yanımdan ayrılmaz olmuştu.

Muhtemelen yoktu ama Nyaxia'mn etten bir bedene ihtiyacı olsa bile, bu adam hiç akıllıca bir tercihmiş gibi görünmüyordu.

Çok sayıda mürit, balkondaki rahibe katılarak sağında sıralandı. Sol tarafında da Gece Hanesi'nin yöneticileri, Vincent ve Kurulu vardı. Vincent gümüş yıldızlarla işlenmiş uzun, siyah bir pelerin giymişti. Sergilediği kanatlarının kızıl çizgileri, siyah renkle tam bir zıtlık oluşturuyordu ve ceketinin üstteki birkaç düğmesini açarak ortaya çıkardığı vâris işaretini oluşturan kızıl mürekkep boynunda desenler çiziyordu.

Niyetini anlamamak mümkün değildi. Kanatlarını ve işaretini göstermesi herkese bir uyarıydı. *Hepinizden güçlüyüm. Sizin yerinizdeydim ve kazandım.*

Vincent'ın gücünü böyle göze sokarcasına göstermesini izlemek tuhaf olsa da muhtemelen şaşırmamalıydım. Gece Hanesi'nin hükümdarları, Kejari'yi kazananları genelde öldürürlerdi. O kadar güçlü biri, doğal olarak her zaman bir tehdit sayılırdı. Etrafımdaki bu kana susamış savaşçılara baktığımda, Vincent'ı şehvet dolu bir nefretle izlediklerini görebiliyordum.

Kejari'ye katılmam için beni cesaretlendirirken, Vincent'ın bencil bir sebebi olduğunu daha önce fark etmediğim için saf

Ninova

hissettim. Ben kazanırsam rakibim olan vampirler kaybederdi. Üstelik bu dünyada Vincent'ın güvendiği hiç kimse, tek bir ruh bile yoktu. Sadece ben vardım.

Rahip hafifçe boğazını temizlediğinde odaya ürkütücü bir sessizlik çöktü.

"Yırtıcı Karanlığın Annesi; Gece, Gölge ve Kanı Doğuran leydimiz Nyaxia adına düzenlenmiş en büyük onur olan Kejari'ye hoş geldiniz," dedi rahip. "Varlığınızı sunduğunuz için onun adına, hepinize teşekkür ederim. *Aja saraeta.*"

"*Aja saraeta.*" Yarışmacılar mırıldanarak duayı tekrarladı.

"Şimdiye kadar yirmi bir Kejari yönettim," diye devam etti rahip. "Yırtıcı Karanlığın Annesi'ne iki bin senedir adak adıyoruz. Her Kejari'nin en anlamlı anı bu gecedir. İnanılmaz imkânlar ve potansiyel barındırır."

Rahip bizi incelerken sessizlik fazlasıyla uzun sürdü. "İlk çağrıdan ve ilk elemeden sağ çıktınız. Yarın güneş battığında, Kejari resmi olarak başlayıp önümüzdeki dört ay boyunca devam edecek. Yemininizi ettiğinizde Karanlık Anne'mize canınızı, kanınızı ve ruhunuzu verdiniz. Artık üçü de ona ait. İmtihanlardan canlı bir şekilde kurtulsanız bile bir yanınız hep ona ait olacak. *Aja saraeta.*"

"*Aja saraeta,*" diye tekrarladık.

"Beş imtihanın her biri, tanrıçamızın Ak Panteon'un pençesinden kaçıp güce kavuşmasını onurlandırmak için tasarlandı. Dolunay imtihanı, Küçülen Ay imtihanı, Yarım Ay imtihanı, Hilal imtihanı ve Yeni Ay imtihanı. Her imtihan bir öncekinden üç hafta sonra düzenlenecek. Yarışmaların detayları başlangıcından hemen önce açıklanacak. Kejari boyunca burada, Ay Sarayı'nda kalacaksınız. Günbatımıyla gün doğumu arasında Nyaxia'nın izniyle dışarı çıkabilirsiniz ama şafak söktüğünde burada olmak zorundasınız. Sizden önce sayısız mürit burada tanrıçaya taptı. Yerlerdeki kanınız kuruduktan çok uzun zaman sonra bile, sayısız mürit daha gelecek. Ay Sarayı'nda Nyaxia sizinle uygun gördüğü şekilde ilgilenecek."

Ninova

Uygun gördüğü şekilde. Bu kelimeler tam da duruma uyacak kadar tehditkârdı. Ay Sarayı sığınak, yiyecek ve su sağlardı; sonra sağlamaz olurdu. Güvenlik sunardı, sonra sunmaz hale gelirdi. Dinlenilecek bir yer değildi çünkü başlı başına bir imtihandı.

"Ay Sarayı içindeyken kan dökme konusuna gelirsek..."

Odadaki sessizliğin daha fazla derinleşebileceğini hiç düşünmemiştim, kimse nefes bile almıyordu. Belli ki hepimiz bunu bekliyorduk. Bazen Kejari yarışmacılarının imtihanlar dışında birbirlerini öldürmesi yasak olurdu, bazı yıllardaysa böyle bir kısıtlama olmazdı.

Kejari'nin olayı buydu. Kuralları ve gelenekleri olmasına rağmen her yıl ufak tefek farklar olurdu, bu durum da çoğu şey gibi Nyaxia'nın heveslerine bağlıydı.

"Saldırganlara karşı kendinizi müdafaa edebilirsiniz," dedi rahip. "Ne var ki, Tanrıça kan armağanını imtihanlarında takdir eder."

Bu ne demekti ki?

Bunu merak eden tek kişi ben değildim. Herkes rahatsızca kıpırdanıyor, kafaları karışmış bir şekilde bakışlarını odada dolaştırıyordu. Rahibin seçtiği kelimeler hiç... yardımcı olmuyordu.

Tanrıça kan armağanını imtihanlarında takdir eder.

Birbirinizi öldürmek için seyirci olmasını bekleyin, olur mu? Olmazsa da tüh artık! Bunu mu kastediyordu?

Bunun için imtihanları bekleyin ya da Nyaxia'nın hiddetiyle yüzleşin, gibi bir şey mi demek istemişti?

Hangisini tercih ettiğimden emin değildim. Bu sene öldürmek yasak olursa, Ay Sarayı'nın duvarları içinde belki biraz olsun rahatlayabilirdim. Tabii insan kanımın vampirleri çektiğini düşünürsem *belki yapabilirdim*. Diğer yandan rakiplerimi imtihanlar yerine beklemedikleri anda avlamak benim için daha kolay olabilirdi.

"Kejari için ruhunuzu Nyaxia'ya sunduğunuzda bu kuralları kabul ettiniz," dedi rahip. "Turnuva sona erene ya da Nyaxia sizi yemininizden azat edene kadar kurallara uyacaksınız. *Aja saraeta.*"

Ninova

"*Aja saraeta*," diye mırıldandık.

"Dolunay imtihanı için yarın günbatımında çağrılacaksınız. Anne kılavuzunuz olsun."

Rahip hepimize görünmez bir kutsama bahşedermiş gibi elini kaldırdı ve tek kelime daha etmeden arkasını döndü. Son bir konuşma, hayranlık uyandırıcı bir veda ya da süslü bir dua yoktu.

Balkonun altındaki çifte kapılar ürkütücü bir sessizlikle ardına kadar açıldığında, yemek salonuna benzeyen bir mekânı ortaya çıkardı. Üst kattaki rahip ve rahibeler sırayla yürümeye başladılar. Vincent onlara katılmadan hemen önce gözlerime baktı. Aramızda kelimelere dökülmeyen bir anlaşma yaşandı. O çenesini eğdi, ben de karşılığında başımı onaylarcasına salladıktan sonra diğerlerini takip ederek çifte kapılardan geçtim.

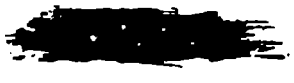

Yemek salonundaki ziyafet, Vincent'ın partisini gölgede bırakırdı. Günün çoğunu, her ihtimale karşı seradaki yenilebilir bitkileri ayırt etmeye çalışarak geçirmiştim. Yiyecek verilip verilmeyeceğini, verilse bile insanlar için güvenli olup olmayacağını bilmiyordum. Ancak gergin sinirlerime ve bitkinliğime rağmen önümdeki ziyafeti görünce ağzım sulandı. Tabaklarla dolu iki uzun masa vardı, her birinin çevresine yirmi beş ya da otuz sandalye yerleştirilmişti. Hepimiz odaya doluşmuş, fazla yaklaşırsak ziyafetin patlayabileceğinden korkar gibi duvar diplerinde oyalanıyorduk.

Nihayet uzun boylu erkek bir Hiaj, "Siktir et," diyerek oturup masadan bir kadeh kan aldı. Bu ortamdaki gerilimi dağıtmaya yetmişti, kalabalık bir anda ziyafetin üstüne yığıldı. Bir tabak aldım ve insanların yiyebileceği türden görünen yiyeceklerle doldurarak hızla geri çekildim. Odanın köşelerine dağıtılmış küçük masalardan birine oturmayı tercih ettim. Diğerlerini izlemek için daha iyi bir noktaydı.

Bazı yarışmacılar -haklı bir endişeyle- bir daha yemek bu-

Ninova

lamayacakmış gibi kan içiyorlardı. Ancak diğerleri daha ilgisiz görünüyor, ceplerine ya da çantalarına yiyecek tıkıştırıyorlardı.

Dudaklarımı birbirine bastırdım. Yumruk yaptığım ellerim, avuçlarımda tırnak izleri bırakacak kadar sıkıydı.

Elbette aç değillerdi çünkü dün gece karınlarını tıka basa doyurmuşlardı.

Ziyafeti tamamen görmezden gelen tek bir vampir vardı. Koyu renkli saçları olan bir adam, telaşlı bir tavırla odada gezinip masaların etrafında dolaşıyordu. Onu tanıyordum, rahibin konuşmasından önce biraz paniklemiş bir tavırla etrafa bakındığını görmüştüm. Şimdi şüphem doğrulanmıştı, birini aradığı ve bulamadığı için gittikçe telaşlandığı belliydi. Masanın etrafında hızla dönerek üç tur attı, ardından iki Gölgedoğan'ı sertçe itip kapılardan dışarı çıktı. Vampirler onun arkasından homurdanıyordu.

Birkaç dakika sonra vahşi ve hayvansı bir çığlık, patlayan cam gibi havaya dağıldı.

Herkes başını aniden kaldırıp ellerini silahlarına uzattı. Ben de hançerlerimin kabzasını sıkıca kavradım.

Önce bir tür canavarın geldiğini düşündüm. Bizi bu yemekle güvende olduğumuza inandırmış ve yarınki imtihandan önce birkaç kişiyi daha aradan çıkarmak istemiş olabilirlerdi.

Ancak yemek salonuna dalan bir canavar değildi. Siyah saçlı adam, yüzü saf hiddetle değişik tonlara bürünmüş bir şekilde uluyordu. Çığlıklarının aslında söylediği kelimeleri fark ettim. "Kardeşim! *Kardeşimi öldürmüşler!*"

Artık görünür haldeki kanatlarını iki yana genişçe açmıştı, tüyleri kahverengi ve siyah tonlarındaydı.

Tıpkı... Ilana'nın kanıyla kaplı olan Rishan'ın kanatları gibiydi.

Adam gözlerinde delice bir bakışla arkasını dönerken o gözlerin, hançerimi yavaşça kalbine sapladığımda bana bakanlarla aynı olduğunu fark ettim.

Ninova

Kaskatı kesildim.

"Hanginiz yaptı bunu?" diye uludu adam. "Bir Ajmai'yi öldürüp yanınıza kâr kalacağını mı sanıyorsunuz? Hangi şerefsiz yaptı? *Geberteceğim onu!*"

Hayır, bunu kesinlikle yapamayacaksın.

Neredeyse itiraf edesim gelmişti.

İlk harekete geçenin Ibrihim olması beni şaşırttı. Ellerini kaldırarak sandalyesinden kalktı. "Sakin ol, kardeşim. İmtihandan önce daha fazla ölüme..."

"*Kardeşim* mi?" diye hırladı adam. "Sen benim *kardeşim* değilsin. Benim kardeşim *öldü*."

Bir grup Kandoğan kendi aralarında alayla gülüyordu. Bunun vampiri katliam yapmaya sürükleyeceğine emindim. Adam keskin dişlerini ortaya çıkararak hırlarken yumruk yaptığı elleri titriyordu. Tam olarak ne yapacağını bilemiyormuş gibi görünmesine rağmen, birinin ya da bir şeyin üstüne atılmak üzereydi. O anda odanın uzak köşesinden derin ve pürüzsüz bir ses yükseldi.

"Yeter artık. Kardeşinin turnuva başlamadan kendini öldürtecek kadar sik kafalı olması hiçbirimizin suçu değil, Klyn."

Ses tuhaf şekilde tanıdıktı.

Adının Klyn olduğunu öğrendiğim adam hızla o tarafa döndüğünde odadaki herkes aynı yöne baktı. Sesin kaynağı, kadehindeki kandan uzun bir yudum almakla meşguldü. Odanın ters köşelerine oturmuştuk ve aramızda dört sıra vampir olduğu için onu güçlükle görebiliyordum. Ancak geniş omuzlarını, kızıl yansımaları olan dalgalı siyah saçlarını seçebiliyordum. Kargaşayı umursamadan başını geriye atıp içeceğini bitirirken saçları hafifçe hareketlenmişti.

Bakışları adamı bulduğunda, Klyn odadaki herkesin varlığını unutmuş gibi görünüyordu.

"*Sen*," dedi nefes nefese. "Kahrolası, Raihn Ashraj. Şehir dışında yaşananları hâlâ unutamadın. Sana güvenmememiz gerektiğini..."

Raihn adındaki adam kadehini masaya bırakıp güldü. Havada yılan gibi süzülen derin bir sesti.

Ninova

Klyn *mosmor* oldu. Öfkeden kendini kaybetmiş olsa bile hâlâ bir vampirdi, yani güçlü ve hızlıydı. Birkaç zarif adımda odanın diğer ucuna ulaşmıştı.

"Bunu *sen* yaptın!"

Raihn de aynı hızla ayağa fırlayıp onu yarı yolda karşıladı.

Derin bir nefes aldım.

Raihn ziyafette gördüğüm adamdı. Hemen tanımıştım çünkü balodaki gibi burada da diğer vampirlerden açıkça *farklı* olduğu anlaşılıyordu. Duruşunda bile kaba ve törpülenmemiş görünen bir hava vardı. Vampirlerin zarif güzelliğine açıkça zıt olan ehlileştirilmemiş, tehditkâr bir rahatlık taşıyordu.

Ayağa kalktığında sesinin neden bu kadar tanıdık geldiğini çabucak anlamıştım. Üst bacağına sardığı kanlı bir sargı bezi vardı. Kısa boylu bir insan kızın ondan kurtulmaya çalışırken hançerini saplayabileceği bir yerdeydi.

Siktir.

Klyn'in bileğini kavrayıp darbesini indiremeden kılıcı durdurdu. Eklemlerinin bembeyaz kesildiğini odanın diğer ucundan görebiliyordum.

"Kardeşini benim öldürdüğümü mü sanıyorsun?" dedi Raihn. "Ben mi yaptım?"

"Beni aptal yerine koyma, Raihn. Senin yaptığını biliyorum."

"Kardeşini *ben* öldürmedim."

Raihn'in pas kırmızısı gözleri odada dolaşıp tam da üstümde durdu.

Ardından sırıttı.

Tanrıça kahretsin. Daha turnuva bile başlamamışken bir vampir sürüsüyle dövüşmek zorunda kalacağımı hiç beklemiyordum ama gerekirse yapardım.

Ellerimi hançerlerimin üzerine yerleştirip ayağa kalkmaya başladım.

"Bütün bunlar aşırı saçma, değil mi?"

Duyduğum sesle neredeyse odanın diğer ucuna sıçrayacak-

Ninova

tım. Arkamı döndüğümde yanımdaki duvara yaslanmış olan zayıf ve kıvırcık saçlı kadın gözlerini deviriyordu.

Geçen gece Vincent'ın partisinde gördüğüm kadındı.

"Enerjimizi korumalıyız," diyerek iç çekip cevap vermemi bekliyormuş gibi bana baktı.

Hiçbir şey söylemedim. Aslında burada ne işi olduğunu sormak isterdim, ölümüne yarışacak birine hiç benzemiyordu. Ancak bakışlarımı odanın karşısındaki sahneden alamıyordum.

Klyn artık Raihn'in yüzünden birkaç santim uzakta duruyordu. "Evet, sen yaptın! Senin yaptığını biliyorum!"

"Hayır," dedi Raihn sakince. "Ben yapmadım ama keşke yapsaydım, iğrenç şerefsizin tekiydi."

"Öyleydi," diyerek onayladı yanımdaki kız. "Berbat bir tipti." Bana doğru eğilip fısıldadı. "Sen yaptın, değil mi?"

"Ben... Ne?"

"Sen öldürdün. Doğru mu?"

"Ben..."

Odanın diğer ucundan, "O kılıcı tekrar eline almaman için seni son kez uyarıyorum, Klyn" dedi Raihn.

Yanımdaki kız, "Eyvah," diye mırıldandı.

Klyn kılıcına uzandı.

GÜM.

Klyn duvara o kadar şiddetli çarptı ki, iki tane devasa antika tablo yere düşerken darbenin etkisiyle ahşap çerçeveleri kırıldı. Raihn onu girişik bezemelerle süslü duvar kâğıdına yapıştırınca siyah kızıl kan etrafa sıçradı. Klyn'in kılıç tutan kolu tuhaf bir açıyla bedeninden sarkıyordu, kırıldığı belliydi ve başı önüne düşmüştü.

Salondakilerin yarısı artık ayaktaydı, kocaman gözlerle yaşananları izliyordu. Herkes nefesini tutmuş halde, dillendirilmeyen sorunun yanıtını bekliyordu. *Yapacak mı?*

Son beş saniyede Klyn'in tavrı inanılmayacak kadar değişmişti. "Burada öldüremezsin," diye hırıltılı sesiyle bağırdı. "Rahibi duydun. İmtihanlara kadar öldüremeyeceğimizi söyledi."

Kız bir kez daha, "Eyvah," dedi ama sesi hiç endişeli değildi.

Hepimiz aynı şeyi -rahibin anlaşılması güç kelimelerini- düşünüyorduk. Birinin bu sınırı test edeceğini tahmin etsem de bu kadar çabuk olacağını düşünmemiştim.

Raihn gülümsedi.

"Sence yapamaz mıyım?"

Oda bir patlamaya sarsıldı. Ciğerlerimdeki hava bir anda sökülünce nefes nefese kaldım. Mutlak bir karanlık beni ele geçirdi, ardından kör edici bir beyazlık belirdi. Öksürük krizine girmiş halde kendimi gözlerimi kırpıştırıp titrememi bastırmaya çalışırken buldum.

Güneş, al canımı.

Hepimiz ağzı açık kalmış şekilde pas kızılı gözlü adama bakıyor, az önce gördüğümüz şeyi anlamaya çalışıyorduk.

Raihn havada tuttuğu, ardında şüphe bırakmayacak kadar ölü bedeni bıraktı ve Klyn titrek, kemiksiz bir yığın halinde duvardan kayarak yere düştü.

Ortama sessizlik hâkimdi, kimse gözünü bile kırpmıyordu. Raihn başını kaldırıp Nyaxia'nın onu öldürmesini bekliyormuş gibi yukarı doğru baktı. Beş saniye geçti, sonra on oldu, ardından otuz saniye daha geçti.

"Hmm," dedi nihayet. "Sanırım cevabımızı aldık."

Oturup yemek yemeye devam etti.

Kız iç çekti. "Ne kadar dramatik."

Nutkum tutulmuştu çünkü Raihn az önce kahrolası Asteris'i kullanmıştı.

Ninova

SEKİZİNCİ BÖLÜM

Vincent tam da anlaştığımız yerdeydi. Diğer yarışmacıların odalarına çekilmesi için olabildiğince çok bekleyip şafaktan hemen önce Ay Sarayı'ndan çıkmıştım. Ziyafet bittikten sonra temkinli bir şekilde Ay Sarayı'nın kalanını keşfetmeye başlamıştık ve mobilyalarla döşenmiş, ihtiyacımız olan şeylerle dolu yüzlerce oda bulmuştuk. Birçoğu odalara el koymuştu, bazıları tek başınaydı. Diğerleri de korunabilmek için seçtiği ortağıyla ya da bir grupla beraberdi.

Ben serada kalmaya devam ettim. Hiçbir duvar ya da kilit beni o pencereler kadar iyi koruyamazdı. Ayrıca yeşilliğin beni sarmalaması tuhaf şekilde rahatlamamı sağlıyordu. Bitkiler tıpkı benim gibi kırılgan, canlı ve geçiciydi. Buna rağmen yetiştirildikleri bu kadim yapıyı geri almayı başarmaları ilham vericiydi.

Gökyüzünde kızıllık belirdiğinde yola çıktım. Rahip doğruyu söylemişti, Ay Sarayı bizi içeri hapsetmiyordu. Vincent kapıların dışında benimle buluştu. Yassı taşlarla döşenmiş patikanın, nehrin kıyısındaki çamura bulandığı basamakların hemen dibindeydi. Başımızın üstünde kavisler çizerek şehre doğru uzanan taş köprüler vardı.

Vincent bu yeri Kejari başlamadan önce tarif etmişti. "Gizli bir yer," demişti. "Buluşma noktamız olur."

Burada, köprünün gölgesi altındayken iki dünya arasındaki sınırda durduğumu hissediyordum. Sağımda kadim ve ürkütücü Ay Sarayı vardı. Solumdaki Sivrinaj neredeyse dolunaya dönen ayın önünde gökyüzüne yükseliyordu. İkisinin de parçası olmayan bu karanlık kuytuda neler yaşandığını kimse umursamıyordu.

Vincent burayı nereden biliyordu? İki asır önce kendi Kejari'sinde yarışırken burada biriyle mi buluşmuştu? Onun da bir... Vincent'ı var mıydı? Onu eğiten ve kılavuzluk eden biri? Gücü ele geçirirken öldürdüğü aile üyelerinden biri miydi?

Bunu yapmasını başka bir akıl hocası mı söylemişti?

Bu soruları sormamam gerektiğini biliyordum. Belki bir gün Vincent'ın dengi, *coriatae*'si olduğumda nihayet sorardım.

"Oraya."

Vincent'ın sesinin bu kadar canımı yakmasını beklememiştim, göğsümün tam ortası sızlıyordu. Arkamı dönerken köprünün gölgesinin altından yaklaştığını gördüm. Ay ışığı yüzüne düştüğünde aniden boğazım düğümlendi.

O kadar zaman boyunca hep güçlü durmuştum. Hayatta kalmaya odaklanırken yas tutacak ya da korkacak vakit yoktu. Oysa şimdi onun tanıdık yüzünü görmek bile beni on altı yıl öncesine götürmüştü. Duvarla dolap arasında saklanan küçük bir çocuktum, Vincent da dünyada güvendiğim tek kişiydi.

Ilana artık yoktu, ölmüştü. Yalnızca Vincent vardı.

Beni baştan aşağı süzerken yüzü taş gibi hareketsizdi.

"Yaralı mısın?"

"Hayır."

Çenesiyle elimi işaret etti. "Peki bu ne?"

Çoktan unutmuştum. "Bir şey yok. Ufak bir kesik."

"Ellerine ihtiyacın var."

Bana doğru uzanınca elimi avucuna koydum. Nazikçe bandajı, yani mor ipeği açtı. Kanla kaplanmış kumaşın ay ışığı altında parlamasını izlerken gözlerimdeki sızıyla savaşmak zorunda kaldım. Ilana'nın fularının kalanı cebimdeydi. Kumaşı elimden

Ninova

geldiğince kurtarmaya çalışmıştım ama büyük bir kısmı lekeli ve yırtıktı.

Vincent kaşlarını çatarken yaram yerine kumaşa bakıyordu. "Bunu nereden aldın?"

"Ay Sarayı'nda buldum."

Artık yalan söylemek için çabalamam dahi gerekmiyordu. Kolayca söyleyebiliyordum.

"Hmm." Cebinden bir şişe çıkarıp parıltılı, gümüşi mavi sıvıyı avucuma damlattı. Kesikten duman yükselirken dişlerimin arasından tıslamaya benzer bir ses çıktı.

"Mızmızlanma."

Beni azarlarken bile sesindeki şefkati duyabiliyordum.

"Ben hiç mızmızlanmam."

Vincent da muhtemelen sesimin hafifçe çatladığının farkındaydı.

Elimdeki yara şimdi kabarık, pembe beyaz bir izden ibaretti. Vincent fuları yeniden yaramın üzerine kapatıp bana şişeyi uzattı. "Bunu iyi sakla. Tekrar ne zaman ilaç getirebileceğimi bilmiyorum. Elimden geleni yapacağım."

İnsanlar için güvenli olan ilaçların Gece Hanesi'nde nadiren bulunması anlaşılır bir durumdu. Vincent'ın bu ilaçlar için güneydeki ve doğudaki insan krallıklarıyla ticaret yapması gerekiyordu. İlaçlar altın kadar değerliydi. Aslında daha değerliydi çünkü altın kanamanızı durdurmazdı.

"Düşündüğümden erken başladı," dedi Vincent. "Benim yarıştığım yıl, dolunaydan önceki gece başlamıştık. İki gece önce değil. Herhalde işlerin ilginç olmasını istiyorlar. Hiç önemi yok."

Ilana için önemi vardı. Bir gece daha geç başlasaydı, şehirden çıkıp gittiği insan bölgesinde mutsuz ama güvende olacaktı.

Kederimin yüzüme yansımasına izin verdiysem bile Vincent fark etmiş gibi görünmüyordu. Kemerinden kınlarının içinde iki silah çıkardı.

"Al bakalım."

Ninova

Silahları bana doğru attı. Onları çabucak yakaladıktan sonra, birini siyah deri kınından çıkarıp gördüğüm şeye hayranlıkla bakakaldım.

Hançerler... Hançerler çok...

Konuşamıyordum. Nutkum tutulmuştu.

Hançerler kısa ve narindi, tercih ettiğim gibi çifte kullanıma uyacak şekilde yapılmıştı. Boyutlarına göre inanılmaz ölçüde hafiflerdi. Hançerlerin ucu zarifçe kıvrılmış, cilalı siyah çeliğin yüzeyine kırmızı işaretler kazınmıştı. Duman desenleriyle süslenen belirgin yazılar ve keskin oymalar üzerinde dans ediyordu. İç içe geçmiş iki ayın bulunduğu gümüş kabzalar, hayatım boyunca beni beklemiş gibi ellerime oturmuştu.

Oysa onlara dokunmak bile yanlış geliyordu.

"Sana iyi hizmet edecekler," dedi Vincent. "Hafifler. Boyutları da doğru. Demirciye senin ölçülerini verdim, özellikle senin için tasarlandılar."

"Bunlar..."

Kusursuzdu. Muhteşemdi. Elbette gözlerimi yaşartacak kadar pahalıydı ama konu yalnızca para değildi. Bu silahlar, Gecedoğanların meşhur ölümcül sanatının zirvesiydi. Yalnızca en saygın Gece Hanesi savaşçıları bunları kullanırdı. Hançerleri yapmak için yüzlerce saatlik zanaat, yüzlerce yıllık demircilik ve büyü ustalığı gerekirdi. Bütün bir uygarlığın becerisi şimdi ellerimdeydi.

Böyle bir silahı kullanan kişinin evlatlık bir insan kız olduğu düşünülürse, Gecedoğan kralları muhtemelen mezarlarında ters dönüyordu. Sadece dokunarak bile silahları lekeliyormuşum gibi hissediyordum.

"Bunlar..." dedim tekrar.

"*Seninler*," dedi Vincent sessizce.

Sanki dillendirmediğim her şeyi duymuştu.

Yükselen duygularımı bastırdım. *Anne aşkına, Oraya. Kendine hâkim ol.* Ardından hançerlerin kınlarını kemerime astım.

Ninova

Bunları henüz hak etmiyor olabilirdim ama bir gün o onura erişecektim. Kejari'yi kazandığım gün hak edecektim.

"Teşekkürler," dedim.

Vincent gökyüzüne tekrar bir bakış attı. "Gitmelisin. Güneş doğuyor."

Haklıydı. Ay Sarayı'na geç döndüğüm için diskalifiye edilmek, ihtiyacım olan son şeydi. Başımı sallayarak onayladım ama arkamı dönemeden Vincent kolumu yakalayıp o kadar sert kavradı ki tırnakları etime gömüldü.

"Sana dikkatli olmanı söylemeyeceğim, Oraya. Söylemeyeceğim çünkü dikkatli olduğunu biliyorum. Sana ben öğrettim. Dayanıklı, zeki, hızlı, odaklı ve yırtıcı olmayı sana ben öğrettim. Şimdi bunların hepsi olmak zorundasın. Zayıflığa ya da hataya yer yok."

Vincent'ın duyguları nadiren yüzünden okunurdu. Ancak soğuk ifadesinin altında, kısacık bir an için ikimizin de alışkın olmadığı bir şefkat belirdi. Ancak biz duyguyu kabullenemeden kaybolup gitmişti.

"Öyle olacağım," dedim.

"Onlardan iyi olmak zorundasın."

Tıpkı Vincent'ın benim dillendirmediklerimi duyması gibi, ben de onun söylenmemiş kelimelerini duyabiliyordum. *Eksiğini kapatmak için onlardan iyi olmak zorundasın.*

Kejari'de zayıflığa yer yoktu ama benim zayıflığım insan bedenimin doğasıyla iç içeydi. Gözlerimi kırptığımda Ilana'nın kolaylıkla paramparça edilen bedenini görüyordum. Mide bulantımı ve aniden içime saplanan acıyı bastırdım. Bunlar da zayıflıktı.

Bunun yerine kederimi öfkeye ve çelikten bir iradeye dönüştürdüm.

"Biliyorum," dedim. "Hepsinden iyi olacağım."

Vincent uzunca bir süre kıpırdamadı, ardından beni serbest bıraktı.

"Bıçaklarda zehir var," dedi. "Seni bir süre idare eder, bitince kabzasından tekrar doldurabilirsin."

Ninova

Bu kelimeler aracılığıyla beni sevdiğini söylediğini biliyordum. Hatırlayabildiğim kadarıyla hiç kimse bana bu kelimeleri söylememişti. Oysa Vincent bunu yıllar içinde binlerce farklı şekilde ifade etmişti, çoğu da ölüme bulanmıştı. *Seni seviyorum. İşte böyle hayatta kalırsın. Kimsenin sana zarar vermemesini işte böyle sağlarsın.*

Vampirler için en değerli armağan buydu.

Başımı salladım, sessizce veda ederek elimi kaldırdım ve tek kelime daha etmeden ayrıldık.

Geri dönüşüm gerekenden daha uzun sürmüştü ama en azından geldiğimde saray sessizdi. Halüsinasyon mu gördüğümü, yoksa mekânın yine mi değiştiğini anlamaya çalışarak köşeyi döndüğümde az kalsın duvara çarpıyordum.

Hayır, duvara değil. Birine.

Anında tepki verdim ve figürün yüzüne bile bakmadan aramıza birkaç adımlık mesafe açtım. Saniyeler içinde hançerlerimi çıkarmıştım. Anne aşkına, silahlar çok hafifti.

Bakışlarımı kaldırdığımda pas kızılı gözlerin beni incelediğini gördüm.

Ziyafetteyken odanın diğer ucundan bile bu adamın tanıştığım hiçbir vampire benzemediğini düşünmüştüm. Yakından bakınca bunun doğruluğu apaçık ortadaydı. Raihn'in yüz hatları neredeyse rahatsız edecek kadar keskindi. Sanki her bir parçası, tek bir yüzde birleştirilemeyecek kadar farklı kişilikler barındırıyordu. Zaman insanlar üzerinde iz bırakırken, vampirlerin kusurlarını siler ve güzelliklerini bir Gecedoğan hançeri kadar zarif hale getirirdi. Ancak bu adamın yüzü yaşadığı hayatın kanıtlarını taşıyordu. Sol yanağında ters *V* şeklinde iki kesikten oluşan bir yara izi vardı, bir kaşı hep diğerinden daha yukarıda duruyormuş gibi görünüyordu ve saçları karmakarışık dalgalar halindeydi.

Şimdi o bakışlar rahatça bedenimden aşağı doğru kaymış,

Ninova

ardından saldırmaya hazır haldeki hançerlerime geri dönmüştü. Kalıcı şekilde hafifçe yukarıda duran sol kaşını biraz daha kaldırdı.

"Bunlar yeni mi? Anne'ye şükürler olsun ki, dün gece elinde değillerdi. Bacağımdan olurdum."

"Yolumdan çekil."

"Neredeydin?"

Yanından geçmeye çalışsam da bir elini karşıdaki duvara yasladı. Tam yüzümün hizasındaki deri zırhlı, kaslı ve kalın koluyla yolumu kapatmıştı.

"Nerede olduğunu biliyorum. Gecedoğan Kralı'nı ziyaret ediyordun. O sensin, değil mi? Onun insanısın." Başını yana eğdi. "Biliyor musun, sınır bölgelerinde bile çok ünlüsün. Merak uyandırıyorsun."

Seraya gitmek için kolunun altından geçmeye çalıştığımda kolunu aşağı indirerek yolumu kesti. Ardından başıyla bacağını işaret etti.

"Beni bıçakladın."

"Çünkü beni yakalamıştın."

"Hayatını kurtarmaya çalışıyordum."

Cevap bile vermemeliydim. Vincent'ın sesi neredeyse kulaklarımda uğulduyordu. *Bir etkileşimden ne kazanabileceğini düşün. Cevap genellikle hiçbir şeydir.*

Ancak egom düşüncelerimden önce davrandı. Raihn'in gözüne sokarak kendimi baştan aşağı inceledim.

"Sanmıyorum. Oradan kaçtım, oldukça hayatta sayılırım."

Havada duran kaşı tekrar seğirdi. "Şimdilik."

Bunu çok eğlenceliymiş gibi söylemişti.

Biraz gecikmeli olsa da ne söylediğini ancak şimdi algılayabilmiştim. *Hayatını kurtarmaya çalışıyordum.*

O gece aklım başımdan gittiği için beni kimin yakaladığını, nasıl bir amacı olduğunu düşünecek zamanım olmamıştı. Bana *yardım* etmeye çalıştığı, en azından öyle göründüğü daha şimdi aklıma geliyordu.

Ninova

Bu... tuhaftı. O kadar tuhaftı ki Raihn'i sevmemi sağlamamıştı. Tam aksine, bunu kalbinin cömertliğinden yapmadığına emin olmamı sağlamıştı.

"Ne istiyorsun?" dedim sertçe.

"Beni bıçakladığın için özür dilemeni. Özellikle de seni kurbanın ağabeyine ifşalayabileceğim halde yapmadığım için." Biraz öne eğildiğinde gerileyerek adımına ayak uydurdum. "O piçi *sen* öldürdün, değil mi?"

Homurdandım.

Raihn kaşlarını çattı. "Ne dedin?"

"Aptal değilim."

"Öyle mi?"

"Sana bahane sunmasını istedin. Herkes ne kadar güçlü olduğunu görsün istedin, hepsi bu."

Gece Hanesi'nde her şey güç oyunuydu. Raihn'in ziyafette yaptıkları bir gösteriydi.

Hiç önemi yoktu. Düşmanlarımın beni izlemesindense onu izlemesini tercih ederdim ama bunun için ona katlanmak zorunda değildim. Belki Raihn bana karşı merak duyuyordu, belki de yemeğiyle oynamaktan hoşlanıyordu. Kazanacak bir şeyim olmadığını bildiğime göre, onun bu oyunu neden oynadığını bilmeme gerek yoktu.

Hançerimi kaldırdım. "Geçmeme izin ver."

Kaşlarını kaldırdı. "Özür beklerken tehdit ediliyorum."

"Daha yukarıyı hedeflemediğim için özür dilerim."

Kendini imalı bir tavırla süzdü. "Biraz daha yukarıyı mı, yoksa çok daha yukarıyı mı?"

Bu neredeyse komikti. Hazırlıksız yakalanmıştım çünkü vampirler nadiren şaka yapardı. Yüzlerce yıl yaşamak zamanla espri anlayışlarını yok ediyordu. On beş yaşlarımdayken Vincent'a şakaları anlatmaya çalışmaktan vazgeçmiştim. Yanımda Ilana olduğu için şanslıydım ve...

Onu düşününce içime o kadar yoğun bir acı saplandı ki nefesim kesildi.

Ninova

"Bırak geçeyim," diye tersledim.

Bana tuhaf bir bakış attı. "O da neydi?"

Buna da hazırlıksız yakalanmıştım. Duygularımın yüzüme yansımasına izin verdiğim kısacık anı fark etmişti.

"*Bırak geçeyim.*"

"Yoksa ne olur?"

"Yoksa seni tekrar bıçaklarım."

"Ne kadar yukarıdan?"

Bir anlığına bunu yapmayı gerçekten düşündüm. Raihn her şey bir şakadan ibaretmiş gibi davranırken elime geçecek en iyi fırsat olabilirdi. *Ne ayrıcalık ama.*

Elimin durmasına neden olan tek şey, önce siyah sonra da beyaz bir ışığın patlamasıydı. Asteris olduğuna emindim.

Bunun yerine gözüne sokarak onu baştan aşağı süzdüm. Kalçasında duraksayıp deri pantolonunun ağına baktım. "Biraz yukarıdan."

Eğilip kolunun altından geçtim. Bu sefer yumuşak bir sesle güldü ve beni durdurmaya çalışmadı.

Dolunay gökyüzünde parlıyor, geceye meydan okurcasına ağır görünüyordu. Ay belirdiğinden beri geçen her dakika gergin ve kıpırtısızdı. Seradaki yerimden, Ay Sarayı koridorlarından gelen tek bir ses bile duyamıyordum.

Dumanlı gölge ipliği tekrar belirip bizi odalarımızdan çağırdığında neredeyse gece yarısı olmuştu. Onu takip ederek rahibin önceki gece bize konuşma yaptığı büyük salona ulaştım. Daha fazla gölge ipliği benimkine katılırken oda yavaşça doldu. Nihayet daha fazla kişinin gelmeyeceği anlaşılınca gölgeler dağılıp bizi tuhaf bir sessizlikle baş başa bıraktı.

Herkes hazırlanmak için son günü seçmişti. Yarışmacılar yeni temizlenen silahlarını kuşanmış, vücutlarına oturan deri zırhlar giymişti. Bazıları boyunlarını koruyucu tılsımlarla boyamış,

Ninova

bazıları da zırhlarına kazımıştı. Onları aklımın bir köşesine not ettim. Kesinlikle büyü kullanabildikleri anlamına gelmezdi ama ihtimali artırıyordu. Büyü, dövüş esnasında hoş bir sürpriz olmazdı.

Bazıları sadece bir gecede küçük gruplar oluşturmuştu. Kan Hanesi yarışmacıları elbette birlikteydi. Uzun boylu, kaslı kadının onların lideri olduğuna dair şüphem doğrulanmıştı. Kadın onlara fısıldayarak emirler verirken diğerleri kendilerinden geçmiş halde dinliyordu. Vampir, çoğunlukla gümüş olan saçını uzun bir örgü yapmıştı. Keskin elmacıkkemikleri ve güçlü kaşları iyice belli oluyordu. Yanındakilerden biriyle konuşmak için döndüğünde, beyaz deri zırhının yakasının hemen altından yükselen belli belirsiz bir kızıllık gördüm.

Bu onun lanetiydi. Daha önce hiç Kandoğan bir vampirle tanışmamıştım ama tenlerindeki kırmızı izlerin, lanetin son aşamalarını gösterdiğini duymuştum. Bu doğruysa bu kadının laneti çok ilerlemişti. Bir sonraki aşama delilikti, ondan sonrasıysa...

Kan Hanesi lanetinin o vampirlere ne yaşattığı hep fısıltılarla anlatılır, nihayetinde onları neredeyse hayvana çevirdiği söylenirdi.

Ürpererek bakışlarımı kaçırdım.

Diğer yarışmacılar arasında da gruplaşmalar vardı, muhtemelen geçici olsa bile birlikten kuvvet doğduğunu fark etmişlerdi. Yarım Ay imtihanını düşününce orası kesindi. Her yıl aynı olan tek imtihan buydu, yarışmacıların takımlar ya da çiftler halinde dövüşmeleri gerekiyordu. Sahanın yarısı eleniyordu.

Bakışlarım odanın diğer tarafındaki Raihn'e kaydı. Yanında kısa saçlı, neşeli kadın vardı. Raihn odayı incelerken kadın ona doğru eğilip heyecanla fısıldadı.

Çok tuhaf bir ikiliydiler.

Diğerlerinden daha geride duran çok az kişi kalmıştı. Ben, sarsılmaz bağımsızlıklarıyla bilinen Gölge Hanesi üyeleri ve Ibrihim. Sakat bacağı yüzünden belirgin şekilde topalladığı için büyük salona gelen son birkaç kişiden biriydi.

Ninova

Kejari'de acımaya yer yoktu. Yine de salonda ilerlemesini izlerken ona acımıştım. Kimsenin küçümsenmemesi gerektiğini herkesten iyi biliyordum ama bugün yaşanacakların sonunda Ibrihim'in ölmeyeceğini hayal etmek zordu.

Dakikalar geçti. Gergin bir sessizlikle bekledik.

Hançerlerimi kınından çıkarıp kabzalarını sıkıca kavradım.

Bundan önceki yirmi Kejari'nin her birini detaylıca incelerken, bu imtihanın ne olabileceğine dair çok düşünmüştüm. İlk imtihan genelde Nyaxia'nın, Ak Panteon'daki evinden ayrılışını temsil ederdi. Nyaxia topraklarının sınırlarının dışına çıkmış ve gece yarısı yürüyüşü sırasında canavarlar tarafından saldırıya uğramıştı. Yaratıklar onu durmaksızın kovalarken, Nyaxia panikten kaybolmuştu. Bazen imtihanda yarışmacılar kör edilirdi çünkü tanrıça saldırı sırasında kör olmuştu. Bazen yarışmacıların tehlikeli bir arazide koşarak savaşması gerekirdi ancak genellikle canavarlar dahil edilirdi. Birçok canavar da olabilirdi, tek bir tane de.

Uzun sessizlik yerini kafa karışıklığıyla dolu huzursuz fısıltılara bıraktı. Sonunda Hiaj yarışmacılarından biri hepimizin merak ettiği şeyi sordu.

"Eee, şimdi ne olacak? Burada öylece..."

Ay Sarayı aniden yok oluverdi.

Ninova

DOKUZUNCU BÖLÜM

Kalabalığın çığlıkları zemini sarsıyordu. Işık beni kör etmişti, o kadar parlaktı ki ilk anda güneş ışığı olup olmadığını sorguladım.

Hayır, meşalelerdi. Binlerce meşale vardı. Kolezyumun dairesel hattı boyunca sıralanıyor, yüzlerce metre üstümüzde uçuyor ve binlerce izleyicinin ellerinde sallanıyordu. Seyircilerin hepsi durmaksızın çığlık atıyordu.

Ilana'nın çığlık attığı gibi...

Bir an için gökyüzü, ışık ve seyircilerin haykırışından başka bir şey yoktu. Başımı arkaya atıp lambaların ateşinden güçlükle görülen yıldızlara baktım. Çevreleri bulanık halkalarla sarılmıştı, tıpkı seranın tavanı gibi gümüş rengi metal korkulukların arasından seçiliyordu. Bu bir cam tavandı.

Kıpırda, Oraya! Bir ses zihnimin gerisinden kükredi. Vincent'ın sesiydi, hep onun sesi olurdu ve tam zamanında harekete geçmemi sağlardı.

Devasa pençeler, saniyeler önce durduğum yerdeki kumları darmadağın etti.

Dünya vahşi bir hızla sert bir odağa kavuştu.

Çok daha yakınımda bir çığlık daha koparken, bir Hiaj yarışmacı paramparça oldu. Vampirin kopan kanadı canavarın ağ-

Ninova

zından sarkıyordu ve pençelerinin arasındaki bedeninden toprağa kızıl siyah kanlar fışkırıyordu.

Karşımdaki bir canavar değildi, kahrolası bir iblisti.

Daha önce sadece bir kez iblis görmüştüm ama ağır yaralı olduğum için hayal meyal hatırlıyordum. O dehşet veren yaratık bile karşımdakilere kıyasla hiçbir şeydi. Dört ayak üstünde hareket ediyorlardı, tüysüz ve koyu grilerdi, ayrıca derilerinin altında atan kapkara damarlara sahiplerdi. Elleri avını yakalayıp öldürmek için yaratılmıştı ve fazlasıyla uzun parmaklarında siyah, tırtıklı pençeleri vardı. Suratları basıktı. Keskin elmacıkkemikleri, yarıktan ibaret burunları ve beyaz çapakla kaplı gözleri vardı. Suratlarının çoğunu ağızları kaplıyor, keskin kulaklarının birinden diğerine kadar uzanıyordu. Kat kat çentikli dişin arasından siyah salyalar damlıyordu. Aynı anda hem içinizi ürpertecek kadar hayvansı hem de midenizi bulandıracak kadar... insani görünüyorlardı.

Çok hızlı hareket ettikleri için kaç tane olduklarını sayamadım ama göz açıp kapayana dek arenanın bir ucundan diğerine koşuyorlardı. Beşten fazla, on taneden azdı.

Sırtımı cama dayadım. Yandaki alanda bir şey duvara şiddetle çarptığında cam titredi. Kolezyum, birbirinden cam kubbelerle ayrılan çok sayıda küçük arenaya bölünmüştü. Birkaç Hiaj vampirle birlikte burada kapana kısılmıştım. Bir Rishan, bir de Kandoğan vardı. Vincent'ın beni dikkatli olmam için uyardığı Gölgedoğan büyücüsü Kiretta da buradaydı. Kaba bir kahkaha attım çünkü az ilerideki figür tabii ki Raihn'di.

İblisler arenanın ortasında birbirlerine dolandılar, az önce parçaladıkları vampirin hâlâ seğiren cesedi bir anlığına dikkatlerini dağıtmıştı. Hayatta kalanlar dikkatle etrafa bakınırken hepimiz aynı şeyi düşünüyorduk. Amaç iblisleri öldürmemiz miydi, yoksa birbirimizi mi katletmeliydik?

Ya da ikisi birden miydi?

İblislerden biri üstüme atlarken bunu düşünecek vaktim yok-

Ninova

tu. Jilet gibi keskin ellerin önünden yuvarlanarak çekildikten sonra bedenim kaskatı kesildi. Kaslarım beni iblisin yolunun üstünde tutmak istiyormuş gibi isyan ediyordu, sanki...

Siktir. Kan büyüsü.

Bakışlarımı kaldırdığımda Kandoğan yarışmacıyla göz göze geldim. İleri uzattığı ellerinin etrafında kırmızı bir pus vardı, büyüsü kanımdaydı. Yalnızca bir anlığına odaklanabilmesi bile, beni iblisin pençelerinin altına göndermek için yeterliydi.

Kıpırda, kıpırda, kıpırda.

Acı beni delip geçti. Büyünün etkisinden kurtulduğum anda hançerlerimden birini kaptım, tam dişlerimi bana geçirmek üzereyken iblisin damağına sapladım.

Burnuma iğrenç bir yanık kokusu doldu, hançerdeki zehir etkisini göstermişti. İblis tiz ve kederle dolu bir çığlık patlattı. Hançerimi yaratığın etinden söküp alırken etrafımız siyah dumanla kaplandı. İblis ağzını kapattığında üst çenesinin erimeye başlayan derisi alttakine damlıyordu.

Anne aşkına, bu zehir aşırı güçlüydü. Vincent'a içimden teşekkür ettim ve pençelerinden uzaklaştığım iblisin sendeleyerek sürüsüne dönmesini izledim.

Arenanın karşısında Raihn kılıcını savurarak bir iblisin peşinden gidiyordu. Uzaktan bile oldukça etkileyici görünen bir silahtı. Benim hançerlerim gibi Gecedoğan çeliğinden yapılmıştı, her savuruşun ardından kızıl tonlu bir karanlık yayıyordu.

Sağımda iblislerden biri Kandoğan vampirin üstüne atladı. Adam kenara kaçmasına rağmen iblis dişlerini adamın bacağına geçirmişti. Ellerini kaldırarak saldırmaya hazırlanan vampirin dudakları zalim bir tebessümle kıvrıldı.

Sonra aniden donakaldı. Yüzünde hissettiği acıyla hiç ilgisi olmayan bir dehşet ifadesi belirdi. Sanki az önce korkunç bir şeyin farkına varmıştı. Bu kısacık dikkat dağınıklığı, yaratığın onu kendine çekmesine yetti. İblisin derisi önce kızıl siyah bir parıltıyla, ardından kızıl bir sisle kaplandı.

Ninova

Kollarımdaki tüyler doğal olmayan bir şekilde ürperdi, sanki tenimin üstünde gezinen yakıcı bir his vardı. Geriye sıçrayarak yaratığın sallanan kuyruğundan kaçtım. Tuhaf bir histi bu. Huzursuz edici olduğu kadar da tanıdıktı. Tam olarak çözemiyordum ancak...

Kandoğan vampir kendine gelmişti ve savaşmaya çalışıyordu ama artık çok geçti. Bedeni iblisin pençelerinin arasında ıslak kâğıt gibi paramparça oldu.

Kiretta büyüsünün tüm gücünü özgür bırakırken arena dumanla doldu, karanlık parçalar iblislerin uzuvlarına ve boğazlarına sarılsa dahi etkilenmiyorlardı. Rishanlardan biri cam kubbenin tepesine uçarak aşağıdaki canavarlara ok atıyor, onların dikenli kuyruklarından kaçmak için yükselip alçalıyordu. Ancak iblisler oklara neredeyse hiç tepki vermiyordu. Başka bir Hiaj yarışmacı ölürken yanağıma kan sıçradı.

Dört. Dört kişi kalmıştık.

Artık vücudumu hissedemeyecek hale gelene kadar savaştım. Kiretta yorulmaya başlamıştı. Ok atan Rishan artık darbelerden güçlükle kaçıyordu. Raihn'in durdurulamaz görünen darbeleri bile yavaşlıyormuş gibiydi. Ellerim siyah kanla kayganlaşmıştı, hançerlerimi kavramakta zorlandığım için zehir damlaları tenimi yakıyordu.

Tek bir iblis öldürmeyi başaramamıştık. Yaraladığım canavar bile ağzını yararak açmıştı ve hiç yaralanmamış gibi davranıyordu.

Arenanın diğer ucunda bir iblis üstüne atıldığında Raihn hiç duraksamadan yoldan çekildi ve sırtında göz alıcı, tüylü kanatlar belirdi. Raihn kanatlarını genişçe açarak arenanın tepesine uçtu, gümüş ay ışığının altında kırmızı siyah tüylerinde mor bir ton ortaya çıkmıştı.

Belli ki bir Gecedoğandı. Elbette, Rishandı. Tahmin etmeliydim.

Başka bir saldırıdan kaçınmak için yuvarlanırken gözüm hâlâ Raihn'in üstündeydi. Aşağı doğru dalışa geçip kılıcını bir iblisin kaburgalarına saplamasını izlediğim sırada...

Ninova

Henüz saldırmadığım halde üzerime doğru atılan yaratık da irkildi.

O irkilme, kasların o hafifçe kasılması haricinde her şey solup gitti. Yaratık çabucak toparlanırken kumun üstünde hızla uzaklaştım ama zihnimde o anı tekrar tekrar oynatıyordum.

Hayır, hayal etmemiştim. Raihn diğer iblise *tam* neresinden saldırdıysa bu yaratığın da orası seğirmişti.

İblis onun kanını içerken Kandoğan vampirin suratında beliren dehşeti düşündüm. Bedenlerini örten kırmızı parıltıyı, ortaya çıkan sisi ve tenimdeki tuhaf yanma hissini hatırlayınca...

Ani bir farkındalıkla sarsıldım.

Bu kan büyüsüydü. Yarım yamalak ve özensiz olsa da her şey kan büyüsüyle aynıydı. İblisler, Kan Hanesi vampirlerine has yetenekler kullanıyorlarsa bunun anlamı...

Üstüme atılan bir yaratığın elini bıçakladığımda, ıstırap dolu inlemesi beni yeni bir dehşetle doldurdu. Anne aşkına, sanki... insan sesi gibiydi.

Bunlar yalnızca iblis değillerdi. Bir zamanlar vampir olan iblislerdi. Kandoğan, lanetli vampirler.

Düşün, Oraya.

Dönüşüm. Lanetin Kandoğan vampirlere ömürlerinin son günlerinde korkunç bir şey yaptığını bilsem de bunu hayal edememiştim. Yani bu vampirler dönüştürülmüş, yaratılmışlardı. Bir şekilde bağlı olabilirler miydi? Darbelerden kaçıp hançerlerimi savurarak ileri atılmadan önceki saniyelik aralıklarda, yaratıkların hareketlerini ve dinamiklerini izledim.

Bir sürüydü, bağlıymış gibi beraber hareket ediyorlardı. Bu durum bir liderleri olduğu anlamına gelebilirdi. Çürümüş bedenlerin tam ortasındaki bir kalp. Bunlar dönüşmüş vampirlerse, muhtemelen bir tane asıl vampir vardı ve diğerleri onun dölleriydi.

"Tekrar yap!" diye bağırdım yeniden havaya yükselmiş olan Raihn'e. Kafası karışmış bir tavırla başını yana eğdi. Kalabalığın gürültüsü kelimelerimi yutuyordu.

Ninova

Parmağımla iblisi işaret ettikten sonra, alnıma dokundum. Yaratığın gözlerinin arasında beyaz bir iz vardı. "*O İBLİSE, SENİ GERİ ZEKÂLI!*"

Ona söylemeye çalıştığım şeyi anladıysa bile bana yardım edip etmeyeceğine dair hiçbir fikrim yoktu.

Canavar sürüsünün arasından kendime bir yol açtım. Her şeyimi bu teoriye yatırmıştım, yanılıyorsam bundan sağ çıkamazdım. Sürünün içine dalmak zordu, içlerinden çıkmak imkânsız olacaktı. Zehirli hançerlerimle darbe üstüne darbe indirirken, iblislerin sendelemesini sağlasam bile onları yere indirecek vaktim yoktu. Dikkatli ve hızlı davranmalıydım.

İblislerin öldürdüğü her bir vampirle iyice yoğunlaşmış olan kırmızı sis tenimi yakıyordu. Canavarların kıvranan bedenleri birbirine karışmış gibiydi, kaygan ve gri tenleri üst üsteydi. Ancak bakışlarımı hedefimden ayırmıyor, gözlerimi bile kırpmıyordum...

Hedefim mide bulandıran bir çığlıkla uzuvlarını dört bir yana sallamaya başladı. Devasa bir kılıç yan tarafına saplanırken siyah kanı yüzüme sıçramıştı. Yaratığı yere yapıştıran Raihn harcadığı çabadan titriyor, iblisin kuyruğu ve pençelerinden güçlükle kaçıyordu. Kaos ve kızıl dumanın arasından göz göze geldiğimizde başını aşağı yukarı salladı.

Nyaxia onu kutsasın, diye düşünürken bu kelimelerin aklımdan geçtiğine bile inanamıyordum.

Bu iblis eskiden vampirse kalbine ihtiyacımız vardı. Yani bu yaratığın altına dalmalıydım. Diz çöküp hançerimi hazırladığım anda...

Kalçama korkunç bir acı yayıldı.

Görüşüm bulanıklaştı. Kulaklarımda bir *PAT* sesi çınlarken kalabalığın ve iblislerin sesi boğuklaştı.

Ellerimi toprağın üstünde görene kadar yere düştüğümü fark etmemiştim. Başımı eğip kendime baktım, üst bacağımdan çıkan bir ok vardı.

Siktir, diye düşünürken tüm iblisler üstüme atıldı.

Ninova

ONUNCU BÖLÜM

Hareket edemiyordum. Hançerlerimi çılgınlar gibi savurup ete, kemiğe ve göze saplıyordum. Kıvranan gri bedenler haricinde hiçbir şey göremiyordum. Acınası büyüm parmak uçlarımda bir kıvılcım yaratsa bile, mavi beyaz ışık parçaları işe yaramıyordu. Üstüme her yerden kan yağıyordu. İblislerin çırpınan vücutları kısa bir süreliğine ayrıldığında, zehirli kırmızı dumanın ötesindeki gökyüzünü bir anlığına gördüm. Ay, camın dışından benimle alay ediyordu.

Bir an sonra, ardına kadar açılmış devasa kanatların güçlü çırpınışları onu gizledi. Ay ışığıyla meşalelerin parlaklığının çevrelediği kanatlar, koyu kızıl ve mor tonlardaydı.

Raihn kılıcını üstümdeki iblise saplarken zaman yavaşladı. Yaratık tıslayıp sendeledi. Etrafa savurduğu pençelerinin birinden kıl payı kurtulurken yanağımda bir kesik açıldı.

Hiçbir şey duyamasam da Raihn'in dudaklarının hareket ettiğini görebiliyordum. "*Şimdi!*" diyordu.

Bilincimi kaybetmek üzereyken kalan son gücümle hançerimi iblisin kalbine sapladım.

Vincent'ın sesi kulağıma fısıldadı. *Sertçe sapla, küçük yılan.*

Dünya sessizliğe bürünürken kan damlaları şelaleye dönüşmüştü. Ellerim yaranın içine girip iblisin kaygan etinin eklemle-

Ninova

rimi sardığını hissedene kadar, hançerimi daha derinlere itmeye devam ettim.

Ölecektim. Daha önce ölümle burun buruna geldiğimi sanmıştım ama bu farklıydı. İblis başını eğip kataraktlı gözleriyle benimkilere baktığında, aynı şeyi hissettiğimizi biliyordum. Kendi ölümlülüğümüzün dehşetini yaşıyorduk.

Zafere giden yol bu değilse mahvolmuştum. Tam anlamıyla mahvolmuştum çünkü bu kahrolası yaratıkla cehenneme hapsolacaktım. Sonsuzmuş gibi gelen bir an için iblisle birlikte dengedeydik, ölümün bıçak sırtında dans ediyorduk.

Üzerimdeki ağırlığı aniden kaybolunca nefes nefese kaldım.

Raihn iblisi üstümden çekip alırken hırıltıyla kükredi, yaratığı boğazından tutarak kanla ıslanmış kumlara fırlattı. Kalabalığın haykırışları artık sağır ediciydi. Nefesimi düzene sokamıyor, vücudumu hareket ettiremiyordum. Acı beni felç etmişti.

Başka bir iblisin üzerime atlamasını bekleyerek irkildim. Saniyeler geçmesine rağmen öyle bir şey olmadı. Raihn bir elini kalçasına koyarak tepeme dikilmişti. Kanatları ortada değildi ama ucundan kan damlayan kılıcı hâlâ elindeydi. Dudakları hareket etse bile söylediklerini duyamıyordum.

"Ne diyorsun?" demeye çalıştım.

Öne eğilirken dudakları sırıtışıyla kıvrılmıştı. "*İyi fikirdi*, diyorum."

Bana elini uzattı ama yerde yuvarlanarak uzaklaşıp ayağa kalktım. Bu da bacağımdan yukarı ilerleyen bir acı patlamasıyla sonuçlandı.

İblisler artık hareketsiz kabuklar halinde yere yığılmıştı ve kemiksiz et yığınlarından ibaretlerdi. Yedi kişiden dördümüz sağ kalmıştık. Birbirimize bakarken ellerimiz hâlâ silahlarımızdaydı. Acı ve zehirden bulanıklaşmış düşüncelerime odaklanmaya çalışıyordum.

Kazanmış mıydık, yoksa hâlâ birbirimizi öldürmemiz mi gerekiyordu?

Ninova

Beni vuran şerefsiz Hiaj vampir yere bakıyordu. Cesetleri değil, bizi arenamızın sınırına götüren gölge ipliklerini izliyordu. Kenarda kemerli bir geçit belirdi. Ay Sarayı'nın soğuk ve sessiz koridorları görünüyor, arenadaki kanlı kaosla komik denebilecek bir tezat oluşturuyordu.

Anlaşılan zafer kutlamamız bundan ibaretti.

Kiretta ve diğer Hiaj kafaları karışmış gibi anlık bir duraksamadan sonra, buradan canlı çıkmanın hevesiyle kapıya doğru sendelediler. Hareket etmeden olduğum yerde durdum. Belli etmesem de *yürüyebileceğimden* emin değildim.

Omzumun üstünden arkaya bir bakış attım. Geldiğimden beri ilk kez tribünleri, haykıran binlerce seyirciyi inceledim. Bizden çok yukarıda oldukları için kimsenin yüzünü seçemesem bile Vincent'ı aramadan duramadım.

Raihn de hareket etmemişti. Sol tarafa, bizimkinin yanındaki arenaya bakıyordu. Oradakiler hâlâ vahşi bir savaşın içerisindeydi. Şaşırtıcı şekilde hâlâ hayatta olan ve savaşmaya devam eden İbrihim de aralarındaydı. Raihn'in alnında belli belirsiz bir kırışıklık belirip kayboldu, tuhaf ve endişeyi andıran bir ifadeydi. Bakışlarını takip edip arkadaşını gördüğümde sebebini anladım. Kadın bir kelebek misali dengesiz bir zarafetle etrafta sıçrıyordu, silah olarak da...

Kaşlarımı kaldırdım.

Silah olarak *ateş* kullanıyordu. Gecedoğanlara özel bir yetenek olan beyaz ve karanlık Gece Ateşi değildi. Hayır, bu *ateşti.*

Şoktan ağzım açık kaldı. Ateş büyüsü, Ak Panteon üyesi olan güneş tanrısı Atroxus'un alanına girerdi. Nyaxia'nın karanlık sanatlarından doğmayan büyülerden kullanan bir vampire hiç rastlamamıştım. Üstelik tanrıçanın en büyük düşmanının alanına ait bir büyüydü. Bunun mümkün olabildiğini bile bilmiyordum.

Raihn arenamızın camdan duvarını yumruklayarak arkadaşının dikkatini çekecek kadar ses çıkardı. Kadın ona bir bakış attı-

Ninova

ğında, adam kaşlarının arasındaki noktaya dokundu. Ardından da o kafesteki beyaz işaretli iblisi gösterdi.

Bununla birlikte hiçbir şey olmamış gibi bana dönüp vücudumu baştan aşağı süzdü ve kapıyı işaret etti.

"Önden buyur."

Bacağım bu kadar kanarken arkamdan yürümesine hayatta izin veremezdim. Ona nasıl koktuğumu hayal dahi edemiyordum.

"Sen buyur," dedim tatlı bir sesle.

Omuz silkip yürümeye başladığında arkasından topallayarak ilerledim. Bacağım fena halde titriyordu.

İlk imtihanın bitişi fazla olaylı olmamıştı, Ay Sarayı'nın sessizliğinde hepimiz sığındığımız yerlere döndük. Doğruca seraya gittim, birileri kanımın kokusunu alıp kolay lokma olduğuma karar vermeden önce saklanmak istiyordum. Saklandığım yerden, imtihandan dönen diğer yarışmacıların seslerini dinledim.

İmtihanlardan biri bitmiş, dört tanesi kalmıştı.

Biraz olsun rahatlayacağımı sanıyordum. Ancak yaprakların arasına çömeldiğimde ve kanamamı durdurmaya çalıştıkça başarısız olup tekrar tekrar denediğimde, tek hissettiğim şey içimde yükselen dehşetti.

Hayır, sadece güvende olanlar rahatlayabilirdi. Ancak ben kanlı paçavraları üst üste yığarken güvende olmaktan çok ama çok uzaktım.

Ninova

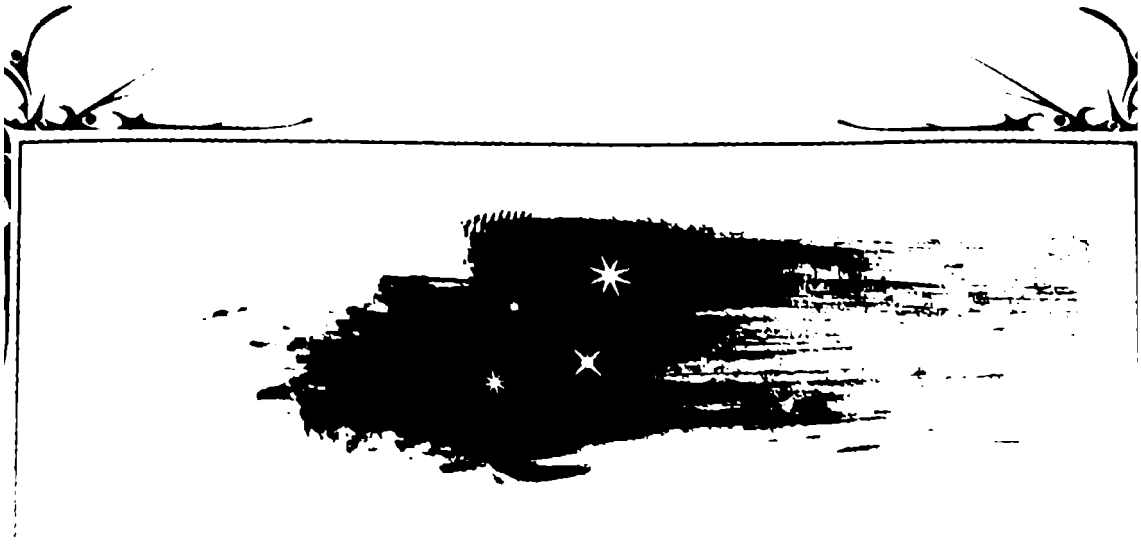

ON BİRİNCİ BÖLÜM

Yaralarım korktuğumdan daha derindi, bacağımı çok sayıda bandajla sıkıca sarmama rağmen kanamaya devam ediyordu. Ok lanetli olmalıydı ve kim bilir iblislerin pençesinde nasıl bir zehir vardı. İki yaram da çok ağır olduğu için Vincent'ın iksiri ancak birini iyileştirebilirdi. Kendi içimdeki uzun bir tartışmanın ardından, enfeksiyon kapma riski daha yüksek görünen yan tarafımdaki kesik için kullandım.

Yine de çok fazla hırpalanmıştım. Vincent'la görüşmem gerekiyordu. Bu gece benimle buluşacağı kesindi, korumacıydı ve beni arenada gördükten sonra iyi olduğumu görmek isteyecekti. Daha fazla ilaç bulabilmesi için dua etsem de fazla şansım olmadığını biliyordum. *Siktir.* İksir bulamadıysa ne yapacağımı...

"Ne güzel bir mekân seçmişsin böyle."

Sesi duyunca ani bir şekilde kasılarak büyük bir acı dalgasıyla sarsıldım. Hançerlerimi kavrayıp ayağa kalkarken arkamı döndüm. Ayaklarımın üstüne durmak bile zordu. Şafağa hâlâ saatler vardı, savaşacak halde değildim. Ancak bu denemeyeceğim anlamına gelmezdi.

"Tam sana göre. Bu kasvetli ve ölü kaledeki tüm canlılar tek bir yerde." Raihn seranın ortasına ilerleyerek uzun zamandır kuru olan çeşmeye baktı. Bakışlarını kaldırıp yüzsüz heykeli in-

celedikten sonra pencereden dışarıyı izledi. Sonunda bakışlarını bana çevirdiğinde,dudaklarının köşesi gülümsemeyi andıracak şekilde kıvrılmıştı.

"Defol git," diye hırladım.

"Sana bir şey getirdim."

"*Defol git.*"

"Kabalık ediyorsun." Çeşmenin kenarına oturduğunda, antik taşların onun ağırlığı altında parçalanmasını beklemediğimi söylersem yalan olurdu. Raihn gerçekten dağ gibi bir tipti, kahrolası iblislerle çevriliyken bile küçük görünmeyecek kadar iriyarıydı. Buna rağmen şaşırtıcı bir zarafetle hareket ediyordu, bedenini iyi tanıyormuş gibiydi. Bir ayağını taşın üstüne atıp dirseğini dizine dayadı, diğer bacağını da önüne uzattı. O kadar rahat görünüyordu ki her hareketinin bilinçli olduğunu anlamıştım.

Başını kaldırıp yıldızlı gökyüzüne bakarken bir anlığına yüzünde bir şeyler değişti. İfadeleri okumayı iyi biliyordum. Vampirlerin yüz ifadeleri hep belli belirsiz olurdu, monoton ölümsüzlükle geçen yüzyıllar o ifadeleri dondururdu. Her seğirmeden bir anlam çıkarabilme yeteneğim sayesinde hayatta kalmıştım. Ancak Raihn'in yüzünde anlık beliren ifade beni şaşırtmıştı çünkü alışılmadık şekilde doğallıkla sergilemesine rağmen hislerini çözmeye bile başlayamıyordum.

Ardından bakışlarını tekrar bana çevirdiğinde sırıtışı da geri dönmüştü. Bir kez daha, çok iyi tanıdığım ifadelerle benimle kedi fare oyunu oynayan bir vampire bakıyordum.

Hepsi gösteriydi. Raihn başkalarının ona dair düşüncelerini fazlasıyla umursayan biriydi. Ziyafetteki patlaması sayesinde bunu zaten biliyordum. Kan döken ilk kişi olmak için bir bahane bulmak amacıyla zavallı piçi ona saldırması için kışkırtmıştı.

Bacaklarını aşağı sarkıtıp öne eğildi. O hareketle beraber geri çekilerek duvara bir adım daha yaklaştım.

"Ne oldu?" dedi. "Kötü mü kokuyorum?"

"Sana buradan gitmeni söyledim."

Ninova

"Sence buraya karnımı doyurmaya mı geldim? Asıl niyetim bu mu?"

Niyetinin hiçbir önemi yoktu. Vampirlerin insan kanıyla karşı karşıya kaldıklarında kendilerini kontrol edemediklerine dair kötü bir ünleri vardı. Vincent'ın bana zarar verecek herhangi birine acı dolu ve korkunç bir ölüm sunacağı kesindi. Ancak beni korumak yalnızca bundan ibaret değildi. Peşime düşmek kesinlikle mantıksız bir hareketti, vampirler bunun sonucunda idam edileceklerini ya da... çok daha kötüsünün olacağını biliyorlardı. Ancak bunu yapmaya *karar* vermeyebilir, yalnızca kana susamışlığa yenilip...

O hatıra her zamanki kadar keskindi. Boynumda gezinen dudaklar, derinleşen bir öpücüğün minik bir ısırığa dönmesi ve ısırığın derinleşmesiyle yayılan keskin bir acı...

"Neydi o?"

Sarsılarak gerçek dünyaya döndüm. Anne aşkına, zihnim böyle dağıldığına göre kan kaybı etkisini gösteriyor olmalıydı. Raihn hâlâ hafifçe sırıtsa da siyah kaşlarının arası hissettiği merakla kırışmıştı.

"Aklın nereye gitti?"

Yüzümde az önce değişen ifadeyi Raihn'in gördüğünü bilmek, yüksek sesle itiraf edemeyeceğim kadar ürkmeme sebep olmuştu.

"Sana defolup gitmeni söyledim," diye tersledim.

"Ne yapacaksın? Beni bıçaklayacak mısın?"

Hançerlerime dik dik bakarak bana meydan okuyordu. Benimle alay ediyordu çünkü bu durumdayken ona bir şey yapamayacağımı ikimiz de biliyorduk.

"Bacağın kötü görünüyor. Sence de biraz romantik değil mi?" Hâlâ bandajlı olan bacağına dokundu.

Evet. Ne kadar da romantikti.

"Sana bacağın için bir şey getirdim."

Çantasına uzanıp mavi, kristal bir şişe çıkardı. Şişenin içindekiler hafif bir pırıltı saçıyordu.

Ninova

Anne aşkına. Şişeyi görünce az kalsın içgüdüsel olarak üstüne atlayacaktım. Vincent bile ilacı ele geçirmekte zorlanıyorsa, Raihn bunu nasıl bulmuştu?

İksiri yanındaki taşın üstüne bıraktıktan sonra kollarını dizlerine yaslayıp beni izledi.

"Biliyor musun..." dedi rahat bir tavırla. "İlk turdan önce bazılarının konuştuğunu duydum. Kimin sağ kalacağına dair iddiaya giriyorlardı. İsminin hiçbir değeri yoktu çünkü herkes ilk senin öleceğinden emindi."

Tepki göstermemi bekleyerek duraksadı ancak ona bu zevki tattırmadım.

"Ama ben işin doğrusunu biliyordum," diye devam etti. "Sana dikkat edilmesi gerektiğini biliyordum. Sıradan bir insan değilsin, yüce Gecedoğan Kralı'nın evcil insanısın."

Bu hitabı ilk kez duymuyordum, son olmayacağını da biliyordum ama her seferinde sinirimi bozuyordu. O kadar acı çekiyordum ki, öfkeme hâkim olmak her zamankinden daha zordu.

Sakin ol, Oraya. Öfke, kalp atışlarının hızlanması *demektir. Kalbinin hızlanması da kokunu güçlendirir. Onlara hiçbir şey sunma.*

Raihn'in ne yapmaya çalıştığını anlamıyor değildim. Tıpkı ziyafetteki vampire yaptığı gibi beni de kışkırtıyordu. Yılanı elindeki bir çubukla dürtüyor, çubuğu ne zaman ikiye kıracağımı görmek için bekliyordu.

"Sana böyle savaşmayı o mu öğretti? O öğretmiştir, değil mi?" Hâlâ önümde tuttuğum silahlarımı başıyla işaret etti. "Hançerleri onun verdiği kesin. Gecedoğan zanaatkârlığı bu. Oldukça sağlamdır."

"Sağır mısın, yoksa sadece aptal mısın?"

"Hiç arkadaş canlısı değilsin."

Neyi başardığını sanıyordu? Beni manipüle etmenin o kadar kolay olduğunu, ne yaptığını anlamayacağımı mı düşünüyordu?

"Neden buradasın?" diye tersledim. Artık zorla nefes aldığı-

Ninova

mı saklamak ve sesimi güçlü tutmak zor geliyordu. "Eğlence mi arıyorsun? İnan bana, aşırı sıkıcıyımdır."

"Onu fark ettim."

"Benimle oyun oynamayı kes. O kadar sabrım yok."

Ağzının köşesi yine gaddar ve tatminkâr bir sırıtışla kıvrıldı. Gözlerini yaralı bacağıma çevirerek, "Vaktin de yok," dedi düz bir sesle.

Çenemi aniden kapattım. Bakışlarını tekrar gözlerime çevirdiğinde uzunca bir an öylece birbirimizi izledik. Sözsüz bir konuşma yapıyorduk.

Söylediğinin doğru olduğunu biliyordum, Raihn de bunu bildiğimi biliyordu. Bildiğimi bilmesinden nefret ediyordum.

En sonunda, "Öyleyse vaktimi boşa harcamayı kes," diye çıkıştım. "Ne istiyorsun?"

"Yarım Ay imtihanı için kiminle müttefik olacaksın?"

Gözlerimi kırpıştırdım. Ne beklediğimden emin değildim, belki benimle daha fazla oynaması olabilirdi ama bunu beklemediğim kesindi.

Bu iyi ve önemli bir soruydu. Yarım Ay imtihanındaki müttefik seçimi, kritik derecede önem taşıyan stratejik bir karardı. Müttefikiniz, Yarım Ay sırasında yarışmacıların en iyileri arasında kalmanızı sağlayacak kadar güçlü olmalıydı. Ancak *fazla* güçlü de olmamalıydı çünkü son iki imtihanda en büyük rakibinize dönüşebilirdi.

İmtihan her Kejari'de değişse de üç önemli nokta aynı kalırdı. İşbirliği gerektiriyordu, yarışmacıların yarısının ölümüyle sonuçlanıyordu ve... imtihanın hemen sonrasında çok sayıda yarışmacı uykudayken öldürülüyordu. Bunu yapan da genellikle faydadan çok tehdit olduklarına karar veren eski müttefikleri oluyordu.

Elimden geleni yapmama rağmen burnumu kırıştırmadan edemedim.

Raihn boğuk bir sesle güldü. "Tahmin etmiştim." Sonra hiç tereddüt etmeden, "Benimle müttefik ol," dedi.

Ninova

Kaşlarımı kaldırdım.

Vincent yüz ifademi pek kontrol edemediğim için beni sık sık azarlardı ve bu seferki ifadem karşımdaki vampiri tekrar güldürmüştü.

"Ben... seninle mi müttefik olayım?"

"Ben ve Mische'yle."

Mische. Kısa saçlı, ateş gücü olan kızın adı bu muydu?

Raihn konuşmaya devam etti. "Kulelerin tepesine yakın bir odaya yerleştik. Sağlam bir yer. Büyük bir daire ve güvenli. En azından buradan daha güvenli."

Bu çok yanlış hissettiriyordu. "Neden?"

"Çünkü beni etkiledin."

"Deli saçması."

Bu cevabı gerçekten hiç beklemiyormuş gibiydi, kaşları belli belirsiz bir şaşkınlıkla seğirdi.

"Pardon?"

"Buraya geldiğinden beri ağzından doğru tek bir şey çıkmadı, o yüzden ikimiz adına da dürüst davranacağım. Ben bir insanım. Bu durumun beni buradaki en zayıf kişi yaptığını ikimiz de biliyoruz. İttifak kurabileceğin benden daha güçlü elli vampir arasından dilediğini seçebilecekken, beni istediğine inanmamı mı bekliyorsun?"

Raihn yüzükparmağındaki bir kesiği inceledi. "Aslında artık sadece kırk kişi var. Bak... bu gece senden çok daha üstün savaşçıları yendin. Sen ve ben..." Bakışlarını bana çevirdi. "Beraber iyi iş çıkardık, değil mi? Ayrıca ben ezilenin tarafındayım."

"*Deli. Saçması.*" Kelimelerimi vurgulamak için hançerlerimden biriyle onu dürter gibi yaptım. "Başkaları buna kanıyor mu? Dürüst davran ya da geldiğinden beri söylediğim gibi defol git."

Burada kimseye güvenmiyordum, dahası böyle apaçık yalanlarla peşime düşen birine *asla* güvenmezdim. Benimle ittifak yapmak istemesi bile onu buradaki en güvenilmez kişi kılıyordu çünkü aklı başında kimse bunu istemezdi. Bencilce niyetlerle başa çıkabilirdim, beklentim o yöndeydi ama ne olduklarını bilmem gerekiyordu.

Ninova

Raihn yanağının içini ısırırken iki kez gözlerini kırpıştırdı. Alınmış mıydı, yoksa gülmemeye mi uğraşıyordu anlayamamıştım.

En sonunda konuştu. "Katlanabildiğim diğer tüm düzgün savaşçılar çoktan ittifak kurdu."

"Başka?"

"Başka mı?"

"Yeterli değil. Konuşmaya devam et. Zaten arkadaşın varken niye başkasını davet ediyorsun?"

"Seni merak ettiğim için beni suçlayabilir misin? Herkes seni merak ediyor. Herkesin gördüğü ama kimsenin dokunamayacağı cam bir sarayda saklanan, Vincent'ın küçük insan prensesi." Etrafa bakınıp seranın kristal duvarlarına kuru bir tebessüm gönderdi. "Camdan kaleni mi özlüyorsun, prenses?"

Bu benzetme yüzünden sinirle kıpırdansam da beni kışkırtmasına izin vermeyecektim.

Ancak Vincent'tan bahsetmesi bir şeylerin yerine oturmasını sağlamıştı. En azından bu mantıklıydı, hatta Raihn'in ağzından çıkanlar arasında gerçekten inandığım ilk şeydi.

"Vincent burada bana yardım edemez."

"Şüpheliyim."

Ah.

Vincent. Bu konuşma Vincent'la ilgiliydi. İttifak teklifinin benimle hiçbir ilgisi yoktu. Raihn eğer kralın *küçük insan prensesiyle* müttefik olursa, buradaki kimseye bahşedilmeyen avantajlar kazanacağını düşünüyordu. Ayrıca diğer yarışmacıların o kozlara ondan önce erişmesine de engel olacaktı.

Hoşuma gitmemişti, üstelik düşündükleri yanlıştı ama en azından mantıklıydı.

Homurdanmama rağmen tartışmadım. Onun yerine, "Başka?" dedim.

Kafası karışmış gibiydi. "Başka mı?"

"Başka neden?"

Ninova

Tekrar uzun uzun bakıştık, aramızda yine sözsüz bir konuşma geçti. Yüz ifadeleriyle bu kadar çok iletişim kurabilen biriyle konuşmanın nasıl bir şey olduğunu unutmuştum.

İdeal müttefik olmamın bir sebebi daha vardı, bunu ikimiz de biliyorduk. Raihn'in bildiğini biliyordum. Bildiğini bilmemden nefret ediyordu.

Ondan dürüst olmasını istemiştim ve bunu söylediğini duymak istiyordum.

Seçeneklerini tarttığı açıktı, imtihanı geçmek için doğru cevabın ne olduğuna karar vermeye çalışıyordu. En sonunda, "Yarım Ay bittiğinde seni öldürmek kolay olacak," diye açıkladı.

Birinin bunu açık açık söylemesi resmen tatmin ediciydi.

Aceleyle konuşmaya devam etti. "Ama o zamana kadar sana zarar gelmeyecek. Söz veriyorum."

On altı yıl önceden kalma bir hatıradan, Vincent'ın sesi duyuldu.

Bunu söyleyip sözümü tutacak tek kişi benim.

"Senin korumana ihtiyacım olduğunu düşündüren ne?"

Hakkını vermeliydim, Raihn bana gülmemişti.

"Yetenekli bir savaşçısın. Düşündüğümden daha iyisin." Çeşmenin kenarındaki yerinden kalkıp bana doğru yavaşça birkaç adım attı. Göz temasını asla kesmiyordu. Yara izli kocaman elini açmıştı, diğer elinde sıkıca tuttuğu şifa iksiri vardı. Bana doğru attığı her adımda geri çekiliyordum.

"Ama insansın," dedi sessizce. "Yani burada avsın, her zaman av olacaksın. O süslü silahları ne kadar iyi kullandığının hiçbir önemi yok."

Elbette gerçek buydu. Ancak belli ki av olmayı bildiğimi fark etmemişti. Hayatım boyunca yaptığım şey buydu.

Raihn haklıydı. Yarım Ay için birileriyle müttefik olmam, bittikten sonra onları öldürmem gerekecekti. Onunla ittifak yapıp beni korumasına izin verebilir, o süreçte savaş tarzını ve zayıf yanlarını öğrenerek Yarım Ay biter bitmez onu öldürmeye hazırlanabilirdim. Beni hafife alacağı için bunu ona karşı kullanabilirdim.

İttifakı şimdi kurmalı mıydım? Henüz erkendi. Yarım Ay im-

Ninova

tihanı turnuvanın tam yarısıydı, daha altı hafta vardı. Bir değil, iki vampirin yakınında kalıp öldürülmemek için fazla uzun bir süreydi. Ayrıca bu sürede Raihn de benim güçlü ve zayıf yanlarımı öğrenebilirdi.

"Hayır," dedim. "Ama cazip bir teklif."

Bir adım daha ilerlediğinde, bir adım daha gerileyerek mesafemi korudum.

"Benden istediğin neydi, dürüstlük mü? Sana dürüst davrandım, şimdi sıra sende. Burada geçireceğin bir geceden daha sağ çıkabileceğini *gerçekten* düşünüyor musun? Bugün şafak sökmek üzere ama sonra? Ay Sarayı'nın her yerine kokun sinmiş. Doğu kulesinden bile kokunu alabiliyordum, ayrıca gerçekten *leziz* kokuyorsun. O kanamayı acilen durdurman lazım."

Bakışlarım elinde sıkıca tuttuğu iksire kaydı. Tüm bu gerçeklerin yüksek sesle söylendiğini duymak beni huzursuz etmişti ama Raihn'in bana bu kadar yakın olması da aynı şekilde hissetmeme sebep oluyordu. Beni ittifaka zorla dahil etmeye çalışmasından hoşlanmamıştım. Sıraladığı sebepler bu tavrının bahanesi olamayacağı için, henüz söylemedikleri beni daha çok endişelendiriyordu.

"Hayır," dedim.

"Kan kaybından öleceksin ya da seni öldürecekler."

Bana iyice yaklaşmaya yeltendiği anda sıçrayarak uzaklaştım, korkunç acı dalgasını görmezden gelerek hançerlerimi kaldırdım.

"Bana bir adım daha yaklaşırsan seni tekrar bıçaklarım," diye hırladım. "*Defol git.*"

Ellerini kaldırdı.

"Nasıl istersen, prenses. Keyfin bilir."

İksiri çantasına koyarken onu izlediğimden emin oldu, ardından bana son bir kez gülümseyip kapıya doğru döndü.

"Doğu kulesinin en üst katı. Fikrini değiştirirsen."

Ninova

ON İKİNCİ BÖLÜM

Şafak sökmeden bir saat önce yola çıktım. Buluşmaya gitmek bile bir kumardı, yaram o kadar ağırdı ki güçlükle hareket ediyordum. Buluşma yerimizle Ay Sarayı'nın kapıları arasında bir yerde bayılırsam mahvolurdum ama yine de dişlerimi sıkarak bandajlarımı değiştirip yürümeye başladım. Önceki geceden iki kat daha uzun sürede varabildim. Köprünün altına saklanıp bekledim.

Bekledim, bekledim.

Lütfen, Vincent. Hadi. Lütfen.

Başta inkâr ettim. Vincent sadece biraz geç kalmıştı, bir şey onu oyalamıştı. O savaşı izleyip yaralarımı gördükten sonra *gelmemesinin* imkânı yoktu. Her an gelebilirdi.

Ancak dakikalar geçti, Vincent gelmedi.

Siktir.

Babamı tanıyordum ve gelmemesinin ardındaki sebebin iyi bir şey olamayacağını biliyordum ama endişelenecek vaktim yoktu. Güneşin doğmasına çok az kalmışken pes edip bedenimi tekrar Ay Sarayı'na sürükledim. Artık daha da yavaş hareket ediyor, daha çok kan kaybediyordum. Vincent'ın yardımına güvenmiştim ve oynadığım kumar bana pahalıya patlamıştı.

Şafak sökmeden hemen önce saraya varabildim. Günün ilk

ışıkları zeminden tavana kadar uzanan pencerelerden içeri süzülmeye başladığında ziyafet salonuna ilerledim. Neyse ki salon boştu. Masada neredeyse dokunulmamış gibi duran taze yiyecekler vardı ama bir zamanlar içlerinde kan bulunan cam sürahiler...

Onlar ürkütücü şekilde boştu.

O kadar acı içindeydim ki, yemek yeme fikri bile midemi bulandırıyordu. Buna rağmen ağzıma ve ceplerime bir şeyler sıkıştırdım. Kuvvetimi bir şekilde korumalı, hızlı hareket etmeliydim. Önceki günlerde Ay Sarayı gündüzleri neredeyse tamamen sessizdi, şimdiyse koridorlarda çeşitli seslerin yankılandığını duyabiliyordum. Boğuk konuşmalar, vurma ve hafif ayak sesleri geliyordu. Raihn haklı çıkmıştı. Sera gündüz saatlerinde güvenli olsa bile, tüm saray için geçerli değildi.

Yaralarımın izin verdiği ölçüde hızlı hareket ederek ziyafet salonundan ana salona geçtim. Bakışlarımı koridorun sonundaki ışık huzmesine odaklamıştım, orası seranın girişiydi. Güneşli bir gündü, gökyüzünde tek bir bulut bile yoktu. Gün ışığı serayı dolduruyordu.

Ayak seslerini duyduğumda ulaşmaya çok yaklaşmıştım, sadece iki adım kalmıştı.

Yiyecekle dolu çantamı bıraktım. Hançerlerimin kabzasını kavrayıp tam vaktinde arkamı döndüm.

Hançerlerimden biri saldırganın karnının yan tarafındaki gergin kasa saplandı ve diğeri yüzüme indirdiği darbeye engel oldu. Ani hareketin kuvvetiyle yaralarım tekrar açılınca acıdan nefesim kesildi. Kanım yeni bir güçle akmaya başlarken kana susamışlık saldırganı çılgına çevirdi.

Her şey o kadar hızlı olmuştu ki, bana saldıran vampire doğru düzgün bakamadım. Yalnızca gözlerinin akını büyüten delice bakışlarını, saçındaki grileri görmüş ve bedeninin tepeden tırnağa dayanıklı olduğunu anlayacağım küçük detayları yakalayabilmiştim. Hemen ardından birbirimize girdik. Dudaklarını hırlarcasına büktü ve kudurmuş gibi sarsak bir şekilde üstüme atladı.

Ninova

Saldırısına karşılık vermeye çalıştığım sırada pençesini omzuma geçirdi. Kullandığı ince kılıçla vücudumun yan tarafında bir yara daha açtı.

Üstüne atıldığımda birlikte seraya yuvarlandık. Bitkiler o kadar gürdü ki vampir hafif bir rahatsızlıkla tıslamaktan başka bir şey yapmadı.

Ancak kana susamışlıktan gözü döndüğü için baştan savma hareket ediyordu. Etrafına dikkat etmiyordu. Saldırıya geçtiği anda hareketinin kuvvetiyle onu cam duvara yapıştırdım.

Sabah güneşi üstümüze vurdu, sıcaklık saniyeler içinde terlememe neden oldu. Vampir cama yaslanmış sırtında güneşin tüm gücünü hissediyor olmalıydı. Burnuma ter ve yanmış et kokusu doldu.

Bu onun aklını başına getirmeye, kana susamışlıktan kurtulmasına yetmeliydi.

Tabii ki yetmedi. Acıyla homurdanıp çırpınmaya devam etti. Dişlerini, sivri tırnaklarını ya da silahını engelleyebilirdim ancak üçüne birden yetişemezdim. En azından onu duvara yaslamaya devam ederken yapamazdım. Yanık kokusu iyice yoğunlaştı.

Sendeledim. Üzerime hücum ettiğinde tek bir şansım vardı. Onu tekrar cama fırlattım ve güneş yüzünün bir tarafını yakarken tereddüt ettiği andan faydalandım.

Vampir henüz toparlanma fırsatını bulamadan hançerimi göğsüne saplamıştım bile.

Fakat yeterince sert değildi. Hançerin ucu kaburgalarını geçemedi.

Siktir.

O kadar güçsüzdüm ki... Geri çekildim, dünya etrafımda dönerken az kalsın yere yığılacaktım.

Bulanıklaşan görüşümle sadece vampirin gözlerine odaklanabiliyordum. Gözleri sarıydı, aralarda kırmızı çizgiler vardı. Bana döndüğünde dudakları bir gülümsemeyle yavaşça kıvrıldı.

Kalan son gücümle bir kez daha ileri atılıp çatırdamayı duyana ve hançerim vampirin göğsünü delene kadar sertçe *en derine* ittim.

Ninova

Korkunç, yakıcı bir acı beni darmadağın etti.

Saldırganın vücudu hareketsizleşti. Ağırlığı neredeyse beni yere devirecekti. Ölmemişti, parmakları hâlâ seğiriyordu. Hançeri yeterince derine saplayamamıştım ama tekrar itmeye kalktığımda ellerim bana itaat etmedi.

Sendeleyerek geri çekilirken başımı eğip kendime baktım. Karnım kanla kaplıydı. Kesiğin nerede olduğunu bile hissedemiyordum.

Aslında neredeyse hiçbir şey hissedemiyordum.

Şok geçiriyorsun, Oraya. Vincent'ın zihnimde yankılanan sesi ısrarcıydı. *Kan kaybından öleceksin. Derhal buradan uzaklaşmalısın. Kokunu alacaklar.*

Kafam çok bulanık olsa da tek bir düşünceyi ayırt edebiliyordum.

Bu şekilde dört ay hayatta kalmama imkân yok. Mümkün değil.

Karnımı tutarak başımı kaldırdım. Ay Sarayı bana bir hediye sunuyormuş gibiydi, sarmal merdiven tam karşımdaydı.

Arkama baktım. Sera kapısı şimdi çok uzak görünüyordu. Bu kadar yürümüş müydüm? Bunu yaptığımı hatırlamıyordum. Gerçi merdivenden yukarı sürünürken *hatırladığım* pek az şey vardı. İlk gece canımı kurtarmak için en üst kata nasıl koştuysam, şimdi de sonu gelmeyecek gibi duran katları çıkıp duruyordum.

Muhtemelen son kez olmayacaktı.

En üste vardığımda ellerimle dizlerimin üstünde emekliyordum. Kan merdivenlerden aşağı akıyordu, korkuluklar arasındaki boşluktan dökülerek küçük çiçek yaprakları misali uzaktaki ana salonun zeminine saçılmıştı.

Önümde artık basamak kalmayınca başımı kaldırdım. Karşımdaki tek bir kapı vardı.

Zorla ayağa kalktım. Bir adım attığım anda yere yığıldım. Doğrulmaya uğraşırken kendi kanımda kaydım. Yere düştüğümü bile hissetmedim. Dünya etrafımda dönerek soluklaşıyordu.

Ninova

Bir asır gibi gelen bir sürenin ardından, birisi beni sırtüstü yatacağım şekilde çevirdi. Boğazımdan acı dolu, boğuk bir ses çıktı.

Raihn üstüme eğildi.

Kollarını göğsünde kavuşturarak, "*Bu* çok da uzun sürmedi," dedi.

Siktiğimin şerefsizi.

Yalnızca hırıltılı bir ses çıkarabildim.

Bilincimi kaybetmeden önce gördüğüm son şey, Raihn'in uzun ve keskin köpek dişlerini ortaya seren geniş sırıtışıydı.

"Rica ederim, Oraya."

Duyduğum son şey, Vincent'ın kafamda yankılanan sesiydi. *Ne halt ettin sen?*

Üçüncü Kısım
Küçülen Ay

PERDE ARASI

Size bir çocuğun olmadığı bir şey olmayı dilediği ilk seferi anlatayım.

Beş yıl, bir vampir için göz açıp kapayıncaya kadar geçer ama küçük bir insan için ömrünün yarısıdır. Kral, evlatlık kızını kanlı dünyasının kalanından dikkatle tecrit eder. Dört duvar arasında ona isteyebileceği her şeyi sunar.

Kızın dilekleri o duvarların ardına uzanmaya başladığında çocuk on bir yaşındadır. Kral onun için her rolü üstlenmeyi denemiştir ancak şefkatine ve korumasına rağmen ondan yüzlerce yaş büyüktür. Ayrıca çok farklı bir türdür.

Hatıralar zamanla soluklaşmış olsa da kız buraya gelmeden önceki hayatını hatırlıyordur. Yıllar bu kadar küçük bir çocuk için çok uzun, anılarsa çok kısadır.

Yine de tüm bunlardan önce bir yaşamı olduğunu hatırlıyordur. Ona benzeyen insanlarla beraber bir yaşam.

Bir gece kral onu ziyarete geldiğinde, ona ailesini sorar. Bu ilk kez yaşanmıyordur. Babası ona birinci kez aynı yanıtı vermeye hazırlanırken kız onun yüzündeki ifadeyi yakalar.

Adam konuşmadan önce çabucak, "Annemle babamın öldüğünü biliyorum," dedi. "Ama başkaları olmalı."

"Başkaları mı?"

"Bnim gibiler."

"İnsanlar."

Kız başını salladı. Kral konuşmadı.

Kız kitaplığına gidip neredeyse kendi ağırlığında ciltli bir kitap çıkardı. Kitabı masaya getirmek için epey uğraşması gerekmişti. Kitap bir gürültüyle tahtanın üstüne indiğinde, haritalarla dolu sayfaları karıştırdı.

"Beni Gece Hanesi'nin batı bölgelerinde buldun."

Kral şaşkınlıkla gözlerini kırptı. Kıza nerede bulunduğuna dair detayları hiç anlatmamıştı.

Küçük kız, babasını etkilediği için mutlu olarak hafifçe gülümsedi.

"Kendim keşfettim," dedi. "Rishan bölgesi, değil mi?"

Babasının yüzündeki ifadeyi çözemiyordu. Adam başını salladı.

"Öyleyse neresi?" Çocuk parmağını solan çizgilerde, onun için bir haritadaki mürekkepten ibaret olan şehirlerin ve kasabaların üzerinde gezdirdi.

"Önemi yok."

Kız duraksadı. Önemi vardı, hem de çok.

Kelimelerini dikkatle seçmeyi öğrenmişti.

"Belki orada hâlâ birileri vardır, beni arıyordur."

"Ama burada bir evin var, küçük yılan." Kral ona ufak, sıcak bir tebessüm bahşetti. "Sana uyan bir ev. Kanın kırmızı akıyor olabilir fakat buraya aitsin."

Babası onu anlamıyordu. Kızın burada bir evi vardı ama bu duvarların içinde sürdüğü hayat sürekli korku doluydu.

"Buraya ait değilim," dedi. "Buradaki herkes beni öldürmek istiyor"

Kral onunla tartışmadı. Bunun doğru olduğunu sayısız kez söylemişti.

Nihayet iç çekti.

"Seni Salinae adında bir yerde buldum. Gece Hanesi'nin sı-

Ninova

nırlarının dışında, uzaktaki bir bölge. Hâlâ orada yaşayan akrabaların varsa bile, gidip onları bulamam, Oraya."

Kız bu umuda, bu kırılgan ve uydurma gerçekliğe nasıl tutunduğunu fark etmemişti. Ta ki ümitleri paramparça olana dek.

"Neden?" diyebildi güçlükle.

"Orası Rishan bölgesi. Hiaj Kralı ve Gece Hanesi'nin lideri olarak oraya sebepsiz gidemem."

"Ben gidebilirim." Kız hiç tereddüt etmedi. "Ben giderim."

Adam güldü ama kız, "Şaka yapmıyorum!" diye çıkıştı.

Kralın gülümsemesi soldu. Uzunca bir süre kızını izledi. "Sen insansın," dedi. "Senin için fazla tehlikeli."

"Öyleyse beni dönüştür," diye lafı yapıştırdı kız. "Beni senin gibi yap. Bu konudaki her şeyi okudum."

"Onu da yapamam, Oraya."

Kızın bir umut filizi daha kırılmıştı. Gözleri yanıyordu. "Peki neden?"

"Çünkü çok değerlisin." Babası onun saçlarını okşadı. "Üç dönüşümden ikisinin sonu ölümdür. Bu da yarısından fazlası demek. Hayatın söz konusuyken bu riski göze almayacağım."

Kızın boğazı düğümlenmişti, gözleri acıyordu. Ağlamamak için tüm gücünü kullanıyordu. Çocukların geleceği anlamaya başladıkları yaşa gelmişti. Küçük kız o anda bir gerçeğin farkına vardı. İnsan bedeninden yapılma hapishanesi, onu dört duvar arasındaki bu hayata mahkûm edecekti.

Hızla babasına dönerek, küçücük ellerini yumruk yaptı. "Bir şey olmak zorunda," dedi. "Bir yol olmalı. Olmalı işte."

Kral hafifçe gülümsemesine rağmen gözleri kederle uzaklara dalmıştı. "Dişlisin."

Uzunca bir süre sessiz kaldı, gülümsemesi soldu ve yerini ciddi, düşünceli bir tavır aldı. O kadar uzun süre konuşmadı ki aklı bambaşka bir dünyaya gitmiş gibiydi. Küçük kız onu rahatsız etmemesi gerektiğini bildiğinden babasını izleyerek bekledi.

Adamın ifadelerini okumayı çoktan öğrenmişti ancak bu ifade

Ninova

yabancıydı. On yıldan uzun süre sonra, kız bu konuşmayı tekrar düşünecek ve o zaman babasının yüzünde gördüğü ifadenin, kendisiyle kavgasını yansıttığını anlayacaktı. Bu çok nadir gördüğü bir ifade olduğu için o zaman çözememişti. O geceyi ve babasının ona söyleyeceklerini sayısız kez düşünecekti. O sessizlikte babasının ne düşündüğünün yanıtını bulamayacak, bu düşünceler senelerce ona musallat olacaktı.

Elbette küçük kız şu anda bunların hiçbirini bilmiyordu. Beklemekle yetindi. Kral nihayet sandalyesinde öne eğilip kollarını dizlerine yasladı.

"Bir gün benim kadar güçlü olabilmenin bir yolu var."

Kızın içi umutla doldu.

"Nasıl?" dedi nefes nefese.

Kralın dudakları hüzünlü bir gülümsemeyle kıvrıldı. "Bir tanrıçanın bahşedeceği armağanla."

Ninova

ON ÜÇÜNCÜ BÖLÜM

Duyduğum kahkaha boğuk ve derin, sert ve pürüzsüzdü. Alçak sesli olmasına rağmen odaya hükmediyordu. Bulanık zihnime sızarak puslu bilincimi netleştiren ilk şey buydu.

Yattığım yerde döndüm. Bedenim ağrılarla isyan etse de öncesine kıyasla bu ağrı bile sayılmazdı. Acı hissetmemem oldukça şaşırtıcıydı.

Gözlerimi kırpıştırarak ayılmaya çalışırken gördüğüm ilk şey kanatlardı. Koyu siyah tüylerin parıltısı, lambanın ışığının sıcak tonlarını yansıtıyordu. Arenadayken Raihn'in kanatlarını uzun uzun izlemeye vaktim olmamıştı, itiraf etmekten nefret etsem de çok güzellerdi. Rishan kanatlarını, Hiaj kanatlarından daha az görüyordum. Bu kanatlar kadar eşsiz renklere sahip başka bir şey görmemiştim. Koyu siyahın üstünde kırmızı, mor ve mavi tonlarında parıltılar vardı.

Raihn, bir sehpanın üstüne oturmuş olan Mische'nin önüne çömelmişti. Kadının ayağını tutarak fazlasıyla dikkatli bir tavırla üstüne eğiliyordu. Diğer elinde de sargı bezleri vardı.

"Hareket etme dedim, Mische," diye mırıldandı.

"Çok uzun sürdü."

"İki dakika kıpırdamadan durabilirsin."

Kelimeleri sert olmasına rağmen sesinin tonu çok daha yumuşak, şefkatli denebilecek bir haldeydi.

Mische huysuz bir tavırla iç çekip sabırsız bir çocuk gibi kıvrandı.

Gözlerimi tekrar kırptığımda odanın geri kalanı da netleşti. Bir dairenin oturma odasına benzeyen bir yerdeydik. Modası birkaç asır geçmiş olsa bile oldukça güzel bir yerdi. Duvarlardaki lambalar, ateş ve mavi beyaz bir ışığın karışımıyla yakılmıştı. Işık sırmalı duvar kâğıdında titreşerek sıcak ve soğuk renklerle tuhaf bir tezat oluşturuyordu. Odanın doğu tarafındaki duvara kalın, kadife perdeler çekilmişti. Muhtemelen arkalarında pencereler vardı. Koyu renkli maun ağacından ya da siyah mermerden yapılıp sırmalı ipekle kaplanmış mobilyalar özenle yerleştirilmişti. Tarz açısından bakıldığında her şey başka bir çağdan kalma gibi görünüyordu ancak daha dün yapılmış gibi iyi durumdaydı.

"İyiyim dedim! Beni yavaşlatmaz ki bu... Aa! *Aa!*"

Mische o kadar heyecanla ayağa fırladı ki, Raihn'in yüzüne güzel bir tekme indirmenin kıyısından döndü.

Raihn bir kenara kaçarken, "Daha *az önce* ne konuştuk?" diye mırıldandı. Mische onu umursamadan odanın diğer ucuna, bana doğru atıldı. Başım hâlâ dönse de sıçrayarak ondan uzaklaştım.

Mische olduğu yerde durup ellerini kaldırdı.

"Ah, özür dilerim! Biliyorum, Raihn söylemişti. Yavaş davranmalıyım." Mahcup bir tavırla gülerek omuz silkti.

Raihn söylemişti. Bunu duymak sinirden tüylerimi diken diken etti. Ne demiş olabilirdi? *O her şeyden korkan küçük, zayıf bir insan. Bu yüzden yaralı bir hayvanmış gibi davran.*

Raihn bakışlarını kaçırırken mırıldanarak küfrediyordu.

Mische, "Nasıl hissediyorsun?" diye sordu. Yere oturup bağdaş kurmuş, ellerini de dizlerine yerleştirmişti. Sanki yanıma koşmamak için kendine engel olması gerekiyormuş gibi görünüyordu. Suratına göre fazla büyük duran gözleri vardı, küçük burnu ve yukarı kıvrık dudaklarıyla komik derecede uyumsuzdu. Buna rağmen çarpıcı bir güzelliği vardı. Zaten vampirler hep böyleydi.

Ninova

Uzun bir duraksamadan sonra, "Daha iyiyim," diye yanıtladım.

Mische sırıttı. "Harika! Adım Mische. Seninle sonunda tanıştığım için çok heyecanlıyım."

"Ziyafette tanışmıştık."

"*Gerçekten* tanışmayı kastediyorum. Raihn bana imtihandan bahsetti, sürü liderini bulmanın senin fikrin olduğunu anlattı. Kıçımı kurtardığın için teşekkürler." Gülerek başını iki yana salladı, sanki ölümle burun buruna geldiğimiz deneyim şimdi uzak ve hoş bir anıdan ibaretmiş gibi davranıyordu.

Benzer davranışları olan başka bir vampirle hiç karşılaşmamıştım. En dışadönük olanların bile ağzı sıkıydı. Buna rağmen bana birini hatırlattığı hissinden kurtulamıyordum. Bir an sonra bir vampiri değil, insanı anımsattığını fark ettim. Ilana'ya benziyordu.

Elbette Mische'de, Ilana'nın sivriliğinden eser yoktu. Ancak başkalarından çekinmeyen o doğal cazibeye sahipti. Rengârenk bir tipti, üstelik bundan utanmıyordu. Raihn'le aralarındaki ilişkiyi merak etmiştim. İkisi de vampir standartlarına göre tuhaf sayılırdı ama birbirlerinden bir o kadar da farklılardı.

Mische ayağa kalkıp kollarını iki yana açarak odayı gösterdi. "Evimize hoş geldin. Muhteşem, değil mi? Şey... tabii sen öyle düşünmüyor olabilirsin. Gecedoğan kalesiyle kıyaslanamayacağından emin olsam da biz daha önce böyle bir yer görmemiştik. Gerçi... *Raihn* görmüş olabilir ama *ben*..."

"Durmaksızın konuşarak öldürmeden önce ona bir dakika ver, Mische."

Raihn ellerini ceketinin ceplerine soktu. Uzun kesimli, siyah ve sade ceketinin omuzları biraz kasılmıştı. Bana yaklaşırken dudaklarına yayılan kendini beğenmiş sırıtışı sinirimi bozuyordu.

"Sence de fikrin çok çabuk değişmedi mi?"

"Başka seçeneğim yoktu."

"Evet, gördük."

Mische nefes nefese, "Tanrılara şükürler olsun ki buraya geldin," dedi. "Yoksa ölürdün." Yüzü sertleşti. "Kandoğan piçleri. Seni paramparça etmeye çalıştı, değil mi?"

Tanrılara şükürler olsun, demişti. Tanrıça'ya değil. İlginçti.

Raihn gayet rahat bir tavırla, "Küçük ailemize katıldığın için sana bir hoş geldin hediyesi hazırladım," dedi.

Mische sırıttı. Böyle neşeli bir ifadenin, o keskin köpek dişleriyle ortaya çıkması şok ediciydi.

"Ah, evet!" Uzaktaki duvara yaslanmış sandıklardan birine uzandı. Arkasını döndüğünde gerilememek için kendimi dizginlemek zorunda kaldım.

Elinde bir kafa vardı.

Bir erkeğin kafasıydı, teni solgun ve sarımsıydı. Gri saçlarının arasında küllü kahve tutamlar vardı, kulakları sivriydi. Ölümünde bile dudaklarını büken kalıcı hırlama ifadesinin ardından sivri dişleri görünüyordu.

Bana saldıran vampire çok dikkatli bakamamıştım ancak bu kafanın ona ait olduğunu varsayıyordum.

Aniden midem bulandı. Hatıra her zamanki gibi kısa ama her şeyi tüketen görüntüler halinde zihnimde belirdi.

Sana bir hediyem var.

Gözlerimi sertçe kırpıp geçmişi aklımdan attım. Ardından soğuk ve ilgisiz bir ifadeyi dikkatle yüzüme yerleştirdim.

"Ne yapayım şimdi bununla?"

Raihn omuz silkti. "Bilmem. Gösteriş yapabilirsin?"

"Ne kadar tatmin edici," dedim aksi bir sesle. "Artık üstün olduğumu kabul eder, orası kesin."

Mische'nin sırıtışı soldu. Raihn de onaylamadığını belli eden huysuz bir ifadeyle dudaklarını birbirine bastırdı.

"Şimdiye dek hayatını iki kez kurtardım, üstelik sana düşmanının kellesini getirdim. Bunlar yetmiyor mu? Talepkâr bir tipsin, değil mi?"

"Getirdiğin tüm 'hediyelerin' bencilce sebepleri vardı. Ben de

Ninova

arenada hayatta kalmana yardım ettim. Ayrıca bu şerefsizi öldürmenin çok hoşuna gittiğine eminim."

Yüzü tuhaf bir ifadeyle seğirse bile, hızla kaybolup yerini rahat bir gülümsemeye bıraktı.

"Bu yüzden müttefikiz. Birbirimize faydamız dokunuyor."

"Hmm."

"Müttefik" kelimesinin tüylerimi ürperttiğini göstermemeye çalıştım. Yaptıklarımın sonuçlarını şimdi anlıyordum. Çaresizlik yüzünden bir seçim yapmak zorunda kalmıştım ve şu anda burada onlarla kapana kısılmış durumdaydım.

Mische kafasını tutmaya devam ediyordu, elindekine hafifçe somurtarak bakmaya başlamıştı.

"Gerçekten şerefsizin tekiydi," diyerek iç çekti. "Eskiden beri böyleydi. Zaten eninde sonunda ölecekti, onu resmen deşmişsin."

"Halinize bakılırsa iyi kapışmışsınız," diye ekledi Raihn.

Mische'ye birkaç adım yaklaşıp kelleyi inceledim. Teninin rengi vampirler için bile alışılmadık ölçüde soluk griydi, görmeyen gözlerini çevreleyen parlak kırmızı renk de tuhaftı. Boynundan yukarı çıkan siyah kızıl damarlar, bir örümcek ağını andırıyordu. Boynu, çenesi hem dudaklarının hem de gözlerinin köşeleri bu damarlarla kaplıydı. Ölü olmasına rağmen... kalbi atıyormuş gibi seğiriyordu.

"Ne oldu?" dedi Raihn. "Daha önce Kandoğan lanetini yakından görmedin mi?"

Yüzümdeki ifadeyi böyle kolay çözmesi hiç hoşuma gitmemişti.

"Kana susamışlığı yüzündendi," dedim.

"Ondan çok daha fazlasıydı."

Garip şekilde ciddi, gaddar sayılabilecek bir tonla konuşmuştu. Bakışlarımı kafadan ayırıp ona çevirdiğimde dudaklarındaki sırıtışın kaybolduğunu gördüm.

Ona baktığımı fark ettiği anda sırıtışı hızla sönüverdi.

"Zaten sayılı günü kalmıştı. Merhamet etmiş olduk, mümkün olan en acısız şekilde öldü. *Her neyse.*" Sırıtışı iyice yüzüne ya-

yıldı. "Kendine gelmene sevindim. Artık şu şeyden kurtulsan mı, Mische?"

Mische başını sallayarak onayladı ve kelleyi kolunun altına sıkıştırıp odanın arka tarafındaki kapılardan birine ilerledi. "Hemen dönerim. Sonra da sana etrafı gezdiririm, Oraya."

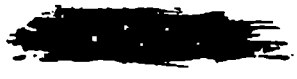

Raihn ve Mische gerçekten harika bir yer bulmayı başarmışlardı. Daire kocamandı. Bir çalışma odası, bir mutfak, bir ofis, kendi banyoları olan dört yatak odası ve tabii ki devasa oturma odası vardı. Gecedoğan kalesiyle kıyaslandığında bile lüks denecek kadar gösterişliydi. Şehir merkezinde yaşayan herkes Nyaxia'ya adanmış bir anıt olan Ay Sarayı'nın, Sivrinaj'ı tepeden izlemesine alışkındı. Ancak sarayın neden buraya yapıldığını ya da nereden geldiğini ilk kez düşünüyordum. Eskiden burada yaşayanlar mı vardı? Öyleyse Gecedoğan kalesine yerleşmek için neden burayı terk etmişlerdi? Saray da en az kale kadar büyük ve azametliydi.

Mische bana odamı gösterdi. "Sana en çok penceresi olan odayı verdik! Şey... bariz sebeplerden dolayı işte," dedikten sonra temizlenip dinlenmem için beni kendi halime bıraktı. Yatak odam da buradaki tüm odalar gibi zarif bir şekilde düzenlenmişti, sadece biraz antika ve modası geçmiş gibi görünüyordu. Ancak hiçbir yerde bir toz zerresinin bile olmaması çok tuhaftı.

Perdeler lacivert kadifedendi, ağır kumaşı çekmek için gümüş örgüler bulunuyordu. Büyük çaba göstererek perdeleri açtığımda karşılaştığım manzara, Gecedoğan kalesindeki odamdan görünenin neredeyse kusursuz bir yansımasıydı. Uzaktaki kalenin silüeti, sivri kuleler ve ay gümüşü kubbelerden ibaret görünüyordu. Kaleyi en son ne zaman bu kadar uzaktan gördüğümü bile hatırlayamıyordum. Yatak odamdaki pencereden baktığımda küçücük görünen binalar şimdi o kadar yakındı ki, her kusuru görebiliyordum... üstelik epey kusur vardı. Elbette mimari azametliydi an-

Ninova

cak altın boya pul pul olmuştu ve oymalar parçalanıyordu. Binanın dışında oluşan kırıklar, taş duvarları sarmaşık misali sarmıştı ve vitraylı camlar çatlaklarla bölünmüştü. Bu çöküşün izlerini Vincent'ın kalesindeki odamdan görmek mümkün değildi.

Nedense Sivrinaj'ın çirkinliğinin sadece insan bölgeleriyle sınırlı kaldığını varsaymıştım. Şehir merkezinin de kendine özgü bir şekilde çürüyor olabileceği hiç aklıma gelmemişti.

Bakışlarım ufuktaki yoğun karanlığa döndü. Vincent'ın sarayındaki odamdan baktığımda uzaktaki kumullar zarif ve sessiz görünürdü. Ancak buradaki manzara, Gecedoğan kalesinin haşmetli silüetinin ardında saklanan insanlara ait kenar mahallelerini sunuyordu.

Birbirine böyle zıt iki şeyin beni niye bu kadar rahatsız ettiğini bilmiyordum.

Perdeleri tekrar kapattım.

"Bunu ziyafet salonundan mı aldın?"

"Hı-hı!"

Mische ağzına bir kiraz atıp meyvenin tadını çıkararak çiğnedikten sonra çekirdeğiyle beraber yuttu. Raihn'le beraber yiyecekleri didikleseler de çoğunlukla iki büyük kadehten kan yudumluyorlardı. Mische'nin bana sunduğu tabakta yiyebileceğimden çok daha fazla şey vardı. Vampir, tabağı renklerine göre güzelce düzenlemişti. Meyveler, etler ve peynirler üst üste yığılmıştı.

Kanlarını yudumlayan ikiliyi inceledim. Mische onun karşısına oturmamı istese de masanın ucuna yerleşmiştim. Aramıza mesafe koymak beni rahatlatıyordu, ayrıca ikisinden biri bir şeye yeltenirse tepki verecek zamanım olurdu.

Çenemle kadehlerini işaret ettim. "Ne kanı o?"

Raihn bir yudum alıp dudaklarını birbirine bastırdı. "Geyik sanırım."

Ninova

İnsan kanı olmadığı için rahatlayıp rahatlamadığımı bilmiyordum. Kanın nereden geliyor olabileceğini düşünmek istemiyordum ama vampirler kanı o sürahilerden alıyorlarsa benden almak için çok da heveslenmezlerdi. Ancak ne olursa olsun, onlar için insan kanı gibisi yoktu.

Vampirler yalnızca insan kanıyla yetinmezdi. Geyik, at, inek ya da domuz kanı sıklıkla kullanılırdı. En ucuzu tavuk ve kuzgun kanıydı ancak duyduğum kadarıyla besin değeri düşük olduğu gibi tadı da iğrençti. Vincent'ın sarayında, at kanı genelde baharatlarla kurutularak gurme yiyeceklere dönüştürülürdü. Tabii en kaliteli kanlar bile insan kanının yerini tutmazdı. Üst tabaka vampirler sık sık insan kanı tüketirdi. Ya hasat eder ya da Ilana gibi kan tacirlerinden doğrudan içerlerdi.

"Sabah oraya indiğimde hiç kan kalmamıştı," dedim.

"Biliyoruz," diye yanıtladı Raihn.

Hepimiz bunun ne anlama gelebileceğinin farkında olduğumuz için tuhaf ve uzun bir an boyunca sessiz kaldık. Yarışmacılar kan bulmak için şimdilik Ay Sarayı'ndan ayrılabilirlerdi ama boynumdaki tasmanın eninde sonunda sıkılaşacağını hissediyordum.

Mische neşeyle, "Neyse ki bizde bol bol var!" diyerek gerilimi dağıttı. Ağzına kadar dolu bir sürahiyi kaldırdığında içindeki kırmızı ve yoğun sıvı şapırdadı. "Diğerleri yetişemeden elimizden geldiği kadar çok aldık."

"Yiyecek de aldık," diye ekledi Raihn. "Senin için."

Hiç değilse bu iki konu için minnettar olabilirdim ancak nezaketleri beni rahatsız ediyordu.

Masanın ortasındaki şamdanda bulunan mumlardan biri yanmamıştı. Mische somurtarak parmaklarını şıklattı. Parmak ucunda minicik bir alev belirdiğinde kendinden memnun bir gülümsemeyle mumu yaktı.

Hayranlıkla izledim. Böyle yakından izlemek de arenada görmek kadar şaşırtıcı olduğu için merakıma yenik düştüm. "Bu Nyaxia'nın büyüsü değil."

Ninova

"Hayır, değil. Atroxus'un."

Tam da düşündüğüm gibiydi. Ancak bunun doğru olduğunu öğrenmek, daha kolay inanmamı sağlamıyordu. On üç tanrının her biri, çeşitli büyü türleri için çağırılabilirdi ama Ak Panteon'un on iki ilahı, vampirlerin onların güçlerini kullanmasına izin vermezdi. Sonuçta vampirler Nyaxia'nın çocuklarıydı, Ak Panteon da Nyaxia'dan nefret ediyordu.

Mische düşündüklerimi yüzümden anladı.

"Bir vampirin, Nyaxia'nın alanı dışındaki büyüleri kullanması gayet mümkün." Bu açıklamayı daha önce birçok kez yapmış gibi bir sesle konuşuyordu. "Doğru yetenekler gerekiyor, hepsi bu kadar."

Kendiyle gurur duyuyormuş gibiydi. Ancak Raihn'in yüzündeki onaylamaz ifadeyi kaçırmadım. Pişman olacağı bir şey söylememek için bardağındaki kandan bir yudum aldı.

"Peki ya sen?" diye sordu Mische. "Büyü kullanabiliyor musun?"

Yanıtlamadan önce tereddüt ettim. Büyüm hiç işe yaramasa bile, bunu yapabildiğimi bilmelerini istemiyordum. Sonuçta bu da bir avantajdı. Düşünürken sessizliğim gereğinden uzun sürünce Mische sırıtarak öne eğildi. "Kullanıyorsun! Hissedebiliyorum. Sanki biraz çekingen, değil mi?"

Çekingen. İnanılmaz bir yorumdu. Vincent büyümün zayıflığı konusunda beni kötülediğinde böyle bir yorum yaptığımı hayal ettim. *Onu yargılama. Sadece biraz çekingen!*

Kesinlikle bayılırdı.

"Biraz," dedim. "İşe yaramaz şeyler yapabiliyorum. Büyümün bana hiç faydası dokunmadı." Bakışlarım Raihn'e döndü. "Peki ya sen?"

"Aynen," deyip kandan bir yudum daha aldı. "İşe yaramaz şeyler."

Sanki günler önce büyüsüyle adam öldürdüğünü görmemiştik.

Mische kıkırdadı, Raihn'i benim düşündüğümden daha espri li bulduğu belliydi.

Ninova

Gözlerimi kıstım. "Asteris gibi işe yaramaz şeyler mi?"

Raihn'in dudağının köşesi seğirdi. "Aynen öyle."

BAM, BAM.

Yerimden sıçradım. Bakışlarım her darbeyle sarsılan ön kapıya dönüverdi.

BAM, BAM, BAM, BAM, BAM.

Raihn o tarafa bakmadı bile. "*Kesinlikle* yanıt vermememiz gereken bir şey gibi geldi."

"Raihn Ashraj. *SİKTİĞİMİN. KAPISINI. AÇ.*"

Kadının ses tonu o kadar kalındı ki, kapının diğer tarafı yerine dairenin içindeymiş gibi yüksek sesle yankılanıyordu. Zaten kapıyı böyle yumruklamaya devam ederse birkaç dakika içinde içeri dalacağı belliydi.

Mische, Raihn'e bir bakış attı ve adam da ona gözlerini kısarak karşılık verdi. Konuşmadan anlaşıyorlardı.

Raihn inledi. "Neden hep *ben?* Neden bir kere olsun, kahrolası kapının ardından *senin* adını haykırmıyorlar?"

Mische tatlı tatlı gülümsedi. "Çünkü ben hoş ve güzelim."

"Ben de hoş ve güzelim," diye homurdandı Raihn. Ayağa kalkarak kahve sehpasının üstünde öylece yatan kılıcını kaptı, ardından tek harekette kınından çıkardı. Kapının olduğu yöne ilerleyip ardına kadar açtıktan sonra gelen kişiye tepki verecek zaman bile bırakmadı. Kılıcını doğrudan misafirin suratına uzatmıştı.

"Merhaba, Angelika."

Aynı anda bir baltanın soğuk metal kenarı Raihn'in kılıcına çarptı. Baltanın sahibi, Kan Hanesi yarışmacılarına liderlik eden kadındı ve... öfkeden *deliye* dönmüştü.

Yakından bakınca gördüğüm en kaslı kadın olabileceğini düşündüm. Neredeyse Raihn kadar uzun boylu, kapıyı kaplayacak kadar iriyarıydı. Kolsuz zırhının açığa çıkardığı kol kasları, kılıcın darbesini savuştururken kasılmıştı. Adamın kaslarının gerginliğine bakılırsa o da kendini tutmuyordu.

Angelika, "Nerede o?" diye hırladı.

Ninova

"Neyden bahsettiğini bilmiyorum."

"Ziyafette öldürdüğün Rishan bokuna benzemem ben. Yemini yutmam. *Nerede o?*"

Hançerlerimi çekmiş halde kapının yakınlarında bekliyordum ama mecbur kalmadığım sürece dahil olmayacaktım. Mische ise şaşırtıcı derecede bezgin görünüyordu. Onları açık bir ilgiyle izlemesine rağmen hiç endişeli değildi.

Anlaşılan Angelika bir yanıt istemiyordu ya da buna ihtiyacı yoktu çünkü cevabı beklemektense saldırıya geçmişti. Raihn buna hazırdı. Kadının darbesini karşılarken o kuvveti kullanarak kavgayı koridora, dairenin girişinden uzağa taşıdı.

Dövüşleri, iki doğal afetin çarpışmasını izlemek gibiydi. Angelika vahşiydi ve her hareketi saf güçle doluydu. Koridorun ışığı, kollarındaki yara izlerini ortaya seriyordu. Kan büyücüsü olduğu belliydi.

Büyüsünü Raihn'e karşı kullanıyorsa bile, kılıcın baltasıyla buluştuğu andaki ufak sarsıntı dışında adamı etkilemiyormuş gibiydi. Raihn öyle yetenekli bir savaşçıydı ki insanın nefesini kesiyordu. Neredeyse sanatçı olduğu söylenebilirdi. İmtihan sırasında dikkatim çok dağıldığı için ne kadar iyi olduğunu fark etmemiştim. Bu kadar iriyarı olmasına rağmen inanılmaz bir zarafetle hareket ediyordu. Her darbesi, kaçınması ya da adımı bir dansın hareketleri gibi birbirini izliyordu. Kılıcını her savurduğunda silahın etrafındaki karanlık duman yoğunlaşıyor, her darbenin ardından iki vampiri gölgelerle saran gecenin izleri kalıyordu.

Angelika da onun kadar iyi, güçlü ve hızlıydı. Birbirinin gücü altında titreyen denk rakiplerdi. Hayattaki konumum dolayısıyla avcıları değerlendirip katilleri tanıma konusunda çok iyiydim ve şu anda acımasızca yetenekli iki katilin birbiriyle oynamasını izliyordum.

Raihn kadının baltasına hücum ederek Angelika'yı kendinden uzaklaştırdı. "Kendi suçu. Bunu sen de biliyorsun."

"Onu insan öldürdü," diye tersledi kadın. "Onun yaptığını biliyorum."

Ninova

"O delirmişti. Bunca yer dururken serada kızın peşine düştü."

Angelika tekrar saldırmaya hazırdı ama bunu duyunca duraksayıp baltasını azıcık olsun indirdi.

Raihn kendi kılıcını indirmese de saldırıya geçmedi. "Üstelik *güpegündüz*, Angelika."

"Serada," diye tekrarladı kadın.

"Çoktan vakti gelmişti," dedi Raihn. "Kendini öldürttü. Aslında bize teşekkür etmen lazım. Seni nahoş bir işten kurtardık."

"Ağzından çıkanlara dikkat et," diye tısladı vampir.

"Ne yani? Sarayın onu kullanabileceği kadar uzun yaşamasını mı isterdin? Arenada savaştığımız o zavallı piçlere mi dönüşseydi?"

Angelika irkildi. Kaldırdığı parmakları kısa bir anlığına boynunda duraksadı. Tekrar harekete geçip geçmeyeceğini gerginlikle beklerken uzun bir süre sessiz kaldı.

En sonunda, "İnsanı burada öldürmektense imtihanlarda öldürmeyi tercih ederim," derken vaatlerle dolu sesi boğuk ve derindi. Nefretle sertleşen bakışlarını bana çevirdiğinde burun delikleri genişledi. Kalp atışlarımın hızlandığının fazlasıyla farkındaydım.

"Sana gelince." Raihn'e dik dik baktı. "*Sen*... daha vaktin gelmediği için şanslısın. Ne kadar şanslı olduğunu sakın unutma."

Ardından baltasını indirip uzaklaştı.

Kıpırdamadan önce tamamen ortadan kaybolmasını bekledik. İlk konuşan Raihn oldu.

"Onu öldürsem iyi olurdu."

"Onu yenebilirmişsin gibi konuşuyorsun," dedim.

Boğuk bir sesle güldü. "Ah, kesinlikle yenerdim."

Gül rengi gözleri bana kaydığı anda ne kadar yakınımda olduğunu fark ettim. O kadar yakındı ki, safranı ve çölün yakıcı sıcaklığını hatırlatan kokusunu alabiliyordum. Bir şey daha vardı, tam olarak çözemediğim başka bir şey kokuyordu.

Tüylerim diken diken oldu, birinin bana bu kadar yaklaşma-

Ninova

sına izin verdiğim için içgüdülerim isyan ediyordu. Rahat görünmeye çalışarak birkaç adım gerilediğimde Raihn'in bakışları Angelika'nın gözden kaybolduğu merdivenlere döndü.

"Yine de o tam bir baş belası. Dikkat etmemiz gerekiyor."

Mische yumuşak bir ses tonuyla, "Onun adına üzülüyorum," demek dışında hiçbir yorum yapmadı.

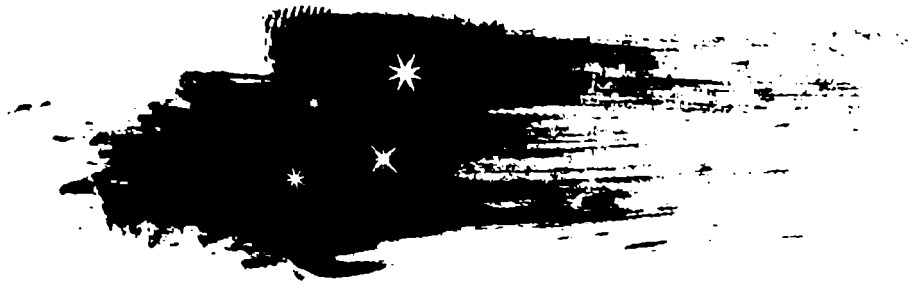

ON DÖRDÜNCÜ BÖLÜM

"Bu aptalca bir karar. Kendini düşmanlarına altın tepside sunmaman gerektiğini sana öğretmiştim."

Vincent'm yaptığım şeyler karşısında bu kadar dehşete düştüğünü neredeyse on yıldır görmemiştim.

Başka şansım yoktu, demek istesem de kelimeleri dudaklarıma gelmeden yuttum. Bunu yapmamam gerektiğini biliyordum. Vincent hep bir seçeneğin olduğuna inanırdı. Seçeneğin olmadığı bir durumda kalındığında da bunun sebebinin daha önce yapılan kötü bir seçim olduğunu düşünürdü. Her şekilde, sonuçta kişinin kendisinden başka suçlu olmazdı.

Bunun yerine, "Yarım Ay için müttefike ihtiyacım var ve o iyi bir savaşçı," dedim.

"O bir Rishan."

"Yarışmacıların üçte biri öyle."

"Bir Rishanın neden sana yaklaşmak istediğini düşün, Oraya. *Sana*."

Volta atıyordu. Vincent yalnızca endişeliyken volta atardı ve o zaman bile hareketleri akıcı bir düzen içinde olurdu. Üç uzun adımın ardından keskin bir dönüş yapar, hep aynı mesafe ve hep aynı ritimde yürürdü.

Vincent gergindi. Ben de gergindim. Bunun hiç iyi bir rastlantı olmadığını, onu gördüğüm anda anlamıştım.

Ninova

Duygusallıktan kaynaklanan düşüncesizliğimi içimden sökmek için senelerce uğraşmıştı. Ancak yarışmanın stresi, yaram ve vermek zorunda kaldığım kararla gerilen sinirlerim sınıra yaklaşmıştı. Hepsinin altında, Ilana'nın ölümünün hissettirdiği keder vardı. Asla varlığını kabul etmesem bile tüm olumsuz duygularımı güçlendiren, hâlâ çok taze ve kanayan bir yaraydı.

Tüm bunlar, ses tonuma dikkat edip kelimelerimi özenle seçmem gerektiği anlamına geliyordu.

"Düşündüm," dedim. "Benimle ittifak kurarak senden gelecek avantajlar elde edeceğini düşünüyor. Bencilce ama kabul edilebilir. Yiyecek bulmak zorlaşırsa karnını doyurmak için beni yanında tutmasından iyidir."

Adım, adım, adım ve... dönüş. Vincent sert bir hareketle bana baktı. "Zorlaşacak da."

Bunu düşününce neredeyse ürperecektim. "En azından o sırada korumam olacak."

"*Koruma.*" Dudaklarını hırlarcasına büktü, söylediğim iğrenç bir şeymiş gibi kelimeyi resmen üzerime fırlatmıştı.

Dişlerimi sıkarak dilimin ucuna gelen cevabı yuttum. Bu kelimenin yanında taşıdığı tehlikeleri ve zayıflıkları gayet iyi bilmediğimi mi sanıyordu? Koruma diye bir şey yoktu. Ne Kejari'de ne Gece Hanesi'nde ne de Obitraes'in herhangi bir yerinde. Güvenlik diye bir şey yoktu. Karşımdaki kişi haricinde birine güvenmek diye bir şey de yoktu.

Ancak babamın volta atmasını izlerken sinirim gittikçe yükselen endişe dalgasının altında kayboldu. Vincent'ın elini saçlarından geçirmesini izledim, gerginliğini açıkça ortaya seren tek hareketi hep buydu.

"Ne oldu?" diye sordum sessizce.

Rishan vampirleri yine isyan mı çıkarmıştı? Bu durum, benim bir Rishanla müttefik olmam fikrine neden böyle hassas yaklaştığını açıklardı. Belki... Kan Hanesi tehditkâr davranıyor olabilirdi, üstelik bu daha can sıkıcı bir durumdu.

Neden sorduğumu bilmiyordum. Vincent tahmin ettiğim gibi bakışlarını uzaklara dikip tek kelime etmedi. Yanağında seğiren kas, sinirlerinin gerginliğini işaret ediyordu.

Angelika'nın aşağılayan tavrıyla bana bakışını ve bir Rishan vampiri olan Raihn'i düşündüğümde midem endişeyle düğümlendi. Teoride Kejari, tüm yarışmacıların eşit şartlarda yarışması dışındaki her şeyden soyutlanmış bir turnuvaydı. Pratikteyse, dışarıdaki dünyanın gerilimlerinin ve çatışmalarının bir uzantısıydı.

"Dışarıda yaşananlar, içeridekileri de etkileyecekse öğrenmem gerekiyor."

"Hayatta kalmaya odaklanman gerekiyor. Başka hiçbir şeye değil."

"Hayatta kalmaya odaklanıyorum."

"Kendini bir Rishanın pençelerine atarak mı? Sana böyle öğretmedim."

Kendimi durduramadan, "Kan kaybından ölmemi mi tercih ederdin?" dedim. "Bir şeyler yapmam lazımdı, yardımını almak için senin yanına gelmeyi denedim ama *sen yoktun*."

Kelimeler dudaklarımdan o kadar hızlı fırlamıştı ki durdurama-dım, üstelik son buluştuğumuzda Vincent'ın verdiği hançerler kadar keskindi. Babam bakışlarını hızla bana çevirdi, gözleri bir anlığına acıyla parladıktan sonra çabucak sertleşip buz kesti.

Söylediklerimden anında pişman oldum, fazla ileri gitmiştim. Vincent'ın değişimi çarpıcı ve aniydi, yüz hatları sanki taktığı bir maskeyle onu tamamen başka birine dönüştürmüştü.

Babam olan Vincent beni her şeyden çok seviyordu. Ancak Gecedoğan Kralı Vincent karşısındakini sevsin ya da sevmesin, en ufak bir başkaldırıya izin vermeyecek kadar acımasızdı.

"Sana yardım etmek için elimden geleni yapmadığımı mı düşünüyorsun?" dedi buz gibi bir ses tonuyla.

"Öyle düşünmüyorum," dedim. "Tabii ki öyle düşünmüyorum."

"Sana o hançerleri onları kullanmaya layık birine dönüşmene faydam olması için verdim. Eğer istemiyorsan..."

Ninova

"İstiyorum."

En son böyle konuştuğunda odamdan çıkıp gitmiş, bir hafta boyunca benimle konuşmamıştı. Şimdi de aynısını yaparak kendini geri çekmesi fikri, ani ve çaresiz bir panikle beni ele geçirince biraz utandım.

Yüzündeki o yabancı olduğum sertlik yumuşamadı. Başını çevirip Sivrinaj'ın ufuk çizgisine uzanan silüetine baktı.

Boğazımdaki düğümü yutkunmaya çalışarak, "Özür dilerim," dedim. "Elinden geleni yaptığını biliyorum. Aksini ima etmemeliydim."

Söylediğimde ciddiydim. Fazla korumacı bir tavırla huysuzlanması karşısında aşırı tepki vermiştim. Her şeyimi Vincent'a borçluydum ve bunu asla unutmazdım.

Gerginlikle geçen uzun saniyelerden sonra nihayet bana döndüğünde istemsizce nefesimi verdim. İfadesi artık saygısızlık edilmiş bir krala değil, endişeli ve yorgun babama aitti.

"Mümkün olsaydı," dedi. "Orada olurdum."

Özür yerine alabileceğim en yakın şey buydu. Vincent'ın herhangi bir şey için birinden özür dilediğini hiç görmemiştim ama insan zamanla kelimelerin arasındakileri duymayı öğreniyordu. Bana beni sevdiğini hiç söylememişti ancak her sert talimatında bunu duyuyordum. Şimdi de üzgün olduğunu söylemediği halde, o tek cümlede sesinin alçalmasından bunu anlayabiliyordum.

Konu Vincent gibiler olduğunda eğilip bükülmeyi, size şahsen vermeyecekleri şeylere uzanmayı öğreniyordunuz.

"Biliyorum," diye mırıldandım.

Beni uzunca bir süre izledi, bakışlarımda bir şeyler arıyormuş gibiydi. "Kazanman gerekiyor."

Yumuşak bir sesle değil, düpedüz sertçe söylemişti. Bu bir talimattı.

"Biliyorum."

Uzanıp yanağıma dokundu.

İrkildim çünkü hiç beklemediğim bir şeydi. Antrenmanlar ha-

Ninova

ricinde Vincent'ın bana en son ne zaman dokunduğunu bile güçlükle hatırlayabiliyordum. Buna rağmen bir yanım o ufak temasa sokulmak istiyordu.

Çok küçük olduğum zamanlarda bana bazen sarılırdı. En eski hatıralarımdan biri, başımı onun omzuna koyduğum ve aniden kendimi *güvende* hissettiğimi fark ettiğim andı. O kadar küçükken bile bunun ne kadar ender olduğunu biliyordum. Sanki evimin başıma yıkıldığı andan beri fark etmeden nefesimi tutuyormuş, tam o anda rahat bir nefes almış gibiydim.

Böyle hissetmeyeli çok uzun zaman olmuştu. Bir gün sevgi güvende hissettiren bir şey olmaktan çıkmış, dünyadaki zalim ve tehlikeli şeyleri anımsatır hale gelmişti.

Vincent elini çekip bir adım geriledi. "İttifakı bozma," dedi. "Yine de ısırmak için hazır ol, küçük yılan. Onun arkasını kolla ama asla arkana geçmesine izin verme çünkü arkanı döndüğünde seni öldürecek. Onu kullan ancak seni kullanmasına *asla* izin verme."

Bunların hepsi bildiğim şeylerdi, o yüzden başımı sallayarak onayladım.

Elini cebine uzatıp bana küçük bir şişe daha şifa iksiri verdi.

"Bunu iyi sakla," dedi. "Daha fazlasını ne zaman alabileceğimi bilmiyorum."

İksiri çantama atıp geceye karıştım.

Zaten iksir, kucaklaşmaktan daha faydalıydı.

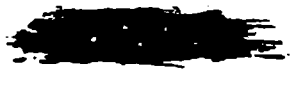

Ay Sarayı'na dönerken yolda kimseyle karşılaşmadım. Şafağa yakın saatler genelde sessizdi çünkü vampirlerin çoğu şimdiye kadar evlerine çekilmiş, uyumaya hazırlanıyor olurdu. Benim seçtiğim yol da ıssızdı.

Ancak saray topraklarının duvarlarına tırmanmaya hazırlanmak üzereyken duraksadım.

Omzumun üzerinden arkaya bir bakış attığımda, arnavutkal-

Ninova

dırımlı yolların sessizliğinden ve fazlasıyla büyümüş gül sarmaşıklarının ehlileşmemiş silüetinden başka bir şey görmedim. Ufacık bir hareket, tek bir ses bile yoktu.

Buna rağmen ensemdeki tüyler, beni izleyen gözlerin dokunuşunu üzerimde hisseder gibi diken diken olmuştu.

Ürpererek duvara doğru dönüp kendimi yukarı çektim ve diğer tarafa atladım.

Merdivenin tepesine vardığımda şafak ufuktan kendini göstermeye başlamıştı. Dairenin kapısını açtığımda perdelerin aralandığını ve Raihn'in iriyarı vücudunun o aralığı doldurduğunu görünce şaşırdım. Pencereye yaslanmış, bir kolunu da cama dayamıştı.

Bana doğru dönmeden, "Neredeydin?" diye sordu.

"Seni ilgilendirmez." Kapıyı kapatıp oturma odasına geçtim.

"Aslında beni biraz ilgilendirir, değil mi? Müttefik olduğumuzu düşünürsek?"

Anne aşkına, o sözcükten ve Raihn'in imalarından nefret ediyordum.

Koridora geçerken bilinçli bir şekilde sessiz kaldığımda, Raihn başını beni izleyecek kadar çevirdi. Ay ışığının gümüş rengi güneşin pembeliğiyle kızarmaya başlamıştı ve ışık huzmeleri elmacıkkemiklerinden çenesine ilerleyen keskin hatları belirginleştirerek boğazındaki kaslardan aşağı akıyordu.

Vampir bana hüzünlü denebilecek hafif bir gülümsemeyle bakarken o kaslar hafifçe gerildi.

"Küçücük bir adım bile atmıyorsun, değil mi?"

Bakışlarım soğuk bir tavırla vücudundan yukarı kaydı.

"Peki ya sen? Yoksa sadece küçücük bir alan mı sunabiliyorsun?"

Adice ve aptalcaydı. Bunu neden söylediğimi bile bilmiyordum ama Raihn boğuk bir sesle güldüğünde, tuhaf şekilde kendimden memnun kalmıştım.

Ninova

"İyi uykular," dedi. "Umarım yastığının altındaki hançer, boynunun tutulmasına neden olmaz."

"Alışkınım ben."

"Güzel. Yarın çalışmaya başlayacağız. Sonraki imtihana hazırlanmamız lazım."

Siktir. Sonraki imtihan yaklaşıyordu. Son imtihanın ardından güçlükle toparlanmış, kıymetli günlerimi de iyileşerek harcamıştım. Hazırlanmak için yalnızca iki haftamız vardı. Raihn'le çalışacağımı ve bunu kendimi fazla açık etmeden yapmam gerekeceğini düşündükçe... biraz midem bulanıyordu.

Dümdüz bir sesle, "Çok heyecanlıyım," diyerek odama yöneldim. Ancak son anda omzumun üstünden geriye baktım. Güneş doğmak üzereydi ve Raihn'in yüzünü aydınlatan ışık artık altın rengiydi. Güneş ışığı olduğu barizdi, yine de Raihn hiç kıpırdamadan ufka bakıyordu.

Kendime engel olamadan, "Canın yanmıyor mu?" diye sordum.

Bana göz ucuyla bile bakmadı. "Henüz o kadar kötü değil."

Çok tuhaftı.

Bu vampirin, kendine zarar veren saçma sapan alışkanlıklarıyla daha fazla uğraşmayacaktım. Odama dönüp ışığın içeri girmesi için perdeleri açtıktan sonra sandalyeyi sürükleyerek kapı kolunun altına yerleştirdim.

Çabucak uykuya daldım. Rüyamda tanrıçaları, imtihanları ve keskin dişleri, bir de sırtıma saplanacak Gecedoğan çeliğinin tam olarak nasıl hissettireceğini gördüm.

Ninova

ON BEŞİNCİ BÖLÜM

Son hızla çalışmaya başladık. Sıradaki imtihan olan Küçülen Ay muhtemelen ittifak gerektirmeyecekti çünkü takım çalışmasına ihtiyaç duyulan tek aşama genellikle Yarım Ay'dı. Buna rağmen Raihn ve Mische birbirimize yardım etme fırsatımız olacağından emin görünüyorlardı. Birlikte iyi çalışıp çalışamayacağımızı görmek için üç değil, beş hafta antrenman yapmanın çok daha iyi olacağını düşünüyorlardı.

Reddetmeyi gerçekten düşünmüştüm ancak yardımı geri çevirecek durumda olmadığımı da biliyordum. Bu yardım tehlikelerle dolu olsa bile... Beni inceleme fırsatı yakalamalarından hiç hoşlanmıyordum ama düşmanımı analiz etme imkânını da elden kaçırmayacaktım.

Böylece beraber antrenman yaptık. Benim beklediğimden... daha farklı geçti.

"Kahrolası cehennem aşkına, *sorunun* ne senin?"

Kötüydü.

Beklediğimden çok daha kötüydü.

Raihn çocuksu bir öfke nöbetiyle kılıcını yere fırlattı. Metal, yumuşak zemine rağmen sağır edici bir *BAM* sesiyle halıya çarptı.

Benim mi? *Benim* mi sorunum neydi? Silahlarını etrafa fırlatan ben değildim. Oturma odasının kenarına çekilirken ona öldü-

Ninova

rücü bakışlar attım. Mische tekli koltukta bağdaş kurmuş, gözleri ikimizin arasında gidip gelirken oturduğu yerde sinmişti.

Raihn parmağını bana doğrulttu. "Sana yaklaşmama izin vermezsen işbirliği yapamayız."

"Ne yapmamı istiyorsun? Kucağına mı kıvrılayım?"

"Buna cevap bile vermeyeceğim," diye tersledi. "Bunu daha kaç kez yapacağız? İmtihana bir günden az kaldı. Sadece *bir gün* ve sen vaktimizi boşa harcıyorsun."

Mische iç çekerek şakaklarını ovdu.

On üç gecedir böyleydi. Her gece birbirinin aynısıydı.

Artık ilk imtihandaki takım çalışmamızın tek seferlik bir mucize olduğunu düşünmeye başlamıştım. Vincent acımasız bir öğretmendi. Ancak onun en sert yönlendirmelerini, bazen bilincimi yitirmemle sonuçlanan antrenmanları bile buna tercih ederdim.

Hem de on kez, hatta yirmi kez tercih ederdim.

En azından onun eğitimi dolambaçsızdı, benden ne istediğini biliyordum. Bu ise iki mağlubiyet senaryosu arasında seçim yapma antrenmanıydı. Bu ittifak işe yarayacaksa işbirliği yapmayı öğrenmek zorundaydık ama kendimi de korumam gerekiyordu. Raihn çalışırken onu izleyip stratejilerini öğrenmeliydim, birkaç hafta içinde bu kozları kullanmam gerekecekti. Aynı zamanda kendimi onun inceleyici bakışlarından korumalıydım.

Sonrasında seni öldürmek kolay olacak, demişti.

Çok beklerdi.

Geceler geçtikçe bu iki amacımın, yani hem güçlü bir müttefik olup hem de kendimi korumamın birbiriyle çeliştiğini öğrenmiştim. Birini seçersem diğerini tehlikeye atıyordum ve buna izin veremezdim.

Böylece antrenman yaptık, didiştik ve her seferinde bir öncekinden daha çok hayal kırıklığına uğradık. Ancak bu gece patlama yaşayacağımızı başladığımız ilk anda anlamıştım. Raihn sinirli bir şekilde uyanmıştı, homurdanarak selam verircesine bir şeyler mırıldanmıştı ve kılıcını kapıp vahşi bir harekete dalıver-

Ninova

mişti. Tereddüt etmemiş, Mische'nin neşeli imalarına gülümseyerek şakalaşmamış, bana laf bile sokmamıştı.

Antrenman yaparken kin tutuyormuş gibi üstüme gelmişti. Görev değişimi yapıp Mische'ye karşı takım çalışması yapmayı denediğimizde, siniri nihayet öfke patlamasına dönüşmüştü.

"Ne yaptığını bilmediğimi mi sanıyorsun?" diye çıkıştı Raihn. "Benimle değil, bana karşı savaşıyorsun."

Bu bir hataydı, yaptığımız her şey hataydı. Serada kan kaybından ölmeliydim. Raihn'in boğazımı deşmesini beklemektense onu tercih ederdim çünkü bu son kaçınılmaz görünüyordu.

"Seninle *birlikte* çalışmak mı? Senin standartlarında *birlikte çalışmak* neye benziyor? Seni takip mi etmeliyim?" Raihn tereddüt edince huysuzca homurdandım. "Sen bile ne istediğini bilmiyorsun."

Karşımda yalnız çalışmaya, aksi bir durumda da liderlik etmeye alışkın biri vardı. Mische yetenekliydi, özellikle büyüde çok iyi olmasına rağmen destek rolü oynamaya razıydı. İkisinin yakınlığı çok açıktı ama hangi açıdan olduğundan hâlâ emin değildim. Gerçi romantik bir şeyler olmadığını şimdiye kadar anlamıştım. Birbirlerine uyum sağlamayı biliyorlardı, Raihn ön saflarda savaşırken Mische arkadan destekliyordu.

Ancak benim tarzım böyle değildi, tek başıma savaşmaya alışkındım. Vincent'la yirmi yıl boyunca antrenman yapmak, bana *tek başıma* hayatta kalmayı öğretmişti.

"Anlamadığın ne, Oraya? O arenaya bizi tekrar atmalarına bir gün kaldı. Bir gün." Dudakları zalim ve neşesiz bir gülümsemeyle kıvrıldı. "Bir haftadan uzun süredir beraber çalışıyoruz ama arenaya girdiğimiz anda beni tekrar bıçaklamayacağına bir türlü güvenemiyorum."

Ben de güvenemiyordum.

"Belki bıçaklarım. Belki bu sefer daha çok tatmin eder." Kaşlarımı çatarak başımı yana eğdim. "Kadınlar bunu sana sık sık söylüyor mu?"

Ninova

Gürültülü bir kahkaha attı. "Bunun için kendinle gurur duyduğuna eminim."

Aslında duyuyordum.

"Oraya, bak..."

Öne doğru iki adım attığında aynı hızla gerileyerek mesafeyi korudum.

Duraksayıp gözlerini kısarken, "Ne?" dedi. "Benden korkuyor musun?"

Kendimden hoşnut gülümsemem yüzümden silinmişti. Hiçbir şey söylemedim.

"Ukala bir yanıt vermeyecek misin?" diye sordu.

Öne doğru bir adım daha attı, ben de tekrar geriledim.

"Benden uzak dur," diye tısladım.

"Hayır," dedi sessizce.

Bir adım daha.

Sırtım duvara çarptı.

"Raihn," diye fısıldadı Mische. "Sanki yapmasan..."

Avuçlarım terlemeye başladı. Raihn artık iki adım ötemdeydi. Sırtım tahta kaplamaya yaslanmıştı, tamamen köşeye sıkışmıştım.

Antrenman sırasında bile bana bu kadar yaklaşmasına izin vermemiştim. Sadece üç adım uzağımdaydı, Raihn'in boyuyla iki adım. Bu bile benden ne kadar iri olduğunu gösteriyordu. Vücudunu saran keten gömleği, altı saatlik antrenmanın ardından sırılsıklam olmuştu ve kaslı vücudunun her kıvrımını ortaya seriyordu. Saçlarını toplamıştı ama saatler geçtikçe kurtulan tutamlar yüzüne ve boynuna yapışmıştı. Bu haldeyken ne kadar korkutucu göründüğüne karar veremiyordum. Daha korkutucuydu çünkü biraz delice bir havası vardı. Daha az korkutucuydu çünkü Raihn'in bu dağınık hallerini, diğer özelliklerinden daha çok takdir ediyordum.

Gözleri şimdi kıpkırmızı görünüyordu. Bakışlarını benden bir an bile ayırmadan bir adım daha attı.

"Müttefikiz," dedi kelimenin üstüne bastırarak. "Sana yaklaşmama izin vermen gerekiyor."

Ninova

Kalp atışlarım hızlandı, hızlandı, iyice hızlandı. Boğazım düğümlendi, tenim terle kaplandı.

"Hayır," dedim mümkün olduğunca sakin kalmaya çalışarak. "İzin vermem gerekmiyor."

Neler olduğunu fark ettiğinde yüzünde bir şeyler değişti. "Benden *gerçekten* korkuyorsun."

Korkmuyorum, dedim kendime. Korku diye bir şey yoktu. *Korku yalnızca fiziksel tepkilerin toplamıdır.*

Elbette kimseyi kandıramıyordum. Raihn tabii ki kalp atışlarımı hissedebiliyor, hızla akan kanımın kokusunu alabiliyordu.

Odanın diğer tarafından, "Raihn..." dedi Mische.

"Geri çekil," diye direttim.

"Sana zarar vermeyeceğim. Buna inanman için seni parçalamadan ne kadar yaklaşmam lazım?"

Kimseye güvenme. Vincent'ın sesi kulağıma fısıldadı.

Raihn bir adım daha attı. "Bu kadar mı yaklaşayım?"

Gözlerimi bile kırpmadım. Kırpamıyor, bakışlarımı bu kadar yakınımdaki avcıdan ayıramıyordum. Aramızdaki mesafe bir adımdan da azdı. O kadar yakındaydı ki köprücükkemiğindeki ter damlalarını sayabilirdim. Çenesinin kıvrımının altında çırpınan nabzını görebiliyordum.

"Dur," dedim.

"*Bu kadar* mı?"

"Geri. Çekil. Raihn."

Gözlerimin içine baktı.

"Hayır," dedi.

Bir adım daha attı.

"*GERİ ÇEKİL ARTIK.*" Avucumu göğsündeki sert kaslara indirdim.

Patlayan büyü beni kör ve sağır etti. Mavimsi beyaz ışık tüm görüşümü kaplarken sırtım duvara çarptı.

Raihn odanın diğer köşesine fırladı.

Işık patlaması hafifçe solduğu anda pencerenin paramparça olduğunu ve Raihn'in camdan dışarı uçtuğunu gördüm.

Ninova

ON ALTINCI BÖLÜM

Mische nefes nefese, "*Siktir!*" dedi. "Bunu nasıl *yaptın?*"

Kulaklarıma akın eden kan yüzünden onu güçlükle duyabildim. Kafamın içinde yankılanan şey kendi sesim bile olabilirdi. Odanın diğer tarafına koşarken düşünebildiğim tek bir şey vardı. *Ix'in memeleri aşkına, bunu nasıl yaptım?*

Ay Sarayı'nın en yüksek kulelerinden birinin en üst katında, yerden yüzlerce metre yukarıdaydık. *Siktir.* Onu öldürmüş müydüm? Bunu yapmak istememiştim, en azından şimdilik.

Kalbim boğazımda atarken pencereye koşup başımı açık camdan dışarı uzattığımda...

Bronz ve siyah renkler, saçlarımı savuracak kuvvetle yukarı doğru yükselirken az kalsın sırtüstü devrilecektim.

Raihn bizzat geceden yapılmış gibi görünen kanatlarını geniş-çe açmıştı. Mor, kırmızı, siyah ve kızıl kahvenin bin bir tonunu taşıyorlardı. O kadar güzellerdi ki neredeyse yüzündeki saf *hiddet* dikkatimden kaçacaktı.

"Sen," dedi nefes nefese. "*Bana* güvenme konusunda atıp tuttuğun halde, *bunu* saklıyor musun?"

Kelimeler dilimin ucuna kadar geldi. *Bilmiyordum, nasıl yaptığım konusunda hiçbir fikrim yok.* Ancak hepsini yuttum. Kendi yeteneklerimin farkında bile olmadığımı bilmeleri gerekmiyordu. Faydalanacakları bir zayıflık daha sunmayacaktım.

Ninova

Bir kez olsun, onların benden biraz korkmasını istiyordum.

Titreyen ellerimi ceplerime sokup omuz silkmekle yetindim. "Sen de benden bir sürü şey saklıyorsundur."

"Bunun işe yarayabileceğini nasıl düşünmüşüm, hiç bilmiyorum." Odaya iniş yaptı. Bu akıcı hareket için hiç çabalaması gerekmemişti, onun için gökle yer arasındaki sınır tek bir zarif adımdan ibaretti. "Kendin dışında birini umursamayı bilmiyorsun, tıpkı diğerleri gibisin. Vincent'ın kalesinde yaşayan Gecedoğan Prensesi, muhtemelen tüm dünyanın sana ait olduğu öğretilerek büyümüşsündür. Vincent sana bunu mu vadetti? Ona benzeyip doğru kişileri sırtından bıçaklayınca bu boktan ibaret ölü dünyanın senin olacağını mı söyledi? Sence seni bekleyen bu mu?"

"Ailem hakkında böyle konuşma," diye hırladım.

Saf nefretle homurdandı. "*Aileymiş*. Ne zavallı bir hayatın vardır senin."

Yumruk yaptığım ellerim titredi, eklemlerim bembeyaz olmuştu. "Benim güvenimi kazanacak ne yaptın ki? Beni seçtiğin için *gurur* duyup ayaklarına mı kapanmalıyım? Tam bir Rishan bokusun. Babam hakkında öyle konuşmadan önce o tavırların *senin* halkına ne getirdiğine bir bak."

Oda aydınlandı, alevlerin turuncusu beyaza dönüp sıçramaya başladı. Tam zamanında esen bir rüzgâr, Raihn'le saçlarımızı yüzümüze doğru savurdu. Kaskatı bedeninin arkasında kanatları hâlâ açıktaydı, onun bakışları bir mızrak gibi vücuduma saplanırken ben de onu gözlerimle duvara şişliyordum.

Mische aramıza girdi. "Pekâlâ. Tamam. Herkes kızgın. Bu kadarı yeter."

Gözlerini ilk kaçıran taraf olmayacaktım.

Mische tiz ve gergin bir sesle, "*Yeter artık*," diye tekrarladı.

Raihn nihayet arkasını döndü.

Aynısını yaparken, "İyi," dedim. "Benden bu kadar."

"Benden de."

Ninova

O açık pencereden dışarı adımlayıp gece göğüne fırladı, arkasından kapıyı sertçe açarak koridora çıktım. Mische'yi kırık camların arasında, umutsuzca dikilir halde öylece bıraktık.

Vincent'ın buluşma noktamızda beni beklemesine çok ihtiyacım vardı ama orada olmamasına şaşırmamıştım. Her gece gidiyordum. Orada olduğum zamanların yarısından azında benimle buluşmuştu, üstelik hepsinde dikkati dağınıktı. Bana neler olduğunu anlatmayı reddetse bile, büyük bir şeyler yaşandığı belliydi. Belki o da tek kelime etmediğim halde Raihn'le olan duruma gittikçe sinirlendiğimi seziyordu. Şimdiye kadar neleri Vincent'tan saklamanın daha iyi olduğunu öğrenmiştim.

Ancak bu gece o kadar sinirli ve *karmakarışık* hissediyordum ki, burada olsa ona her şeyi anlatırdım. En azından Vincent bana büyümün neler yaptığına dair yanıt verebilirdi çünkü o cevaplara deli gibi ihtiyacım vardı. Raihn'i odanın diğer ucuna fırlatmak için kullandığım kuvvet, daha önce yaptıklarıma göre orantısız derecede vahşiydi. Nasıl yaptığımı bile bilmiyordum. Şimdi karanlık sokaklarda yürürken o gücü çağırmaya çalışsam da parmak uçlarımdaki tanıdık kıvılcımlar haricinde bir şey yapamıyordum.

Buna rağmen bir yanım babam buluşmaya gelmediği için minnettardı. Bazı şeylerin cevabını almak istesem de kontrol edemediğim duygularımı açığa vurmaktan nefret ediyordum. Bugün zaten bunu yeterince yapmıştım. Büyümün ve öfkemin kontrolünü kaybetmiştim.

Fazla hassas davranmıştım. Hırçınlık ettiğimi de biliyordum. Beni kışkırtmasına izin verip en kötü dürtülerime boyun eğmiştim. Raihn'in yanıldığı *çok fazla* konu vardı ama muhtemelen müttefik mi, yoksa düşman mı olacağımı seçmem gerektiği konusunda haklıydı.

Vincent'ın gelmeyeceği kesinleştiğinde, Ay Sarayı'nın ıssız topraklarında dolaştım. İnsan bölgelerine gidip bu çaresizlik his-

Ninova

sini gömmek için bir vampirin göğsüne bıçak saplamayı çok istiyordum. Vampir öldürmeden bu kadar vakit geçirmeyeli uzun zaman olmuştu. O rahatlama anına ne kadar güvendiğimin farkına bile varmamıştım.

Orada birini öldürdüğüm ilk sefer kazara gerçekleşmişti, şimdiyse bunu yapmadan hayatımı güçlükle sürdürebiliyordum.

O olayın birkaç gün öncesinde olanlar... Her neyse. Kederim ve yalnızlığım beni çiğ çiğ yiyordu. Kendi kanıma duyduğum saplantı yıllardır süregelen bir durumdu ama o korkunç günlerde eski alışkanlıklarıma dönmüştüm. Tenimde yaralar açarak kendimi kanatıyor, derimin nasıl kolay kesilip ne kadar yavaş iyileştiğini izliyordum. Bedenimin böyle zayıf olmasından nefret ediyordum. İstemediğim şekilde ilgi çekmesinden nefret ediyordum. Her kötü anının izini taşımasından nefret ediyordum. Şimdilerde boynumda iz olarak kalan yaram, o günlerde daha yeni kabuk tutuyordu.

O gece insan bölgesine gittiğimde ne aradığımı bile bilmiyordum ancak birilerini öldürmeyi amaçlamamıştım. O korkunç günlere kadar, bir vampirden daha aşağı olduğumu hiç hissetmemiştim. Belki de Gecedoğan kalesinde bulamadığım bağı arıyordum. Hayatımda hiç o kadar yarım hissedip acı çekmemiştim, eksik bir parçamı bulmayı umuyor olabilirdim.

Bunun yerine yabancı yaratıklar gibi görünen insanlarla dolu bir bölge ve onları avlamayı planlayan bir vampir bulmuştum. Vampirin yıkık dökük ve küçük evinin arkasında çamaşır yıkayan genç bir kadını izlediğini görüp hiç düşünmeden harekete geçmiştim. Düşündüğümden daha kolay olmuştu. Ben eğitimliydim, vampir ise savaşmaya hazırlıklı değildi.

Sonrasında panikleyerek Gecedoğan kalesine dönmüştüm. Günü banyoda kusarak geçirmiştim. Ellerimdeki kan yıkamakla çıkmıyor, kurbanımın yüzü gözlerimin önünden silinmiyordu. Vincent kapımda belirdiği an ona her şeyi itiraf edeceğimden emindim. O da beni on yıl boyunca odama hapsedecekti, o anda buna minnettar bile olurdum.

Ninova

Ancak saatler geçmişti. Yatağıma uzanıp perdelerin arasından süzülen güneş ışığını izlerken suçluluk hissi nahoş bir yemek gibi mideme çökmüştü. O vampiri öldürerek, oradaki insanları kurtarmanın beni güçlü hissettirdiğini fark etmiştim. Suçluluk hissi kaybolsa bile hissettiklerim kaybolmuyordu.

Vicdan azabım, kurtardığım insan kadının canından daha mı değerliydi? Vincent'ın keyfi kuralları, onu durdurmamış olsaydım o canavarın öldüreceği sayısız insandan daha mı kıymetliydi? *Hayır.* Adamı öldürdüğüm için değil, babama yalan söylediğim için suçlu hissediyordum.

Oysa beni bu şekilde yetiştiren Vincent'tı, yalan söylemekse büyük bir günah değildi.

O gün, güneş ışığının aydınlattığı tavana bakarken bana musallat olan yüzü düşünmeden yirmi dört saat geçirdiğimi fark etmiştim.

Sonraki gece beni kenar mahallelere götüren şeyin asil bir amaç olduğunu söylemeyi çok isterdim ama değildi. Kendi bencilliğimdi. O ölen yüzü düşlemek yerine, bunları öldürmeyi tercih ederdim. En azından beni daha zayıf değil, güçlü kılıyordu.

Artık öldürürken başarıyla tamamlanan bir işin tatmini haricinde hiçbir şey hissetmiyordum. Dünyaya bir iz kazımış oluyordum ve ölümsüzler arasında yaşayan bir ölümlü için bu kıymetliydi. Bu dünyaya şunu diyebiliyordum: *Canımın hiçbir kıymeti olmadığını düşünüyorsun, buna rağmen sana yıkayarak çıkaramayacağın bir leke bırakabiliyorum.*

Şimdi de o izi bırakmak için ellerim kaşınıyordu, sonraki dozu için kıvranan bir afyon bağımlısı gibiydim. Ancak şafağın sökmesine çok az kalmıştı ve Ay Sarayı'ndan insan bölgelerine yürüyerek gitmek çok uzun sürüyordu. Bu yolculuğu göze alamazdım.

Bunun yerine uzun yolu seçerek geri yürürken, terk edilmiş arka patikalarda dolaştım. Lituro Nehri'ne olabildiğince yakın ilerliyordum. Şehri bölen iki akarsudan biri olan nehir, Gecedo-

Ninova

ğan kalesinin de bulunduğu Sivrinaj şehir merkezini oluşturuyordu. Bu manzarayı odamdan sık sık izlerdim. Yüksekten bakınca akıntılar huzurlu ve sakin görünür, şehir boyunca kıvrılırken tabloya dokunan zarif fırça darbelerini andırırdı.

Ancak yaklaşınca sidik kokuyordu.

Nehrin kıyısında durup akan suyu izledim. Bir meltem saçlarımı okşayarak beraberinde sıcak, tanıdık bir kokuyu getirdi. *Tütün.*

Ensemdeki tüyler diken diken oldu. Yalnız değildim.

Soluma bir bakış attığımda, ağzında purosuyla suyun kenarında dikilen başka bir figür olduğunu gördüm. Adam çenesini kaldırıp nefesini uzun uzun üflerken, ay ışığını yansıtan duman gümüş rengine büründü.

Koku daha kuvvetli bir biçimde bana çarptı ve beraberinde getirdiği aşinalık hissiyle göğsümdeki yaranın sızlamasına neden oldu.

Ilana'nın öksürüğünü duymayı bekliyor sayılırdım. Arkamı döndüğümde onun yüzünü görmek istemiştim. Anne aşkına, buna ihtiyacım vardı. Onu görmeye, gücü istediğimden daha çok ihtiyaç duyuyordum.

"Selam."

Elimi hançerimin üzerine yerleştirerek figüre yaklaştım.

"Bir tane alabilir miyim? Parasını öderim."

Ne halt ediyorsun? Vincent'ın sesi kulağımda tısladı. *Bir yabancıya yaklaşmanın amacı ne?*

Figür döndü, soğuk ışık yüzünün yalnızca alt kısmına vuruyordu. Ay kadar beyaz tenini, dar ve köşeli çenesini, hafifçe kıvrılmış dudaklarını ortaya çıkarıyordu.

"Tabii. Keyfine bak."

Deri eldivenli elleriyle uzun ceketinin içine uzanıp küçük ve tahta bir kutu çıkardı. Kutuyu ondan almak için uzansam da bırakmadı.

Başını yana eğdi ve hareketiyle birlikte ay ışığı yüzünü daha çok ortaya çıkardı. Yakışıklıydı, yüz hatları bilenmiş bıçak kadar

Ninova

keskin ve zarifti. Saçları gümüş ya da çok açık sarıydı, karanlıkta ayırt etmek mümkün değildi. Bir saç tutamının altındaki kehribar sarısı gözlerini kısarak bana baktı. Kim olduğumu anlayınca gözleri parladı.

"Seni tanıyorum."

Bunu söylerken gülümsüyordu. Obitraes'in dört bir yanında iç çamaşırlarının çıkarılmasına ve hoş sohbetlerin başlamasına sebep olan türden bir gülümsemeydi.

"Öyle mi?" dedim.

Kutuyu bıraktığında tabakayı açıp bir puro alarak aramıza mesafe koydum. Anne aşkına, yüzümü bu kutuya gömmek istiyordum. O tanıdık kokuyu içime çekip karşımdaki Ilana'ymış gibi davranmak istiyordum.

"Seni Dolunay imtihanında gördüm. Senin üstüne çok bahis vardı." Hafifçe gülerek başını iki yana sallarken tek kulağında sallanan yakut ay ışığıyla parladı. "Herkes sana karşı bahis oynamıştı. Çok para kaybeden epey kişi oldu."

Bir kibriti tutuşturarak ateşi bana uzattı. Puromu yakacak kadar eğildim, ardından mırıldanarak teşekkür edip geri çekildim.

"Kesenin hafiflemesine üzüldüm."

Bu sefer dudaklarına farklı ve daha yavaş bir gülümseme yayıldı. "Üzüldün mü? Hayır, kuşum. Ben kaybedeceğim bahislere girmem." Ona kutuyu uzattığımda başını iki yana salladı. "Sende kalsın. Parasını sen ödedin."

Arkasını dönüp uzaklaşırken son kez anlaşılmaz bir bakış attı. "Yarını iple çekiyorum, imtihanda iyi şanslar."

Ninova

ON YEDİNCİ BÖLÜM

Daireye geri dönmemeyi düşünsem de gidecek başka yerim yoktu. Anahtarımı kilitte çevirip içeri girerken kimsenin kapıyı kapalı tutmamasına biraz şaşırmıştım. Raihn henüz dönmemişti, Mische ise yerdeki camları süpürüyordu. Parçalanmış pencere hâlâ ardına kadar açıktı. Kuvvetli bir rüzgâr Mische'nin kısa ve kıvırcık saçlarını savuruyordu. Saçları yüzünün etrafında kanat çırpan kelebekleri andırıyordu.

İçeri girdiğimde beni gördüğüne gerçekten sevinmiş gibi kocaman gülümsedi. "Gelmişsin!"

İfadesinde hafif bir şaşkınlık vardı, açıkçası ben de aynı durumdaydım.

"Şunu halledeyim mi?" diyerek pencereyi işaret ettim.

"Gerek yok. Raihn eve gelince bir şekilde hallederim."

Ev derken o kadar rahattı ki... Burası gerçekten eviymiş gibi konuşuyordu.

Başımı sallayarak ona yaklaştım. Kırık cam parçalarının çoğunu temizlemişti, şimdi en ufak parçaları çöpe atmak için küçük bir tepsiye süpürüyordu. Öfke nöbeti geçirdikten sonra utanan küçük bir çocuk gibi hissediyordum.

"Yardım lazım mı?"

"Hayır," dedi neşeli sesiyle. "Ama teşekkür ederim!" Elini masaya doğru salladı. "Otursana. Yiyecek var."

Aç olmadığım halde ona eşlik ettim. Mische bir sandalyeye oturup kan dolu kadehini yudumlarken bana karşısındaki sandalyeyi işaret etti ama masanın diğer ucundaki yere geçtim.

Yiyeceklere uzanmak yerine tütün tabakasını çıkardım.

"Sakıncası var mı?"

Bana bilmiş bir tavırla gülümsedi. "Hayat kendini şımartmamak için fazlasıyla kısa."

Bunu bir vampirden duymak çok tuhaftı. Vampirlerin hayatları kesinlikle kısa değildi. Gerçi... buradaki herkesin ömrü kısa değil miydi?

Ayrıca Mische tanıştığım en alışılmadık vampirdi.

Kan yudumlamasını, keyifli bir tavırla pencereden dışarıyı izlemesini seyrettim. Yaşanan kavga onu hiç etkilememiş gibiydi.

"Bir soru sorabilir miyim, Mische?"

"Hı-hı."

"Neden Raihn'le birliktesin?"

Aniden bana döndüğünde yüzü dehşet içindeydi. "*Birlikte* mi? Raihn'le *birlikte* değilim ben."

"Hayır... Öyle bir birliktelik olmadığını biliyorum." Başta merak etmiştim çünkü vampirler tıpkı tavşanlar gibi sevişiyorlardı. Ancak çok geçmeden Mische ve Raihn'in farklı bir ilişkisi olduğunu anlamıştım. Ayrı yatak odalarında uyuyor, birbirlerine sevgiliden çok kardeş gibi davranıyorlardı.

Bu durum, aralarındaki şeyi anlamamı daha da zorlaştırıyordu. Birbirlerinden tamamen *farklılardı*. Mische gibi birinin, böylc bir turnuvaya sürüklenmesini aklım almıyordu. Beraber olsalardı, bunu onaylamasam bile anlayabilirdim. İyi seks yüzünden körleşen insanlar her türden mantıksız şey yapabilirlerdi.

Raihn de seks konusunda çok iyi olabilirmiş gibi görünüyordu.

Bu düşünce aklımdan geçtiği anda beni şoke edince, zihnimdeki kapıları elimden geldiği kadar sertçe kapattım.

Sanki bu her şeyi açıklıyormuş gibi, "O benim en iyi arkadaşım," dedi Mische.

Ninova

"İyi de... *Neden?*"

Başını geriye atarak yüksek sesli, tiz bir kahkaha patlattı.

Kendini toparlayınca, "Bunu bir ara ona anlatacağım," dedi. "Yüzündeki ifade! *İyi de... Neden?*" Sesimi taklit ederken yüzünü abartılı bir tiksintiyle buruşturdu, komik şekilde boğuk ve düz bir tonda konuşmuştu.

Bana kalırsa yerinde bir soruydu.

"Pek çok sebebi var." Hoş olmayan taklidimi bir kenara bırakıp yumuşacık gülümsedi. "Kimse yanımda değilken o vardı. Tanıdığım en sadık ve güvenilir kişidir."

"Hmm." Tarafsızlığımı gösteren bir ses çıkarsam da muhtemelen ikna olmadığım yüzümden okunuyordu.

Vincent haricinde güvenilir bir vampirle hiç tanışmamıştım. Güçlerinin tehdit altında olduğunu düşünürlerse, çocuklarının derisini bile yüzerlerdi.

"Sadece..." Mische'nin bakışları düşünceli bir tavırla gökyüzüne kaydı. "Eskiden zamanımın çoğunu yalnız geçirirdim, yanımda birinin olmasının ne kadar önemli olduğunu fark etmemiştim. Senin için... öldürecek birinin olması önemli. Anlıyor musun?"

Raihn için öldürmek çok büyük bir iyilik ya da fedakârlık gerektirmiyormuş gibiydi. Ancak Mische'ye itiraz edemedim çünkü ne demek istediğini çok iyi biliyordum. Benim için o kişi Vincent'tı. Yanımda kimse yokken o vardı ve benim için her şeyi yapacağından ölsem bile şüphe etmezdim.

"İnsanların çoğu sevmeyi bilmiyor. Raihn'in çok kusuru olabilir ama sevmeyi biliyor. En azından..." Kaşlarının ortasında hafif bir kırışıklık belirirken sesi solup gitti. Ardından kendini o düşünceden kurtarıp yeniden bana doğru bakarak sırıttı.

"Ayrıca çok iyi bir aşçıdır. Hem de *çok* iyi."

Ona inanmadığımın yüzümden okunup okunmadığını merak ettim. Bunların hiçbirini hayal edemiyordum. Sadakat, sevgi... Aşçılık kısmından bahsetmiyordum bile.

Mische'nin sesi biraz daha ciddileşti. "Bugün gördüğün Raihn değildi."

"Öyle mi?" dedim tatsızca. "Kimdi öyleyse?"

"Geçmişiydi." Bana hüzünle gülümsedi. "Tenimizde seninki gibi yara izi kalmıyor olabilir ama kalplerimizde kalıyor. O yaralar bazen hiç iyileşmiyor."

Umursamıyormuş gibi görünme çabam istediğim kadar inandırıcı değildi.

"Peki... Sen mi yaptın?" diye sordu.

"Neyi?"

"Bugün. Şeyi işte... pencereyi. Büyüyü. Tüm bu süre boyunca *saklıyor* muydun?"

Mische'ye yalan söylemenin neden zor geldiğini bilmiyordum. Samimiyeti rahatsız edici derecede içtendi. Cevap vermek yerine puronun dumanını havaya üfledim çünkü yalan söylemek zordu, gerçekse utanç vericiydi.

"Ah." Başını salladı. "Anladım."

"Önceden kestiremiyorum." Sesim kulağa düşündüğümden daha savunmacı geldi.

"Üzerinde çalışabiliriz."

Anne aşkına, önerisi karşısında dehşete düşmem gerekirdi. Buna rağmen tuhaf şekilde rahatlamıştım.

"Pencereden dışarı uçmayı hak etmişti," dedim.

"Öyle," diye onayladıktan sonra daha ciddi bir sesle sordu. "Gidecek misin?"

Puromdan çektiğim uzun nefesi dışarı verirken dumanın burnumu yakmasının tadını çıkardım.

"Hayır, gitmeyeceğim."

"İmtihandan bir gün önce gitmek aptallık olurdu."

"Evet."

"Sence ne olacak? İmtihan yani?"

Bunu düşünerek çok vakit geçirmiştim ama tahmin yürütmekten başka bir şey yapamıyorduk. Küçülen Ay imtihanı, Keja-

Ninova

ri'deki en büyük ters köşelerden biriydi. Her yıl tamamen farklı oluyordu. İlk imtihan geleneksel olarak Nyaxia'nın, Ak Panteon topraklarından kaçışını simgelerdi. Ancak ikinci imtihan, tanrıçanın öyküsünün çok farklı yerlerinden ilham alabilirdi. Tanrıçanın yeraltı dünyasını bulduğu zamanı, Ölüm Tanrısı Alarus'la aşk hikâyelerini ya da birlikte atıldıkları sayısız efsanevi macerayı anlatabilirdi.

"Hiçbir fikrim yok," dedim.

"Gergin misin?"

Hiçbir şey söylemedim. İnkâr edemiyordum ama yüksek sesle itiraf da etmeyecektim.

Mische yanıt vermemi beklemedi. "Ben gerginim," diye iç çekerek kandan bir yudum daha aldı.

"Nyaxia'nın yolculuğuyla ilgili olabilir," diye varsayımda bulundum. "Ölüler diyarına seyahatini anlatabilir."

Bu bile bize pek bir şey sunmuyordu. Bir seyahat çok fazla biçimde olabilir, sayısız şekilde yorumlanabilirdi.

"Sence o zaman korkmuş mudur?" diyerek mırıldandı Mische.

"Nyaxia mı?"

"Hı-hı."

"O bir tanrıçaydı."

"En başında tam anlamıyla tanrıça değildi. Önemsiz biriydi, üstelik çok gençti."

Duraksadım. Nyaxia, öyküsünün bu aşamasında Ak Panteon'un sayısız güçsüz çocuğundan yalnızca biriydi. Önemsiz bir tanrıçaydı, üstelik annesi de öyleydi. Vahşi doğada ölse kimse onun yasını tutmaz, hatta öldüğünden haberleri bile olmazdı. Çoğu efsaneye göre o zamanlar yirmi yaşındaydı, tanrıların standardında bebek sayılırdı.

Onun gibiler diğer tanrılar tarafından kullanıp bir kenara atılmak için doğardı. Diğerleri onları becerir, onlardan beslenir ve bir köşeye atardı.

Mische haklı olabilirdi. Nyaxia muhtemelen çok korkmuştu.

Elbette bu iki bin sene önceydi ve Nyaxia şimdi inanılmaz güçlüydü, o kadar büyük bir gücü vardı ki Ak Panteon'u tek başına alt etmişti. Koca bir kıtaya vampirlik armağanını bahşetmiş, takipçilerinden oluşan bir medeniyet yaratmıştı. O kadar güçlüydü ki; Obitraes'in tamamı artık onun uğruna yaşayıp ölüyor, seviyor ve kurban ediyordu.

"Eh," dedim. "Artık öyle değil."

"Ama bunun için feda etmesi gerekenleri düşünsene."

Kocası. Nyaxia'yla evlenmesinin cezası olarak Ak Panteon onu öldürmüştü.

Bunun üstüne biraz düşündüm. Panteon onun sevgilisini almış olabilirdi ama Nyaxia da gücünü geri kazanmıştı. Bir ömrü güçsüz yaşadıktan sonra bunun nasıl iyi hissettireceğini çok net hayal edebiliyordum. Bunun için feda edebileceğim şeyleri itiraf etmekten biraz utanıyordum.

"En azından artık korkmuyordur," dedim.

Mische düşünceli bir tavırla, "Doğru," dedi. "Sanırım kokmuyordur ama çok mutsuzdur. Sence de öyle değil mi?"

Bu konuşmanın üstünden çok geçmeden odama dönsem de uyuyamayacak kadar endişeliydim. Böylece gökyüzünün küllü kızıla dönüşmesini izledim. Mische'nin koridorda dolaştığını duyabiliyordum ama Raihn'in döndüğünü duymadım.

Tam uykuya dalmaya başlamıştım ki bir gürültüyle gözlerimi açıverdim. Kapıya yaklaşıp dikkatle dinlemeye başladım. Oturma odasından düzenli *BAM* sesleriyle kumaş hışırtıları geliyordu.

"Kıl payı kurtardın." Mische fısıldamaya çalışsa da başaramıyordu.

"Biliyorum."

"Tanrılar aşkına, şu haline bak."

"Biliyorum."

Ninova

"*Raaaaihn...*"

"*Biliyorum*, Mische."

Merakıma yenik düştüm.

Çok yavaş ve çok daha sessiz bir şekilde sandalyeyi çekip kapımı aralayarak koridora sıvıştım. Köşeden bir bakış attığımda, Mische perdeleri kapatırken Raihn de koltuklardan birine oturmuştu. Aslında tüm uzuvları aynı anda pes etmeye karar vermiş gibi yığılmıştı demek daha doğru olurdu.

Tanrıça aşkına, o sarhoş muydu?

"Geçen seneden sonra bunu bir daha yapmayacağını söylemiştin!" Mische sessiz konuşmakta berbattı. Kimse kulak kabarttığım için beni suçlayamazdı.

"Siktir et. Sonsuza kadar aynı şeyleri tekrar tekrar yapmayacaksak ölümsüzlük ne işe yarar?"

Kesinlikle sarhoştu.

Mische iç çekerek ona döndü. Raihn şimdi koltuğa uzanmış, başını geriye atmıştı. Darmadağın görünüyordu. Omuzlarının üstündeki saçları karmakarışıktı, kıyafetlerindeki lekenin ne olduğunu bile anlayamıyordum.

Mische, "Pekâlâ," dedi. "Bugün olanlar."

Arkasını döndüğünde çabucak onun görüş açısından çıktım. Onları artık göremiyor, yalnızca duyabiliyordum.

Raihn boğuk bir sesle inledi. "Ne olmuş?"

Bir sessizlik oldu, muhtemelen Mische ona imalı bir bakış atıyordu.

İnlemenin yerini bir iç çekiş aldı. "Fazla mı ileri gittim?"

"Kesinlikle fazla ileri gittin."

"Bunu kaldırabilmesi gerekiyor."

"Bu onun *kaldıran* haliydi zaten."

"İyi de... *böyle* olmaz ki. *Beni siktiğimin penceresinden dışarı fırlatarak* 'kaldırıyor' sayılmaz."

"Peki *bu* senin 'kaldıran' halin miydi, budala?"

Sessizlik uzarken Raihn'in yüzündeki ifadeyi hayal edebiliyordum.

Ninova

Mische'nin sesi yumuşadı. "Bu şekilde büyümek onun için nasıl olmuştur, bir düşün."

Burnumu kırıştırdım. *Nasıl* büyümek?

Duyduklarıyla Raihn'in düşünceli bir sessizliğe bürünmesi neredeyse hakaret gibi gelmişti.

Ardından, "Tüh, yazık ona," dedi Raihn. "Ne olmuş yani? Hepimizin sıkıntıları var."

"Senin sıkıntıların, onun suçu değil."

Uzun bir duraksama oldu.

Köşeden bakabilmek için bir adım ilerledim. Raihn başını geriye atıp gözlerini tavana dikmişti. Mische artık onun arkasında duruyordu, sandalyesinin arkasından uzanıp kollarını adamın boynuna sarmıştı ve rahat bir samimiyetle çenesini onun başının üstüne yaslamıştı.

"Onun suçu olmadığını biliyorsun," dedi tekrar. "Senin suçundu."

Hafifçe kaşlarımı kaldırdım. Raihn böyle bir hakareti sineye çekecek birine benzemiyordu, vampirlerin çoğu bunu yapamazdı. Sözlü ya da fiziksel keskin bir ataktan çekinerek Mische'nin yerine gerildim.

Ancak beni şoke ederek Raihn uzunca iç çekmekle yetindi.

"Biliyorum," dedi. "Biliyorum."

Kadının koluna hafifçe vurdu, Mische de onun başının üstüne masum bir öpücük kondurdu.

"En azından bugünü bitirdik."

"Ufak da olsa bir zafer."

"Biraz su iç. Şimdi akşamdan kalma halinle bir imtihandan sağ çıkmaya çalışacaksın, aptal herif..."

Ben koridorda uzaklaşırken fısıltıları solup gitti.

Ninova

ON SEKİZİNCİ BÖLÜM

Gece çökene kadar birbirimizle pek konuşmadık. Bunun için minnettardım. Diken üstündeydim ve imtihan başlamadan Raihn'e çıkışıp bambaşka bir kavga başlatmamak konusunda kendime güvenmiyordum. Mırıldanarak birbirimize iyi akşamlar diledikten sonra, artık tanıdık gelen gölge ipliğini takip ederek büyük salonda diğer yarışmacılarla buluştuk.

Son imtihandan beri diğerlerini ilk kez görüyordum. Enerji hissedilir ölçüde değişmişti. İlk toplanmadaki heyecanlı beklentinin yerini umutsuz ve telaşlı bir gerginlik almıştı. Odaya girdiğim anda çok sayıda göz bana çevrildi. Vampirlerin burunları seğirdi, gözlerinin beyaz kısımları parladı.

O bakışı biliyordum. Raihn ve Mische onlara geçtiğimiz haftalarda yetecek kadar kan çalmışlardı ama anlaşıldığı üzere, herkes o kadar şanslı değildi.

Raihn de bunu fark etmiş gibiydi. Üstelik şaşırtıcı şekilde bundan rahatsız olmuş, kılıcını çekerek bana biraz daha yaklaşmıştı. Hançerlerimi sıkıca kavrarken benzer bir şekilde kendimi de şaşırtarak yaklaşması için ona izin verdim.

Kimse konuşmadı.

Bu sefer ne bekleyeceğimizi biliyorduk. Sessizlik tuhaf bir hal alırken dünya kayboluverdi.

Ne kadar hazırlıklı olsam da Ay Sarayı'nın sessizliğine karşın, ortaya çıkan kalabalığın vahşi gürültüsü bir anlığına başımı döndürdü.

Hızla etrafımı incelemeye koyuldum.

Raihn ve Mische ortalıkta görünmüyordu, yanımda kimse yoktu. Ayaklarımın altındaki kum, uzaktan gelen darbelerle titriyordu. Gözlerimi kırpıştırarak Gece Ateşi meşalelerinin ışığıyla aydınlanan ve tembel hareketlerle kıvrılıp bükülen beyaz sise baktım. Üç tarafım siyah taş duvarlarla çevriliydi, tepemdeyse cam bir tavan vardı. Muhtemelen kanatlı yarışmacıların duvarların üstünden uçmasını engellemek içindi. Tavan pürüzsüz değildi, topografik bir harita benzeri iniş çıkışlarla doluydu.

Gözlerimi kısarak sise baktım. Duman ve karanlık yüzünden yalnızca birkaç metre ileriyi görebiliyordum. Hiçbir hareket göremiyor, yakındaki kimsenin sesini duyamıyordum. Avucumu duvara bastırdığımda tek hissettiğim şey taşlardı. Kaba bir havası vardı, önümdeki koridor ise karanlığa uzanıyordu.

Dumanın sert kokusunu ve... başka bir kokuyu içime çektim. Tam olarak çıkaramadığım, hafif ve tuhaf şekilde hoş bir kokuydu.

Temkinli birkaç adım attım. Uzakta birbirine çarpan silahların sesi duyuluyordu, kim ya da ne olduklarını bilmesem de yarışmacılardan bazılarının rakipleriyle karşılaştığı belliydi.

Koridor sert bir dönüşle sola kıvrılıyordu. Silahlarım hazır halde ilerlemeye devam ettim.

Sonra karşıdaki başka bir köşede beliren Ibrihim'le karşı karşıya geldim..

İkimiz de durup birbirimize ve önümüzdeki koridora baktık. Tam ortamızda sağa doğru kıvrılan başka bir koridor vardı. Yol üçe ayrılmıştı. Benim geldiğim taraf, Ibrihim'in geldiği taraf ve ileriye doğru devam eden patika vardı.

Ninova

Labirentti. Burası bir labirentti. Yontulmamış taşa ve tuhaf tavana yeni bir anlayışla baktım. Dünyanın altındaydık çünkü bu imtihan Nyaxia'nın yeraltı dünyasına seyahatini yansıtıyordu. Nyaxia tanrıların diyarından kaçıp nihayet Alarus'un bölgesine giden yolu bulmadan önce haftalarca etrafta dolaşıp durmuştu. O kaybolmuştu, biz de kaybolacaktık.

Ibrihim'le aynı anda duraksadık, o da neyin içinde olduğumuzu anlamıştı. Doğaüstü sis dolayısıyla yüzünü güçlükle görebilmeme rağmen onun da beni yakından izlediğini ve rakibimi hafife almamam gerektiğini biliyordum.

Yavaşça koridor boyunca ilerleyip köşeden bir bakış atmak için boynumu uzattım. Devasa, gümüş bir kapı vardı. Işık bir adamın sert ve gözsüz yüzünü tasvir eden oymadan yansıyordu. Karşımızdaki yüz Alarus'a aitti. Kapı sıkı sıkıya kapalıydı ve tokmağı yoktu.

Ibrihim de yaklaştı, kapıya doğru ilerlerken bir gözüm onun üstündeydi. Ayaklarımın altında bir şeyler kayınca aşağı baktım. Şimdi hafifçe kuma gömülmüş taş bir blok üzerinde duruyordum.

Boğuk bir sürtünme sesi havayı titretti.

Önümüzdeki kapı açılarak ardındaki başka bir koridoru açığa çıkardı. Uzaktaki sislerin içinde bir dönüş daha olduğunu görebiliyordum, şiddetli dövüşlerin sesi de yaklaşıyordu.

Ibrihim'le birbirimize temkinle baktık. Bana karşı bir hamle yapmadığı için ben de kıpırdamadım. Bunun yerine kapıya doğru bir adım attım ve...

Kapı zemini sarsacak bir kuvvetle aniden kapanıverdi.

Geriye fırladım, az kalsın taşın kenarına takılacaktım. Taşın üstüne tekrar bastığımda yeniden yükselerek açılmaya başladı.

Ah.

Geri adım attım, kapı hızla iniverdi.

Siktir.

Ibrihim'e baktım. İkimiz de aynı anda anlamıştık.

Kapı, taşın üstünde ağırlık olmadan açık kalmayacaktı. Ancak ölü bir ağırlığa ihtiyaç vardı çünkü burada kalan kişi, diğer tarafa tek başına geçemezdi.

Ninova

Ibrihim bana yara izli diş etlerini ortaya çıkaran zayıf ve yamuk bir gülümsemeyle baktı.

Özür dilercesine, "Kazanmak için gelmiş olmasam burada olmazdım," dedikten sonra üstüme kahrolası bir yıldız fırlattı.

Anlaşılan ebeveynlerini o kadar endişelendiren şey buydu. Ibrihim sessiz bir çocuktu ama doğuştan yetenekli bir savaşçıydı. Bu yüzden onun daha az etkili bir katil olması için ellerinden geleni yapmışlardı. Bacaklarını sakatlayıp kanatlarını koparmışlardı, dişlerini bile sökmüşlerdi. Ancak büyü kullanmasına engel olamazlardı.

Ne yazık ki, bu konuda çok ama çok iyiydi.

Kendimi tam vaktinde yere atıp yüzümü yanık bir et parçası olmaktan kurtardım. Gücünü yıldızlardan alan büyüsü, Asteris kadar kuvvetli olmasa bile gayet ölümcüldü. O ışık şeritlerini sıradan bir şeymiş gibi fırlatıyordu.

Köşenin diğer tarafına atlayarak geldiğim çıkmaz yola ilerledim. Beklerken duvara yaslanıp kulak kabarttım. Kolum ağrıyordu, Ibrihim'in yıldızının omzumu sıyırdığı yerdeki yanık kabarmaya başlamıştı. Daha başlayalı iki dakika olmuştu ve çoktan yaralanmıştım. Müthiş bir başlangıçtı.

Peşimden gelmezse beni vuramazdı. Gelmesi gerekecekti çünkü o kapıyı açmak için ağırlığıma ihtiyacı vardı.

Uzun saniyeler geçti. Ibrihim aptal değildi, ne yaptığımı biliyordu. Dezavantajlı duruma düşeceği halde buraya gelmek zorunda olduğunun farkındaydı.

Kalabalığın gürültüsünün ve uzaktaki dövüşlerin seslerinin arasından Ibrihim'in ayak seslerini ayırt etmeye çalışıyordum. *Siktir*. Vampir işitmesi için şu an her şeyi verirdim...

Yaklaştığı anda üstüne atladım.

Tek bir şansım vardı, Ibrihim tepki veremeden önce tenine ulaşmalıydım.

Zehirle saldırmamı beklemediği için acı dolu bir nefesle uzaklaştı. Hançerimdeki zehir, ön kolunda açtığım kesiği delip

Ninova

geçiyordu. Kavgamız hızla vahşi bir karmaşaya dönüştü. Ibrihim zehir tenini yakarken geri çekilmemek için kendini zorluyordu. Bense onu yere indirmeye uğraşırken yıldız ışığının ellerimde bıraktığı yanıkları hissetmemeye çalışıyordum.

Normalde hançerimi göğsünün olabildiğince derinlerine saplamaya çalışırdım. Şu anda bu mümkün değildi. Kalbine ulaşabilecek kadar zamanım, mesafem ya da güçlü darbe indirmemi sağlayacak bir kozum yoktu. Buna rağmen yüzlerce küçük ısırıkla onu mideme indirebilirdim. Zehir yavaşça görevini yerine getirebilirdi.

Ibrihim yaralı olsa da benden iriydi. Onu yere indirip üstüne oturdum ve zırhında kesik üstüne kesik açtım ama birkaç dakikanın ardından beni üstünden attı. Sırtım kuma çarparak nefesimi keserken derince ofladım.

Ibrihim üstüme çıktığı sırada nefesimi düzene sokacak vaktim olmadı. Sol elimi aşağı indirmeyi güçlükle başarabildim. Böylece o beni ağırlığıyla yere yapıştırırken elim aramızda kaldı. Boğuluyor, asla hareket edemiyordum. Sağ elimi kavrayıp şiddetli bir *ÇAT* sesiyle başımın üstüne çekti.

"Senden hep hoşlanmıştım," dedi nefes nefese.

"Ben de," derken sol kolumu hafifçe büküp hançerimi karnına sapladım.

Gözleri kocaman açılırken dudaklarını araladı. Belki bir şey söylemeye niyetlenmişti ama ağzından çıkan tek şey sessiz, acı dolu bir hırıltıydı. Zehir hızla işliyor ve tenini parçalarken cızırdıyordu. Kanının damladığı yerde elimi de yakıyordu.

Onu üstümden ittim. Hayattaydı ama bilincini yitirmek üzereydi, elleriyle karnını pençeliyordu. Karnındaki deri parçalanmış, iltihap ve kandan oluşan iğrenç bir hal almıştı.

Ibrihim'i kollarından yakalayıp çektim. Siktir, gerçekten çok ağırdı. Onu çıkıntıya sürükleyip taşın üstüne bıraktım.

Arkamdaki kapı açılmasına rağmen başını çevirip gözlerime bakan Ibrihim'i izledim.

Ninova

Yaşayacaktı. Sefil bir halde, eskisinden daha sakat bir hayat sürecekti ama yaşayacaktı. Buna bir son vermeliydim.

Zor olmamalıydı, sayısız kez öldürmüştüm. Ibrihim bana bakarken neden tereddüt ettiğimi bile bilmiyordum. Belki bunu hiç kabullenmesek de birbirimizde hep tanıdık bir şeyler gördüğümüz içindi.

"Üzgünüm." Hançerimi göğsüne saplamaya hazırlanırken kelimeler ben izin vermeden dudaklarımdan dökülüverdi.

Ancak hançerimi saplayamadan yer sarsıldı, kulaklarımı sağır edici bir inilti doldurdu.

Duvarların parçalandığını görmek için başımı tam vaktinde kaldırmıştım.

Ninova

ON DOKUZUNCU BÖLÜM

Kapıya atılırken düşen bir kayadan son anda kurtuldum. Duvarlar kıvrılıp bükülüyordu. *Yalnızca* parçalanmakla kalmayıp *hareket* ettiklerini fark ettim.

Az kalsın gülecektim. Efsaneye göre Alarus'un diyarı sürekli evrimleşirdi. Erdeme giden yol hep değişirdi, bu yüzden ahirete giden yol da öyleydi. Bu imtihan yeraltı dünyasını temsil ettiğine göre, mağlup etmem gereken bir diğer şey de değişken labirentti.

Koşmaya başladım. Taşlar dağılıyor, zemin kayıyordu ve yolum tamamen kapanmadan önce ne kadar vaktim olduğunu bilmiyordum. Buradaki sis daha yoğundu. O tuhaf, tatlı koku daha kuvvetliydi.

Karar verirken sadece içgüdülerimi dinliyordum. Sol, sağ, sağ, sol, sağ, sol. Bir köşeyi dönüp başka bir kapı görünce kayarak durdum. Bu kapının üstündeki oymada Alarus'un gözleri tamamen açıktı ve bir elinde çiçekler vardı. Oyma çok güzel olmasına rağmen takdir edecek vaktim yoktu çünkü Gölgedoğan Kiretta, kapının tam önünde dikiliyordu.

İkimiz de tereddüt etmedik.

Birbirimize aynı anda atıldık. Ben bedenimle ona çarptım, o da büyüsüyle etrafımızı sardı. Son imtihanda büyüsünü tüm kuvvetiyle hissedememiştim. Yeşilimsi duman beni sarmaladığında

başımın arkasına bir acı saplandı, büyüsü zihnimi çatırdatarak açıyordu.

Pençeleriyle beni deşmeye uğraşırken onu yere devirdim ve gözlerimi sıkıca kapattım.

Ona bakma. Onu dinleme.

Gözlerini aç. Düşüncelerimin içinde bir ses şarkı söylercesine şakıdı. *Bana bak, güzel kız. Bana bak.*

Hayır, açmamalıydım. Eğer Kiretta'nın büyüsü Vincent'ın beni uyardığı kadar güçlüyse, bu kadar yakınken beni etkisi altına alabilirdi. Gölgedoğanın akıl büyüsü yeteneği, herhangi bir silah kadar tehlikeliydi.

Çağrısına direnirken onu yerde tutmaya devam etmek için tüm gücümle odaklanmam gerekiyordu.

Gölgedoğan büyüsü açık bir geçit gibi çalışırdı. Kapıyı onlar kontrol etseler bile geçit iki tarafa da açılırdı. Dikkatimi dağıtmaya uğraşsa da onu itip geçtim ve zihin gözümdeki bakışlarımı bizi bağlayan koridorun diğer tarafına çevirdim.

Kiretta'nın canı acıyordu ve acıkmıştı. Yaralıydı, zayıftı ve pervasızdı. Bu çaresizliğin onu ne kadar dikkatsizleştirdiğini tam olarak görebiliyordum. Güçlü bir büyücüydü ama şu anda ondan daha iyi bir savaşçıydım. Kiretta'mn beni hafife aldığı apaçık ortadaydı.

Kazandığını sanmasına izin vererek zihnimdeki duvarları gevşettim. Başımı geriye atıp gözlerimi açtım. İnsanı hipnotize edip büyüleyen bakışlarının bu kadar yakınımda olduğu o kısacık an, neredeyse irademe karşı baskın gelecekti. Kızın dudaklarına tatmin olmuş bir tebessüm yayılmaya başladı.

Tam o anda hançerimi boğazına sapladım.

Zehir anında görevini yaptı. Kiretta'nın çektiği ıstırap zihnimde belirmeye başladığında, ondan uzaklaşarak zihinsel bağlantımızı kopardım. Boynunu tutmuştu ve değişen koridorlarla birlikte yükselip alçalan zeminde yatıyordu. Hâlâ nefes almaya ve ayağa kalkmaya uğraşırken onu taş çıkıntısının üzerine sürükledim. Kendini toparlamasına fırsat vermeden içeri atladım.

Ninova

Zehir kadar tatlı bir koku vücuduma bir duvar misali çarptı.

Bir gelincik tarlasındaydım. Engin kırmızı denizin üstündeki yoğun, beyaz sis zarif bir perdeyi andırıyordu. Arkamda birbirine sürtünen taşların gürültüsü yankılansa da burası ürkütücü derecede hareketsizdi. Işık, çiçek tarlasının üstüne zarif dalgalarla yayılıyordu.

Gelincikler, ölülerin çiçekleriydi. Arkamda kalan koridorlar aşağıya inen patikaysa, o zaman burası yeraltı dünyasının eşiğiydi. Önümde kemerli ve gümüş rengi dört kapı vardı. Her biri, biraz ileride gümüş sislerin içinde kaybolan dört patikaya açılıyordu. Çeliğin çeliğe çarpma sesi ileride çınlıyordu, tıpkı düşen taşlardan kaçmayı henüz bitirmediğimi söyleyen gümbürtüler gibiydi.

Grubun arkasına yaklaşmak zorundaydım. Bu da savaş seslerine doğru koşmanın ne yazık ki en iyi seçeneğim olduğunu gösteriyordu. Ortadaki koridorda ilerlemeye başladım. Yolun yarısını geçmiştim ki, kanlı bir cesedin yanında kafa karışıklığıyla duraksadım.

İlk bakışta bir yarışmacı olduğunu sanmıştım ama kan fazlasıyla kırmızıydı. Üstelik cesedin üzerinde deri savaş zırhı değil, bir zamanlar beyaz olsa da şu anda paramparça edilmiş sade bir cübbe vardı. Duvardaki kırmızı lekeye bakılırsa adam duvara fırlatılıp yerde yavaş bir ölüme terk edilmişti.

İnsan. Bu bir insan bedeniydi.

Anlamıyordum. Burada neden insanlar vardı?

Koridorun ilerisinden tuhaf bir ses yankılandı. Kulağa... ağlama sesiymiş gibi geliyordu. Başta hayal ettiğimi düşündüm çünkü hiç mantıklı değildi. Belki kalabalıktan ya da başka bir yarışmacıdan gelen, çarpıtılmış bir sesti. Belki de...

Yer tekrar sarsılınca düşüncelerimden kurtuldum ve boşa harcayacak vaktim olmadığını hatırladım. Koridoru koşarak geçip başka bir gelincik tarlasına açılan yeni bir kemere ulaştım. Bu tarlada kıpkırmızı bir denizi andıracak kadar çok çiçek vardı.

Ninova

Ağlama sesi tekrar yankılandı.

Hayal etmemiştim, ses fazlasıyla gerçekti.

Tarlanın diğer tarafında açık bir kapı vardı. Yakınına kadar ilerledim. Taş bir çıkıntının üzerinde insan olduğu oldukça belli olan cansız bir beden daha yatıyordu. Onun yanındaysa, aynı beyaz cübbelere bürünmüş bir çocuk vardı.

Zihnim bir anda durdu, donup kalmıştım. Mahvolmuş cesedin yanında diz çökmüş küçük kıza takılıp kalmıştım.

Kanımın diğer yarışmacıları, aç olanları bile çekmemesinin sebebi buydu. Burada çok sayıda insan vardı.

Beyaz cüppeler. Yüzlerindeki beyaz boyalar. İnsanların burada olması kaza değildi, av bile değillerdi. Onlar yalnızca... sahnedeki dekordu. Yeraltı dünyasındaki ruhlar rolünü oynuyorlardı.

Bir armağan, dikkat dağıtmak için bir araç ya da sadece dramatik etki yaratmaları için getirilmişlerdi.

Küçük kız ağlıyor, gözyaşları yanaklarındaki beyaz boyaya akıyordu. Başını kaldırıp siyah saçlarının yağlı tutamları arasından bana baktığında yaşlarla dolu mavi gözleri irileşti.

Bu insanlar nereden gelmişti? Sivrinaj şehir merkezinde insan çocuk yoktu. Küçük kız insan bölgelerinden mi gelmişti?

Bir *çocuk* neden buradaydı?

Arkamdaki taşın sürtünme sesi iyice yaklaştı. Gitmem gerekiyordu, hem de derhal gitmeliydim.

Kapıya doğru birkaç adım ilerledim.

Bırak onu, diye emretti Vincent'ın sesi.

Hemen ardından Kejari'nin ilk gecesinde Raihn'in söyledikleri zihnimde yankılandı. *Hepsi öldü, küçük insan. Peşlerinden gidersen sen de ölürsün.*

Doğruydu. Yine doğruydu.

Buna rağmen, kendimi arkaya dönüp çocuğun önünde diz çökerken buldum. Kız dehşet içinde çırpınarak benden uzaklaştı.

"Benimle gel," dedim. "Sana zarar vermeyeceğim."

Korkuyla titremesinin dışında hareket etmedi. O an fark ettim

Ninova

ki sıkışmıştı. Taşlar yer değiştirdiğinde duvarın dibinde olduğu için ayak bileği, iki siyah mermer parçanın arasında kalmıştı.

Bu kadar küçük bir çocukla nasıl konuşmak gerekirdi? Kaç yaşındaydı ki... dört mü, yoksa sekiz mi? Bir insan çocuğunu hiç bu kadar yakından görmemiştim.

"*Şimdi* gitmemiz lazım," diye ısrar ettim.

Vakit yoktu, zemin titremeye başlamıştı. Kızın küçük bedenini olabildiğince sıkı kavrayıp çekiştirdim.

Aniden acıyla bağırmaya başladı. Biraz dirençle karşılaştıktan sonra bacağını kurtarmayı başardım. İçimden özür dileyerek onu sıkıca kendime bastırdım, tam olarak ne kadar delirdiğimi merak ederken *koşmaya* başladım.

Bu bir hata. Hem de çok büyük bir hata, Oraya. Bu halde savaşamaz, darbelerden kaçınamazsın. Daha yavaş hareket ediyor, iki kat daha fazla insan kokuyorsun. Kılıç tutan kollarından birini kaybetmiş oluyorsun. Bırak onu, zaten ölü sayılır.

Çoktan açılmış olan üç kapı daha geçtim, insanların veya yarışmacıların cesetleri taş çıkıntıların üstüne atılmıştı. Beyaz giysileriyle duvarların dibine çökmüş çok sayıda insanın yanından geçsem de onlara bakmaya cesaret edemedim.

Gittikçe çoğalan gelincikler, aralarından geçerken adımlarımı yavaşlatıyordu. Koku boğucuydu. Artık etrafımdaki duvarları oymalar kaplıyordu, zeminden tavana kadar uzanan devasa gözlerin içinde güneşler ve yıldızlardan oluşturulmuş sarmallar vardı. Bu Alarus'un sembolüydü çünkü ölüm hep izlerdi.

İleride bir kapı daha vardı ama bu seferki kapalıydı. Işık iyice parlak ve titrek bir hal almıştı, hızlanan kalp atışlarımla aynı ritimde çırpınıyordu. Kız titreyerek bana tutunurken saçlarımı sıkıca kavramıştı. Öne eğildiğinde başı yüzünden görüş alanımın kritik bir kısmı kapandı.

Ben hareket etme fırsatı bulamadan bir Kandoğan üstüme atıldı.

Ürkmüş haldeki çocuğu yere bırakıp yolumdan çekmeye ça-

Ninova

lıştım ve saldırıya anında karşılık verebilmek için hızla döndüm. Adam beni yere yapıştırırken dişleri açığa çıkmıştı. Kemik metalinden yapılma ince, uzun kılıcını zaten yaralı olan üst bacağıma sapladı ve beni acıyla kıvrandıran ilk darbeyi o indirdi. Tüm gücümü toplayarak ayağa fırlayıp kontrolü tekrar ele geçirmek için üstüne atladım. Ancak saldırmak için çok az ilerleyebilmiştim ki bileğimi kavrayıp dişlerini geçirdi.

Kolumu çekiştirerek kurtarırken kanım suratıma sıçradı. Fazla yavaştım, tereddüt etmemin bedeli ağır olmuştu. Rakibim beni yakalayarak duvara ittiğinde sırtım taşa çarpıp çatırdadı. Adam bir vampir için ufak tefekti, benden yalnızca birkaç santim uzundu. Bana yaklaşırken doğrudan gözlerinin içine bakıyordum; kırmızı renkle çevrili göz bebekleri irileşmiş, açlık ve neşeyle parlıyordu.

Zaman duruverdi. Yaralı elimle bıçağımı kavramaya uğraşsam da yeterince hızlı hareket edemiyordum...

Kandoğan bir anda geriye doğru uçtu.

Derin bir nefes çektim. Raihn saldırganı üstümden söküp alırken Gecedoğan metalinden kılıcının indirdiği yıkıcı darbeyle adamı neredeyse ikiye bölecekti. Kandoğan karşılık vermek için ölmek üzere olan bir hayvanmış gibi son çırpınışıyla Raihn'in üstüne atladı. Kollarındaki yaralar titrerken kan büyüsünün kızıl pusu etraflarını sardı. Raihn yaralı olduğu için Kandoğan onun kanını da kontrol edebilecekti.

Raihn iki darbe daha indirmeyi başardı ama Kandoğan onu duvara fırlatacak kadar güçlü bir saldırıyla karşılık verdi. Raihn yine de rakibinin kollarını sıkıca kavrayıp geri çekilmesine izin vermedi. Vampirin sırtını açıkta ve bana dönük halde bırakmıştı.

Raihn saldırganın omzunun üstünden gözlerime baktı. *Şimdi.*

Hançerimi sertçe Kandoğan'ın sırtına indirip kabzasına kadar sapladım. Bir kalbi arkadan parçalamayı da biliyordum.

Adam olduğu yere yığıldı.

Ben silahımı kurtarmaya uğraşırken Raihn cesedi yere bıraktı.

Ninova

Beni baştan aşağı süzdü. "İstediğinde yardım etmeyi de biliyorsun," derken çoktan kapıya doğru dönmüştü. "Hadi gidelim. İleride alevler gördüm, muhtemelen Mische'dir. Galiba labirentin sonuna... Nereye gidiyorsun sen?"

Onu dinlemiyordum. Çocuk, gelincik tarlasının yarısını aşmıştı. Benden koşarak kaçmaya uğraştığı için bacağının kırık olduğunu açıkça görebiliyordum. Kızı yakalayıp aceleyle bir özür mırıldandım ve bana dik dik bakan Raihn'in yanına koştum.

"*O* da ne?" Ona pofuduk, pembe bir köpek getirmişim gibi konuşuyordu.

Yerden bir gürültü koptu. Buna ayıracak vaktimiz yoktu. "*Koş!*" Cevap verecek kadar uzun süre durmadım. Raihn, Kandoğan'ın cesedini taş çıkıntının üstüne bıraktı ve koridordan uçarcasına geçtik.

Raihn labirentin sonuna yaklaştığımız konusunda haklı olmalıydı. Sonraki iki kapı açıktı, sırasıyla bir insanın ve bir Rishanın cesetleri sayesinde açık duruyorlardı. Duvarlardaki kan izleri yaşananları ortaya seriyordu. İnce kızıl lekeler, yaralardan fışkırmış olamayacak kadar narin duruyordu. Kan büyüsünün kanıtlarıydı.

İki yarışmacıya daha denk gelmiştik, hem çocuk hem de yaralarım dolayısıyla Raihn'e hoşuma gitmeyecek kadar bel bağlamak zorunda kalmıştım. En azından onları kolayca öldürmüştü, ilerlerken arkamızdaki koridorlarda kalan iki yeni cesetten ibaretlerdi.

Bir köşeyi dönerken, "Raihn," diye tısladım. Kanlı hançerimle sol tarafı, Gece Ateşi meşaleleriyle işaretlenmiş bir kapıyı gösterdim. Bu kapı diğerlerinden daha büyüktü. Gösterişli metal işçiliğiyle yapılmış çifte kapıların her birinden Alarus'un bir gözü bize bakıyordu.

Sona mı gelmiştik? Öyle olmalıydı. Olmak zorundaydı.

Önümüzde tek bir taş çıkıntı vardı. Raihn'le birbirimize baktık. Sonra da yumuşak bir sesle ağlayan ve bilincini yitirmek üzere olan çocuğa döndük.

Ninova

Raihn bana karşı hamle yapacaktı. Biliyordum. Ya bana ya da çocuğa saldıracaktı.

Harekete geçtiği anda kolumu savurdum.

Kılıcım omzundaki deri zırhı aşıp kasına saplandı. Çenesini hızla kapatan Raihn sarsılarak bana dik dik baktı.

Sıktığı dişlerinin arasından, "Ne *bok* yiyorsun?" diye fısıldadı. "*Onu* hedef almıştım."

Kılıcını koridorun uzak ucundaki cesede çevirdi, ardından küfürler yağdırarak hançerimi zırhından söküp çıkardı.

Ah.

Çocuğu tekrar kavrayıp özre benzeyen bir şeyler mırıldandım, Raihn de siktirip gitmemi söyledi. Ona hançerde zehir kalmadığı için ne kadar şanslı olduğunu söylemeyi düşündüm ama bundan pek hoşlanmayacağına karar verdim.

Cesedi omzunun üzerine atmıştı ve tekrar yanıma geliyordu ki ani bir acı dalgasıyla çarpıldım. Asidikti ve sanki içten dışa kaynıyormuşum gibi her zerremi ele geçiriyordu.

Neler olduğunu çözmek için yalnızca bir saniyem vardı, ardından Angelika üstüme atıldı.

Onu savuşturmayı güçlükle başardım, serbest kolum onu engellemek için gereken kuvvetle titredi. Görüşüm kızıla boyanmıştı, aldığım her nefes ciğerlerimi yakıyordu. Sis yoğunlaşırken Angelika'nın kollarındaki kesikler titredi.

Kadın gülümsedi. "Seni arenada öldüreceğimi söylemiştim."

Çocuk irkilerek bana sokulurken bedeni acıyla kaskatı oldu. Bir insan çocuğu bundan sağ çıkabilir miydi?

Bize koşan Raihn'in ayak seslerini duydum. Koridorun diğer ucuna kadar gitmişti ancak saniyeler içinde burada olurdu. En akıllıca hareket onu beklemekti. Kan büyüsüne dayanabilirdim ama kız muhtemelen dayanamazdı.

Bu yüzden Angelika'dan kaçınırken kritik bir an boyunca kendimi savunmasız bıraktım.

Yan tarafıma inen darbe beni felç etti.

Düşerken bilincimi zorlanarak açık tutabilmeme rağmen, ço-

Ninova

cuğu ağırlığımdan korumak için yere çarpmadan önce onu yana ittim.

Angelika pençeli ellerini hemen boğazıma sarıp sıkmaya başladı. Güvenlik vaadiyle parlayan yüksek kapılara bakarken etrafımdaki her şey bulanıklaştı. Büyüme uzandım ama erişemeyeceğim bir yerde, işe yaramaz kıvılcımlardan ibaretti. En ihtiyacım olduğu anda hep kayboluyordu.

Elimi karnımın yanına uzatıp bana sapladığı hançere dokunduğum anda ıstırapla sarsıldım. Ancak bir bedenin sağ kalmak için katlanabileceği şeyler inanılmazdı.

Hançeri tenimden çıkarıp Angelika'ya sapladım.

Küfrederek kafamı yere çarptı.

Her şey önce beyaza, sonra karanlığa gömüldü.

Raihn onu üstümden alırken bilincimi kaybetmek üzereydim. Bakışlarımı tavandan ayıramıyordum. Ne kadar zaman geçmişti? Saniyeler mi, yoksa dakikalar mı? Kalabalığın kükreyişi ani bir yükselişle iyice gürültülü bir hal alırken etrafımdaki dünya dönüyordu.

Raihn üstüme eğildi.

"Bitmek üzere, Oraya." Bağırıyormuş gibi görünse de sesi çok uzaktan geliyordu. "Kalk, hadi. Çabuk ol. Zamanımız kalmadı."

Başımı yana çevirmeyi başardım. Angelika yere yığılmıştı, zar zor hareket ediyordu. Bakışlarım bilinçsiz halde yatan küçük kıza döndü. Bacağı bükülmüştü, siyah saçları yüzüne düşüyordu. O kadar tanıdıktı ki, onu izlemek aynaya bakmaktan farksızdı.

Kendimi zorlayarak ellerimle dizlerimin üstünde doğrulup Raihn'in elini ittim.

"Bırak gideyim," diye geveledim.

"Hay sikeyim, prenses hiçbir yere..."

"Bırak!"

Kıza doğru emekleyip onu kollarıma aldım. Kendimi ayağa kalkmaya zorladım. Gözlerim öndeki kapıya döndü ama görüşüm bulanıklaşıyor, eğilip bükülüyordu.

Ne kadar mesafe vardı, on adım mı? On adım atabilirdim.

Raihn belki sinirle belki de dengemi sağlamama yardım etmek için kolumu tuttu.

"Ne yapıyorsun?" diye tısladı.

İstesem bile cevap veremezdim, o son adımları atmak tüm enerjimi tüketiyordu.

Buna rağmen ne bana yardım etmesine izin verdim ne de çocuğu bıraktım.

Eşiği geçtiğimde dizlerimin üstüne yığıldım.

Altın yaldızlı ve azametli kolezyum önümde uzanıyordu. Binlerce izleyici kan dökülmesi için haykırıyordu. Yine de onca kalabalığın içinde Vincent'ı çabucak buldum. Hemen ön taraftaydı ve sanki kalbi sökülüp ellerine verilmiş gibi, içinde hissettiği dehşeti saklamadan beni izliyordu.

Vincent'ın beni ne kadar çok sevdiğini o anda anladım.

Küçük kıza bakarken öyle görünüp görünmediğimi merak ettim. Tam da böyle miydim?

Çocuğu düşününce ani bir korkuya kapıldım. Karşımdakiler avcılardı. Hem de hepsi. Kız ise avdı.

Raihn'e dönerken kızın kanıyla benimki birbirine karışıyordu.

Boğulurcasına, "Onu almalarına izin verme," dedim.

Dünya kararmıştı. Düştüğümü hatırlamıyordum ama kendimi bir anda gökyüzüne bakarken buldum. Tırnaklarımı Raihn'in koluna geçirmiştim, diğer elimle de kıpırdamayan çocuğu çaresizce göğsüme bastırıyordum. Gecedoğan askerler etrafımızı sardı.

"*Onu almalarına izin verme*," diye tekrar yalvardım.

Görüş alanımın kenarları karanlığa gömüldü.

Raihn bana doğru eğilip iyice yaklaştı, kimseye izin vermediğim kadar yakınımdaydı. Yemin edercesine ağırbaşlı bir tavırla, "İzin vermeyeceğim," diye mırıldandı.

Ninova

YİRMİNCİ BÖLÜM

Uyandığımda kollarım boştu.

Bir süre tavanı izledim. Midem bulanıyordu. Tavandaki gece göğü tasviri, dünya dönerken görüş alanımda kayıp gidiyordu. Elimi göğsüme koydum, yalnızca kendi nefesimle ciğerlerimin inip kalkışını hissettim.

Çocuk yoktu.

İmtihanı parça parça hatırlamaya başladım, parçalanmış bir mozaik gibiydi. Sonuysa bulanık ve kötü çizilmiş bir eskizden ibaretti.

Kız. Kucağımda nasıl hareketsiz olduğunu, yere ne kadar sert düştüğümüzü hatırladım. Etrafımı, kızın etrafını saran muhafızları hatırladım. O küçücük, yardıma muhtaç bir insandı.

Elimi bedenimden aşağı kaydırdım. Kesik ve çiziklerim vardı ama en ağır yaralarım iyileştirilmişti. İkinci imtihandan sağ çıkmıştım.

Ayrıca hiçbir şey hissetmiyordum.

Uyandığımda Raihn etrafta yoktu ancak Mische kendime geldiğimi görünce heyecanlanmıştı. Aslında biraz fazla heyecanlıydı, sırıtışında endişeden kaynaklanan bir delilik vardı. Mahvolmuş haldeydim ve günlerdir bilincim kapalıydı.

"Sana en büyük zararı veren kan büyüsüydü," demişti.

Bir insan olarak kan büyüsüne karşı savunmasızdım. Kanım zayıftı, kontrol edilmesi ve ölümlü bedenime karşı kullanılması kolaydı. Vücut büyüye direnirse çabuk toplanırdı ama ölümle yaşam arasındaki çizgi, özellikle bir insan için fazlasıyla inceydi.

Çocuğu düşündüm. Göğsüme sokulmuşken o kadar ufaktı ki. Benim güçlükle sağ çıktığım şeyi atlatamayacak kadar küçüktü.

Mische bana imtihanın sonunu anlatırken hissizleşmiş şekilde dinledim. On bir yarışmacı ölmüş, geriye yirmi dokuz kişi kalmıştı. Ibrihim bile mucizevi bir şekilde kendini son anda kapıdan dışarı sürüklemeyi başarmıştı.

Mische'nin bana verdiği suyu yudumlasam bile ağzım hâlâ umursadığım tek soruyu soramayacağım kadar kuruydu. Yarım saat konuşmasına izin verdikten sonra cesaretimi topladım. "Peki ya kız?"

Kafası karışmış gibiydi. "Kim?"

"Küçük bir kız vardı."

Bana zayıf bir gülümsemeyle bakıp acırcasına başını iki yana salladı. "Bilmiyorum."

Israr etmek ve kızın başına gelenleri öğrenmemiz gerektiğini söylemek istesem de sözcükler boğazıma takılıp kaldı.

Neden bu kadar önemsiyordum? Umursamamam gerektiği halde görmezden gelemiyor, düşüncelerimden kaçamıyordum. Mische'nin bana verdiği yiyeceklerden yiyebildiklerimi yuttum ama dakikalar geçtikçe yerimde duramaz oldum. Sanki bastırmaya çalıştığım her şey toplanıp tenimin altında çırpınıyordu.

Nihayet ayağa kalktım. Bütün kaslarım ağrımasına rağmen en azından hareket edebiliyordum. Askıdan ceketimi aldım.

Ceketimi omuzlarıma atarken Mische panikle, "Nereye gidiyorsun?" diye sordu.

"Hava almam lazım."

"Ama dinlenmen..."

Kapıyı ardına kadar açtım.

"...lazım," diye cümlesini tamamlarken kapıyı arkamdan kapattım.

Ninova

Bir gecede üç vampir öldürmeyeli epey olmuştu. Bedenim bunun için bana isyan ediyordu, muhtemelen bunu hak ediyordum. Ancak yorgunluğuma rağmen bu bok kafalıları öldürmek zor değildi. Tembellerdi ve sayıları da fazlaydı. Bu sokaklarda yürümeyeli haftalar olmuştu. Anlaşılan bu kadar zaman bile budalaların güvende olduklarını sanmalarına yetmişti.

Şaşırmamıştım.

Kendilerini bir bok sanıyorlardı. Burada yaşayan insanları besi hayvanından ibaret gören bencil ve obur piçlerdi. Onlardan öyle nefret ediyordum ki, ölmelerini izlemek ve bir insanın onları öldürmesini izlediklerini görmek bile öfkemi dindirmiyordu. Sadece adaletsizliği daha çok hissetmeme neden oluyordu.

Yıllar içinde o yarayı dikmeyi, diğer insani zayıflıklarımla aynı yere saklamayı öğrenmiştim. Şimdi dikkatle sardığım sargı sökülüp alınmıştı, masum ve ölü bir çocuğun küçük parmaklarının arasındaydı.

Bunu nasıl durduracağımı bilmiyordum. Kan kaybetmenin tehlikeli olduğu bana küçük yaşta öğretilmişti. Yaralarım kapanmıştı ama göğsümün derinliklerindeki yara her zamankinden çok kanıyordu. Bu da beni bir o kadar savunmasız kılıyordu.

Ay Sarayı'ndan ayrıldığımda Vincent'la buluşmaya gideceğimi sanmıştım. Beni beklediğinden emindim, arenadayken bana nasıl baktığını görmüştüm. Onunla konuşmam, büyüm ve insanlar hakkında sorular sormam gerekiyordu. *Nereden geldiler? Korunuyor olmaları gereken insanları nasıl kaçırdılar? Neden çocuklar vardı?*

Vincent bunlara yanıt verebilirdi.

Belki tam da bu yüzden kendimi tam ters yöne, insan bölgelerine yürürken bulmuştum.

Kelimeler karmaşık, sorular zordu. İçimdeki yara o kadar kanıyordu ki, Vincent'ın onun kokusunu alacağını biliyordum. O

Ninova

yarayı hoşuma gitmeyen bir yanıtla deşerse, kan parmaklarımın arasından akardı.

Böylesi daha kolay ve tatmin ediciydi. En azından bir şey *yapıyordum*.

Üçüncü kurbanım, gözlerindeki ışık sönerken bana Nyaxia'ymışım gibi baktı. Sokağın karşısındaki barda bulunan genç kadınları izlediği için onu bok kokan, sidik kaplı ara sokağın duvarına yapıştırmıştım. İstediği genç kadın ben değildim ama hak ettiği kesinlikle bendim.

Adam ağzını açtığında çürüyen nefesi yüzüme yayıldı, ardından bedeni gevşedi.

Hançerimi çekip kurtardıktan sonra vampirin yere düşmesine izin verdim.

Hayvani piç. Diğer sıçan leşleri gibi bokun, sidiğin ve çöpün arasında çürüyüp gideceksin.

Tırnaklarıyla bileğimde bir kesik açmıştı. Durup kanın yüzeye çıkmasını izlediğim sırada içimde katlanamadığım bir öfke dalgası daha yükseldi.

Tenim -insan tenim- çok narin olduğu için kolayca yırtılıyordu. Şu anda kendi tenimden nefret ediyordum ve bu duygu az önce öldürdüğüm vampire karşı hissettiğimle eşdeğerdi, daha fazla bile olabilirdi. Belki bunca ölümün sorumlusu da bu kırılganlıktı.

"Sen erkenden kaçınca yüce ve haşmetli Gecedoğan Kral'ımızı ziyaret ettiğini düşünmüştüm."

Elimde hançerimle arkamı döndüğümde çatıdaki tanıdık, kanatlı figürü gördüm. Onu görünce kalbim sıkıştı, vampirlerin üstümde uçması hoşuma gitmiyordu. Ben yılan olabilirdim ama tepelerinde şahinler uçarken yılanlar bile saklanacak yer arardı.

Raihn'in vampir öldürmemi hoş karşılamayacağından emindim. Hiçbir vampir karşılamazdı. Birbirlerini sürekli öldürürlerdi ancak bir insanın onları öldürmesi hoşlarına gitmezdi.

Gerçi şu anda umurumda bile değildi.

Ninova

"Git buradan."

"Sana yakışmayacak kadar sıkıcı bir cevap."

Gerçekten öyleydi, neredeyse utanç vericiydi.

Onu duymazdan gelerek hançerimdeki kanı sildim.

Raihn'in sırıtışı soluyormuş gibi oldu.

"Son bir saat içinde iki vampir daha öldürdüğünü gördüm." Sesi beklediğimden biraz daha yumuşaktı. "Ölümden dönmüşken yaptığın şey bu mu? Birileri zamanını hiç akıllıca kullanmadığını söyleyebilir."

Kalbimdeki yara durmaksızın kanıyordu. Kelimeleri yarama tuz bastığında, vahşi bir hayvan gibi ona saldırdım.

"Zamanımı akıllıca kullanmıyor muyum?" diye hırlayarak hançerimi ona doğru çevirdim. "Bugün bunu yapmasam dört insan ölmüş olurdu ama elbette sen onların canının, benim bir buçuk saatime değmediğini düşünüyorsundur."

Sırıtışı yüzünden silindi. "Onu kastetmedim."

"*Siktir git.*"

Yüzümü göremediğini umuyordum, muhtemelen ifademden çok şey anlaşılıyordu.

Yüz ifadelerine dikkat et, küçük yılan. Vincent'ın sesi kulağıma fısıldadı.

Sen de siktir git, diye düşündüm. Ardından kafamın içinde sessiz bir özür mırıldandım.

Arkamda Raihn'in yere indiğini duydum, onun kadar iri biri için şaşırtıcı ölçüde az ses çıkarmıştı.

"Git buradan." Arkamı dönmedim. "Bu şerefsizlerin onurunu savunmana gerek yok."

Tiksinircesine homurdandı. "Öyle bir şey yapacak değilim. Bence önemli bir kamu hizmeti sunuyorsun."

Elim havada donup kaldı.

Arkamı dönüp yüzümü ona göstermesem de Raihn hafifçe güldü. "Ne?"

Ne demek *ne?* Sanki ne olduğunu bilmiyordu. Hiçbir vam-

Ninova

pir, böyle sıçanları hor gören ve yaptıklarını onaylamayanlar bile bir insanın onları öldürmesini kabul etmezdi. Raihn bunun *gayet farkındaydı*. Bu teoride bile hakaret sayılırdı.

Bunu ona söyleyerek kendimi yormadım. İkimiz de biliyorduk.

Bunun yerine boğazım başka bir soruyla şişti. Tam da kaçınmak için buraya geldiğim ve duymak istemeyeceğim kadar çirkin bir yanıtı olan soruydu.

Hançerimi temizlemeye devam ettim.

"Kız?" dedim boğulurcasına.

Sesim istediğimden daha tiz ve zayıf çıkmıştı.

Uzun bir sessizlik oldu, geçen her saniyeyle göğsüm daha çok sıkışıyordu.

Ayak seslerinin yaklaştığını duydum ama Raihn omzuma dokunana kadar hareket etmedim. Hızla geri çekilerek ona çıkışmaya hazırlanırken, tuhaf bir şekilde nazik görünen yüz ifadesi duraksamama neden oldu.

"Benimle gel," dedi.

Ninova

YİRMİ BİRİNCİ BÖLÜM

Raihn beni şehrin diğer ucuna götürdü. Yürüyerek gitmemiz neredeyse yarım saat sürmüştü. Uçmayı teklif ettiğinde o kadar şiddetli karşı çıkmıştım ki merhamet dilercesine ellerini kaldırmıştı. Ancak sessizce yürümeye devam ederken ağzımı açarsam dudaklarımdan kaçacak sözlere karşın dişlerimi sıkmam gerekiyordu.

Bölgenin bu tarafı daha geniş bir alana yayılmıştı. Kerpiç binaların arasında toprak alanlar, hatta birkaç bahçe vardı. İnsan bölgelerinde buram buram sefalet kokmayan yer yoktu ama bu bölgede insanlar biraz olsun hayat kurmaya çalışıyormuş gibi görünüyordu. Evet, fakirlerdi. Tabii ki her yer köhneydi ancak... tuhaf bir şekilde sıcacıktı.

Göğsüm acı tatlı bir hisle sızladı. Şehir merkezinde olmayan bazı şeylerin burada var olabileceğini daha önce hiç fark etmemiştim. Yaşayan, kıpırdanan ve bana Ilana'yı anımsatan şeylerdi.

Gece olduğu için etraf sessizdi, buranın sakinleri de görev bilinciyle evlerine sığınmıştı. Buna rağmen Raihn'le beraber dikkatle gölgelerde dolaştık, ana yollar yerine ara sokaklardan geçtik. Raihn iki bina arasındaki köşeden bir bakış attı, ardından kanatlarını açarak düz çatıya sıçradı. Bana uzanan elini görmezden gelip tek başıma tırmandığımda başını iki yana salladı ve hafifçe homurdandı.

Beni çatının kenarına götürdükten sonra kanatlarını ortadan kaldırıp bacaklarını aşağı sarkıtarak oturdu. "Bak."

Bana ne göstermeye çalıştığını bilmiyordum. Önümüzdeki binalar, geçtiğimiz diğer yapılarla aynı görünüyordu. Issız sokaklar da yürüdüğümüz sokaklarla aynıydı.

"Ne?"

"Otur. Daha aşağıdan bak."

Çömeldim. Bacaklarımın üstünde olmama ve Raihn oturmasına rağmen ondan kısaydım. Parmağıyla bir yeri gösteriyordu, nereyi işaret ettiğini anlamak için başımı eğdim.

"Pencereden içeri bak. Orada."

İlerideki binanın panellerle takviye edilmiş büyük, cam pencereleri vardı. İçerideki lambalar yanıyor ve mekânı yumuşak, sıcak bir ışıkla aydınlatıyordu. Hareket eden bedenlerin gölgeleri görünüyordu. Oda kalabalıktı, pencereden görebildiğim kadarıyla en az altı kişilerdi ve çoğu çocuktu.

"Tam ortada," dedi Raihn yumuşak bir sesle.

Siyah saçlı, küçük bir kız. Yerde tek başına oturmuş, diğer çocukları görmezden geliyordu. Başını öne eğmişti, öyle yapmıyor olsa bile yüzünü göremeyeceğim kadar uzaktaydı.

Yine de oydu. Bu *o* kızdı.

Kendimi tutamadan titrek bir nefes verdim. Hissettiğim rahatlamayla başım dönmeye başlayınca, kenardan düşmemek için ellerimi kerpiç çatıya bastırdım.

"Nasıl?" diye sordum boğuk bir sesle.

"Kendime göre yöntemlerim var." Raihn'in sırıttığını sesinden anlayabiliyordum. "Çok tehlikeli, zekice ve etkileyici yöntemler."

Gösteriş budalalığını onaylayacak değildim ama... etkileyici olduğu *kesindi*. Bunu nasıl başardığını hayal bile edemiyordum. Çocuğu kolezyumdan sağ çıkarması bile mucize sayılırdı.

"Bu... Bu insanlar kim? Burası neresi?"

"Kimsesiz çocuklar için bir ev. Doğru yeri bulmam biraz za-

Ninova

man aldı. Ailesinin yerini bulamadım. Belki onlar bulabilir diye düşündüm."

Güçlükle yutkundum. Kızın ailesini bulamayacaklardı, artık bir ailesi yoktu.

"O peri masalında olur," dedim.

Raihn neşesizce güldü. "Sen gerçekten hiç... kendini salmıyorsun, değil mi? Kazandığını asla kabul etmiyorsun."

Kazandığımı kabul etmeyi istemediğimi mi sanıyordu? Böyle bir şeyin gerçekleşmesini *istemeyeceğimi* mi düşünüyordu?

Ancak ben konuşamadan nazik bir sesle ekledi. "Belki haklı olabilirsin ama o hayatta. Bu da bir şeydir."

Yaptıkları için gerçekten minnettardım. Bunu ona söylemeye çalışırsam çok fazla şeyi ifşa etmiş olurdum, oysa zafer kazandığımı hissetmek istiyordum. Kızın hayatının bir önemi olmasını istiyordum. Ne var ki burada yaşayacak, her daim av olacağı bir yerde yalnız büyüyecekti.

Onu kurtarmanın, kalbinin atmaya devam etmesini sağlamak kadar kolay olmasını dilerdim. Anne aşkına, bunu gerçekten isterdim. Peki ya kız birinin onun için çabaladığını hatırlayacak mıydı? Onun hayatının daha değerli olması gerektiğini düşünen birinin varlığını hatırlayacak mıydı?

Farkında olmadan serçeparmağımdaki yüzüğü ovmaya başladım.

"Arenada olmamalıydı," diye mırıldandım.

"Olmamalıydı," diye onayladı Raihn.

Sesindeki katıksız nefrete o kadar hazırlıksız yakalanmıştım ki daldığım düşüncelerden sıyrıldım.

Bakışlarımı ona doğru çevirdim. "Neden beni takip ediyordun?"

Ellerini kaldırdı. "Sakin ol, yılan."

"Bu bir cevap değil."

"Ben bölgeden çıkmak üzereyken geldin. Sebebini merak ettim. Bunu söylediğim için alınmayacaksan, biraz endişelenmiş

de olabilirim." Sesi ciddileşti. "Ama seni takip ettiğime memnunum. Aslında olayların böyle gelişmesi beni hem şaşırttı hem de hoşuma gitti. Ben..." Başını iki yana salladı. "Böyle becerikli olduğunu bilmiyordum."

"Niye? Vincent'ın prensesi olduğum için mi?"

Raihn irkilse de itiraz etmedi.

Gözlerimi kısarak uzunca bir süre onu izledim. "Anlamıyorum."

"Neyi?"

"Gördüğün şey karşısında şaşırmanı ve hoşuna gitmesini. Tam olarak böyle söyledin."

"Ciddiydim."

"Hiç mantıklı değil."

"Niye? Bir Rishan boku olduğum için mi?"

Onun gibi irkilmemi beklediyse bile yapmadım. Gözlerimi kırpmadan ve özür dilemeden onu izlemeye devam ettim.

İç çekti. "Öldürdüklerin var ya? Bunu hak ediyorlar. Diğer türlü asla durmazlar."

"Ama onlar vampir."

"Evet."

"Buradakiler de insan."

"Görebiliyorum."

İnanamadığımı sözcüklere dökmeye uğraşıp başarısız olurken aramızda bir sessizlik oluştu.

Bu tartışma onu yoruyormuş gibi tekrar iç çekti. "*O kadar* mı akılalmaz bir durum?"

Evet. Akılalmazdı. Bu durum... Gece Hanesi'nin süregelmiş düzenini ihlal ediyordu, Obitraes'in tamamındaki düzene bile karşı çıkıyordu.

"Tabii ki öyle," dedim.

Yanıtım onu sinirlendirmiş gibiydi. "İnsan hayatına saygı duyuyor olmam o kadar mı inanılmaz?" diye tersledi. "Ben de onlardan *biriydim*."

Ninova

Laf sokmak için dudaklarımı aralamıştım ki, ne diyeceğimi unutuverdim. Şaşkınlıktan susarak ağzımı kapattım.

Raihn'in pas kızılı gözleri keyifle kısıldı. "Seni şaşırtmak insanı tatmin ediyor, prenses."

"Sen, dönüşmüşsün."

"Evet."

Dönüşmüş vampirler çok nadirdi, özellikle de Sivrinaj'da. Bu süreçten sağ çıkmayı başaran az sayıda kişi genelde yeni yaşamlarına pek iyi uyum sağlayamazdı. Ayrıca bölgelerini sahiplenmeleriyle ünlü olan Gece Hanesi vampirleri, yiyeceklerini kendi denklerine dönüştürmeye hiç niyetlenmezdi.

Raihn'in dönüşmüş olabileceği aklımın ucundan bile geçmemişti ama şimdi çok mantıklı geliyordu. Alışılmadık şekilde farklı ve kusursuz olmayan dış görünüşü, bir de vampirlere hiç benzemeyen espri anlayışı vardı. Ayrıca kanıtlayacak bir şeyi varmış gibi sürekli gösteriş yapıyordu. Farklı yüzlere bürünmeyi öğrenmek zorunda kalmış gibiydi.

O eğlenen tebessüm solarken yerini daha yaralı ve kederli bir ifade aldı. "Asırlar geçti, iğrençliği hiç azalmadı. Asla geçmiyor."

İyi, demek istiyordum.

Onlar gibi olduğumda bile, bana da hâlâ iğrenç gelmesini umuyordum. O parçamın beni asla terk etmesini istemiyordum. Yine de bir yılanın deri değiştirmesi gibi insanlığımdan kurtulmak söz konusuyken, bunun ödenmesi gereken ufak bir bedel olduğunu defalarca düşünmüştüm.

Şimdi olduğum noktada, bu düşünce midemi bulandırıyordu ama gerçek buydu.

Sessiz kaldım. Bu düşüncelerin hiçbirini asla dillendirmeyecektim.

Raihn nihayet, "Ne zamandır bunu yapıyorsun?" diye sordu.

"Bilmiyorum," diye yalan söyledim. "Birkaç yıl oldu."

Altı yıl, iki ay, on dört gün.

"Yüce Gecedoğan kurtarıcımızın bundan haberi yok herhalde."

Onu uyarırcasına dik dik baktım.

Sivri dişlerini bir anlığına gösterecek kadar güldü.

"Seninle müttefik olmamı istememin sebeplerinden biri de *bu* bakıştı. Yüz ifaden o kadar..." Dudaklarını birbirine bastırdı ve beni taklit etmeye hazırlanırmış gibi yüz hatları seğirdi, sonra akıllıca davranarak vazgeçti. "Boş ver."

Konuşmayı burada kesebilirdim ama kendimi kısaca, "Evet. Vincent'ın haberi yok," derken buldum.

Bunu neden söylemiştim? Ona bir şey mi kanıtlamak istemiştim? Vincent'm itaatkâr evcil hayvanından daha fazlası olduğumu mu göstermek istemiştim?

"Politik sorunlara neden olur," diye devam ettim. "Böylesi herkes için daha iyi."

Kesinlikle doğruydu. Vincent burada yaptığım şeyleri üstü kapalı olarak bile affedemezdi. Benim adıma Rishan bölgesine resmi bir eylemde de bulunamazdı. Ancak öldürülemeyecek kadar güçlü olduğumda, istediğim gibi hareket etmekte özgür olacaktım.

Hobilerimden haberi olduğu takdirde, Vincent'ın beni muhtemelen sonsuza kadar odama kilitleyeceğini eklememeyi tercih ettim.

"Doğrudur." Raihn ikna olmuş gibi görünmüyordu.

Meltem saçlarımızdan kurtulan gevşek tutamları havalandırdı; benim saçlarım kuzgun karası, onunkiler koyu kızıldı. Bu sıcakta rüzgâr iyi gelmişti. Çenemi kaldırıp ufku izlerken, yanaklarımdaki terin soğumasının tadını çıkardım. İnsan bölgesinin parçalanmaya yüz tutmuş zevksiz bloklardan ibaret yapıları, inişli çıkışlı kumullara kıyasla çok kıpırtısız ve keskin kalıyordu. Gecedoğan kalesiyse her şeyin küçücük görünmesine neden oluyordu. Buradan bakınca üç farklı dünya çarpışıyor gibiydi; avın, avcının ve tanrıların dünyası.

Raihn uzun bir sessizlikten sonra, "Yaptıkların takdire şayan, Oraya," dedi. "Arenada ve burada yaptığın şeyler."

Ninova

Şaşkınlıkla gözlerimi kırpıştırırken ne ona baktım ne de yanıt verdim. Söylediklerini düzeltmesini ya da etkisini azaltacak bir şey eklemesini bekliyordum ancak Raihn öyle bir şey yapmadı. Dümdüz bir iltifatta bulunmuştu.

Tuhaf hissettiriyordu.

"İmtihandan önceki tavrım için de özür dilerim," diye devam etti. "Ben... seninle hiç ilgisi olmayan şeyler düşünüyordum. Kötü bir gün geçiriyordum."

Bunları ona Mische'nin söylettiğini tahmin ediyordum ama beni iltifatından daha çok şaşırtmıştı.

Yine söylediklerinin arkasına bir *ama* ekleyerek kelimelerini hafifletmesini bekledim ancak öyle bir şey olmadı. Karşı koymayı bırakıp ona baktığımda, aramızda uzun süren bir sessizlik oluştu.

Nihayet, "Şimdi benim özür dilememi mi istiyorsun? Çünkü dilemeyeceğim," dedim.

Raihn güldü. Hafif bir kıkırtı ya da homurdanma değildi. Derinden, dolu dolu ve şaşırtıcı ölçüde gürültülü bir kahkaha atmıştı. Birinin böyle güldüğünü en son ne zaman duyduğumu bile bilmiyordum. Buna ben de dahildim. En son... Ilana'yı duymuştum.

"Yine o bakış," dedi başını iki yana sallayarak. "Hayır, özür dilemeni beklemiyordum. Dileseydin hayal kırıklığına uğrardım."

"Pişman değilim. Şimdi olsa seni yine pencereden fırlatırdım."

"Biliyorum, prenses. Biliyorum."

Yüzüne düşen saçlarını geriye iterken gülümsemesi hâlâ dudaklarındaydı ve ay ışığı yüz hatlarını aydınlatmıştı. Aniden inkâr edilemez bir gerçekle yüzleşerek aslında çok yakışıklı olduğunu fark ettim. Etrafım her zaman güzel insanlarla çevriliydi ve buna duyarsızlaşmanın ne kadar önemli olduğunu uzun zaman önce zor yoldan öğrenmiştim. Oysa şu anda, Raihn'in güzelliği

Ninova

sadece bir saniye için bile olsa bana sert bir darbe gibi çarpmıştı. O kadar beklenmedik ve şaşırtıcıydı ki nefesim kesildi. Kusursuz elmacıkkemikleri, kusursuz dudakları ve kusursuz parlak gözleri olan vampirler gibi bir zarafeti yoktu. Hayır, daha pürüzlü ve doğal bir güzelliği vardı. Daha canlıydı.

Eskiden *aşırı* gelen yüz hatları aniden inanılmayacak kadar büyüleyici ve etkileyici görünmeye başlamıştı çünkü zamanla kusurları yok eden vampir güzelliğinin aksine, yaşanmışlığın izlerini taşıyordu.

Bu gözlemlerimi aklımdan çıkararak çabucak bakışlarımı kaçırdım.

"Bir fikrim var," dedi. "Dairede çalışmayı boş ver. Burada antrenman yapalım."

Kaşlarımı çattım. "Burada mı?"

"Evet. Yaptığın şeye devam edelim. Sırf bu gece çalışmanı izleyerek tarzına dair on günde öğrenemediklerimi, iki saatte öğrendim."

Tüylerim diken diken oldu, içgüdülerim gözetlenmiş olmama isyan ediyordu. Ancak hiç istemesem de haklı olduğunu itiraf etmeliydim, birlikte çalışacaksak birbirimizi anlamamız gerekiyordu.

"Bir düşün," dedi. "Birlikte savaşmayı öğrenirken gerçekten *işe yarar* bir şey yapmış oluruz ve..." Dudaklarının köşeleri hafifçe kıvrıldı. "Sence de daha eğlenceli olmaz mı?"

Gizli sığınağını saklamak isteyen bir çocuk gibi, onun teklifini reddetmek istiyordum ama son iki imtihandan güçlükle sağ çıkmıştım. Üçüncüsünü atlatmam, Raihn'le beraber çalışabilme becerime bağlıydı.

Sonrasında onu öldürebilmem için nasıl biri olduğunu anlamam gerekiyordu.

Bakışlarım tekrar pencereye kaydı. Işıkların çoğu sönmüştü, yanan tek lambanın loş ışığı kızı belli belirsiz aydınlatıyordu. Küçük kız şimdi yatağına kıvrılmış uyuyordu.

Ninova

İnsan bölgesi bu gece vampirlerle doluydu. Projemi bir aylığına askıya almıştım ve emeğimin büyük kısmı etkisini yitirmişti. Ben burada olmadığım için geçen ay kaç insan ölmüştü? Bana yardım eden biri olursa kaç kişinin daha canını kurtarabilirdim?

"Pekâlâ," dedim. "Olur. Birlikte yapalım."

Raihn o kadar büyük bir kibirle kendinden oldukça memnun görünüyordu ki, az kalsın söylediklerimi geri alacaktım.

Gözlerinde meraklı bir ışıltıyla öne eğildi. "Benden dürüstçe bir şey söylememi istediğini hatırlıyor musun?"

Başımı salladım.

"Bana dürüstçe bir şey söyle, Oraya. Yarım Ay imtihanına üç haftamız kaldı. Gerçekten beraber çalışacak mıyız?"

Bana aslında ne sorduğunu anlıyordum. Onunla takım çalışması yapıp yapmayacağımı, birlikte çalışmamıza *izin* verip vermeyeceğimi soruyordu.

Benim güvenimi kazanacak ne yaptın ki? Ona böyle çıkışmıştım.

Güven hâlâ kıymetli ve tehlikeli bir şeydi. Şu anda Raihn'e sunduğum tam olarak güven sayılmazdı ancak...

Uyuyan kıza baktıktan sonra ona doğru doğru döndüm. Birbirimize ilk defa bu kadar yakın oturduğumuzu, aramızda bir kol mesafesi bile olmadığını fark ettim.

Fark ettiğim halde hareket etmedim.

"Evet," dedim. "Yapabileceğimizi düşünüyorum."

Ninova

YİRMİ İKİNCİ BÖLÜM

"*Oraya.*"

Vincent ismimi rahatlayıp iç çekerek söylemişti. Selam veriyormuş gibi değil, karşısında olduğum için Anne'ye *şükrediyormuş* gibiydi.

Bunu hiç beklemiyordum.

İsmimin üç hecesiyle öfkemin çoğu eriyip giderken ardında hassas bir sevgi ve vicdan azabının sızısını bıraktı.

Onu bir gün daha bekletmiştim. O küçük kıza olanları gördükten sonra onunla görüşmek için kendimi kolayca ikna edememiştim. Hatta bugün tepeyi tırmanırken bile iyi bir fikir olup olmadığını sorgulamıştım.

Hazır olduğumu düşünüyordum. İnsan bölgelerinde çalışmak içimdeki bir şeyi sakinleştirmişti. Küçük kızın ağlayan yüzünü aklımdan silmese de çektiği acının bir önemi varmış gibi hissettiriyordu.

Buna rağmen Vincent'la buluşacağımız yere doğru attığım her adımda daha güçsüz hissediyordum. Ondan dikkatle sakladığım her yanım yüzeyin hemen altında geziniyordu.

Bu yüzden Vincent bana öyle baktığında ve tüm öfkemin sönmesini sağladığında rahatlamıştım. Benim için endişelenmişti, beni seviyordu. Önemli olan tek şey buydu.

"Yaralı mısın?"

Vincent etrafımda dolaştı. Deri zırhım tüm bedenimi örterek yaralarımın izlerini gizlese de beni baştan aşağı süzdü.

"İyiyim."

"İyi görünmüyordun. Sen..." Duruşunu dikleştirdiğinde babalık kaygılarının yerini Gecedoğan Kralı'nın hiddeti aldı. "Aklından *ne geçiyordu?*" diye tısladı. "Az kalsın imtihanın boşa gidecekti. Canından olacaktın. Hem de ne için?"

Bakışı kalbimi tekrar donduracak kadar soğuktu.

Ne için?

O kelimeleri duyunca kendimi tekrar labirentte buldum, çocuğa bakarken yaşadığım dehşet verici aydınlanmayı hissediyordum. Yıllar içinde duygularımı dikkatle kontrol etmeyi öğrenmiştim. *Öfke, fiziksel tepkiler dizisidir.* Oysa bu sefer hissettiklerim bana sertçe ve hızla çarpmıştı.

"O imtihanda neden insanlar vardı?" diye sordum.

Vincent bana sakin konuşurken bile kelimelerimi çelik gibi keskinleştirmeyi öğretmişti. Şimdi bunu fark ettiğinde şaşkınlıkla gözlerini kırptı.

"İmtihanlar benim yetki alanımda değil."

"Bu doğru değil."

Şaşkınlığının yerini kızgınlık aldı. "Affedersin?"

"İmtihanları sen planlamıyor olabilirsin ama senin yetki alanındalar. O insanlar Gece Hanesi'nin vatandaşları. Onlar... korunmalılardı. Korunmaları gerekiyordu."

Kelimeleri ağzımda nasıl geveledeğimin kesinlikle farkındaydım. Aklımdayken güçlü, sonuna kadar doğruydu ancak yüksek sesle söyleyince zayıf ve çocuksu çıkmışlardı.

Vincent'ın bakışları iyice buz kesti. "Korunma mı? Onların hayatı Nyaxia'ya ait. Tıpkı benim ve senin hayatın gibi. Tanrıça'nın istediği buysa..."

"Çocuklar mı istiyor? Eğlenmek için *çocukları* mı istiyor? Nyaxia..."

Ninova

Lafımı bitirmedim, başımı çevirip yüzümü gölgelerin arasına gizledim. İşe yaramazdı, bir vampirden hiçbir şey saklayamazdım.

Vincent yumuşamıştı, sesindeki farkı duyabiliyordum. Bir babadan krala dönüştüğü gibi şimdi tekrar babam olmuştu.

"Aklından geçenleri söyle, küçük yılan," diye mırıldandı.

Ne istediğinin farkında değildi. Aklımdan geçenleri söylersem, öğreneceklerinden hoşlanmazdı. Dilimin ucuna gelen kelimeler ihanet gibi ağırdı. Sanki ondan çok farklı bir şey olduğumu, yeterince vampire benzemediğimi ifşa edecekti.

"İnsan hayatı bu kadar kıymetsiz olmamalı," dedim. "İnsanların yaşadıkları bölgelerde korunmasının bir sebebi var."

"Hepimizin hayatı değersiz, Oraya. İnsan, vampir, hatta tanrıların hayatı bile."

Bunu acıyormuş gibi söylemişti, sanki bu kadar bariz bir şeyi açıklaması gerektiğine şaşırmış gibiydi.

Söyledikleri doğruydu. Ölüm, Gece Hanesi'nin her yerindeydi. Ebeveynler çocuklarını öldürüyordu. Çocuklar ebeveynlerini öldürüyordu. Tutkuyla kendilerini kaybeden sevgililer gece birbirlerinin canını alıyordu. Tanrılarımızın öyküleri bile vahşet doluydu, düşük seviyeli tanrılar doğru düzgün sebepler olmaksızın sıklıkla katlediliyordu. Gecedoğan vampirleri, tıpkı kılıçları gibi çelikten dövülürdü. Sert, soğuk ve merhametsizdi.

Hayatımız böyleydi. Belki bunu kabul etmekte zorlanmamın sebebi, içimde yanlış bir şeyler olduğuna dair beliren işaretti. Kendimi o bıçağa dönüştürmekte zorlanıyordum. Belki de ne insan ne vampir olduğum içindi. O sınırda durmak, ne kadar keskin farklarımız olduğunu açıkça ortaya seriyordu.

"En azından vampirler bir amaç uğruna öldüler," dedim.

"Hepimiz bir amaç uğruna ölürüz. İster vampir ister insan."

Bu yanıtı kabul etmiyordum, söylediklerini hiçbir şekilde kabul edemezdim. Kejari'de ölürsem, en azından bu kendi seçimimle olacaktı. Peki ya o insanlar, onlar ne uğruna ölmüştü?

Ninova

Bir hiç uğruna. Kana susamış tanrıçamız ve kana susamış vatandaşlarımız eğlensin diye. Bu hayatı ben seçmiştim ama o çocuk seçmemişti.

Vincent, Gece Hanesi'nin hiç kimsenin yaşamına saygısı olmadığı konusunda haklıydı ama bazı yaşamların diğerlerinden daha kıymetli olduğu da ortadaydı.

Konuşmayı burada kesmek için kendimi zorlasam da bunu yapamadım. Kendime engel olamadan kelimeler dudaklarımdan dökülüverdi.

"O ben de olabilirdim. O kız. Onun yerinde olabilirdim. Bunu hiç düşündün mü?"

Vincent'ın yüz ifadesi karanlık bir hal aldı, tıpkı ayın kuvvetli sükûnetini örten fırtına bulutlarını andırıyordu. "Sen *asla* onun yerinde olmazdın, Oraya."

"Ben..."

İnsanım. Bu sözcüğü ona nadiren söylerdim. Asla yüksek sesle söylememiştim, sanki ikimizin de kabul etmek istemediği kirli bir anlamı varmış gibiydi.

Vincent zorla, "Onlar gibi değilsin," diye sözümü kesti. "O kız *asla* sen olmazdın."

Yanılıyordu. Bunu biliyordum, aynı zamanda söylememem gerektiğini de biliyordum.

Bana yaklaşırken bakışlarındaki gölgeler derinleşip daha vahşi bir hal aldı.

"Bu dünyayı değiştirmek mi istiyorsun, küçük yılan? Öyleyse kafesinin en tepesine tırman ki hiç kimse seni yakalayamasın. O parmaklıkları kırıp kendi silahın yap. Bundan keskini yoktur, çok iyi biliyorum çünkü aynısını ben de yaptım."

Kral Vincent'ı ve baba Vincent'ı görmeye alışkındım ancak bu yanını çok nadir görürdüm. Karşımdaki devrimci Vincent'tı. Bu krallığı baştan yarattığını unutmak bazen kolaydı, oysa değişimi delicesine istemenin nasıl bir şey olduğunu biliyordu.

"Gücün yoksa bu dünyada hiçbir şey başaramazsın," dedi. "Güç için de fedakârlık, dikkat ve acımasızlık gerekir."

Ninova

Bakışları arkamdaki gölgelere kaydığında, gücü ele geçirişini ve bunun ondan aldığı şeyleri düşünüp düşünmediğini merak ettim. Onun da fedakârlık yaptığını biliyordum ancak karşılığında Gece Hanesi'nin gördüğü en güçlü kral olmuştu. Bu krallığı istediği şeye dönüştürebilmişti.

Gücün yoksa bu dünyada hiçbir şey başaramazsın.

Gerçek buydu. Hem iyi hem de kötü açıdan doğruydu. Muhtemelen öfkemin işime yaradığı tek şey, beni harekete geçirmesiydi. Dikkatimin dağılmasına izin vermemeliydim.

Yutkunup başımı eğdim. "Biliyorum."

Güç. Bu kelime bana hâlâ yanıtlarını alamadığım soruları hatırlattı. Parmak uçlarımı birbirine sürttüğümde, kafa karıştırıcı ve kısa süreli büyü patlamamı anımsadım.

"Tuhaf bir şey oldu," dedim. "İmtihandan önce. Ben... çözemediğim bir şey yaptım."

Vincent'a büyüme ne olduğunu anlatsam da tabii ki Raihn'le tartışmamın detaylarını atladım. Vincent'ın o konuda beni daha çok eleştirmesine hiç gerek yoktu.

Kaskatı yüzüyle beni sessizce dinledi. Anlatmayı bitirdiğimde şaşkınlık ve endişe belirtisi görmek için onu izlesem de hiçbiri yoktu.

"Hiç mantıklı değil," dedim. "Daha önce böyle bir şey yapmayı asla başaramamıştım. Sen beni eğitirken bile."

Ne söyleyeceğini düşünüyormuş gibiydi, bu yüzden cevap vermeden önce birkaç saniyeliğine sessiz kaldı. "Yeteneklerin olduğunu hep biliyorduk."

Dudağının köşesi hafifçe kıvrılır gibi oldu. Hissettiği gururun ufacık bir belirtisiydi.

Biz mi? O biliyor *olabilirdi.* Bundan da biraz şüpheliydim ama böyle bir şey yapabileceğim aklımın ucundan bile geçmemişti.

"İyi de daha önce hiç yapamadım."

"Büyü tahmin edilemez bir kuvvettir, senin hayatın da son birkaç haftada çok değişti."

Ninova

İkna olmamış bir tavırla dümdüz ona baktım.

"Vampir olmadığım için Nyaxia'nın çocuklarından biri değilim. Onun sanatlarından gelen bir gücü nasıl kullanmış olabilirim?"

"Kanını Nyaxia'ya sundun, ona yaşamını sundun. Bu adağın görmezden gelinmedi. Ayrıca gelenekler aksini söylemesine rağmen farklı güçler kullanabilen çok kişi var."

Mische'yi ve alevlerini düşündüm. O da Atroxus'un gücünü kullanan bir vampirdi.

"Belki de bir yanın, bu güce her zamankinden çok ihtiyacın olduğunu biliyordur. Bu gücü öğren, kullan onu." Bana doğru eğilirken bakışları coşkuyla buz kesmişti. "Bunun dışında hiçbir şeyin önemi yok, Oraya. Hiçbir şeyin. Geçici sınırları aşıp geç. Kazandığında dünya avucunun içinde olacak. O zaman, hayal kurmak için vaktin olacak. Şimdiyse fethetme zamanı."

Bir kez daha Ay Sarayı'na tam vaktinde döndüm. Dairemize ulaştığımda güneş ufkun üstünde kendini gösteriyordu. Ben içeri girerken Mische odasına gitmek üzereydi ama Raihn yine pencerenin önündeydi, perdeleri ayırıp kolunu cama yaslamıştı.

Omzunun üstünden bir bakış atıp hafifçe sırıttı. "Hoş geldin."

"Nerede olduğumu sormayacak mısın?"

"Beni şaşırtmanın daha eğlenceli olduğunu fark ettim. Ayrıca zaten biliyorum. Yarına hazır mısın?"

Bu konuşmayı son kez yaptığımız anı ve devamında işlerin ne kadar kötüleştiğini düşündüm. Kısa bir anlığına, kafayı yiyip yemediğimi merak ettim.

Ancak kazanmam gereken bir Yarım Ay imtihanı vardı.

Şimdiyse fethetme zamanı. Vincent'ın sesi kulağıma fısıldadı.

"Evet," dedim. "Hazır olacağım."

Odama gitmeye yeltendim, sonra merakıma yenik düşerek arkamı döndüm.

Ninova

"Bunu neden yapıyorsun?" diye sordum.

"Hmm?"

"Canını acıtıyordur."

"Henüz o kadar kötü değil."

"İyi ama... neden? Neden yapıyorsun?"

Raihn uzunca bir süre sessiz kaldıktan sonra bana gülümsedi.

"Biraz dinlen," dedi. "Yapacak çok işimiz var."

Benim sırrımı gördüğü halde kendine zarar veren saçma sapan huylarını açıklamayı reddetmesi kesinlikle adil değildi. Bu ikiyüzlülüğü gözüne sokmamanın, düzgün bir müttefik olmaya giden ilk adımım olduğuna karar verdim.

Arkamı dönerken, "Yarın işime yaramayacak kadar yakma kendini," dedim. "Beni bunun iyi bir fikir olduğuna ikna etme konusunda pek işe yaramaz."

"Başka çaren varmış gibi konuşuyorsun."

Başımı iki yana sallayıp gözlerimi devirerek odama döndüm.

Mische'nin kapısının köşesinden bakarak bizi izlediğini gözden kaçırmamıştım. Üstelik ne sözlerimize kulak kabarttığını ne de sırıttığını gizlemeye uğraşıyordu.

Ninova

Dördüncü Kısım
Yarım Ay

PERDE ARASI

Küçük kız artık küçük bir kız değildi, artık genç bir kadındı. On altı yaşındaydı ve emsalsiz dünyasındaki yerini anladığını düşünüyordu. Ancak çocuklukla yetişkinlik arasındaki o puslu yıllarda tuhaf bir şey olmuştu. Arzuladığı şeyler değişmişti, farkına vardığı şeyler değişmişti.

Vampirler çok güzel varlıklardı.

Bu neredeyse tüm dünyada kabul görmüş bir gerçekti. Tenleri pürüzsüz ve yumuşak, yüz hatları göz alıcı ve çarpıcı, sesleriyse tatlı ve melodikti. Genelde ruhunuzda iz bırakan türden bir güzellikleri vardı. Gece yatakta uzanırken aklınıza gelir, o dudakların şeklini düşünmenize neden olurdu.

Genç kadın kendini bunlara karşı hissizleştirmeyi öğrenmişti. Etrafını saran varlıkların ölümcül canavarlar olduğu ona durmaksızın anlatılmıştı. Büyümeye başladığında vampirlerin canavarca olan değil, olmayan yönleriyle ne kadar tehlikeli olduklarını fark etmeye başlamıştı.

Açık konuşmak gerekirse, o zeki bir kızdı. Nasıl hayatta kalacağını biliyordu.

Ancak tüm canlıların arzuladığı bir şeyler vardı. Bu bir zayıflık mıydı?

Genç kadın bir gece bir vampir delikanlıyla tanıştı. Babasının

saay mensuplarıyla çok sık görüşmezdi ama bu oğlan da aykırı bir tip gibi görünüyordu. Gençti, kızdan yalnızca birkaç yaş büyüktü. Onun gördüğü en cezbedici yaratıktı. Yüzü sert açıların ve nazik kıvrımların kusursuz bir birleşimiydi, eskiden olduğu şeyi ima eden sıcacık renk tonlarına bürünmüştü.

Evet, dönüşmüş bir vampirdi.

Yalnız bir genç adamdı, o da yalnız bir genç kadındı. Aralarında bir şeyler doğmasının kaçınılmaz olmaması mümkün müydü?

Belki oğlan da büründüğü bedenin nasıl bir silah olduğunu anlamıyordu.

Belki öncesinde olduğu şeyi anımsattığı için kıza çekiliyordu.

Hatta belki de kızı sevdiğini düşünüyordu.

Genç kadın aşk konusuna fazla kafa yormamıştı. Masal prenseslerinin öyküleriyle büyümemiş, onu tehlikeli hayatından kurtaracak gerçek aşkın öpücüğünü düşlememişti. Oysa bu oğlanın dudaklarının anısı, onu her gece ziyaret ediyordu. Birini arzulamak aşksa, belki de âşık olmuştu.

Kadın daha çok gençti. Bazı açılardan sert, bazı açılardansa masum ve yumuşacıktı. Vampirlerin ışıltısının, bir tuzağın gümüş dişlerinin ışıltısıyla aynı olduğunu henüz tam olarak anlamamıştı. Vampirlerin güzelliği tatlı dokunuşlar vadediyor, onu çağırıyordu.

Küçük yılan ise gerçekten çok yalnızdı. O güzel, zarif parmakların arasına sürünürken pençelerini hiç fark etmemişti.

Ninova

YİRMİ ÜÇÜNCÜ BÖLÜM

Gerçekten *çok* şanslı olursak Raihn'le birbirimizi öldürmemeyi başarabileceğimizi düşünmüştüm ama beraber iyi çalışabileceğimizi hiç beklememiştim.

İnsan bölgesindeki ilk birkaç gecemiz kesinlikle mükemmel değildi. İkimizin de önemsediği ortak amacımızın yardımı olmasına rağmen birbirimizin ayağına dolanıyorduk. Raihn'in dağ gibi bedeni, hızlı hareket etmem gereken her anda önüme çıkıyordu. Darbeleri ise en yanlış anlarda hedefimizi gözden kaybetmeme neden oluyordu. Bir keresinde kanadı bana öyle sert çarpmıştı ki, sinek misali duvara yapışmıştım.

Ancak istemediğimiz kadar çok hedef vardı. Şehir merkezindeki vampirler benim yokluğumu fırsat bilerek insan bölgesini keyiflerince av bölgesine çevirmişlerdi. Biz de aramızdaki duvarı yavaş yavaş indirerek çalışmaya devam etmiştik.

Beşinci gece, kazara ya da bilinçli bir şekilde birbirimize çarpmadan bir antrenmanı tamamladığımızı fark etmiştim.

Altıncı gecede bütün gün birbirimizin ayağına bile basmadığımızı fark etmiştim.

Yedinci gece ise birbirimizle uyum içinde çalışmaya başlamış, akıcı ve etkili hareketlerle hedeflerimizden birini paramparça etmiştik. Sonrasında durup sanki bir mucizeye şahit olmuşuz

ve yüksek sesle söyleyerek uğursuzluk getirmek istemiyormuşuz gibi birbirimize kocaman açılmış gözlerle bakmıştık. Tabii bunun ardından gece boyunca yine birbirimizin ayağına dolanıp durmuştuk ama olduğu kadarıyla yetinecektim.

Sekizinci gece geri çekilip onu çalışırken izledim. Şimdiye kadar nasıl hareket ettiğini içten içe anlamaya başlamıştım ve bunu aklımda tutarak onu izleyince gözlemlerimin her biri net sonuçlara dönüşüyordu.

Raihn'le tanıştığımda iriyarı olmasına ve kuvvetine güvendiğini düşünmüştüm. Daha fazla yanılamazdım çünkü bunlar sadece dikkat dağıtmak için kullandığı şeylerdi. Sürekli büyü kullanıyordu. Gösterişli, vahşi davranışlarının ardına sakladığı büyüsünü her hareketinde ve darbesinde kullanıyordu. Onu yakından izlemeyen biri, rakibine sadece Gece Ateşi metalinden devasa kılıcıyla saldırıp kaba kuvvetle yendiğini düşünürdü. Bu da onu hafife almak olurdu.

Oysa Raihn bundan çok daha fazlasıydı. İndirdiği darbelerin karşısındakini mahvetmesinin sebebi iriliğini, hızını ve büyüsünü aynı anda kullanmasıydı. Saldırıları kaba değil, stratejikti. Ne zaman vuracağını ve nereye, ne kadar sert darbeler indireceğini biliyordu. Her hareketi hesaplıydı.

Kılıcını bir vampirin cesedinden sökmesini izlerken bunları fark ederek aydınlandım. Raihn omzunun üstünden bana bakıp tek kaşını kaldırdı.

"Ne oldu? Gördüklerin hoşuna mı gitti?"

"Bilerek mi yapıyorsun?"

"Bunu mu?" Cesedi işaret etti, ardından doğrularak kılıcını temizledi. Kumaşı boylu boyunca kılıcında gezdirirken çeliğin üzerinde parlak gölgeler titreşti. "Evet, öyle de denebilir."

"Gösteriş yapıyorsun. Savaş tarzın bir gösteriyi andırıyor. Olduğundan daha kolaymış gibi gösteriyorsun."

Muhtemelen şaşırdığı için bir an duraksadıktan sonra bana doğru döndü.

Ninova

"*Gerçekten* yakından izliyormuşsun. Onur duydum."

"Büyü kullandığını neden saklıyorsun?"

Kılıcını kınına sokarken yanıt vermekten kaçındı. "Şimdi ne yapıyoruz? Güney uca mı gidelim?"

"İnsanların senin yabani olduğunu düşünmesini mi istiyorsun?"

Adımını atarken donup kaldı ve kaşı seğirdi. Bu ifadenin anlamını artık biliyordum. *Oraya, istemsizce olsa da komik bir şey söyledi.* "Yabani mi?"

Kelime seçimimin neden komik olduğunu anlamamıştım. "Evet. Büyünü ziyafet salonunda kullandığında bile tamamen güç gösterisi yapıyordun, hareketlerinde hiç incelik yoktu."

"Sence incelikli miyim? Gururum okşandı. Eee, güneye mi gidiyoruz?"

"Bence bilerek öyle değilmiş gibi görünmeye çalışıyorsun."

"Güneye o zaman." Yürümeye başladı. "Belki büyümü seninle aynı sebepten saklıyorumdur."

Onun iki adımına yetişmek için üç adım atmam gerekiyordu. "Büyü kullandığımı bilmeyi hak etmediğin gibi neden sakladığımı bilmeyi de hak etmiyorsun."

"Neden sakladığını gayet iyi biliyorum."

Şaşkınlığımın yüzüme yansımasını engellemek için çabalamam gerekti.

Dudakları yavaşça kıvrıldı. "Sakladın çünkü büyü yapabildiğini bilmiyordun. Beni pencereden tamamen kazara fırlattın."

Anne yüzümü kahretsin ki, bu sefer kendime engel olamadan şok içinde ona bakakaldım.

"Öyle olma..."

"Birçok özelliğin var, prenses. Ama iyi bir oyuncu değilsin. Hadi gidelim artık. Ay ışığını boşa harcıyoruz."

Tanrıça onu lanetlesin, söylemek istediğim çok fazla şey vardı. *Bunu bildiğin halde niye bu kadar kafamı siktin?* Hatta dilimin ucuna ilk gelen buydu. Ancak çenemi kapatıp hançerlerimi çektim ve peşine düştüm.

Ninova

Ben onu ne kadar yakından incelemişsem, o da aynı şekilde beni gözlemlemişti. Bu konuda ne hissettiğimi hiç bilmiyordum.

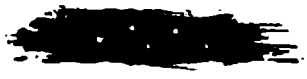

İncelenmek hoşuma gitmiyordu, anlaşılmaktansa nefret ediyordum ama faydaları olduğunu ben bile itiraf etmek zorundaydım. Çok geçmeden birbirimizi yıllardır tanıyormuşuz gibi çalışmaya başlamıştık.

Birbirimizin dövüş tarzını, uyumlu çalışmak için nerede boşluk bırakmamız gerektiğini öğrenmiştik. Günbatımında başlayıp yaklaşan şafağın ufku pembeye boyadığı zamana kadar hiç durmadan çalışmamız gerekmişti. Morluklar, kırıcı hakaretler ve ağrıyan kaslarla dolu zamanlar geçiriyorduk. Üstelik hâlâ katetmemiz gereken uzun bir yol vardı.

Ancak itiraf etmeyi hiç istemesem de Raihn ittifak kurmak için bana yaklaştığı ilk gece haklıydı. İyi bir takımdık.

İnsan bölgelerinden döndükten sonra her gün Mische'yle de vakit geçiriyor, büyü kullanma antrenmanı yapıyordum. O çalışmalar... bu kadar iyi geçmiyordu. Raihn'le en kötü günlerimizde bile epey ilerleme gösteriyorduk. Ancak büyüm istikrarsız ve tahmin edilemez bir şeydi. Bazen Mische'nin eğitimi sayesinde parmak uçlarıma azıcık gölge ya da Gece Ateşi çağırabiliyordum. Diğer gecelerde kıvılcımlar bile mümkün olmuyordu. Raihn'i camdan dışarı fırlatmak için kullandığım gücü çağırmanın yakınından bile geçemiyordum.

Bunu yatak odamda, Raihn'in göremeyeceği bir yerde yaptığımız için minnettardım. Yoksa utançtan kendime gelemezdim.

"Başlamadan yenilgiye uğruyorsun," dedi Mische. Büyümü zayıfça bile olsa çağırmayı beceremediğim upuzun bir gece geçiriyorduk. "Büyün huysuzluk ettiğini *biliyor*."

"Huysuzluk etmiyorum," diye homurdandım.

"Sen büyünden korkuyorsun, o da senden korkuyor," diye cıvıldadı. "Tek yapman gereken... onu *kabullenmek!* Yüreğini aç!"

Ninova

Sanki bu zafer kazandıran ve tamamen mantık çerçevesinde bir talimatmış gibi kollarını neşeyle iki yana açtı.

Ona dik dik bakarak iç çektim, ardından on beş kez daha başarısız olunca yorgun bir öfkeyle pes ettim.

İşin aslı, huysuzluğuma rağmen Mische'ye hayrandım. Büyümün işe yarayamayacak kadar dengesiz olması onun suçu değildi. Sabırlı ve azimli bir öğretmendi, büyüsü üstündeki kontrolü inanılmazdı. Alev ve ışığa sanki bedeninin birer uzvuymuş gibi, çaba göstermesine gerek kalmayacak kadar rahatça hükmediyordu. İnsanın aklını başından alıyordu.

Geleneksel olarak kendi alanında olmayan bir büyü gücünü çağırabildiği için kendi büyümü kullanmayı Mische'den öğrenebileceğimi düşünmüştüm. Ancak tek öğrendiğim, Mische'nin bir çeşit istisna olduğuydu çünkü hiç çabalaması gerekmiyormuş gibi görünüyordu.

Bir keresinde merakıma yenik düşerek, "Bunu yapmaya nasıl *başladın?* Ateşi kullanmayı nasıl öğrendin?" diye sormuştum.

"Ateş... benim içimdeydi."

"Tabii. Ama... nasıl oldu? İçinde olduğunu nasıl bildin? Onu nasıl buldun?"

Sanki nefes almaya nasıl başladığını anlatmasını istemişim gibi, kaşlarını çatarak bana boş boş baktı. "*Oradaydı* işte. Seninki de öyle."

"Hiç sanmıyorum."

"Hayır, öyle!" diye ısrar etti.

Kesinlikle değildi.

Vincent'ın da fazla yardımı dokunmuyor, Mische'nin tam tersi tavsiyeler veriyordu. Kasların kontrolü, vücut formu ve hepsinden daha çok *odaklanma, odaklanma, odaklanma* konusunda detaylı talimatlar sıralıyordu. Geçtiğimiz haftalarda onu sadece birkaç kez görmüştüm, zaman geçtikçe daha da az görüşür olmuştuk. Bazen buluşma yerimize gidemeyecek kadar meşgul oluyordum. Bazense gidip bir saat boyunca onu beklememe rağ-

men Vincent gelmiyordu. Her buluşmamızda dikkati daha dağınık oluyor ve daha mesafeli davranıyordu. Benim midemdeki düğüm ise gittikçe büyüyordu.

Aptal değildim. Bana açıklamak istemediği kötü bir şeyler olduğunun farkındaydım. Ne zaman kibarca ağzından laf almaya çalışsam tartışmaya yer bırakmayan bir ses tonuyla Kejari'ye odaklanmam gerektiğini söylüyordu. Ona karşı çıkmamam gerektiğini biliyordum.

Bu yüzden söylediğini yapıyordum, tamamen buna odaklanıp çalışıyordum.

Hazırlığımızın ikinci haftasında, Raihn'le insan bölgesine yaptığımız gece ziyaretinden vazgeçip apartmanda Mische'yle beraber çalışmaya karar verdik. Raihn'le bir ritim oturtmamız işin en zor kısmıydı ancak ittifakımızın temelini kurduktan sonra Mische'yi dahil etmek çok kolaydı. Hızlı ve esnekti, sözsüz ipuçlarına içgüdüsel olarak yanıt veriyordu. Birkaç sakar başlangıçtan sonra üçümüz dengeli bir takıma dönüşmüştük.

O gece antrenmanın yarısındayken Mische aniden durdu. Sırtını duvara yaslayıp ellerini birbirine bastırarak yere çöktü, gözleri kocaman açılmıştı.

Hareketimin ortasında donakaldım. "Sorun ne?" diye sordum panikle. "Canını mı yaktım?"

"Hayır, hayır." Başını iki yana sallarken yüzüne geniş bir gülümseme yayıldı. "Yalnızca... Tanrılar aşkına, şu halinize bir *bakın!* Bu inanılmaz!"

Raihn düz bir sesle, "Bağ kurmak için birlikte cinayet işlemek gibisi yoktur," dedi.

Mische, "Sizinle *gurur* duyuyorum," diye iç çekti. Şaka yapıp yapmadığını hâlâ anlamaya uğraşıyordum ki, Raihn gözlerini devirip çalışmaya dönmesini işaret etti. "Fazladan mola koparmaya çalışıyorsun. Hadi, Mische."

Keşfetmeyi başardığımız takım çalışmamızı her gece biraz daha geliştirdik. Her sabah tükenmiş bir halde kendimi yatağa

Ninova

atıyor, her gece kaslarım ağrıyarak ama hepsini baştan yapmaya hazır bir şekilde uyanıyordum.

On altıncı gece, uyku beni ele geçirmeden önceki birkaç saniyede aklımda bir düşünce belirmişti. *Bu gerçekten işe yarayabilir.*

Gerçekten başarabiliriz.

Belki de... hoşuma bile gidiyordu.

YİRMİ DÖRDÜNCÜ BÖLÜM

Raihn'le insan bölgesine gitmeyeli birkaç gün olmuştu. Bu yüzden Mische yeni bir büyü üstünde çalışmak için odasına kapandığında, durumu fırsat bilerek oraya döndük. Yokluğumuzda insan bölgesinin, oraya av alanı muamelesi yapan vampirlerle dolu olacağını düşünmüştüm. Ancak bunun yerine birkaç çocuğun peşine düşmüş iki sarhoş vampiri hallettik ve kendimizi boş sokaklarda amaçsızca dolaşırken bulduk.

Bir saat boyunca boş boş dolaşmamızın ardından, "Hmm," dedi Raihn. "Galiba ünümüz beklediğimizden çok yayılmış."

"Düşündüğümüzden daha korkunç bir ünümüz varmış," dedim. "İşimizi fazla iyi yapıyoruz."

Yanaklarım bir sırıtışla kasıldı. Durumdan öyle memnun kalmıştım ki, Raihn'in beni izlediğini fark etmem utanç verecek kadar uzun sürdü.

Gülümsemem kaybolunca Raihn kahkaha attı. "Aramıza tekrar hoş geldin."

"Ne?" diye tersledim.

"Kendinden çok memnun görünüyordun."

Omuz silktim.

Pekâlâ. Kendimden *gerçekten* memnundum.

"Batı mahallelerine gidebiliriz," diye önerdim.

Ninova

"Hmm." Ellerini paltosunun ceplerine sokarak etrafa bakındı, nerede olduğumuzu yeni fark etmiş gibiydi.

"Kabul ediyor musun yani?"

"Daha iyi bir fikrim var."

Yan sokağa dalıp beni yolun ortasında öylece bıraktı.

Arkasından, "Nereye gidiyorsun?" diye seslendim.

Omzunun üstünden bir bakış atıp gülümserken gözlerinin kenarları kırıştı. "Bir şeyler içeceğim. Geliyor musun?"

"Bir insan olarak neredeyse her gece bu bölgeye geldiğini, önüne çıkan zavallı vampirleri deşerek masum sivillerin gizemli kurtarıcısı olduğunu ama ömrünün yarısını burada geçirdiğin halde bu insanlarla *hiç* konuşmadığını mı söylüyorsun? Hiç bara gitmedin, kurtardıklarından birini gördüğünde kısacık bir selam vermedin mi? Hiç mi?"

Bu tam bir saçmalıkmış gibi konuştuğu için güceniyordum.

"Bunları yapmak için gelmemiştim." Ona dik dik baktım. Raihn benden çok daha uzun olduğu ve çok hızlı yürüdüğü, benim de ona ayak uydurmam için yarı koşmam gerektiğinden bakışlarımın etkisi biraz azalıyordu. "Bunları yapmak için *gelmedik*."

"Ah, sus, prenses. O kadar sıkı çalıştık ki, öldürecek kimse kalmadı."

"O zaman Ay Sarayı'na dönmemiz gerekiyor."

"Ay Sarayı'na dönmek istemiyorum. Buradaki en iğrenç, en boktan birayı içmek istiyorum. O köpüklü, ekşi ve sidiğe benzeyen birayı istiyorum. Bunu içeceğimiz yer de bir blok uzakta bile değil. İşte orada!" derken yüzü aydınlanmıştı. Bir köşeyi dönerken parmağını sokağın karşısına doğrultmuş, her an düşecek gibi duran çürük çarık bir tabelayı işaret ediyordu. Tabelada eskiden "Sandra's" yazıyor olabilirdi ama şimdi daha çok "Sa d r 's" gibi duruyordu.

"Bu mekân," diyen Raihn oraya doğru hızla ilerledi. "Neredeyse bir *asırdır* burada ve..."

"*Dur.*"

Kapıyı açmak üzereyken onu kolundan yakaladım. İstediğimden çok daha sert davranırken parmak uçlarımdan zayıf gölgeler saçılmış, tırnaklarım onun deri paltosuna gömülmüştü.

Kaşlarını çatarak durdu ve eklemleri bembeyaz kesilen elime baktı. Ardından bakışlarını yüzüme çevirdiğinde ifadesi değişip... yumuşadı.

"Sorun ne, Oraya?"

"Ben..."

Bu soruya nasıl cevap vereceğimi bilmiyordum. Onu bırakıp ellerimin titrediğini görmemesi için parmaklarımı önümde birleştirdim.

Sakin bir sesle konuştum. "Bu bina insanlarla dolu."

"Evet, öyle. Eee?"

Sen onları öldürmek için yaratılmışsın.

Kontrolünü yitirirsen seni tek başıma durdurup durduramayacağımı bilmiyorum.

"Sırf sen bok gibi bir bira içmek istediğin için onları tehlikeye atmayacağım," dedim buz gibi bir sesle.

Raihn kısa bir kahkaha patlattı. "Kan değil, bira istiyorum. Ayrıca son bir buçuk haftayı seninle birlikte katliam yapan vampirleri öldürerek geçirdikten sonra neden aynısını yapayım?"

Aşırı derecede umursamazdı. "O kadar basit değil."

"Niyeymiş?"

"Çünkü *senin* gibi birini, insanlarla dolu bir odaya koyduğumuzda olay senin *seçimin* olmayabilir," diye tersledim. "Kana susamışlığın nasıl bir şey olduğunu iyi biliyorum, Raihn."

Yüzünden bir an çözemediğim bir ifade geçti. *Neredeyse* şefkati andırıyordu, ardından yerini çabucak eğlence aldı.

"Kendime hâkim olup olamayacağımdan mı endişeleniyorsun? Çok tatlısın." Kelimelerini yanağımda hissedeceğim kadar öne eğildiğinde, neden hareket etmediğimi bile bilmiyordum.

"Kendime *gayet* hâkim olabiliyorum, Oraya," diye mırıldandı. "Benim için endişelenme."

Ninova

Ensemdeki tüyler diken diken oldu.

Ancak tenime yayılan şey, çok iyi tanıdığım korkudan kaynaklanan bir ürperti değildi. O tür fiziksel tepkiyi nasıl kontrol edeceğimi biliyordum. Oysa bu... bu beni ürkütmüştü. İçgüdülerim geri çekilmeyi değil, iyice yaklaşmayı arzuluyordu. Donakalmıştım. Bedenim buna nasıl tepki vereceğini bilmiyordu. Korkuya hazırlanırken tamamen farklı ve çok daha tehlikeli bir hisle karşılaşmıştı.

Uzun bir an geçti, belki de yalnızca birkaç saniyeydi. Bir adım geri çekilerek ona dik dik baktım.

"Bunun önemi yok. Ayrıca ya ne olduğunu anlarlarsa?"

"Onları büyüleyecek şekilde sırıtmadığım sürece anlamazlar."

"Hayır," diye tısladım. "Aptalca bir fikir."

Kaşlarının arasındaki kırışıklık derinleşti, ardından bana kurnaz bir gülümsemeyle bakarken kayboldu.

"*Ah*. Şimdi anlaşıldı."

Gözlerimi kırpıştırarak ona baktım, söyleyeceği şeye çoktan gücenmiştim.

Gülümsemesi genişleyip bir sırıtışa dönüştü. "Korkuyorsun. Bir avuç insandan *korkuyorsun*."

"Hayır, korkmuyorum." Raihn'in şüphelerini onaylayacak kadar yüksek sesle ve hızla yanıtlamıştım.

Korkmuyordum. Doğru sözcük bu değildi. Sadece... bunu yapmak yanlış geliyordu. Ben buraya, onların arasına değil de dış dünyaya aittim. Damarlarımda insan kanı akıyor olabilirdi ancak o yanımı uzun zaman önce terk etmiştim. Raihn insanların arasında onlardan biriymiş gibi görünmek konusunda rahattı ama kahretsin ki *ben* bunu yapabileceğimden emin değildim.

"Neden bu kadar gerginsin ki?" dedi. "Sikeyim, sen de insansın."

Homurdandım. "*Tam olarak* değil."

Yüzünü ekşitti. "Ix'in memeleri adına. Az önce suratını görebilseydin keşke. İnsanlığınla böyle gurur duyman ne güzel."

Ninova

Onu durdurmama fırsat vermeden barın kapısını açıp beni içeri sürükledi.

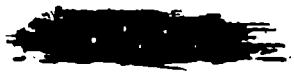

Bar bodrum katındaydı ve kapıyı açar açmaz karşımıza çıkan köhne merdivenler bizi kalabalığın bulunduğu loş alana indirmişti. Birbiriyle uyumsuz ahşap masaların etrafındaki uyumsuz taburelerde oturan insanlar, birbirlerine doğru eğilmiş halde kart oyunlarının ya da bal likörü kupalarının üstünden sohbet ediyorlardı. Duvarlar taş ve kerpiçtendi, yukarıdaki küçük pencerelerden sokak görünüyordu. Duvarlardaki lambalar bütün odayı sıcak, turuncu bir ışığa boyamıştı. Barın tam ortasına yerleştirilmiş kare tezgâhın arkasındaki barmen, onu bekleyen müşterilere içki dolduruyor ve yemek tabaklarını gönderiyordu. Havada bira, ter ve ekmek kokularının eşsiz bir karışımı vardı.

İçerisi karanlık ve kalabalıktı. Raihn'le beraber sokaklarda nöbet tutmaya başlamamızın ardından işlerin açılıp açılmadığını merak ettim çünkü gölgelerde böyle tehlikeler gizlenirken bu kadar insanın karanlıktan sonra dışarıda dolaşmaktan rahatsız olmamasını aklım almıyordu. Belki de artık umurlarında değildi. Bu insanlar korkuyormuş gibi görünmüyordu.

Daha önce gittiğim her yerden çok... gerçekten çok *farklıydı.* Şehir merkezindeki vampir barlarında biraz zaman geçirmiştim, aptalca bir ergenlik merakıyla kısa süreliğine uğramıştım. Nahoş ve pis mekânlar olsa da oradaki herkes, ahlaksızlığın yuvasındayken bile kendine daha hâkimdi. Vampirler, tüm duyguların ve içgüdülerin yüzeye ulaşması uzun zaman alırmış gibi davranırlardı. Ancak insanlar... İnsanların her şeyi apaçıktı. Gürültücü, canlılardı ve pişmanlık duymadan yaşıyorlardı.

Bu bana tuhaf ve kafa karıştırıcı geliyordu. Kendimi daha sönük göstermek için ömrüm boyunca çabalamamın sebebi insanlığımdı. Oysa buradakiler, insanlıklarının daha parlak yanmasını sağlıyordu.

Ninova

O kadar yabancı bir histi ki, eşikten içeri adımımızı attığımız anda herkesin dönüp bize bakacağından emindim.

Böyle bir şey olmadı.

Raihn'e bir bakış atıp elimi hançerimin kabzasına yerleştirerek kana susamışlığa kapılıp kapılmayacağına dair bir belirti aradım. Bu kadar dar bir mekâna tıkışmış bunca terli insan varken, kanın kokusu dayanılmaz olmalıydı ama Raihn'in burnu bile seğirmiyordu.

İnsan gibi davranabileceğini söylediğinde ona şüpheyle yaklaşmıştım. Vampirlerle insanları ayıran yalnızca dişler ve kanatlar değildi, tavırları tamamen farklıydı. Vampirler avcı gibi hareket ederdi, sessiz bir zarafetleri ve hesapçı bir incelikleri olurdu. Raihn bir vampir olarak sıra dışı olsa bile, bu özellikleri fazlasıyla taşıyordu.

Sonra bir anda... taşımaz hale geldi.

Raihn bara girdiğimiz anda... değişmişti. Duruşu değişmişti, artık daha rahat ve hafifçe kamburdu. Yürüyüşü değişmişti, artık daha sarsak adımlar atıyordu. Yüzündeki ifade değişmişti, avcının sükûnetinin yerini gevşek bir tasasızlık alıyordu. Her zerresi biraz daha doğal, biraz daha gösterişsiz görünüyordu.

Böylece bir anda insana dönüşmüştü. Çok uzun boylu bir insandı. Kimsenin bulaşmak istemeyeceği biriydi ama *insandı*.

Çenesiyle barın arkasını işaret etti, beni kolumdan tutup köşedeki boş bir oturma alanına götürdü. Ardından bize buradaki en boktan birayı alacağını söyleyip ben tek kelime edemeden kayboldu.

Raihn kalabalığın içinde dolaşırken onu hayranlıkla izledim. Her hareketi mükemmeldi. İnsanları yolundan çekmek için omuzlarına nazikçe dokundu, barmene başıyla hafifçe selam verdi ve elinde iki birayla salınarak masaya geldi. Muhteşemdi.

Çamur rengi köpüklü bir sıvıyla dolu kocaman, kırık kenarlı bardağı önüme koydu. Sonra kendi bardağını alıp yanıma oturdu. Oturma alanı yarım daire şeklindeydi, ortasında ayakları sal-

lanan bir masa vardı. Raihn oturduğumuz bankın dörtte üçünü kaplıyordu. Duvara yaslanıp iyice yayıldı ve başını arkaya atarak içkisinden büyük yudumlar almaya başladı.

Şefkatle, "Gerçekten iğrenç," dedi bardağını masaya indirerek. "İşte bu mükemmel."

"Etkileyici," dedim.

"Teşekkürler. İğrenç alkol içme konusunda çok antrenman yaptım."

"O değil." Onu şöyle bir baştan ayağa işaret ettim. "*Bu*."

Kaşı seğirdi. "Fiziğim konusunda da çok antrenman yaptım. Fark edeceğini düşünmemiştim."

Homurdanarak ona yanaştım. "Çok iyi bir oyuncusun demek istiyorum. Çok..."

"İnsan gibi miyim?"

"Evet."

Omuz silkip bir yudum daha aldı.

"Mantıklı."

Gözlerimi kısıp ona baktım. "Belki de başta sana güvenmemekte haklıydım. O kadar çok versiyonun var ki."

"O versiyonların hepsi benim." Şimdi beni didik didik inceleyen *o* bakışı atma sırası ona geçmişti. "Bu arada, aslanlarla dolu bir kafese tıkılmış gibi görünüyorsun. Elin şu anda hançerinde mi senin?"

Parmaklarımı kalçama yaslanan kabzadan hızlıca çekip ellerimi masaya koydum. "Hayır, değil."

"Güvendesin, Oraya. Rahatla."

Beni başından savıyormuş gibi görünse bile sesi beklenmedik ölçüde nazikti.

Güvendesin. Bunun bana en son ne zaman söylendiğini hatırlayamıyordum. Sonuçta bu asla doğru değildi. Asıl tuhaflık şuydu ki, içerideki insanlar her gün etrafımı saran avcılardan çok daha az tehlikeli olduğu halde burada hiç olmadığım kadar savunmasız hissediyordum.

Ninova

Odanın diğer ucuna baktım. "Böyle yerlere sık gelir miydin? Eskiden, yani sen..."

"İnsanken mi? Evet, sık gelirdim." Bakışları etrafta dolaştı. "Gerçi o zaman çok farklılardı. Üstünden uzun zaman geçti."

"Ne kadar?"

Duraksadı. "Birkaç yüzyıl."

Rahat bir tavırla söylemesine rağmen o duraksamayı iyi biliyordum. Raihn bana insan bölgesine ne zamandır geldiğimi sorduğunda, ben de aynı şekilde duraksamıştım. Raihn dönüşmesinin üzerinden kaç yıl, gün ve dakika geçtiğini tam olarak biliyordu.

"Ama böyle yerlere hâlâ arada bir geliyorum. Bazen vampirler beni yoruyor."

"Özlüyor musun? İnsan olmayı?"

Soru ancak dudaklarımdan döküldükten sonra ne kadar samimi ve özel olduğunu fark ettim. Yanıt vermeyeceğini düşünmüştüm çünkü Raihn sessizdi, müşterilerin gülüşüp içki içmesini izliyordu.

Nihayet, "Güneşi özlüyorum," diye cevap verdi.

Yüzündeki ifade bir an için şafak vakti onu dairede bulduğum zamankiyle aynı oldu. Pencereden dışarı baktığı sırada, güneş onun tenini yerken tıpkı böyle görünüyordu.

Nedenini bile bilmediğim halde, sanki bir yarayı deşmişim gibi hissettiren o rahatsız sorudan bir anda uzaklaşmak istedim. Biramdan bir yudum aldım. Ağzıma dolan acı tatla yüzümü ekşitince Raihn güldü.

"Bu *i*ğrenç."

"İğrenç ve harika."

"Sadece iğrenç."

"Damak tadın yok, prenses."

Kendime engel olamadan güldüm. Haklı olabilirdi çünkü bir yudum daha almıştım.

"Mische de muhtemelen eskiden insandı," dedim.

Raihn'in dudağının köşesinde sıcacık bir tebessüm belirdi. "Çok belli ediyor, değil mi?"

"Onun gibi bir vampirle hiç tanışmadım."

"Ben de."

"Onu dönüştüren sen..."

Yüzündeki sıcaklık kaybolurken, "Hayır," dedi. O kadar keskin bir tonla söylemişti ki, sorumla birlikte bu konuda konuşulabilecek her şeyi kestirip atmıştı. Hemen sonra içkisinden uzun bir yudum aldı.

Onu belli etmek istemediğim kadar yakından izledim.

Raihn beni merak ettiği için benimle ittifak kurmak istediğini söylemişti. Bunu itiraf etmekten nefret etmeme rağmen, ben de onu merak ediyordum. Tek sebebi kafamı karıştırması olsa bile, bir başkasını yakından tanımak isteyeli çok uzun zaman olmuştu.

Çoktan bitmiş sayılabilecek içkisini masaya bıraktı ve sessizce oturup müşterileri izledik.

Nihayet, "Neden Kejari'ye katıldın?" diye sordum.

Bu çok bariz bir soru olsa da birbirimize hiç sormamıştık. Sanki Ay Sarayı'na girdiğimiz anda bizi buraya getiren dış dünya ve oradaki koşullar aniden kaybolmuştu.

"Bana bel bağlayan çok kişi var, kenar mahallelerde yaşayan dönüşmüş bir Rishan'ın da fazla seçeneği olmuyor." Başını iki yana salladı. "Ölüm döşeğindeki kimseye söz verme, Oraya. Başına bela olur."

Kenar mahallelerde yaşayan dönüşmüş bir Rishan. Gece Hanesi'ndeki insanların çektikleri ıstıraba bu kadar odaklanınca vampirlerin de aynı şeyi yaşadığını unutmak kolaydı. Birçoğunun Kejari'ye girme sebebinin şöhret olduğunu düşünmüştüm ancak belki de hepimizi buna sürükleyen şey çaresizlikti.

"Ailen mi?" diye sordum.

"Öyle denebilir. Diğer tüm seçenekleri de tükettim. Bu sıktığımin barbarlık gösterisine katılmak, acınası sonsuz hayatımda yapmak istediğim şeyler listesinin üst sıralarında değildi." Dudakları alaycı bir tebessümle kıvrıldı. "Mische beni zorlamasa burada olmazdım."

Ninova

Kaşlarımı kaldırdım.

Raihn hafifçe gülüp içkisinden bir yudum aldı. "Suratını bir görsen. Ne demiştin bana, *yabani* mi? Mische'yi dönüştüren ve onu birkaç yüzyıl boyunca Obitraes'in dört bir yanına sürükledikten sonra Kejari turnuvasına katılmak için zavallı, masum ve tatlı bir kızı dünyanın diğer ucuna getiren yabani bir vampir olduğumu düşündün, değil mi?"

Tereddüt etmeden, "Evet," dedim. "Kesinlikle."

"Kahrolası kız." Başını iki yana salladı. "Hayır, hepsi onun fikriydi. Asla tek başına katılmasına izin vermeyeceğimi çok iyi biliyordu."

Bu bilgiyi, tanıdığım Mische'yle bağdaştırmakta zorlanıyordum. Dairenin dört bir yanına çiçekler koyan ve biri gaz çıkarma sesini taklit edince bile deli gibi kıkırdayan kızı, Raihn'i sürükleyerek Kejari'ye getirirken hayal etmeye çalıştım.

Geçtiğimiz haftalar boyunca ikisinin neden burada olduğunu çok kez merak etmiştim. Birbirlerini çok sevdikleri, arkadaşlıklarına asla zarar vermek istemeyecekleri belliydi. Ancak çıkarları birbirine uyduğu sürece yakın dostların Kejari'ye beraber girdiği oluyordu. Zafere ulaşmak için iki ihtimal, bir ihtimalden iyiydi.

"O zaman... *Mische* neden burada?" diye sordum.

"Çünkü manipülatif tipin teki," diye homurdandı. Daha çok kendi kendine konuşur gibiydi.

"Manipülatif mi?"

"Evet. Beni sarhoş edip mahremiyetimi kurcalayan sorular sormaya uğraşan birini andırıyor bana." İçkisinden bir yudum alıp bana temkinli bir bakış attı. Kupasını masaya bıraktı, sessizlikle geçen her saniye benim daha da şaşırmama neden oluyordu.

"Şimdi benden, *senin* neden bunu yaptığını sormamı bekliyorsun," dedi.

"Biraz," diye itiraf ettim.

Kejari'de bir insan... Kim olsa merak ederdi.

"Sormayacağım. Sebebini zaten biliyorum."

Ninova

Kaşlarımı kaldırdım. "Öyle mi?"

"İtiraf edeyim, başta merak ettim. 'Bir insan neden kendini avcıların arasına atıp büyük ihtimalle öleceği bir duruma sokar?' diye düşünüyordum." Hafifçe sırıttı. "Aslında *'Vincent* neden onu böyle bir duruma sokar?' desem daha doğru olurdu. Sakin ol, yılan." Ona dik dik baktığımda ellerini kaldırdı. "Biliyorum ama merak ettiğim çok şey vardı. Mesela neden buradasın? Yetişkinsin. Açıkça görülüyor ki, Vincent seni bir yerlere kilitlemiyor. Kemik Deniz'ini geçip İnsan Uluslarına gidebilir, gerçek bir hayat yaşayabilirsin. Neden bunun yerine Gece Hanesi'nde kalasın?"

Gerçek bir hayat, dedi sanki hayatım gerçek değilmiş gibi.

İşin aslı... Gece Hanesi'ni ve Vincent'ı terk etme seçeneğim olduğu aklıma bile gelmemişti. Yalnızca bir keresinde, on yedi yaşındayken düşünmüştüm. Bu fikri Ilana sunmuştu, o olaydan kısa süre sonraydı... O günler keder ve acıyla geçen bulanık zamanlardan ibaretti. Ancak Ilana'nın o gün nasıl göründüğünü çok net hatırlayabiliyordum. Alışılmadık şekilde ciddiydi ve fazlasıyla endişeliydi. Sert elleriyle yüzümü tutup doğruca gözlerimin içine bakmıştı. "Böyle yaşamak zorunda değilsin, aşkım," demişti. "Ben bu kararı kendim verdim ama sen vermedin. Başka bir dünyada, başka bir hayat seçebilirsin. Sıradan bir insan olabilirsin."

Ona boş boş bakıp başımı çevirmiştim.

Bu fikri aklım almamıştı. Gece Hanesi dışında nerede yaşayabilirdim ki?

Raihn'e, "Gitmek istemiyorum," dedim.

"Buradaki tavrını izledikten sonra bunu görebiliyorum. Kendini insan olarak görmüyorsun, değil mi? Niye gidip onlarla yaşayasın?"

Bu ses tonu canımı sıkmıştı. "*Burada* çözülmesi gereken sorunlar varken kaçıp gitmeyeceğim. Burası benim evim. Benden nefret eden bir ev olabilir ama yine de evim."

Ninova

Bu krallık benim bir parçamdı. O beni istesin ya da istemesin, ben de krallığın bir parçasıydım. Kan bağı olsun ya da olmasın, buranın kralının kızıydım. Ebeveynlerimin kemikleri bu ülkede gömülüydü. Gece Hanesi tenimi ya da kalbimi ne kadar incitirse incitsin, burada kalacaktım. Burada yaşayan ve bundan başka seçeneği olmayan diğer insanlar gibi.

Ait olduğum yer burasıydı. Dünyanın diğer ucundaki yabancı bir insan ülkesi değildi.

Raihn yüzünde düşünceli bir ifadeyle beni inceledi. Bu bakışı ilk kez görmüyordum ama her seferinde huzursuz oluyordum. Sanki o birkaç nadir ve sessiz an boyunca maskesini çıkarıyor, etrafındaki dünyayı ne kadar analiz ettiğini ortaya seriyordu. Bunu da genelde şiddetin ve gösterişçiliğinin ardına saklıyordu.

O analizin konusu olmak hiç hoşuma gitmiyordu.

"Güçlüsün, prenses," dedi. "Hakkını vermem gerekiyor." Sonra masanın diğer ucuna uzandı. Onun iriliğine kıyasla masa öyle küçüktü ki en ufak hareketinde bile tam gözümün önüne geliyordu.

"Sana dair hiç anlamadığım bir şey daha var. Vincent."

Çoktan savunmaya geçmiş halde geri çekildim, onun adından bahsedilince bile tüm kaslarım gerilmişti.

"Sen bir insan kızsın," diye devam etti Raihn. "Sert, acımasız bir piç olduğu gayet iyi bilinen Gecedoğan Kralı... bir şefkat anı yaşarken seni yanına almaya mı karar veriyor? Peki ama neden?"

Kaşlarını çatmış bir şekilde bu soruya yanıt arıyormuş gibi yüzümü inceledi. Sanki yanıtın ne olabileceğini düşünerek benim adıma endişeleniyordu. O ifadesinde bir şey yakaladım, tuhaf şekilde tanıdık bir hissi belli belirsiz gördüm ama saniyeler içinde kayboldu.

"Elbette," diyerek devam etti. "Bazı vampirler insanlarla seks yapmayı sever ama..."

Tiksinen bir sesle araya girerek, "Vincent benim *babam*," dedim.

"Evet. Seni beceriyor olsaydı, bunun mantıklı bir yanı olurdu. Ancak herkesin dediğine göre ki buna sen de dahilsin, öyle bir şey yok. Bu yüzden..."

Söylediklerine bu kadar alınmış olmasam, biraz komik gelebilirdi. Raihn ve Mische'nin ilişkisi için ne düşündüysem, o da aynı şeyleri Vincent'la benim aramdakiler için düşünmüştü.

"Mische'yle kan bağınız olmasa da o senin ailen. Bunu anlaman bu kadar zor olmamalı."

"*Ben* anlıyorum. Pek yüce ve güçlü olan ilahi kralımızın anladığını düşünmemiştim."

"Zaten onu çok iyi tanıyorsun ya," diye homurdandım. "Tabii ki hakkında iyi düşünmezsin. Sen bir Rishan'sın. Vincent senin halkını tahtından etti."

"O tahtı almak için öldürdüğü iki düzine akrabası da Vincent'ın ailesine bağlılığı konusunda epey bir şey hissediyordur kesin."

O gücü elde etmek için tüm vampir krallar birilerini öldürmek zorunda kalmamış gibi konuşuyordu. Hoş olmadığı doğruydu ama gerçek buydu.

"Bahsettiğin 'sorumlulukları' yerine getirmek için *sen* kaç kişiyi öldüreceksin acaba?" Alaycı bir ifadeyle sırıtıp kendimi işaret ettim. "Buna rağmen yolunu kaybetmiş bir insanı yanma aldın, değil mi?"

Birasının kalanını bitirdi.

"Sen yolunu kaybetmenin yanından bile geçmiyorsun, Oraya. Ne yapacağından emin olamadığın zamanlarda bile, bence nereye doğru ilerlediğini gayet iyi biliyorsun."

Bunun tam olarak ne anlama geldiğini ona sormak üzereydim ki...

Yer ani bir darbeyle sallandı, kalabalığın nefesi kesilirken dünyayı titretecek kadar gürültülü bir patlamanın sesi yankılandı.

Ninova

YİRMİ BEŞİNCİ BÖLÜM

Bedenim tepeden tırnağa titredi. Ses uzaktan gelmesine rağmen oda bir anda sessizliğe gömülmüştü. Zemin bir kere şiddetle sarsılsa da o kadar hızlı olup bitmişti ki, o anda tabaklarla bardaklar yere düşmese hayal görüp görmediğimden emin olamazdım.

Belki insanların kaygısız olduğu konusunda yanılıyordum çünkü hemen ayılmışlardı, bastırdıkları korkuları onları hiç terk etmemiş gibi hızla yüzeye çıkmıştı.

Raihn'le birlikte hızla ayaklanıp dışarı koştuk. Sokağa fırladığımızda olduğum yerde kalktım.

Nefes nefese, "Siktir," dedim.

Uzaktaki Ay Sarayı'ndan parlak, gümüş renkli bir duman yükseliyor, gece göğüne süzülerek ayın üstünü örtüyordu. Beyaz dumanlar sarayın silüetini neredeyse tamamen saklamıştı ama bir rüzgâr sisi dağıtınca kulelerden birinin yerinde olmadığını gördük. Kule... öylece yok olmuştu. Binanın zemininden yukarı doğru uzanan parlak çatlaklar şimşeği andırıyordu ve şehrin diğer ucundan bile görülebiliyordu. Kalenin temelinin etrafı ışık patlamalarıyla çevriliydi.

Midem kasıldı.

Mische.

Mische, Ay Sarayı'ndaydı.

Raihn'e döndüğümde renginin solduğunu gördüm. Maskelerini ve gösterilerini bir kenara bırakmış, geriye yalnızca saf dehşet kalmıştı.

"Onu bulacağız," dedim. "İyi olacak. Onu bulacağız."

Düşünmeden ona dokunarak parmaklarımı ön kolundaki kaslara geçirdim. Korkusunu yüzünden silmek için gözle görünür bir savaş vermesine rağmen, "Uçacağım," derken sesi hafifçe titremişti.

"Ben de seninle geliyorum."

"Ayağıma dolanırsın."

"Bunun doğru olmadığını gayet iyi biliyorsun. Orada ne bulacağını da bilmiyorsun, Raihn."

İrkildi çünkü haklı olduğumu biliyordu. "Tamam, o zaman birlikte uçuyoruz."

Raihn bana yaklaşıp hiç ağırlığım yokmuş gibi beni kucağına alana kadar ne demek istediğini tam olarak anlayamamıştım. Tepki verecek vaktim bile olmamıştı.

"Sıkı tutun," diyen boğuk sesi kulağıma çok yakın olduğu için tüylerim ürperdi. "Düşersen seni almak için dönmem."

Bedenim kaskatıydı, bana bu kadar yakın olması donup kalmama neden olmuştu. Vücuduyla beni sarıp kollarıyla göğsüne bastırmıştı ve sımsıkı tutuyordu. Bir insana göre daha yavaş atan kalp atışlarını hissedebileceğim, sıcaklığıyla beni her yönden saracağı kadar yakındım.

Kalbim çılgınca bir ritimle deli gibi atmaya başladı, içgüdülerim çığlıklar atıyordu.

Göz ucuyla Raihn'in bana bir bakış attığını gördüm. Kalp atışlarımın hızlandığını mı fark etmişti?

Yüz ifadesi yumuşayıp kulağıma, "Güvendesin, Oraya," diye mırıldandı. "Sıkı tutun yeter."

Güvendesin, dedim kendime.

Bunun için vaktimiz yoktu. *Mische'nin* buna vakti yoktu. Bu yüzden kendimi tamamen onun insafına bırakmak için on yıllık eğitimimi bir kenara koymaya çalışarak kollarımı sıkıca boynuna sardım.

Ninova

Raihn bunu biliyormuş ve korkumu sezebiliyormuş gibi başparmağıyla sırtımda nazikçe bir daire çizdi. Konuşmadan bana güven veriyordu.

O dokunuş ürpermeme neden oldu. Ürkmüştüm çünkü beni rahatlatıyordu. Bir dokunuşu tekrar rahatlatıcı bulabileceğim aklıma bile gelmezdi.

"Hazır mısın?" dedi.

Omzuna doğru başımı sallayarak kendimi hazırladım.

Etrafımızı bir *uğultu* sardı. Raihn'in omzunun üstünden baktığım anda siyah duvarlar bizi çevreledi. Mürekkep karası parlak tüyleri yakından çok daha muhteşemdi. Gece göğü gibi mor, mavi ve kırmızının tonlarıyla doluydu.

Altımızdaki zemin kaybolurken midem kasıldı. Saçlarım arkaya uçuşurken sıcak rüzgâr yanaklarıma çarptı. O kadar şiddetli esiyordu ki, yükselirken yüzümü tekrar Raihn'in omzuna gömmek zorunda kaldım.

Yanan saraya doğru süzüldük, Raihn hızla uçuyordu. Yükselişin ardından dengeye ulaştığımızda başımı çevirip etrafa baktım. Aşağı bakmak hataydı, Sivrinaj'daki binaların tahta oyuncak bloklardan büyük olmadığını görünce midem bulandı ama yukarısı... Anne aşkına, gece gökyüzü muhteşemdi. *Özgürleştiriciydi.* Başka bir durumda olsaydık, sonsuza dek burada yaşamak isterdim. Vincent nadiren uçardı, şimdi bunu aklım almıyordu. Bunu *yapmamayı* neden tercih ederdiniz ki? Burada olabilecekken neden başka herhangi bir şey yapardınız?

Başımı öne çevirip Ay Sarayı'nı gördüğümde, hayranlığımın yerini dehşet aldı.

Bir kulenin tamamı yıkılmıştı. Taş kalıntılar, merkezdeki kubbeli tavanı delen çarpık ve sivri bir kaya yığınından ibaretti. Açılan delikte mavi beyaz bir ışık yanıyor, parçalanmış pencerelerin içinde parlıyordu. Bu yükseklikten insanlar uzaktaki noktalardan ibaret olsalar da girişlerin yakınlarına üşüştüklerini görebiliyordum. Soğuk alevler yayılarak, kulenin temelinin neredeyse ya-

nsını ele geçirip etraftaki bahçeleri yok etmişti. Şehrin Ay Sarayı'na en yakın olan kısmı, yani dörtte biri dümdüz olmuştu. Binalar artık harabelerden ibaretti.

Birileri saldırı düzenlemişti, üstelik detaylıca planlamıştı.

Gecedoğan büyüsüyle düzenlenen bir saldırıydı, o mavi beyaz ateşi başka bir şeyle karıştırmak imkânsızdı. Gece Ateşi, yalnızca Gece Hanesi'ne aitti. Kandoğan ya da Gölgedoğanlar onu asla kullanamazdı.

Ensemdeki tüyler diken diken oldu.

Rishanlar. Onlar olmak zorundaydı. Vincent son zamanlarda çok meşguldü, bana anlatmadığı sorunlar yüzünden kaygılandığı ortadaydı. İki Gecedoğan klanı arasındaki gerilimin patlak vermek üzere olduğunu biliyordum. Vincent iki asır boyunca gücü elinde tutmuştu. Tek bir soy için fazlasıyla uzun bir süreydi ve Rishanlar daha önce de şiddete başvurarak isyan başlatmaya çalışmışlardı.

Raihn beni göğsüne öyle bastırmıştı ki, etrafımdaki rüzgâra rağmen titrediğini hissedebiliyordum.

"Bizim kulemiz hâlâ ayakta." Rüzgârın uğultusu yüzünden bunu söylerken kulağına fazlasıyla yaklaşmak zorunda kalmıştım. Dudaklarım tenine hafifçe değiyordu. Gördüklerim beni o kadar sarsmıştı ki az kalsın bunu bile fark etmeyecektim.

Raihn rahatlamış gibi görünmüyordu, açıkçası ben de rahatlamamıştım. Evet, kulemiz hâlâ ayaktaydı ama Gece Ateşi her şeyi yakıp tüketiyordu. Kule uzun süre dayanmazdı.

Raihn dairemizin hâlâ kırık olan penceresinden içeri süzülürken, Mische'yle beraber çerçeveyi kapatmak için örttüğümüz kumaşı yırtıp geçti. Anında elimizi yüzümüze siper ettik. Raihn beni bıraktığında dengemi sağlamaya çalışarak kör edici beyazlığa karşı gözlerimi kıstım.

Gece Ateşi. *Her yerdeydi.*

Gece Ateşi tam olarak *ısı* üretmiyor, daha ziyade teni içeriden dışarıya çürütüyordu. Ateşten yükselen alevler gibi sıcak değildi

Ninova

ama soğuk da değildi. Yalnızca... tüketiyordu, üstelik bunu ateşten çok daha hızlı ve çok daha merhametsizce yapıyordu. Gece Ateşi'ne tutulan insanlar, bembeyaz kemik yığınları halinde bulunurdu. Vincent'ın yüksek rütbeli kumandanlarından biri elini öyle kaybetmişti, siyah yanık izleriyle dolu teninden dışarı çıkan kemiği artık cilalanmış gibi parlıyordu.

Gece Ateşi dairenin tamamını ele geçirmişti. Beyaz alevler yerlerdeki, duvarlardaki ve perdelerdeki renkleri emiyordu. Dumandan ciğerlerim sızlıyor, sanki her zerrem ölüyormuş gibi inliyordu.

Duman fazla yoğun, ışık fazla parlaktı. Gözlerimin ışığa alışması, ölümün dokunduğu yerlerdeki hareketi görmem fazla uzun sürdü. Alevlerin içinde kıvranan, gece kadar karanlık bedenler vardı. Küçük ve çarpık figürlerdi, yanlış yönlere kıvrılmış dört sıska bacağın üstüne tünemişlerdi. Bacakların her biri farklı bir cesetten koparılıp birleştirilmiş, bir canavarı andıracak bir hale sokulmuş gibiydi. *İblisler.* Ateşin içinde bile onların Gecedoğan büyüsünün ürünleri olduğunu hemen anladım, ilk imtihanda gördüğümüz Kandoğan yaratıklardan çok farklılardı.

Üç iblis, Mische'nin hareketsiz bedeninin etrafını sarmıştı.

Ateşin içindeki her şey siyah ya da beyazdı. Tek istisna, odanın tam merkezine dökülmüş bir kova boyayı andıran siyah kırmızı lekeydi.

Zihnim bir anda boşaldı, yalnızca Mische'nin ölümünün dehşetini düşünebiliyordum.

İblisler kocaman parlak çukurları andıran gözleriyle bir anda bize döndüler.

İyi bir fikir olup olduğunu düşünmeden harekete geçtim. Stratejik ya da akıllıca davranmıyordum. Üçüncü adımda iblislerin üstüme üşüşeceğini düşünmüştüm ama bunu yapmadılar. Kıpırdamadan durup bizi izlediler. Bana mı bakıyorlardı, yoksa Raihn'e mi?

Seni görüyorum, seni görüyorum, seni görüyorum.

Kelimeler sesle değil, farklı bir şekilde geliyordu. Ritimleri damarlarıma işliyordu.

Kuvvetli bir el beni bileğimden kavrayıp geri çekti.

Raihn boğuk bir hırlamayla, "Geri çekil," diye emretti.

Hızlı ve hedefine odaklanmış adımlarla yanımdan geçerken bakışlarını iblislerden ayırmıyordu. Karşılığında iblisler de gözlerini kırpmadan, kıpırdamadan onu izliyordu.

Raihn, "Ondan uzak durun," diye tıslayarak ellerini kaldırdı.

Onun birkaç adım arkasında olmama rağmen Asteris'inin gücüyle neredeyse yere yapışacaktım. Yüzümü korumak için kollarımı kaldırdım. Gece Ateşi kuvvetliyse, Raihn'in büyüsünün gücü akılalmazdı. Kısacık bir an sürse de tiz, ürpertici bir çığlığın yerini ağlak inlemeler alınca iblislerin öldüğünü anladım. Raihn ışık solduğunda Mische'nin yanında duruyordu. İblislerden ikisi yok olmuştu, üçüncüsüyse odanın diğer tarafındaydı. Siyah sıvı ve seğiren uzuvlardan oluşan bir yığından ibaretti.

Vampirlere doğru koşup Raihn'in yanında dizlerimin üstüne çöktüm. Yüzündeki ölümcül hiddet maskesi yok olmuş, yerini saf korku almıştı. Ya ışık yüzünden öyle görüyordum ya da Raihn ağlamak üzereydi.

"Mische," dedi. "Mische, bana bak."

Gece Ateşi'nin dumanından kurtulmak için gözlerimi kırpıştırarak eğildiğimde, Mische'nin kanı deri zırhımı aşıp pantolonumun dizlerini lekeledi. Gözleri yarı açıktı ama kıpırdamıyordu. Bir elini yanma uzatmıştı, avucunun içinde uzun ve altın rengi bir şey tutuyordu. Bir şamdan mıydı? Ayağım sert bir şeye çarptı, yere bir bakış atınca etrafının mumlarla çevrili olduğunu gördüm. Yakılmamış mumlar, mermer zeminde yuvarlanıyordu.

Karnıysa... Anne aşkına, iblisler Mische'yi deşmişti. Paramparça etmişlerdi. Vampirler çok şeyden sağ çıkabilirlerdi ama bu... *herhangi* bir varlık bunu nasıl atlatabilirdi?

Mide bulandırıcı bir *ÇATIRT* sesiyle birlikte zemin titreyip inledi. Dehşet verici bir an boyunca aşağı düşüp öleceğimizden emindim. Uzaktaki çığlıkların sesi iyice yükseldi, artık nereden geldiklerini bile anlayamıyordum. Buradan ya da dışarıdan, belki ikisinden birden geliyordu.

Ninova

Raihn'le aynı anda Mische'nin üstüne eğilip panikle birbirimize baktık. Zamanımız yoktu. Bu kulenin de yıkılmasına ne kadar vardı?

"Hadi, Mische," diye mırıldandı. "Gitmeliyiz."

Raihn onu kollarına aldığında, Mische'den kalbimi heyecanla çarptıran hafif bir inilti duyuldu. Acı çekmesi hayatta olduğunu gösterirdi.

Gece Ateşi iyice yayılırken arkamızda bir ışık patlaması oldu. Yangın her yere yayılmıştı. Raihn nezaketi bir kenara bırakıp aceleyle hareketlendi, alevlerden uzağa ve tekrar pencereye doğru atıldık.

Bana döndü. "İkinizi birden taşıyabilirim."

Hayır, taşıyamazdı. Mische kucağındayken bana elini bile güçlükle uzatabiliyordu.

"Onu götür, sonra benim için gel," dedim.

Raihn yüzünü buruşturdu. "Oraya..."

"Hepimiz birden düşersek kimseye faydası dokunmaz. *Git.* Çabuk ol çünkü bu gece hiç ölesim yok."

Tereddütle duraksadıktan sonra, "Tamam, hemen geri döneceğim. Sakın yanarak ölme," diyerek pencereden dışarı uçtu.

Yalnız kalınca bunun ne kadar aptalca bir fikir olduğunu fark ettim. Zemin inliyor, hiç de güven vermeyen bir şekilde titriyordu. Neredeyse hiçbir şey göremiyordum. Beyaz ve mavi ışıklar etrafa yayılıyor, duvarlarsa alevlerin içinde kayboluyordu.

Gece Ateşi otuz saniye içinde dairenin tamamını ele geçirecekti ya da kule yıkılacaktı. Raihn asla vaktinde yetişemezdi.

Tabii bunun için geri gelmeyi planlaması gerekirdi çünkü beni burada bırakma ihtimali de vardı.

BAM.

Gürültü o kadar yüksekti ki, sesi aşıp fiziksel bir kuvvete dönüşmüştü. Tam vaktinde dönerek kapının menteşelerinden kopup patladığını gördüm ve ışık beni ele geçirdi.

Göremiyordum. Duyamıyordum.

Acıdan başka hiçbir şey hissedemiyordum.

Yüzüstü yuvarlanıp ellerimle dizlerimin üstünde doğruldum, en azından öyle yaptığımı düşünüyordum. Ters duruyor olabilirdim, düşüyor olabilirdim. Farkında bile olmazdım.

Gözlerimi kocaman açarak kör edici beyazlık dışında herhangi bir şey görmeye çalışsam da başarılı olamadım. Ellerimi yerde gezdirip hançerlerimi aradım. Kanla kayganlaşmış karoları, parçalanmış taşlarla kırık camları ve Gece Ateşi enkazının buz gibi soğuk küllerini hissettim.

Burada ölecektim.

Kör ve savunmasızdım. Yaralıydım, bedenim beklediğim şekilde hareket etmiyordu ama Gece Ateşi'nin acısı o kadar kapsamlıydı ki, tüm sinirlerime aynı anda çarptığı için neremin kırık olduğunu bile anlayamıyordum. Suyun altındaymışım gibi tüm sesler uzaktan ve boğuk geliyordu.

Duyularınla değerlendir, Oraya. Vincent zihnimde bana emir verdi. Bulanık dünyadaki tek net şey oydu.

Derin bir nefes alıp yavaşça geri verdim.

Göremiyor ya da duyamıyordum ama *hissedebilirdim.* Ellerimi zemine bastırıp gelen titreşimlerin içimden geçmesine izin verdim.

Tam orada... tuhaf bir şey keşfettim. Hem sıcak hem soğuk bir his içimde yükselerek dışarı doğru uzanıyordu. Bir anda yalnızca avuçlarımın altındaki zemini değil, duvarları ve pencerelerin çerçevelerini bile hissetmeye başladım. *Kendimi* burada, odanın ortasında hissedebiliyordum. Hançerlerimin yerini hissedebiliyordum. Biri sağ tarafımda birkaç metre uzakta, diğeriyse sol elimin hemen yanındaydı.

Hissettiğim diğer bir şeyse... güçtü. Akılalmaz büyüklükte bir güçtü. Etrafımı sarmış, onu içime çekmeme hazır bekliyordu. Bu, Gece Ateşi'ydi. Enerjiydi, *güçtü.*

Mische'nin söylediği ve kısa zaman öncesine kadar bana tamamen mantıksız gelen kelimeler bir anda anlam kazandı. *Oradaydı işte.*

Ninova

Sanki çoktan bir parçam olmuş gibi, duyularıma nasıl uzanıyorsam o güce de öyle uzandım.

Hâlâ görebildiğim tek şey beyazlıktı. Buna rağmen iblislerin tam olarak ne zaman kapıdan içeri akın ettiklerini biliyordum. Üç tanelerdi... Hayır, dörttü. Sonuncusu biraz gerideydi, arka bacağı yaralıydı.

Düşünmedim.

Ayağa kalkıp avuçlarımı açtım ve sessiz bir kükremeyi serbest bıraktım.

Sıcak ve soğuk, tenimi yalayıp geçti. Bir çığlık, kulaklarımdaki hissiz sessizliği delip geçti. Bedenim bir coşku dalgasıyla titrerken birkaç saniyeliğine dünyadaki en güçlü varlıktım. Dokunulmazdım.

Sonrasında acıdan kendimi kaybettim.

Dizlerimin üstüne sertçe düşüp iki büklüm olarak yüzümü kapattım.

"Oraya!"

Raihn yanıma gelene kadar onu duymamıştım. Beni tutup ayağa kaldırdı. Gözlerimi kırpıştırarak ona baktım, baskın beyazlığın içindeki yüzü bulanık bir lekeden ibaretti. Bakışları daireye doğru kayarken dudakları aralanmış ve kaşları çatılmıştı.

Sonra beni kollarının arasına alıp hızla pencereden dışarı fırladı.

Kısa bir an midemi bulandıracak bir hızla düştük, ardından Raihn kanatlarını açıp düşüşümüzü zarif bir uçuşa dönüştürdü. Gecenin karanlığı gözlerimi rahatlattı ama görüşümün düzelmesi için gözlerimi tekrar tekrar kırpmak zorunda kaldım. Gökyüzünde bembeyaz benekler uçuşuyormuş gibiydi.

Raihn kulağıma eğildi. "İyi misin?"

"Benden kurtulma fırsatını kaybettin," dedim boğulur gibi.

Mische'nin durumu ortadayken şaka yapabileceğini düşünmüyordum. Bu yüzden yanağımın ensesine yaslandığı yerde, boğazının boğuk ve neşesiz bir gülüşle titrediğini hissedince ke-

Ninova

derli de olsa bir zafer kazanmışım gibi hissettim. "Çok yazık. Aklımdan geçmişti."

Sesim fazla tiz, fazla gürültülü ve tuhaf bir şekilde kırgın olmasına rağmen ben de güldüm.

"Çok geç kalacağımı sandım." Bana doğru eğildiğinde derinden gelen sesi gergindi. "Az önce orada yaptığın neydi?"

Ne? demek istesem de sözcükler boğazıma dizildi.

"Gece Ateşi'ydi." Raihn sanki bir şekilde beni duymuştu. "Dört iblis öldürdün."

Mide bulantımın uçuşun beni tutmasıyla ilgisi yoktu.

Ona nasıl cevap vereceğimi bilmediğim için hiçbir şey söylemedim.

Bunun yerine aşağı baktım. Gözlerimin önünde hâlâ beyaz noktalar uçuşuyordu. Bir süre sonra beyazlıkların neden kaybolmadığını anladım çünkü bu benekler gerçekten Gece Ateşi'ydi, sokaklara doğru yayılıyordu.

Karşımızdaki Gecedoğan kalesinden, gece göğüne karşı kötücül bir kızıllık yayılıyordu. Muhafızlar harekete geçmişti. Vincent'ın ordusu şehre akan mavi ve mor dalgalar halinde ilerliyordu. Hasar almış gözlerim, onları devasa tek bir ölüm beneğine benzetiyordu.

Buna rağmen Vincent'ı anında gördüm. Kanatlarını açmış halde en önde ilerlerken Asteris'in siyah ışıltısı etrafını sarmıştı. Kanatlarının kızıl dış hatları, gökyüzünden bile görünüyordu. Kılıcı Yüreksöken'in kıpkırmızı tonları da apaçık ortadaydı.

Bu mesafeden bile Vincent etrafına ölüm yayıyordu.

Gücüne daha önce çok kez şahit olmuştum ama onu hiç böyle görmemiştim. Midem dehşet verici bir hisle kasıldı.

"Baban istediği savaşa kavuştu," dedi Raihn. "Çok uzun zamandır bu anı bekliyordu. Vincent bunun için yaratılmış."

İtiraz etmek istesem de enkazın üstünden süzülürken tek düşünebildiğim, bu gece bir şeyin değiştiğiydi. O şey, bundan sonra

Ninova

bir daha asla aynı olmayacaktı. Tam olarak tasvir edemiyor, anlamlandıramıyordum ama hissedebiliyordum.

Bu yalnızca bir saldırı değildi. Gerilimin patlak vermesi değildi, nihai bir çırpınma da değildi.

Hayır, bu korkunç bir şeyin başlangıcıydı. Kana susamış bir canavarın kanlı doğumuydu ve o canavar hepimizi yok edebilirdi.

YİRMİ ALTINCI BÖLÜM

Gece Ateşi'nin söndürülmesi ve iblislerin öldürülmesi neredeyse bir gün sürdü. Saldırıyı düzenleyen her kimse, giriş noktaları konusunda stratejik davranmıştı. Ay Sarayı'nın güney girişinden gelmişlerdi ki orası sarayın en sessiz, en az korunan kısmıydı. Seraya kolaylıkla girmiş, bitkileri Gece Ateşi için çıra gibi kullanmışlardı. Şimdi seradan geriye yalnızca cam parçaları kalmış, onlar da tepesine yıkılan kulenin yıkmtılarının altına gömülmüştü.

Saldırıda dört yarışmacı ölmüştü. İkisi yıkılan kulenin içinde kalmış, biri iblisler tarafından parçalanmış ve diğeriyse Gece Ateşi'nden yanmıştı. Raihn ve Mische'nin yanına gitmek yerine serada kalsam, ölenlerden biri de ben olacaktım.

Mische güçlükle hayatta kalmıştı, üstelik hâlâ ölümün kıyısındaydı. Bu durumda olan yalnızca o da değildi, yanan çok kişi olmuştu. Biri o kadar ağır yaralanmıştı ki yarı bilinçli halde öylece yatıp acıyla inliyordu, artık bir *yüzü* yoktu. Kendi iyiliği için ölmesini ya da kendini öldürecek kadar iyileşmesini umuyordum.

Savaşamayacak kadar ağır yaralı olanlar, Kejari'den çekilmek için Nyaxia'dan talepte bulunmuştu. Şafağın sessizliğinde hepimiz büyük salona doluştuk. Yalnızca yaralıların fısıldadık-

Ninova

ları dualar duyuluyordu. Ellerini kesip kanlarını parşömenlerine akıttılar, yarışmadan çekilmek için tanrıçadan izin istediler. Bunu kendi başına halledecek durumda olmadığından, Raihn'le birlikte bunu Mische için de yaptık. Daha sonra rahip ve müritleri ağırbaşlı bir havayla salonda dolaşıp kan lekeli parşömenleri topladılar. Bize Ay Sarayı'nda kalmamızı emrettiler, Kejari'nin planlandığı şekilde devam edeceğini hatırlatıp gelecek talimatları beklememizi söylediler.

Hepsi bundan ibaretti. Ay Sarayı'ndan geriye kalan kısımlara yerleşip beklemeye başladık.

Sonraki gece güneş battığında, Vincent Gece Hanesi'ne seslendi.

Kalenin şehir merkezine bakan balkonunda duruyor, Sivrinaj'ın tüm dikkatini üstüne çekiyordu. Büyü, ışık darbeleriyle onun görüntüsünü gökyüzüne yansıtıyordu. Ceketinin ilk iki düğmesini iliklememiş, vâris işaretini ortaya sermişti. Kanatlarını genişçe açmıştı. Sarı saçlarının arasından görünen tacı, bir yıldızın gümüş dikenlerini andırıyordu.

Verdiği mesaj açıktı. Vincent, Gecedoğan Kralı'ydı ve ona meydan okumaya kalkanlar, bedelini en ağır şekilde ödeyecekti.

Halkına değil, düşmanlarına sesleniyordu.

"Tek bir şey söyleyeceğim. Gecedoğanlar korkak değildir. Askeri eylemleri hoş karşılamayız ve hiç şüphe yok ki, bu saldırı bir savaş sebebi."

Sesi gökyüzünde yankılanarak her yere yayılıyordu, duyulmaması imkânsızdı.

"Beni tahtımdan indirmek mi istiyorsunuz? *Deneyin.* Öldürmeyi bilen yalnızca siz değilsiniz. Bir daha kapatamayacağınız bir kapı açtınız, o kapıdan size yaşatacağım dehşete asla hazır değilsiniz. O dehşet, eşlerinizi ya da çocuklarınızı affetmeyecek. O dehşet, yiyeceklerinizi ya da evlerinizi bağışlamayacak. O dehşet *size* merhamet etmeyecek." Dudağının köşesi bir hırlamayla kıvrılarak dişlerinin ölümcül keskinliğini ortaya serdi. "Ölmek için yalvarsanız bile."

Çenesini kaldırdı. Boğazındaki işaret soluk gümüşle göğe çizilmiş olsa da alev alev yanıyormuş gibi görünüyordu. Sanki hem Vincent hem de işaret gökyüzüne damgalanmıştı.

"Umarım buna değmiştir, Rishan asileri."

O gecenin ilerleyen saatlerinde Jesmine, Ay Sarayı'na geldi. Yanında ölümcül hayaletler gibi peşinde dolanan bir yığın Gecedoğan savaşçısı getirmişti.

O zamana kadar başka bir oda bulmuştuk. Birinci kattaki çok daha küçük bir daireydi, Ay Sarayı'nın tam ortasındaydı. Hem Mische'nin daha kolay erişebileceği bir yerdi hem de binanın başka kısımlarının çökmesi ihtimaline karşı daha merkeziydi. Önceki sığınağımız kadar devasa olmasa da güvenliydi, hatta Raihn eşyalarımızın bir kısmını doğu kulesinin kalıntılarından kurtarmayı bile başarmıştı. İlk önceliği, Mische'nin tıbbi malzeme çantası olmuştu. Çantamdan kalanları benim önüme bıraktığında minnettar kalsam da abartılı tepki vermemiştim. Ancak daha sonra yalnız kaldığım bir anda, çantayı açıp Ilana'nın fularını biraz isle lekelenmesine rağmen tek parça halinde bulduğumda az kalsın ağlayacaktım.

Jesmine geldiğinde kapıya iki sert darbe indirmişti. Bu bir rica değil, emirdi. Raihn kapıyı açtığında kadın ona soğuk ve eleştirel bir bakış atarak ayaklarından başlayıp yavaşça yüzüne kadar inceledi.

Raihn buz gibi bir sesle, "Evet?" dedi.

Jesmine, "Gel," diye yanıtladı. "Gecedoğan Kralı seni çağırıyor."

Kapıya ilerleyip yanlarında dururken içim korkuyla dolmuştu.

Vincent bunun için yaratılmış, diyen Raihn'in sesi zihnimde yankılanıyordu.

Vincent'ın savaş zamanındaki haline şahit olmamıştım ama ona ait olanları korurken nasıl davrandığını kesinlikle görmüştüm.

Ninova

Raihn kıpırdamadı.

"Neden?" diye sordu.

"Kralının emri."

"O benim kralım değil."

Bedenim gerildi, Raihn ise gözlerini bile kırpmadı. Jesmine darbesini indirmeye hazırlanan bir avcı gibi hâlâ kıpırdamadan duruyordu.

Raihn'in endişeli, öfkeli ve yorgun olduğunu biliyordum ancak şu an aptallık ediyordu. Onu Jesmine'in yanından kaçırıp bunu söylemek istiyordum.

"Kejari'de olduğu sürece hayatı Nyaxia'ya ait," dedim.

Jesmine orada olduğumu ilk kez fark etmiş gibiydi. Çok ilginç bir şey söylemişim gibi kediyi andıran eflatun rengi gözlerini meraklı bir ışıltıyla üstümde gezdirdi.

"Kral bunu gayet iyi biliyor," dedi rahatça. "Yarışmacılar, Ay Sarayı'na sağ dönecekler."

Yarışmacılar mı?

Jesmine'in omzunun üstünden bakınca diğerlerini gördüm. Savaşçılar ana salonda dolanıyor, bazıları diğer dairelere çıkan koridorlara ilerliyor, bazıları da peşlerinde mahkûmlarla girişe dönüyordu. Angelika hiddetle kasılmış yüz ifadesiyle o mahkûmların arasındaydı, iki Gecedoğan muhafız onun kollarını arkasından yakalamıştı.

Rishan ve Kandoğan yarışmacılarını götürüyorlardı. Buna rağmen Raihn'i almak için *bizzat* babamın en yüksek rütbeli kumandanı Jesmine gelmişti.

Tüm bu parçalar zihnimde bir araya gelerek korkunç bir resim oluşturdu. Raihn'e baktığım anda, aynı sonuca vardığını gösteren ağır ifadeyle onun bakışları da bana dönmüştü.

Raihn, "Bunu Rishanlar yapmadı," dedi Jesmine'e.

Kadının gülümsemesi tam anlamıyla büyüleyiciydi. O gülümsemenin ölümlü ya da ölümsüz tüm erkek ve kadınlara diz çöktürdüğü kesindi.

Ninova

"Kimse *seni* böyle şeylerle suçlamıyor ama savaştayız, anlarsın ya. Rishanların geçmişte böyle gaddarca eylemlerde bulunduğu olmuştu, Gecedoğan Kralı risk alamaz."

Kendime engel olamadan, "Hayır," dedim. "O benim müttefikim. Yarım Ay imtihanına iki gün kaldı. Vincent'a böyle söyle."

"Vincent bunun bilincinde," diyen Jesmine yine tatlı bir tavırla gülümsedi. "Yarım Ay imtihanından çok önce dönmüş olacak. Endişelenme. Hadi, gel bakalım." Raihn bir köpekmiş gibi gelmesini işaret etti. "Acelemiz olduğunun farkındasındır."

Raihn kapının çerçevesini, eklemleri bembeyaz olacak kadar sıkıca kavradı.

"Arkadaşımı bırakmayacağım," dedi. "Kral beni dışarı sürüklemek istiyorsa gelip kendisi yapsın."

"Tercihin buysa *biz* seni dışarı sürükleyebiliriz."

Jesmine blöf yapmıyordu. Raihn geri adım atmazsa, dayak yiyerek baygın halde saraydan çıkarılmasını izleyecektim. İyi bir savaşçı olabilirdi ama bir Gecedoğan ordusunu tek başına halledecek kadar iyi değildi.

Kalp atışlarım hızlandı, ikisinin de bunu sezebildiği kesindi. İyice yaklaşıp kapı eşiğinde, Raihn'in tam yanında durdum. "Tehdit edilmek kimsenin hoşuna gitmez, Jesmine," diye tersledim. Sonra Raihn'e dönerek sesimi alçalttım. "Seni oradan çıkarırım, ayrıca Mische'yle de ilgilenirim."

Raihn ikna olmamış bir tavırla yüzümü inceledi. Jesmine'in bakışlarını üzerimde hissedince Raihn'in kolundaki elime baktığını fark ettim. Elimi oraya koyduğumu bile hatırlamıyordum.

Geri çekildim. Raihn gönülsüzce dişlerinin arasından mırıldandı. "Pekâlâ."

Raihn onun yanından geçip koridora çıkarken Jesmine'in yüzüne tatmin dolu bir sırıtış yerleşti.

"Ah, az kalsın unutuyordum." Cebine uzanıp iki ayrı parşömen çıkardı, kâğıtlar ikiye katlanmıştı. Birini Raihn'e uzattı. "Rahip bunun arkadaşına verilmesini istedi."

Raihn şüpheci bir tavırla mektubu alıp açtığında yüzü bembeyaz kesildi.

Ninova

"Bu ne böyle?" dedi boğulur gibi. "Dalga mı geçiyorsunuz?"

Jesmine kederli bir tavırla dudağını büktü. "Bildiğim kadarıyla rahip dalga geçmez."

Raihn öfkeyle parşömeni buruşturdu.

"Ona *baksana*." Boştaki elini, yatakta huzursuzca kıpırdanan Mische'ye uzattı. "Bu halde yarışamaz. Rahip onun geri çekilme talebini nasıl *reddeder?*"

Midem kasıldı.

Bu idam cezası demekti. Mische'yi arenaya sürüklemek bir yana, merdivenden yukarı bile taşıyamıyorduk. Üstelik yarışmacıların yarısının öleceği Yarım Ay imtihanı başlamak üzereydi. Mische bundan sağ çıkamazdı.

"*Nyaxia* onun talebini reddetti," diye düzeltti Jesmine.

"*Nyaxia'yı sikeyim.*"

Bunu duyan muhafızlardan çoğu onaylamayan sesler çıkardılar.

Ancak bunun Nyaxia'yla hiçbir ilgisinin olmadığını hepimiz biliyorduk. Mische'nin talebinin reddedilme sebebi Raihn'le dostluğuydu. Kendisi bir haneye bağlı olmadığı için Rishan sayılmıştı.

Jesmine'in sabrı tükenmeye başlamıştı. "Sorunun varsa rahiple görüşebilirsin. Hadi gidelim artık."

Raihn, koluna giren iki muhafızla savaşmayı düşünüyormuş gibi görünse de sonunda pes etti. Onun gidişini izlerken ağzım kupkuruydu.

Jesmine diğer parşömeni bana uzattı. "Bu sana, Vincent'tan."

Kâğıdı alıp kusursuz bir yazıyla yazılmış dört sözcükten ibaret notu okudum.

Bu gece. Şafaktan önce.

Başımı kaldırıp Raihn'e baktım. Omzunun üstünden arkaya tek bir bakış atarken yüzündeki saf umutsuzluk beni şok etti.

Bu ifade Mische içindi.

"Yakışıklıymış." Jesmine benim bakışlarımı takip etmişti.

"Daha kötüsü de olabilirdi. Gerçi asi olmasa daha iyiydi, onlar sadece başına bela açar."

Raihn asi değil, diye terslemek istiyordum. Bunun yerine, "Rishanların sorumlu olduğunu teyit ettiniz mi?" diye sordum.

"Evet."

Devam etmesini beklediğimde boğuk bir sesle güldü. "Ne kadar detay öğrenmek istiyorsun, Oraya? Neler yapabildiklerini en iyi bilenlerden değil misin? Onların bölgesinde yaşamanın nasıl olduğunu hatırlamadığını biliyorum ama imtihanlar bitince oraya gitmek istiyorsun, değil mi? İşte sana fırsat. Nyaxia'yı sinirlendirmeden o piçleri deşmen artık her zamankinden daha kolay."

Çenemi sıktım. Geçmişimi, gelecekteki hedeflerimi biliyor olması neden canımı sıkıyordu? Vincent'ın ona bunları anlatmış olması neden sinirimi bozuyordu?

"Ciddiyim, Oraya." Sesi iyice alçaldı. "Ona dikkat et. Güzel olabilir ama hâlâ bir Rishan."

Suratına gülesim vardı. Sanki güzel erkek vampirlerin etrafında ne kadar dikkatli olmam gerektiğini herkesten daha iyi bilmiyormuşum gibi söylüyordu. Hayır, Raihn'e güvenmiyordum. Ondan hoşlanıp hoşlanmadığımı bile bilmiyordum. Gerçi bunu düşününce zihnimin gerisindeki bir ses, *Cidden mi?* diye fısıldıyordu ama Raihn'in bunu yapmadığını biliyordum. Bundan kesinlikle emin olmamın tek bir sebebi vardı. *Mische.*

Onu bulduğumuzda Raihn'in nasıl yıkıldığını yüzünden anlamıştım. Hissettiği şey... sevgiydi. Kimse bunun sahtesini sunamazdı.

Jesmine uzaklaşırken dilimi ısırarak sustum, Vincent'ın parşömenini cebime attım.

Vincent'la buluşma vakti gelene kadar Mische'nin yatağının yanında bekledim. Onu daireden çıkardığımızdan beri konuşmamıştı ama sürekli rüya görüyormuş gibi kirpikleri titriyordu. Teni

Ninova

cayır cayır yanıyordu, üstelik vampirler genellikle enfeksiyona karşı dirençli olduklarından bu hiç iyi bir haber değildi. Yanında durup ıslak bir bezle tenini sildim, yaralarından sızan iltihabı yıkadım. Giysisinin kollarını sıyırınca kumaşın altında gördüklerimle kaşlarım çatıldı. Bilekleri ve elleri o gece açıkta olduğu için teni taze Gece Ateşi yanıklarıyla doluydu. Ancak kollarının pürüzsüz, esmer teninde eski yanık izleri de vardı. Sayısız leke, katmanlar halinde birbirinin üstüne iz bırakmıştı. Bazılarının çok eski olduğu belliydi, diğerleriyse çok daha yeniydi ama saldırıdan kalma değildi.

Bu yara izleri nasıl olmuş olabilirdi?

Boğuk bir inleme sesi düşüncelerimi dağıttı. Mische kıpırdandı, parmakları titriyordu. Kolunu indirerek ona iyice yaklaştım. Başını bile hareket ettiremiyor, gözlerini açmaya çalışıp başaramıyormuş gibi göz kapakları seğiriyordu.

Onu böyle görmek beni beklediğimden daha çok etkilemişti. Öncesinde bir kelebek gibi oradan oraya uçuşuyordu, şimdiyse biri kanatlarını koparıp onu ölüme terk etmiş gibiydi.

Onu bir buçuk aydır tanıyorsun, diye hatırlattı Vincent'ın sesi. *Yarım Ay biter bitmez o arenada seni öldürecekti.*

Doğruydu ve haklıydı.

Yine de...

Yumuşak bir sesle, "Ne oldu, Mische?" diye sordum. "Sorun ne?"

Çok büyük bir çabayla başını bana doğru çevirdi, yüzünü artık görebiliyordum. Morluklar, göz çukurlarını ve dudaklarının kenarını siyah lekelerle süslemişti.

"Gelmedi," diye inledi. "Bana yanıt vermedi."

Raihn. Kalbim tuhaf ve beklenmedik bir acıyla sızladı. Raihn, Mische'nin o yokken uyandığını bilseydi...

"Raihn dönecek. Yakında."

Öyle umuyordum.

Mische'nin göz kapakları titredi, çatlamış dudakları neredey-

Ninova

se gülümseme denebilecek bir şekilde hafifçe kıvrıldı. "Raihn mi? Biliyorum. O hep döner."

Gülümsemesi kaybolurken bir gözyaşı süzülerek yanağını ıslattı. "Onu çağırdım, seslendim," diye inledi. "Defalarca seslendim ama yanıt vermedi. Beni terk etti."

"Geri dönecek," dedim tekrar ama Mische ağlamaya devam etti. Ağlamasının şiddeti ve hızı çok arttığı için artık konuşmak bir yana, nefes bile alamıyordu.

Aceleyle odanın köşesine yığdığımız çantalarımıza koşup içlerini karıştırdım. Tıbbi malzeme çantasında çok şey vardı ama Mische'ye faydası dokunacak kadar kuvvetli hiçbir şey yoktu. Sonra bakışlarım kendi çantama döndü. Mische'nin çantasını bırakarak çantamda kalan son iksirimi çıkardım. Şişenin çoğu boştu, fazla bir şey kalmamıştı. Mische'yi iyileştirmenin yanından bile geçmezdi ancak geceyi sağ atlatmasını sağlayıp onu yatıştırırdı.

Buna rağmen tereddüt ettim. Bu ilaç, bir insan olarak bana faydası dokunabilecek çok az şeyden biriydi. Daha kendi yanıklarımı bile iyileştirmemiştim. Yarım Ay imtihanı da her an başlayabilirdi.

Mische bir kez daha ıstırapla hıçkırdığında duyduğum ses içimi parçaladı ve direnişimi yıkıp geçti.

Onun ağlamasını dinleyemezdim. Dinleyemezdim işte.

Yanına döndüm, başını geriye atarak ilacın son damlalarını ağzına döktüm. Yaşlarla lekelenmiş yüzü yumuşayıp bir çocuk gibi derin ve rüyasız bir uykuya dalana kadar yanından ayrılmadım.

Ninova

YİRMİ YEDİNCİ BÖLÜM

Vincent'ı hiç böyle görmemiştim.

Buluşma yerine ulaştığımda beni bekliyordu. Gölgelerin arasında olmasına rağmen kanatlarındaki kırmızı tonlar, silüetini kızıla boyuyordu. Gömleğinin ilk üç düğmesi açıktı, vâris işareti ortadaydı. Etrafına narin mürekkep izlerini andıran kızıl dumanlar yayılıyor, kalp atışlarıyla birlikte o da zonkluyordu.

Vincent'ın kanatlarını ve vâris işaretini açıkta bırakması nadir bir olaydı. Bunlar ürkütücü olsa da onu gördüğümde midemin burkulmasına neden olan şey bu değildi.

Vincent hep sakindi. Gerektiğinde zalimleşirdi ama her zaman zarif bir şekilde kontrollüydü. Şimdi yüzüne baktığım anda tanımadığım bir versiyonunu görmüştüm. Karşımdaki Vincent, öfkesinin teninin hemen altında kaynamasına izin veriyordu. Normalde hiddeti dalgasız siyah bir denizi andırır, durgun yüzeyi derinliklerdeki canavarları saklardı. Şimdiyse o deniz dalgalanıyor, yüzen canavarların yüzgeçleri görünüyordu.

Vincent'a baktığımda hep güvende olduğumu hissederdim. Oysa bu gece onu gördüğümde... içimdeki bir şey kaçmak istemişti. Sanki sekiz yaşındaki halim ısrarla, *Baban gibi görünüyor ama o değil*, diyordu.

Sonra Vincent bana döndü ve bakışları yumuşadı. Derin bir iç çekişle omuzları gevşediğinde ben de rahatlamıştım.

Bana böyle bakan birinin babam olmamasına imkân yoktu. Tanrıça aşkına, onu görmek bana çok iyi gelmişti.

Beni baştan aşağı süzdü. "Yaralanmadın, değil mi?"

Başımı salladım.

"Saldırının en şiddetli kısmına bulaşmadın?"

Dudaklarımdan dökülmek isteyen gerçeği dişlerimle yakaladım. *Tabii ki kaçınabildim çünkü Rishan müttefikimle insan bölgesinde vampir öldürmeye gitmiştim!* Bunun çok iyi sonuçlanacağı kesindi.

"Bulaşmadım. Şanslıydım," dedim.

"Böyle zamanları görmeni hiç istemezdim. Bunların yaşanacağını biliyordum ama senin şahit olmanı asla istemedim."

"Rishanlar mı yaptı?" diye sessizce sordum. "Emin misin?"

Bir sebepten Raihn'in, kendinden emin bir şekilde konuşan sesini zihnimde duyuyordum. *Bunu Rishanlar yapmadı.*

"Evet."

"Başka bir yere saldırdılar mı?"

Vincent'ın boğazı bir anlığına şişti. "Evet ama bir açıdan lütuf sayılır. Onları yeryüzünden silme fırsatını çok uzun zamandır bekliyordum. Bu sefer şansımı boşa harcamayacağım."

Tamamen bana doğru döndüğünde ışık yüzünü aydınlattı. Gömleğindeki ve boğazındaki kızıl siyah lekeleri ortaya serdi, vampir kanıydı. Bileklerinde, gömleğinin manşetlerinde ve tırnaklarının altında da karanlık lekeler vardı. Muhtemelen buraya gelmeden önce elleriyle yüzünü aceleyle silmişti ancak son iki gündür ne yaptığını benden saklamaya çalışıyorsa fena halde başarısız olmuştu.

Ani ve kuvvetli bir korku göğsümü sıkıştırdı.

Zaten Ilana'yı kaybetmiştim. Bir de Vincent'ı kaybetmeyi kaldırırp kaldıramayacağımı hiç bilmiyordum.

Rishanlar buraya doğru ilerliyorlarsa asıl hedefleri Vincent olurdu. Gece Hanesi'ndeki her Rishan, savaşı kazanmak için iki yol olduğunu biliyordu. Ya bir milyon Hiaj vampirini öldürecek-

Ninova

lerdi ya da... sadece Vincent'ı. Güçlü çocukların ne kadar tehlikeli olduğunu en iyi bilenlerden biriydi, o yüzden Vincent'ın çocuğu yoktu. Bu durumda Hiaj klanının da ondan başka vârisi yoktu. Hiaj Gecedoğan klanının gücünü miras alacak ve o gücü kullanacak kimse yoktu.

Klanlar arasında savaş çıktığında asıl hedef, vârisi ve o gücün miras kalabileceği herkesi öldürmek olurdu.

Nihayetinde iki asır önce Vincent'ın yaptığı tam olarak buydu. Kejari'yi kazanmasının ödülü olarak Nyaxia'nın ona bahşettiği armağanı kullanıp kendi gücünü arttırmış, Rishan Vâris soyunun gücünü ellerinden almıştı. Ardından olağanüstü gücünü kullanarak o soyla bağlantısı olan tüm Rishanları ve kendi soyunda, taht sırasında onun önünde olanların hepsini öldürmüştü. Sonuçta her Gecedoğan Kralı, cesetlerden bir tahta otururdu.

O da aynı günü düşünüyormuş gibiydi. Vincent'ın bakışlarının uzaklara dalmasını izlerken nahoş bir düşünceyle midem kasıldı.

Rishanlar daha önce de isyan etmişlerdi ancak asla böyle olmamıştı. Bu defa kazanmak için savaşıyorlardı.

"Sence vârisleri mi var?" diye sordum.

Vincent iki yüz yıl önce bütün vâris soyunu öldürmüştü ama Nyaxia kalpsiz bir sürtük olduğundan klanların soyunun kurumasına izin vermiyordu. Çocuklarının didişmesinden hoşlanıyordu. Bu yüzden bir gün başka bir Rishan'a vâris işareti armağan edecekti. Bir öncekinde bunun yaşanması üç asırdan uzun sürmüştü ancak iki yüzyıl da yeterince uzun bir süreydi.

Rishanların yeni bir vâris soyu varsa, artık daha tehlikeli hale gelmişlerdi. Geçmişte de ufak tefek isyanlar başlatmışlardı ve bunlardan biri beni Vincent'a getirmişti. Tabii onlar lidersiz ayaklanmalardan ibaretti, yalnızca öfke ve intikam yüklüydü. Kazansalar bile hükmedemezlerdi.

Eğer yine bir Rishan Vârisi varsa... her şey değişirdi.

Vincent'ın çenesi kasıldığında bu soruyu fazlasıyla düşündüğünü fark ettim.

"Mümkün. Bir vâris varsa onu bulacağız."

Siktir.

"Böyle bir şey olursa," diye devam etti. "Yürekbağıyla bağlandığımızda sana ihtiyacım olacak. Rishan bölgelerini işgal etmek için bahanemiz ve gücümüz olacak. Onları özgürleştireceğiz." Kederle gülümsedi. "Bunu ne kadar uzun zamandır istediğini biliyorum. Tek pişmanlığım, bu şartlar altında gerçekleşecek olması."

Bu düşünce başımı döndürdü. Korku ve ihtiyatla geçen bir ömürden sonra nihayet dünyaya izimi bırakma ihtimalim olacaktı. Üstelik kırık tırnaklarla değil, onlarınki kadar derine inebilecek dişlerle iz bırakacaktım.

Annemle babam ölmüştü, varsa bile muhtemelen diğer akrabalarım da ölüydü. Bunları biliyordum. Belki... bir yanım bunu umuyordu çünkü akrabalarımı bulduğumda onlara azıcık bile benzemiyor olacaktım. Hiç değilse o zaman, geceleri teker teker vampir avlamaktan fazlasını yapabilecektim.

Önemli biri *olabilirdim*. Bir şeyler *yapabilirdim*.

Beklenmedik bir duygu dalgasını yutkunarak bastırıp Vincent'a zayıf bir gülümsemeyle baktım.

"Kazanırsam."

Gülümsememe karşılık vermedi. "Kazanacaksın, Oraya."

Bazen böyle bir inancı kazanmak için ne yaptığımı düşünüyordum. Keşke onun kadar emin olabilseydim.

Yarım Ay imtihanına günler kalmıştı. Şu anda yaşananların ağırlığı, geleceğe dair hayallerimi ezip geçiyordu. Vincent da bunu fark etmiş gibi cebine uzandı, gümüş sıvıyla dolu ufak bir şişe çıkardı. "Hançerlerin için zehir. Sana daha fazla ilaç bulamadım. Bir dahakine."

İrkilsem bile belli etmemeye uğraştım. İlacımın son damlalarını Mische'ye vererek hata yapmış olabilirdim. Yanıklarım iyileşmeden savaşmak zorundaydım. Gerçi çok daha kötü durumdayken savaştığım da olmuştu.

Vincent dalgın bir tavırla gökyüzüne bakarken onu izledim.

Ninova

Geldiğinden bu yana biraz yumuşamış gibi görünmesine rağmen bir sonraki talebimi dile getirmek konusunda ihtiyatlıydım. Vincent ona meydan okunduğunu hissederse, o buzdan duvarının ne kadar soğuk olabileceğini biliyordum. Söz konusu ben olduğumda ördüğü duvar eninde sonunda erirdi ama Yarım Ay imtihanına aramız bozukken girmek istemiyordum.

Yine de... denemek zorundaydım.

"Bir şey daha var," dedim dikkatle. "Bir kız. Yarım Ay için müttefiklerimden biriydi. Saldırıda ağır yaralandı ama rahip Kejari'den çekilme talebini reddetti. İmtihandan sağ çıkamaz."

Vincent dudaklarını birbirine bastırdı. "Talihsizlik. Onun kanı da Rishanların ellerinde olacak."

"Yapabileceğin bir şey var mı? Çekilmesine yardım edebilir misin?"

Aniden keskinleşen bakışlarıyla bana döndü. "Neden?"

"O benim müttefikim ve savaşamayacak kadar güçsüz."

"Öyleyse bırak arenada ölsün. İmtihan başladığında onu terk edersin."

Kejari'yi inceleyerek geçirdiğim yüzlerce saati aklımda eledim. "İmtihanın ne olduğunu bilmiyoruz. Kaderlerimizi bağlayan bir şey olabilir. O ölürse ben de ölürüm. Bu daha önce olmuştu. Altıncı Kejari'de ve on dördüncüde."

İki kez, yirmi Kejari'den yalnızca ikisinde olmuştu. Buna rağmen Vincent tereddüt etti. Bu olasılığın bile onun için fazla yüksek olduğunu biliyordum.

Bir an düşündükten sonra, "Onu bu gece öldür. Böylece başına bela olmaz," diye cevap verdi.

İfademi sakin tutmak için elimden geleni yapsam da yaşadığım şok beni sarsmıştı.

Neden şaşırmıştım ki?

Kısa süre önce bu öneri beni asla şok etmezdi. Aslında Mische'yi öldürmenin aklımın ucundan bile geçmemesi daha şaşırtıcıydı.

En şaşırtıcı olan şey, bu düşüncenin bile midemi bulandırmasıydı.

Vincent tavrımdaki değişimi fark ettiğini belli etmek için gözlerini hafifçe kıstı.

"İtirazın neye? Bu sene Kejari yarışmacıların birbirini öldürmesine izin veriyor. O kadar yaralıysa imtihanda zaten işine yaramaz, sağ çıkmayı başarsa bile sonrasında tehlike arz eder. Gayet basit ve temiz bir çözüm."

Buna karşı bir argüman bulmak için deli gibi çabalasam da başaramadım. Üstelik Vincent şimdi beni yakından izliyordu. Şansımı daha fazla zorlayamazdım. Benim hakkımda bir sürü şeyi sorgulamasına neden olurdu.

Şu anda kendi içimde bunun kavgasını veriyor olmam bile kendime dair çok fazla şeyi sorgulamama neden oluyordu.

"İtirazım yok," dedim. "Haklısın ama bir sorunum daha var."

İleri gidiyordum, şansımı fena halde zorluyordum. Yine de kelimelerin dudaklarımdan dökülmesine izin verdim.

"Geriye sadece bir müttefikim kalıyor. O da senin elinde."

"Öyle mi?" Vincent tekrar gökyüzüne baktı, aklı çoktan dağılmaya başlamış gibiydi. "Sorgular, Jesmine'in görevi."

Kendime engel olamadan şaşkınlıkla gözlerimi kırpıştırdım. Vincent hayatımda emin olduğum, mutlak güvenimi kazanmış olan tek şeydi. Ancak... bu konudaki bilgisizliği... safa yatıyormuş gibiydi.

"Onu bugün diğerleriyle birlikte götürdüler," dedim.

"Bu saldırıyı kimin yaptığını bulmamız lazım, Oraya. Kejari yarışmacıları arasındaki düşmanlarımız da elbette şüpheliler. Diğerleri gibi o da imtihandan önce tek parça döner. Tabii Jesmine onun masum olduğundan emin olunca."

Kejari yarışmacıları arasındaki düşmanlarımız. Vincent'ın düşmanlarına ne yaptığını biliyordum.

"Tabii ki. Sadece... ona ihtiyacım var. Yarım Ay en ölümcül imtihanlardan biri, hayatta kalmam ona bağlı."

Ninova

Vincent bakışlarını hızla bana çevirdi. "Yarım Ay'ın ne kadar tehlikeli olduğunu çok iyi biliyorum," diye çıkıştı. "Sence farkında değil miyim? Seni, imtihanı ve ne kadar ölümcül olduğunu *sürekli* düşünmüyor muyum?" Ölüm saçan konuşmasındaki sesine ürkütücü derecede benzeyen bir hırlamayla dudaklarını büktü. "Bundan daha tehlikelisinin ne olacağını biliyor musun, küçük yılan? Seni sırtından bıçaklamak için doğru anı bekleyen biriyle müttefik olman."

"O imtihandan sağ çıkmak için onun da bana ihtiyacı var."

"Peki ya sonra?"

"İmtihan sonrasında, gerektiğinde onu öldürmeye hazırım." Sağlam bir sesle konuşsam da söylediklerim dilimde garip bir tat bırakmıştı. "Ama şu anda ona ihtiyacım var."

Beni izleyen adam babam değil, kraldı. Yüzü soğuk ve sertti. Bir adım daha attım.

"O yapmadı, Vincent."

"Nereden biliyorsun?"

"Çünkü..." Mische. Bunu ona nasıl açıklayacağımı bilmiyordum. "Güven bana. O yapmadı."

"Güvenmiş," diyerek homurdandı. "O kelimenin ne kadar tehlikeli olduğunun farkında mısın?"

Bana böyle bir şey sorması bile hakaret sayılırdı. Raihn'e güvenmemek için çok sebebim vardı. Belki... bunu gerekenden daha sık unutmak için kendime izin veriyor olabilirdim.

Yine de... Sarayın yandığını gördüğünde yüzünde beliren ifade... Raihn'e güvenmiyor olabilirdim ama o ifadeye güveniyordum.

"Ona zarar verme," dedim. "Onu sorgula ama hasar bırakma. Lütfen."

Vincent buz gibi bir ifadeyle beni izliyordu. Dehşet verici bir an boyunca yapmam gerekenin tam tersini yapmış olmaktan endişelendim. Yalvarmam, Raihn'in taşıdığı Rishan kanından daha fazla şüphe uyandırmış olabilirdi.

Ninova

Vincent başını eğerek iç çekti. "Pekâlâ." Tekrar bana döndüğünde ışıkla aydınlanan yüzü aniden çok yorgun göründü, endişesi yüzündeki çizgilerin derinlerine yerleşmişti. "Ama savaştayız. Etrafımız ölmemizi isteyenlerle çevrili. Dişlerini unutma, küçük yılan. Onlara ihtiyacın olacak."

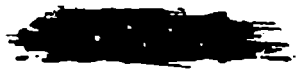

Gecedoğan kalesini ve Ay Sarayı'nı ayrı tutarsak, devasa yapılarla dolu Sivrinaj'daki en azametli bina Nyaxia Tapınağı olmalıydı. Elbette Nyaxia'nın üç hanede de de birçok tapınağı vardı. Gece Hanesi'ndeki tüm büyük şehirler, hatta küçük yerleşim yerleri bile buna dahildi ama her hanenin başkentinde, yaratıcıları Karanlık Anne'ye adanmış ihtişamlı bir yer mutlaka olurdu. Gölge Hanesi'ndeki tapınağın, tek başına gece göğüne uzanan siyah bir çelik kule olduğunu duymuştum. En yüce kalelerinden bile iki kat yüksek olduğu söylenirdi.

Gecedoğan tapınağına nadiren giderdim... Tamam, hiç gitmemiştim. Tapınak, Sivrinaj'ın tam ortasındaydı ve burada inşa edilen ilk yapıydı. Sivrinaj kurulurken Nyaxia'nın genç vampirleri, Gecedoğanları yaratmasının üzerinden henüz bir yıldan az süre geçmişti. Gecedoğanlar, doğudaki insan uluslarının yok ettiği krallıklarını yeniden inşa ediyorlardı. Ölü bir toplumun, yeni bir ölümsüzlüğün ve anlamadıkları bir büyünün haricinde ellerinde hiçbir şey yoktu.

Buna rağmen ilk yaptıkları şey, kahrolası bir kilise inşa etmekti. Sığınak ya da hastane değil, bir kilise yapmışlardı. Ne öncelikti ama!

Buradan nefret ediyordum.

Tüm sesler hem yankılanıyor hem de sessizleşiyor gibiydi. Tepemdeki gümüş rengi metal işçiliğiyle yapılmış ve büyüyle desteklenmiş vitraylı cam, gece göğünü tasvir ediyordu. Gümüş yıldızlar yavaşça gökyüzünde kayıyordu. Buradaki ışık huzurlu ve loştu, tamamen Gece Alevi'yle aydınlanıyordu. Kubbe şeklin-

Ninova

deki yüzlerce küçük kristal lambanın içine güvenle hapsedilmiş alevler zeminde desenler oluşturuyordu.

İçerisi sessizdi. Kilisenin ana katlarında konuşmak yasaktı. Nyaxia'nın müritleri, yüzleri duvar resimleriyle süslenmiş alçıdan sadece birkaç santim uzakta duracak şekilde kıvrımlı duvarlar boyunca sıralanmıştı. Heykeller kadar sessiz ve hareketsizlerdi, anlaşıldığı üzere tanrıçalarına adanmışlıklarıyla meditasyon yapıyorlardı.

Bazen Nyaxia'nın efsane bir espri anlayışı olduğunu düşünüyordum. Acaba tam olarak böyle mi söylemişti? *Beni ne kadar sevdiğinizi göstermek için bir tapınak inşa edin. Mide bulandıracak seviyede güzel olsun. Sonra da tapınağa girip on beş saat boyunca duvarı izleyin.*

Nyaxia'nın başka fanatikleri de vardı tabii, birçoğu karanlık müritlerden daha ilginç ve tehlikeliydi. İçlerinden en kötülerine ömrüm boyunca denk gelmemeyi umuyordum.

Buradakiler ne kadar sıkıcı olurlarsa olsunlar, zavallı piçlerin inanılmaz disiplinli oldukları kesindi. Açık yaram kanamasına rağmen yanlarından geçtiğim sırada başlarını bile çevirmediler. İtiraf etmeliydim ki gergindim, muhtemelen ağızlarını sulandıran bir koku yayıyordum.

Basamakları birbiri ardına çıkarak, en tepeye ulaşana kadar kilisenin katlarını geçtim. Antik oyma tahtadan yapılma çifte kapılar önümde yükseliyordu.

Ellerime baktım, titriyorlardı.

Sikeyim. Hayır. İçeri gireceksem korktuğumu bir an bile, tek bir lanetli saniye için bile göstermemeliydim.

Öfke, fiziksel tepkiler dizisidir.

Tenimdeki ürpertiyi silkinerek üstümden attım, nefeslerimi yavaşlatarak kalp atışlarımı da sakinleşmeye zorladım. Elimin altında olduklarını kendime hatırlatmak için hançerlerimin kabzasına dokundum, ikisini de Vincent'ın zehriyle yeni doldurmuştum.

Kapıyı çaldım ve içeri çağrıldığım zaman açtım.

Rahibi en son ekinoks festivalinde bu kadar yakından görmüştüm, neredeyse bir yıl olmuştu. Görünüşü beni bir kez daha şok etti. Küçükken rahibin konuştuğunu ilk duyduğumda gerçekten iki bin yaşında olup olmadığını sorgulardım ancak ona yakından bakınca tüm şüpheler siliniyordu.

Gözlerinin köşelerindeki birkaç sert çizgi haricinde yüzünde kırışıklık yoktu ama her yeri yıpranmış gibiydi, her şey hem fazla keskin hem de fazla pürüzsüzdü. Teni kâğıt kadar inceydi. Çıkık elmacıkkemiklerinin, ince dudaklarının ve ölü beyazı gözlerini örten göz kapaklarının altından damarları görünüyordu. Vampirler yaşlandıkça kanlarının koyulaştığı söylenirdi. Rahibin kanı simsiyah olmalıydı.

Ben içeri girerken ayağa kalktı.

"Oraya. Gecedoğan kızı. Hoş geldin."

Ağzının etrafındaki kaslar gerilse de seğirmeden farksızdı, hareket bile sayılmazdı. İki bin yıldır insanlığı bilmeyen biri için çok normaldi.

Ancak adımı hemen hatırlamıştı.

Ürperdim.

"Bu akşam Nyaxia'ya sunacağın nedir?" diye sordu.

Yüzüme dikkatlice ifadesiz bir maske yerleştirdim.

"Siz..." Kendimi düzeltmem gerekti. "Nyaxia müttefikim olan yarışmacılardan birinin, Kejari'den çekilme talebini reddetti."

Rahibin ifadesi değişmedi. "Nyaxia'nın kendi sebepleri vardır."

"Bu konuda fikrini değiştirmek için yapabileceğim bir şey olup olmadığını sormak için size geldim, rahip."

Rahip bana dik dik baktı. Gözleri yalnızca süt beyazı olduğundan bakışlarını takip edemesem de beni baştan aşağı süzdüğünü biliyordum. Tanrıça onu kahretsin, bu heriften nefret ediyordum. Ona dair her şeyden tiksiniyordum.

"Bu yarışmacının kaybını hafifletmek için Nyaxia'ya sunabileceğim herhangi bir şey var mı?" dedikten sonra kelimeleri uzatarak ekledim. "*Ne olursa.*"

Ninova

Rahip uzun bir süre sessiz kaldığında onu yanlış yargılamış olabileceğini düşündüm. Sonra ona yaklaştım ve burun delikleri seğirdi.

İşte oradaydı. *Açlık.*

"Belki kan adağı yeterli olur," dedi. "Yarışmacının kan adağının kaybını tazmin etmek için."

Bana bakışından her zerremle tiksindiğim için kendime engel olamadan kalp atışlarım hızlandı. Bunu hissetmiş olmalıydı çünkü kuru ve pembe dilinin altdudağında dolaştığını gördüm.

"Ufak bir kan adağı öyleyse." Kelimeleri boğulur gibi güçlükle söyleyebilmiştim. "İnsan kanı."

"İnsan mı?" Rahip tuhaf bir ses çıkardı, daha önce nasıl gülündüğünü hiç duymamış birinin kahkaha atması gibiydi. Ancak bileğimi damarlarım üste gelecek şekilde masasına uzattığım anda o korkunç gülümsemesi kayboldu.

Gözleri seğirdi. Bakışlarındaki arzuydu. Saf arzuydu.

Avucunu benimkinin altına koyarak elimi tuttu. Teni fazla pürüzsüz, fazla soğuktu. Tam olarak havayla aynı sıcaklıktaydı.

"Böyle çok daha iyi," diye mırladı.

Bunu yaptığıma inanamıyordum. Diğer elimi hançerime uzatıp hazırda bekledim.

Ne olacağı belli olmazdı.

"Kanı için," dedim.

Dairemizin kapısını kapattığım anda tekli koltuklardan birine yığıldım. Bileğim sızlıyor, acı tüm kolumu yakıyordu. Kullanmadığım elim olduğu için sağ bileğimi sunmuştum ama Gece Ateşi yaram da orada olduğundan tüm kolum şimdi acıyla sızlıyordu. Sersem gibiydim, duyularım zehir yüzünden bulanıktı.

Raihn hâlâ dönmemişti ve bu hiç hoşuma gitmiyordu.

Koltuğa iyice gömülüp odanın diğer tarafına baktım. Mische uyuyordu, bilinci yerinde değilken bile yüzü acıyla seğiriyordu.

Pragmatik bir karar vermiştim.

Mische ölürse Raihn'in yarışması asla mümkün olmayacaktı. Üstelik Mische'yi öldüremeyeceğimi şüphe çekmeden Vincent'a söyleyemezdim. Eğer söylersem haklı olarak benden şüphe ederdi. Yapabileceğim tek şeyi yapmıştım.

Onun uyuyan bedeni izlerken gözlerim kapandığında kendime bunu söylüyordum.

Derinlerde bir yerde hançerimi onun göğsüne saplayamayacağımı bilsem de.

Ninova

YİRMİ SEKİZİNCİ BÖLÜM

"...Seslendim, seslendim ama gelmedi."

Gözlerimi kırpıştırıp rüyamın son kalıntılarını da dağıttım. Koltuğun koluna saçma bir açıyla yattığımdan boynum feci halde acıyordu.

Odanın diğer ucunda geniş omuzlu bir silüet Mische'nin yatağının yanına oturmuştu. Lambalar sırtını aydınlatıyordu.

Mische ağlamaklı bir sesle tekrar tekrar, "Neden gelmedi?" diyordu. "Bana yanıt vermiyor. Ben..."

"Şu anda onu kafana takma," diye mırıldandı Raihn.

"Başka bir şeyi nasıl düşünebilirim ki? Ben nasıl..."

"İyileşmeye odaklan. Sadece dinlen. Bunu yapabilir misin?"

"Ben..."

Silüet kıpırdanarak elini Mische'nin yüzüne uzattı, muhtemelen büyü kullanıyordu çünkü kız sessizleşmişti.

Uyku mahmurluğuyla savaşmaya uğraşıyordum. Vampir zehri yatıştırıcı ilaç gibiydi, rahip de yaşlı olduğu için zehri bana fena çarpmıştı.

Etrafımda dönen odayı görmezden gelip güçlükle doğruldum. Raihn de çok yavaş bir şekilde ayağa kalktı. Hareketinde bir tuhaflık vardı ama ne olduğunu çözemiyordum. Yüzünün profilini görebileceğim kadar döndü. Bir parmağını dudaklarına götürdükten sonra başıyla diğer odanın kapısını işaret etti.

Ayağa kalktığımda başım o kadar şiddetli döndü ki, yere yığılacağımdan emindim. Bir şekilde yatak odasına kadar Raihn'i takip etmeyi başardım. Kapıyı arkamdan kapattığımda yaşadığım şok sersemliği silip atmaya yetmişti.

Raihn'in bir zamanlar beyaz ketenden olan gömleğinin sırtı kandan sırılsıklamdı. Lekeler sırtının her yanında çiçek misali açılmıştı. Bazıları kuruduğu için rengi siyaha yakındı, bazıları bordo çizgilerdi ve diğerleri taze koyu kırmızı kan lekeleriydi. Sırtını tamamen kaplıyordu. Kumaşı tenine yapıştırmış, saçlarının uçlarını ıslatmıştı.

"Siktir," diye fısıldadım.

Hafifçe homurdandı, sonra canı yanmış gibi irkildi. "Evet."

"Ben... Ne... Ne oldu?"

Ne aptalca bir soruydu. Sanki Raihn'e sorguda tam olarak ne olacağını bilmiyordum.

Raihn'in sırtı bana dönüktü. Kollarını kaldırırken hareketi kaskatıydı ve hiç doğal değildi.

"Mische nasıl?" diye sordu.

"O..."

Vereceğim yanıtın dikkatini dağıtmasını umuyormuş gibi gömleğini başının üstünden çekip çıkarıverdi.

"...Aynı," derken sesim içime kaçmıştı.

Raihn'in vücudu uzun saniyeler boyunca acıyla kasıldı.

"*Siktir*," diye fısıldadım.

Kesik kesik tıslayarak, "*Siktiiir*," diye katıldı.

Sırtı o kadar kanlıydı ki, başta neye baktığımı bile anlayamadım. Lambaların keskin ışığı biraz da olsa görebilmemi sağlayan tek şeydi. Turuncu ışık, korkunç yaraları ortaya seriyordu. Sırtının iki yanında simetrik iki kesik vardı, omuzlarının kıvrımından kürekkemiklerine ve omurgasının dibine kadar uzanıyordu. Derinlerdi, eti katman katman kesilmişti. O kadar derindi ki, Raihn kıpırdanırken kaslarının hareketini gördüğüme yemin edebilirdim.

Ninova

Bu yaralar tek bir darbeyle olmamıştı, hızlıca açılmamıştı. Hayır, derisi dikkatlice yüzülerek sırtının her yanına yayılacak şekilde yaralardan oluşan bir ağ örülmüştü.

Sırtının tam ortasından aşağı inen bir iz daha vardı. Omuzlarının üstünden başlayıp büyük bir elmas şeklinde tenine kazındıktan sonra omurgasına doğru devam etmişti. Kan tüm sırtını kapladığından bunun taze bir yara mı, yoksa daha eski bir şey mi olduğundan emin değildim.

Nutkum tutulmuştu, oysa şaşırmamam gerekiyordu. İşkencenin sonuçlarını ilk kez görmüyordum. Gecedoğan Muhafızlarının acımasız olduğunu biliyordum, acıyı herhangi bir silah gibi etkin kullanmak için eğitilmişlerdi.

Yine de karşımdaki manzarayı görünce baş döndürücü bir öfke hissettim. Hiddet ve tuhaf bir ihanete uğramışlık hissiyle birlikte aklımda tek bir cümle vardı. *Ona hasar bırakmamasını söylemiştim.*

Vincent da gözlerimin içine bakarak kabul etmişti.

Bu yaraların en yenisi ne zaman olmuştu? Ben Vincent'la konuştuktan sonra kaç yara daha açılmıştı? Vincent benimle konuşurken bana yalan söylediğini biliyor muydu?

Bu sorular, birbiri ardına saplanan oklar gibi beni delip geçti. Zihnimin gerisindeki ses, en keskin ithamların üstünü hızla örtüyordu. *Vincent'ın aklında binlerce farklı şey var. Bunun onunla bir ilgisi yok. Krallığı için doğru olanı yapmalıydı.*

Oysa kalbimin derinliklerinde, çok yakından bakmayacağım bir yerde bir çatlağın oluştuğunu hissediyordum.

"Kanatların," dedim boğulur gibi. "Onlar..."

Raihn omzunun üstünden bana zayıf bir gülümsemeyle baktı. "Bunlar kanatlarımı ortaya çıkarmayı reddettiğim için oldu. Doğru kararı vermişim, sence de öyle değil mi?"

Hissettiğim rahatlama kısa süreliydi.

Hâlâ kanatları vardı ama tam olarak kanatlarının vücuduna bağlandığı yere açılan bu yaralarla onları çağırırsa... Yaraları iyileşene kadar çok acı verici, hatta imkânsız olabilirdi.

Güçlükle yutkundum.

"Tedavi edilmesi gerekiyor," dedim.

"Mische'nin çantasında tıbbi malzemelerle dolu bir torba var." Etrafında dönmeye başladı, sonra irkilip özür dilercesine bana baktı. "Acaba sen..."

Başımı sallayarak diğer odaya geçtim, Mische'nin çantasını alıp döndüm. Raihn tam da onu bıraktığım yerdeydi, azıcık hareket etmek bile onun için fazla ağır geliyormuş gibiydi.

"Sen... yatağın önüne diz çökebilir misin?" dedim. "Oraya yaslanırsın."

"Dik durmayı beceremeyeceğimi mi ima ediyorsun, prenses?"

Hiçbir şey *ima* etmiyordum. İğneyi tenine batırdığım anda iki büklüm olup tüm dikişleri patlatacağına emindim. Acıya bir heykel kadar dayanıklı olması fark etmezdi. *Heykeller* bile böyle bir şeyde paramparça olurdu.

Yüz ifadem değişmiş olacak ki nefesi kesilerek güldü. "Pes ediyorum. İyi. Beni yakaladın. Haklısın."

"Alkol bulmayı deneyebilirim," diye önerdim.

"Bu iş bittikten sonra bana o sidik gibi biradan getirmen için seni insan bölgesine göndereceğim."

"Hak ettin," dedim. Gerçekten böyle düşünüyordum.

Tekrar hafifçe güldü. Anne aşkına, onu güldürdüğüm için neredeyse kötü hissedecektim. Ardından yavaşça bana döndü.

Anlaşılan işkenceyi sırtıyla sınırlı tutmuşlardı, bu da hiç yoktan iyiydi. Göğsünün ön tarafında çizik bile yoktu, gerçi bu geceden çok daha eski olduğunu belli eden ufak tefek yara izleri vardı. Sıcak ışık, vücudunun kıvrımlarında dolaşarak kaslı bedeninin dağlarını ve vadilerini aydınlatıyor, kabarık ya da çukur tüm yara izlerini ortaya seriyordu.

Başka bir anda olsaydık zamanı böylece dondurmak isteyebilirdim. Raihn bir tabloyu andırıyordu. Güzel olduğu kadar ilginçti, teninin her yeri farklı bir geçmişe ait farklı bir hikâyeyi fısıldıyordu.

Ninova

Tuhaf, mantıksız ve boğucu bir his bir dalga misali bana çarptığında, ona bir adım yaklaşıp dokunmak istedim. Aniden yükselen bu his neyse ki çabucak dindi.

Yutkunarak bu düşünceleri bir kenara ittim. "Şuraya diz çök, ben de arkana geçeceğim."

Söylediğimi yaparken her hareketi yavaş ve kaskatıydı. Olağan zarafetinden acı verecek kadar farklıydı. Yatağın yanma diz çöküp oraya yaslandı, kollarını yatak örtüsünün üstüne uzattı.

Arkasına oturdum, yaraları yakından daha kötü görünüyordu.

Nefesim dişlerimin arasından tıslar gibi çıktı. Bu yaraları kapatmaya nereden başlayabilirdim ki?

"Umut verici," dedi Raihn.

"Ben sadece... sana yapmak üzere olduğum şey için özür dilerim."

"Hasta bakıcılığının beklediğim kadar zarif olması harika."

Hafifçe bile gülümseyemedim.

Tıbbi malzemelerle dolu kutuyu karıştırmaya başladım, Mische'de neredeyse her şey vardı. Dezenfektanlar, iğneler, iplik, bandajlar ve küçük ateller bile. Büyüyle bir şekilde güçlendirilmiş olmasını umarak dezenfektanı çıkardım.

"Seni uyarmamı ister misin?" diye sordum.

"Muhtemelen hayır... *SİKTİR!*"

Ben dezenfektanı sırtına boşaltırken yatak örtüsünü sıkıca kavradı.

"O an yapmamı beklemezsin diye düşündüm."

"Doğru düşünmüşsün," diye homurdandı.

İpi iğneye geçirip yaralarını inceledim. Bambaşka bir imtihana hazırlanıyormuş gibi hissediyordum.

İmtihanları düşünmek bile göğsümün sıkışmasına yetmişti. Vampirler insanlardan çok daha hızlı iyileşirdi ama... Siktir, böyle nasıl yarışabilirdi ki?

"Bunu yaparken benimle konuşman lazım," dedi Raihn. "Baştan sona sohbet edelim. Böylece sen de benim kadar acı çekersin."

Ninova

Boğuk bir sesle gülmeme rağmen tiksintiyle homurdanıyormuşum gibi gizlemeye çalıştım.

"Hem seni dikip *hem de* seninle konuşmam mı lazım?"

Uyarma, demişti.

Bu yüzden dikmeye başlarken haber vermedim.

Tüm bedeni kasıldı. Yatak örtüsünü iyice sıktığında örtü kaydı.

"İyi misin?" diye sordum.

"İyi olmayı tanımla."

"Hayatta olmak."

Homurdandı. "Standartlarının yüksek olması ne hoş."

Aklımdaki soruyu sormak istemiyordum ama duyacağımı bildiğim yanıttan nefret etsem bile sormak zorundaydım. "Sana ne sordular?"

"Sormakmış. Ne kadar kibar... Sikt..." Ben bir dikiş daha atarken tısladı. "Saldırıya dair ne bildiğimi öğrenmek istediler." Jesmine'in sesini taklit ederek abartılı bir şekilde düz ve sert konuşmaya başladı. "Rishanların ideallerini destekliyor muymuşum? Saldırganları tanıyor muymuşum? Daha önce Gecedoğan iblisler çağırmış mıymışım? Organize bir Rishan isyanı olduğundan haberdar mıymışım? En çok da siktiğimin Ay Sarayı'nı yok edip etmediğimi öğrenmek istediler."

Az kalsın, *Peki yaptın mı?* diye soracaktım. Vincent'ın kelimeleri kulaklarımda çınlıyordu. Raihn'e güvenmek için fazla sebebim yoktu.

Tabii bunu yüksek sesle söylemedim çünkü yanıtın hayır olduğunu ve ona inandığımı gayet iyi biliyordum. Vincent bunun aptallık olduğunu düşünse de inanıyordum.

"Bunu Rishanların yaptığını düşünmediğini söylemiştin."

"Düşünmüyorum."

"Neden?"

"Rishanlar artık organize değiller. Sevgili babacığın son birkaç yüzyılda onları güzelce dağıttı. Bunu yapacak kadar kendilerini toparlayamazlar."

Ninova

Onlar. *Biz* olarak bahsetmiyordu. Gerçi Raihn'in buradaki diğer Rishan yarışmacılarla konuştuğunu bile görmemiştim ama bu çok tuhaf değildi. Vampirler bölgelerini sahiplenen ve fazla arkadaş canlısı olmayan yaratıklardı. Hiajların çoğu da birbiriyle konuşmazdı.

"Onlara da böyle söyledim." Raihn hafifçe güldükten sonra kasılıp örtüyü tekrar sıktı. "Bana inanmış gibi görünmediler."

Önümdeki yaralara bir baktım. Hayır, ona inanmamışlardı. Saatlerce, bana kalırsa düzinelerce kez ona inanmamaya devam etmişlerdi.

Ona iyi haberi söylemeye karar verdim, muhtemelen buna ihtiyacı vardı. "Rahip, Mische'nin geri çekilme talebini kabul etti."

"*Ne?*" Gerildi, sanki dönüp bana bakmak istemiş ve kendini tutmak zorunda kalmıştı.

"Nyaxia fikrini değiştirmiş olmalı."

Derin derin nefesini verdi. O kadar rahatlamıştı ki, iğneyi derisine tekrar sapladığımda bile irkilmedi.

"Bu senin işin," dedi nihayet.

Gözlerimi kırpıştırdım. Sonuca bu kadar çabuk varmış olması, beni düşündüğümden daha çok takdir ettiğini gösteriyordu. Bu... kalbime dokunmuştu.

"Hayır," dedim. "Belki de bunun daha mantıklı olduğunu fark etmişlerdir."

"Rol yapmakta berbatsın." Gülümsediğini sesinden anlayabiliyordum. Ses tonu, sağ elimdeki yanığın sızısını dindirecek kadar sıcaktı. Neredeyse rahibin dudaklarının tenimde yarattığı hissi unutturacak kadar sıcacıktı.

"Güneş battığında onu bir yere götürebiliriz," dedim.

"Bir şeyler düşünürüm. Umarım tartışamayacak kadar sersem olur."

Üç dikiş daha attıktan sonra ellerimi Raihn'in bir kenara attığı gömleğine silmek için durmak zorunda kaldım. Kalan azıcık temiz kumaşa da siyah kırmızı izler bıraktım.

Raihn sanki konuşmak istemediği halde kendine engel olamıyormuş gibi yumuşak bir sesle devam etti. "Onu çok uzun zamandır böyle görmemiştim."

"Yaraları çoktan iyileşmeye başladı."

"Onlar için endişelenmiyorum. Asıl sorun..."

Cümlesini tamamlamadı. Oluşan sessizlikte, Mische'nin ıstırap dolu kelimeleri zihnimde yankılandı.

Beni terk etti. Çağırdım, seslendim ama gelmedi.

Raihn'den bahsetmediğini ancak şimdi anlamıştım.

"Onu bulduğumuzda ne yapmaya çalışıyordu, biliyor musun?" Raihn'in sesi gizli bir öfkeyle doluydu. "Atroxus'u çağırmaya çalışıyordu. Büyüsü onu ortada bırakmıştı ve Mische ona tekrar erişemedi. O iblislerin, o siktiğimin Gece Ateşi'nin ortasında yardım etmesi için tanrısına yakarıyordu. Orada ölseydi duyduğu son şey, Atroxus'un sessizliği olacaktı."

Ben bir dikiş daha atarken Raihn'in parmakları kumaşı iyice sıktı.

"Böyle olacağını ona söylemiştim. O büyüyü her kullandığında canı yanıyordu. Bir gün Atroxus sana yanıt vermeyi bırakacak *demiştim*. Güneş Tanrısı, *Nyaxia'nın çocuklarından* birinin..." Bunu tiksintiyle tükürür gibi söylemişti. "Onun gücünü kullanmaya devam etmesine izin vermez demiştim ama Mische..."

Mische'nin kollarındaki yanıklar. Onlarca yıllık oldukları ortadaydı. Bir anda her şey yerine oturdu ancak bu üzücü ve dehşet verici bir mantıktı.

"Nasıl yapabiliyor ki?" diye sordum. "O büyüyü nasıl kullanabiliyor?"

"Mische rahibeydi. Eskiden. İnsanken."

Kaşlarımı kaldırdım. "Atroxus rahibesi mi?"

"Hı-hı. Pachnai'de. Buraya misyonerlik görevi için gelmiş. İnanılmaz, değil mi?" Güldü, aniden irkildiğinde gülüşü kısa kesildi. "Siktiğimin vampirlerine vaaz vermeye gelen misyonerler. Ne olduysa o zaman olmuş. Onu kim dönüştürdüyse ölüme terk

Ninova

etmiş. Muhtemelen sağ kalırsa sonsuza kadar onu güzelce kölesi yapacağını, ölürse de karnını doyuracağını düşünmüştür. Mische hastalandığında bu kadar uğraşmaya değmeyeceğini düşünüp onu terk etmiş. Üstelik Mische adamın ona ne yaptığını bile bilmiyormuş."

Vampirlerin umursamaz zalimliğine çok uzun zaman önce alışmıştım ama yabancı bir genç kız olan Mische'nin neler yaşadığını hayal etmek bile midemi bulandırmıştı.

Rahibin tenime değen ağzını düşündüm, daha saatler önceydi. Boynuma kondurulan bir öpücüğün ardından dişleri, acıyı ve... İğneyi fazla sert batırdığımda Raihn'in küfretmesiyle aniden kendime geldim.

"Affedersin." Kendimi toparladım. "Kimmiş? Kim yapmış?"

"Keşke bilsem. Mische'nin hangi haneden olduğunu bile bilmiyorum. Bana söylemiyor. Öğrenirsem..."

Nefesini verirken duyulan alçak ses, kelimelere dökülmemiş çok çeşitli vaatlerle doluydu.

Sikeyim, ben de yardım ederdim.

"Beni asıl mahveden, o piçin Mische'nin elinden tüm hayatını aldığını bilmemesi ya da umursamaması," dedi Raihn. "Onu ölüme terk etmeden önce, hiç değilse medeniyete sürükleyecek kadar bile aldırış etmemiş. Şimdi de..."

Mische'nin insanlığının son kalıntısı da yok olmuştu.

Yumuşak bir sesle, "Umurlarında değil," dedim. "Hiçbir zaman umursamazlar."

"Evet. Siksen umursamazlar. Bazen..." Gerildi. Dikiş yüzünden olabilirdi, olmayabilirdi de. "Bazen kendime vampir demeye bile utanıyorum."

Onlardan birine dönüşmeni izlemek istemiyorum, demişti Ilana.

Şu ana kadar, bunun bir şeyden vazgeçmek olduğunu hiç düşünmemiştim. Raihn'in sesindeki acıyı duyana kadar fark etmemiştim ve o acının sebebi yaraları değildi.

"Nasıldı?" diye sordum. "Dönüşüm?"

"Ix'in memeleri adına. Hasta bakıcılığın gerçekten rezalet, prenses."

Yüz ifadesinin sesine yansıdığını duyabiliyordum. Dudaklarımı birbirine bastırdım, neredeyse hafifçe gülümseyecektim.

Yanıt vereceğini düşünmemiştim ancak, "Ölmek gibiydi," dedi. "Büyük bir kısmını hatırlamıyorum."

"Seni kim..."

"İşte *bu* soruyu böyle bir anda cevaplayamam." Bir şakanın ritmini, bir azarın sertliğini taşıyan bir yanıttı. Bunu söylemeye hakkı vardı.

Son iki dikişi de atıp çıkardığım işe göz gezdirdim..

"Nasıl görünüyor?" diye sordu.

Dürüstçe yanıt verdim. "Berbat."

İç çekti. "Muhteşem."

Sırtı hâlâ kanla kaplıydı. Havluyu alıp nazikçe sildim. Omuzlarını, sırtının kenarlarını ve nihayet omurgasının hizasını sildim.

Orada elimde havluyla duraksadım. Doğru görmüştüm, sırtının ortasında eski bir yara izi vardı. Kocamandı, bu geceden kalan izlerden çok daha eskiydi. Sırtının üst kısmında oluşmaya başlayan üçgen, sırtının ortasına uzanıyordu. Bir yanık olabilir miydi?

"Bu nasıl oldu?"

"Hayır, hayır, hayır. İşler böyle yürümüyor." Acıyla homurdanarak ayağa kalktı. "Artık dikkatimi dağıtmana gerek olmadığına göre, sorularına cevap vermek zorunda değilim."

Ben de ayağa kalktım, sağ elimin kaskatı olmuş parmaklarını esnetirken irkildim. Raihn dudağının üst köşesi seğirerek bana döndüğünde, aşağılayıcı bir şey söylemek üzere olduğu kesindi. O an bandajlı bileğimi ovduğumu fark etti ve yüzü bir anda değişti.

Sırıtışı kaybolmuştu.

"O ne?"

Ninova

"Hiç. Ufak bir kesik."

"*Ne oldu*, Oraya?"

Sesindeki samimiyet o kadar yoğundu ki, bana hiç beklemediğim bir yerden çarpmıştı.

"Hiçbir şey olmadı," diyerek elimi sakladım. "Saldırıdan kalma."

Raihn gözlerini kırpmadan yüzümü inceledi. Ateşin ışığında gözleri her zamankinden kırmızı görünüyor, arkamdaki lambaların turuncusunu yansıtıyordu. Bana inanmasa da bunu dillendirmedi.

İlaç kutusuna uzanıp haplarla dolu küçük bir şişe çıkardım. Raihn'in elini tutup şişeyi avucuna koydum. "Al. İyileşmene faydası olmaz ama en azından acını uyuyabileceğin kadar dindirir."

Elimi neden çekmediğimi bilmiyordum. Neden geri adım atmadığımı da bilmiyordum. Oysa o kadar yakındı ki, bedeninden yayılan ısı beni sarıp sarmalıyordu.

Yutkundum. "Üzgünüm. Vincent sana bunu yaptığı için çok üzgünüm."

"Senin suçun değil."

Ancak sebebini bilmesem bile öyle hissediyordum.

"Dürüstçe bir şey soracağım, Oraya. Yarım Ay imtihanı için başka bir müttefik ister misin?" diye sorduğunda bile kıpırdamadım.

Bunu neden sorduğunu biliyordum. Artık geriye sadece ikimiz kalmıştık, üstelik onun sırtı mahvolmuştu. Kanatlarını kullanamıyordu.

"Başka birini bulabilirsin," diye devam etti. "Saldırıda ölenler oldu. Müttefiklerini yitirenler vardır. Seni anlarım."

Cevabımın çok net ve ani olması beni şaşırttı.

"Bunun için artık çok geç. Senin başına kaldım."

Dudaklarının kıvrılmasını izledim. Bu gülümseme gerçek gibiydi, sırıtışlarından farklıydı.

"Sakat vampir ve insan," diye mırıldandı. "Diğerleri saf dehşetle titriyor olmalı."

Ona karşılık vererek kendimi şaşırttım.

"Titreseler iyi olur."

Elim hâlâ Raihn'in nasırlarla dolu avucundaydı. Sessiz bir anlaşma yapıyormuşuz gibi parmaklarını elimin etrafına sardı.

Bir gün daha.

Yarım Ay bittiğinde düşman olacaktık. Şu anda yakınlaşıyormuşuz gibi hissediyordum ama çok geçmeden birbirimizi öldürmeye çalışacaktık.

Bunu hiçbir zaman unutmuyordum.

Ancak bu gece Raihn'in yaşadığı işkence, Mische'nin geçmişi, Vincent'ın yalanları ve rahibin tenimdeki ağzının karanlık hatırasıyla ruhuma bir ağırlık çökmüştü. Belki de zayıf ve aptaldım.

Elimi çekmem gerektiğini bilsem de çekmedim.

Bir şarabın son yudumu gibi Raihn'in dokunuşunun tadını çıkardım. Gizli, utanç verici bir günahtı bu.

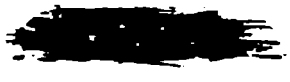

Mische gitmek istemedi. Yarı baygın ve hezeyanlı haliyle bile Raihn onu Ay Sarayı'ndan dışarı taşırken itiraz ediyordu. Raihn onu Sivrinaj'dan uzağa götürebilecek ve iyileşene kadar onunla ilgilenecek arkadaşları olduğunu söylemişti. Onun yalnızca Kejari'den değil, Sivrinaj'dan da uzaklaşacağına seviniyordum. Her şey yoluna girmeden önce durumun daha kötüye gideceği hissini içimden atamıyordum.

Ben ona veda ederken Mische'nin bilinci yerindeydi. Ona yaklaştığımda elimi hafifçe sıktı, vedalardan hoşlanmasam bile ona izin verdim.

"Kendine iyi bak," dedim.

"Sen de. O utangaç büyünü beslemeye devam et." Zayıf gülümsemesi iyice yumuşadı. "Bir de... Ona göz kulak ol, olur mu?"

Kimden bahsettiğini söylemesine gerek yoktu.

"Sert görünür ama birine ihtiyacı var. Hem senden hoşlanıyor."

Hayır, hoşlanmıyor, demek istedim. *Hoşlanmamalı. Benden hoşlanması, yapabileceği en kötü şey olur.*

Ninova

Bunun yerine Mische'ye onu rahatlatacak bir gülümsemeyle baktım, en azından denedim. "Dinlen. Çabucak iyileş," demekle yetindim.

Mische de bana yine zayıf ama çok daha neşeli bir tavırla el salladı. "Yakında görüşürüz."

Yalnızca birkaç saat sonra ana salona çağrıldık. Oraya giderken Raihn'le konuşmadık, söylenecek ne vardı ki? Yalnızca görevimizi ağırbaşlı bir havayla kabul ederek birbirimize başımızla selam verdik.

Hepimiz ana salondaki tuhaf sessizlikte dikiliyorduk. Tek ses, aynı takımdakilerin fısıltılarından geliyordu. Odaya bakınarak kimin kiminle ekip olduğunu dikkatle aklıma kazıdım. Üç Kan Hanesi yarışmacısı beraberdi. Yanlarında Angelika ve müttefiki Ivan vardı, adam kan büyüsünde pek iyi değildi. Ibrihim bir ortak bulmayı başarmıştı ama Gölgedoğan adam, son imtihanda ağır yaralanmıştı. Anlaşılan onlarla ittifak kurmak isteyen başka kimse çıkmamıştı, ikisi de halinden memnun görünmüyordu.

Sırf zorunluluktan ittifak kurmuş olanlar yalnızca onlar değildi. Diğer dört Rishan yarışmacı şimdi birbirleriyle ortak olmuşlardı. Bunlar muhtemelen son dakika değişiklikleriydi, Jesmine'in işkencesinin ardından önceki müttefikleri onları bırakmış olmalıydı. Fark ettirmeden onlara bir bakış attığımda midem düğümlendi.

Sırtları kat kat zırhın altına gizlenmiş olsa da kaskatı hareket ediyorlardı, yaralarının nasıl göründüğünü hayal edebiliyordum. Ancak hiçbiri Raihn kadar acı çekmiyormuş gibiydi. Raihn zırhını bile kendi başına giyememişti, yazı masasının kenarını sıkıca kavrarken zırhın kayışlarını ben takmak zorunda kalmıştım. Dişlerini sıkarak öyle bir küfretmişti ki, dişlerinin kırılacağını düşünmüştüm ama şu anda acısını gayet iyi saklıyordu. Her irkilmeyi ve yavaş hareketini gizliyordu, zayıflık gösterecek zaman değildi.

Ancak ben hâlâ görebiliyordum.

Vampirler hızlı iyileşirdi ama Raihn'in yaraları çok az topar-

Ninova

lanmıştı. Hayal kırıklığına uğrasam bile şaşırmamıştım. Gecedoğan askerleri, görevlerinin gerektirdiği kadar acı vermek için her türden şeyi kullanırlardı. Zehir ve büyü dahil ne gerekirse. Anlaşılan Raihn'in işkencesinde her türden şeye gerek duymuşlardı.

Diğer Rishanları izlerken ona daha kötü muamele edilip edilmediğini merak ediyordum. Benimle olan bağlantısı yüzünden daha uzun süre tutulup tutulmadığını, daha çok işkenceye maruz kalıp kalmadığını düşünüyordum.

Raihn kolumu dürtüp beni düşüncelerimden kurtardı. "Meşhur olmuşuz," diye mırıldanarak odanın diğer tarafını işaret etti. Çok sayıda Hiaj yarışmacı bizi izliyordu.

Eh... sıradan bir ikili olmadığımız kesindi.

Düz bir sesle, "Kıskanıyorlardır," dediğimde Raihn hafifçe güldü.

"Onlara güzel bir gösteri yapacağız."

Anne aşkına, ben de bunu umuyordum.

Her an başka bir yere ışınlanmaya hazırlanarak hepimiz sessizce bekledik. Bunun yerine Nyaxia'nın müritleri sırayla odaya girdi. Her birinde gümüş bir kadeh vardı. Müttefiklerden oluşan çiftlerin önünde durup kadehi yarışmacılara uzattılar.

Tek kelime etmediler, bizim önümüzdeki mürit bakışlarını bile yerden kaldırmamıştı. Ancak söylenmemiş mesaj gayet netti. *İçin.*

Kadehi önce Raihn aldı, yutkunurken yüzünü tiksintiyle ekşitti. Bir an sonra, "Tatsız ama zehir değil," diyerek kadehi bana uzattı.

Kadehteki sıvı neredeyse siyah denebilecek kadar koyu kırmızı ve yoğundu. Yüzeyinde hafif bir duman vardı, biraz küf kokuyordu. Ne işe yarayacağını hayal bile edemiyordum. Tüm Kejari'leri incelemiştim ve hiçbiri böyle başlamıyordu.

Kadehteki sıvıyı içtim. *Kahretsin.* Raihn haklıydı, bu gerçekten iğrençti.

Kadehi tekrar müride uzattıktan sonra Raihn'e bir bakış attığımda dudağının kenarı hafifçe kıvrıldı. "İyi şansl..."

Ninova

YİRMİ DOKUZUNCU BÖLÜM

Tüyler.

Her yer tüylerle doluydu. Siyah, boğucu ve renkleri öldürecek kadar karanlıktı.

Her şey uzaktan geliyordu, hissizleşmiştim. Aklımı bunları algılayacak kadar iyi çalıştırmayı beceremiyordum.

Tüyler kaydı. Aralarından ışık sızdı ya da... Hayır, ışık değildi. Gözlerdi, altın rengi gözler. Korkunç, zalim ve altın rengi gözlerdi.

Gözlerimi kırpıştırdığımda, gözler bir anda bana tepeden bakan bir yüze dönüştü. Keskin yüz hatları, biçimli bir sakalı, arkasında uçuşan uzun siyah saçları olan bir adamdı. Kanatlarını ikimizi de örtecek şekilde açmıştı.

Onu daha önce hiç görmemiştim. Buna rağmen o kadar dehşete düşmüştüm ki, felç olmuş gibiydim.

Gözlerimi tekrar kırpıştırdım, kanatlı adamın yerini bir başkasının yüzü aldı. Bu sureti tanıyor, her hattını biliyordum. Gözlerimi her kapattığımda onu görmüyormuşum gibi yapıyordum.

Eski sevgilim bana doğru eğildi, o kadar yakınımdaydı ki nefesinin tanıdık serinliğini yanağımda hissettim. "Beni özledin mi?" diye fısıldadı.

Ne kadar uğraşsam da hareket edemiyordum.

Gözlerimi yeniden kırpıştırdığımda iki suret iç içe geçti, kalbimin panik dolu her atışında yüzler ikisi arasında değişmeye devam etti.

Elimi tutup göğüslerine, tam ortadaki açık yaraya bastırdılar. Bana doğru eğildiklerinde dudakları kulağıma dokundu.

"Beni özledin mi?"

Sıcak kanları elimden koluma kadar akarken deliye dönmüş gibi çırpınsam da gidebileceğim hiçbir yer yoktu.

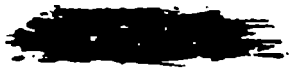

Kolum sıcak ve ıslaktı. Kalbim kontrolden çıkmış gibi atıyordu, sırtıma keskin bir acı saplanmıştı. Zifiri karanlıkta olsam da etrafım hislerle sarılmıştı. Sanki iki farklı dünya çarpışıyor, bana birbiriyle tutarsız duyular veriyordu.

Oraya.

Bir şeyler yanlıştı. Çok ama çok yanlıştı.

Oraya! Sakinleş. Nefes al.

Ancak kendi düşüncelerim bile kayıptı. Sanki zihnim, içinde nasıl dolanacağını bilmediğim devasa, mağaramsı bir labirente dönüşmüştü. İçeride başka bir şey daha vardı, o şey...

ORAYA. SAKİNLEŞ DEDİM SANA.

Ses öyle yüksekti ki, şokun etkisiyle düşüncelerim sessizliğe gömüldü. Raihn'in sesiydi, kafatasımın arkasından yankılanan ses ona aitti.

Ama... onu *zihnimde* duyuyordum. Kulaklarımda değil.

Nefes al, Oraya. İkimiz de nefes alalım. Bizim... sakinleşmemiz lazım. Tamam mı?

Bir anlığına akıl sağlığımı sorguladım.

Omurgamdan yukarı alaycı bir neşenin titrediğini hissettim. Kelimeler olmadan, sessiz bir gülüştü bu. O kadar tuhaf bir histi ki, neredeyse yine kendimi kaybedecektim.

Böyle hisseden sadece sen değilsin, prenses.

Ellerimi önüme uzattım. Hiçbir şey göremesem bile pürüzsüz taşı hissedebiliyordum. Taşın soğuk ve geçit vermez sağlamlığı beni sakinleştirdi.

Ninova

Ayrıca avuçlarımı sıkıca bastırdığım duvarda şimdi başka bir şey daha hissediyordum. Ellerimle bir kılıcın kabzasını sıkıca kavradığımı hissediyordum. Kılıcı kaldıran kaslarımın gerildiğini, sırtımdan bir acı dalgasının yayıldığını hissediyordum.

Ellerim buradaydı.

Ellerim oradaydı.

"Bu sensin," dedim nefes nefese. "*Seni* hissediyorum."

Fiziksel sesim, zihnimdekine kıyasla düz ve sıradandı.

Evet, diye yanıtladı Raihn.

Zihin bağlama yapmışlardı. İçtiğimiz iksir bir büyü olmalıydı. Buna benzer geçici bir bağ yaratmak için nadir görülen, güçlü bir büyünün kullanılması gerekirdi. Anlaşılan Nyaxia'nın kilisesinde imkânsızı mümkün kılacak kaynaklar vardı.

Ix'in memeleri adına.

Omurgamdan yukarı yine ürkütücü bir titreme yayılınca ürperdim.

Yapma şunu.

Neyi? Gülmeyeyim mi?

Tuhaf geliyor.

Sana tuhaf gelen şey gülmem mi? Sınırını aşan bu mu yani? Hiç şaşırmadım.

Tuhaf demek az kalırdı. Düşüncelerimdeki davetsiz misafire her bir zerrem isyan ediyordu. Sinirlerim ve kaslarım, başka bir dizi duyunun ağırlığını taşımak zorunda kaldıkları için çığlıklar atıyordu.

Siktir, Oraya. Sürekli bu kadar gergin misin?

Çok sık böyle hissettiğimi itiraf edemeyecek kadar utanmıştım.

İtiraf etmektense, *Bu özel bir durum*, diye yanıtladım. *Sen de benden farksızsın.*

Bu doğruydu, o da benim kadar kaygılıydı. Endişesi benimkinden farklıydı, sarsıntılı dalgalar yerine dip akıntısı gibiydi ama kuvvetliydi.

Ninova

Karanlık bir kutunun içindeyken böyle boğuluyormuş gibi hissediyorsam savaşa girdiğimizde ne olacaktı? Bunu düşünmek bile midemi bulandırdı. Raihn'in endişesinin bana çarpan yankısını da hissediyordum.

Bir şekilde başarmak zorundaydık. Yarışmacıların yarısı bugün ölecekti, buradan çıkmamız gerekiyordu.

Ellerimi duvarda gezdirmeye başladım, Raihn her neredeyse onun da aynısını yaptığını hissettim. Her yer pürüzsüz taştandı.

Hücre. Bunlar hücreydi.

Mantıklıydı. Nyaxia ve Alarus, usulsüz ilişkilerinin cezası olarak Ak Panteon tarafından hapsedilmişti. Nyaxia o zaman küçük tanrıça olmasına, Alarus da eski gücünün çok az bir kısmını kullanabilecek kadar zayıflamasına rağmen bunun pek akıllıca bir karar olmadığı ortaya çıkmıştı. İkisi savaşarak mahkûmiyetten kurtulup Panteon'un efsanevi hapishanesi Extryn'in muhafızlarının yarısını katletmişlerdi.

Burası bizim Extryn'imizdi.

Buradan çıktığımızda, dışarıda her ne varsa muhtemelen birlikte savaşmamız gerekecek, dedim Raihn'e. Hücrelerimizin duvarlarında ellerimizi gezdiriyorduk. *Açalım şunları.*

Birbirimizi bulduğumuzda neredeyse durdurulamaz olacaktık. Bundan emindim.

Raihn düşüncemi sezerek, *Böyle düşünmen beni duygulandırdı*, diye yanıtladı. Gerçekten duygulandığını hissettiğimde buna ne anlam vereceğimi bilemedim.

İşte, bak.

Parmak ucum, hücremin köşesinin üstünde ufacık bir metal parçasına değdi. Üstüne bastırınca, taş yerinden kaydı. *Çıt.*

Kapı açıldığında içeri hafif bir ışık huzmesi sızdı. Işık yıldızlardan, aydan ve kolezyumun üstünde süzülen yüzlerce meşaleden geliyordu. Gece vaktiydi ama hücrenin karanlığına kıyasla ışık beni kör etmişti.

Yarım saniyeliğine gözlerimi kırpıştırdım. Gözlerim ışığa alıştığında az kalsın gülecektim çünkü başka nc yapabilirdim ki?

Ninova

Karşımda resmen bir kan nehri vardı, tam bir katliamdı. Yarışmacıların çoğu daha hücrelerinden bile çıkamamıştı ama kum çoktan kanla sırılsıklam olmuştu. Canavarlar arenada birbirlerini parçalıyordu, hayal edebileceğim her türden yaratık vardı. İlk imtihandakine benzer iblislerin bu sefer boğum boğum, süt beyazı kanatları vardı. Siyah üstüne gri benekleri olan parlak kırmızı gözlü devasa kediler, yalnızca hikâye kitaplarında gördüğüm şeylerdi ve Gölge Hanesi'ne aitti. Devasa, bembeyaz kürkleri olan kambur cehennem tazılarının derisinden karanlık akıyordu. Gece Hanesi'nin kumullarında sürüler halinde dolaştıkları, yerleşim yerlerini tamamıyla katlettikleri bilinirdi.

Hepsinin çok uzağında, mutlak ölümün arkasında üst üste yığılmış beyaz taşlardan yapılan bir duvar vardı. Kolezyumu ortadan ikiye bölüyordu. Taşlık bir patika, duvarın üstüne uzanıyordu. En tepede iki altın kapı çerçevesi vardı. Kapılar yüksek ve dardı, etrafındaki gümüş duman nabız gibi atıyordu. Tribünler tıklım tıklım doluydu. Kejari imtihanlarının en dramatik olanının heyecanıyla haykıran yüzlerden oluşan bir deniz, arenayı tamamen sarıyordu.

Raihn'in görme duyusu benimkine çarptı, kapısı açıldığında o da bu manzaranın tersten yansımasını incelemeye başlamıştı. Böylece duvarın öteki tarafında olduğunu fark ettim.

Siktir, diye mırıldandı.

Haklıydı.

Az önce kurtulduğuma benzeyen demir kutular, kum çukurunun kenarları boyunca sıralanmıştı. Hemen yanımdaki hâlâ kilitliydi, içeriden sözsüz bir çığlığın boğuk sesi geliyordu. Başka bir kapı açıldı ve Gölgedoğan yarışmacılardan biri sendeleyerek hücresinden çıktı, başını ellerinin arasına almıştı. Doğruca bir cehennem tazısının dişlerinin arasına ilerledi.

Onun sorunu neydi öyle?

Birden çok zihnin ağırlığını kaldıramayan çok kişi var, diye yanıtladı Raihn. *Özellikle de böylesini.*

Raihn'in gözlerinden başka bir adamın dizlerinin üstüne düşmesini, ayağa kalkmak için uğraşmasını izledim. Muhtemelen Mische burada olmadığı için gerçekten şanslıydık. İkisini birden desteklemeye çalıştığımı hayal dahi edemiyordum.

Tekrar duvara ve tepedeki kapılara baktım. Hedefimizin onlar olduğu kesindi. En azından... içlerinden biri öyleydi. Sonuçta Extryn şansın fazla merhametli olmadığı bir yerdi. Kapılardan birinin özgürlüğe, diğerininse cehenneme açıldığı kesindi.

Elbette, bizimle o tehlike arasında çok daha fazla tehdit vardı. Önümdeki diş, pençe ve kan denizine bakarak kendimi hazırladım. Kolezyumun karşısında Raihn de aynısını yaptı.

Hazır mısın? diye sordum.

Çoktan kılıcını kaldırıyordu. *Her zaman.*

Kendimizi kan gölünün içine attık.

Başta zorlandım. Raihn'in zihninin ağırlığı, benimkinin üstüne yük gibi binmişti. Onun duygularını, kendiminkilerden ayırmak için kıymetli saniyelerimi harcıyordum. Arenanın ilk açıklığını savaşarak geçerken güçlükle hayatta kalabildim ama sakardım, ölümden çok kez kıl payı kurtulmuştum.

Buna direnmeyi bırak, diye azarladı Raihn. *Kabullen. Başarmamızın tek yolu bu.*

Bu tüm içgüdülerime tersti ancak o haklıydı. Zihnimin içinde onunla savaşırken kendimi hayatta tutmaya odaklanamazdım.

Bunun için birlikte çalıştığımızı kendime hatırlattım. Bilerek yapmadığımız halde... birbirimize uyum sağlamayı, sessiz ipuçlarını bekleyip anlamayı öğrenmiştik. İttifakımız hiçbir zaman kaba kuvvet üzerine olmamıştı, ortak noktayı bulmak için çalışmıştık.

Bu imtihan da yalnızca kendimizi bu hisse bırakmakla ilgiliydi.

Bunu bir kez başarınca birbirimiz için bir güç kaynağı, kuvvet kazanabileceğimiz başka bir kuyuya dönüştük. Ayrı olabilirdik ama kenar mahallelerde yan yana savaşıyormuş gibiydik. Ben

Ninova

Raihn'in her darbesini hissediyordum, o da benimkileri hissediyordu.

Ancak biz ritmi yakaladığımız anda attığımız her adım daha tehlikeli bir hal almaya başladı. Açlıktan gözü dönmüş yaratıkların sayısı bariyere yaklaştıkça artıyordu... Üstelik daha vahşilerdi. Bundan da kötüsü, şimdiye kadar tüm yarışmacılar hücrelerinden kurtulmuşlardı. Asıl rakibimizin cehennem tazıları ya da iblisler değil, birbirimiz olduğunu hepimiz gayet net anlıyorduk.

Bu imtihandan sonra sadece yarımız sağ kalacaktı, biz de buna uyacak şekilde savaşıyorduk.

Kumların üstünde toplanmak zorundaydık. İmtihanın başlarında bir Hiaj yarışmacı, katliamın üstünden uçmaya çalışmıştı ve kanatları parçalanmış şekilde anında yere yapışmıştı. Tepede de bir bariyer vardı. İster kanatların olsun ister olmasın, ölüm çukurundan kaçış yoktu.

Arenanın yarısına ancak gelmiştim, şimdiden attığım her adımda birilerini öldürmek zorunda kalıyordum. Raihn'in zihnimdeki varlığı beni desteklese de gerçekten yanımda durması kesinlikle çok daha faydalı olurdu.

Anlamıyorum, diye düşündüm sinirle. *Bunun mantığı ne? Böyle gerçekten beraber savaşamayız ki.*

Raihn yanıt veremeden kolumda bir kesiğin acısını hissederek tökezledim. Peşimden gelen Gölgedoğan kadın benim önüme geçti. Kolumdaki deri zırh pürüzsüzdü ama Raihn koluna baktığında kan gördü.

O dikkat dağınıklığının bedelini ağır ödemişti, saldırganı ona tekrar tekrar saldırdı. Dişlerimi gıcırdatıp kendi saldırganımı püskürtmeye uğraşıyor, en azından yakındaki bir iblisin pençelerine düşmesi için itmeye çalışıyordum ama arenanın diğer tarafında Raihn'in dövüşünün devam ettiğini hissedebiliyordum. İyi durumda değildi. Her darbeyle irkiliyordum.

İlk imtihandaki iblisleri hatırladığımda bir anda durumu anladım.

Az önce Raihn yaralanmıştı ve... *ben* tökezlemiştim.

Raihn'e, *O kim?* diye sordum. Onun gördüklerini kesik patlamalar şeklinde görebiliyor, kimin yüzü olduğunu seçemiyordum.

Ne?

Şu anda kiminle savaşıyorsun? Suratına bak!

Kafasının karıştığını hissetsem de dediğimi yaptı. Bir sonraki darbeyi savuştururken bana saldırganını gösterdi. Sarı saçlı bir Hiaj Gecedoğandı.

Onu tanıyordum. *Nikolai.* Hafızamı zorlayarak düşündüm. Kiminle müttefik olmuştu?

Ravinthe. *Sağ dizi zayıftır*, demişti Vincent ziyafette yarışmacıları incelerken.

Kalabalığa göz gezdirdim. Şanslıydık ki Ravinthe benden çok uzakta değildi, çukurun birkaç adım ilerisindeydi. Doğrudan üstüne hücum ettim, tepki verebileceği zamanı tanımadan hançerimle sağ dizine temiz bir kesik attım. Bacağı altında bükülürken, her yere kan fışkırdı. O kalkacak vakit bulamadan hançerimi göğsüne sapladım.

Tam da tahmin ettiğim gibi arenanın diğer ucunda Raihn'in rakibi yere düştü.

Siktir, diye fısıldadı Raihn. O bu fırsattan faydalanarak Nikolai'ı öldürürken ikimiz de zevkten dört köşe olmuştuk. *Çok iyisin.*

Yan yana değildik ama bu durum birbirimize yardım etmemizi engelleyemezdi. Bunu öğrendikten sonra savaş meydanında ilerlemeyi sürdürdük. Elbette o kapılara olabildiğince hızlı ulaşmamız gerekiyordu ancak birbirimize yardım etmek için hızımızdan az da olsa feragat edebilirdik. Bu işbirliği de takım olarak hızlı hareket ettiğimiz anlamına geliyordu.

Ancak geriye kalan yarışmacılar da güçlüydü. Özellikle Kandoğanlar nasıl birlikte savaşacaklarını biliyorlardı. Taş duvara ilk geçen onlardan biriydi, dolambaçlı patikada savaşarak ilerleyip zirveye çıkmıştı. Ben duvara ulaştığımda başarmak üzereydi.

Ninova

Duvar yakından daha çok bir dağa benziyordu, üst üste atılmış bir taş yığınıydı. Zirveye çıkan yol dik ve tehlikeliydi. Üstelik önümde iki kişi daha vardı, buraya tırmanan cehennem tazılarıyla iblisleri katlediyorlardı.

Bu tarafta üç kişi var, dedim Raihn'e.

İki de burada.

Hızlıca gelsen iyi olur.

Yalnızca yarımız buradan çıkabilecektik. On bir kişi başaracaktı.

Neredeyse geldim.

Onun gözlerinden patikayı görebiliyordum, yalnızca birkaç adım uzaklıktaydı. İkimiz de gerçekten çok yaklaşmıştık.

Patikada yalnızca birkaç adım ilerlemiştim ki dayanılmaz bir acı önce sırtımı parçaladı, oradan da omzuma geçti. Nefesim kesilmiş halde dizlerimin üstüne çöktüm.

Yaralanan bedenin bana ait olmadığını anlamam birkaç saniye sürdü, hasarı alan Raihn'di. Görüşü çarpışan silahlardan, kırmızı duman bulutundan ve beyaz saçlardan ibaretti.

Angelika.

Kayalara yaslanarak ayağa kalkmaya çalıştım.

Git, dedi Raihn. *İlerlemeye devam et. Ben onu hallederim.*

Hayır, zihinlerimiz birbirine bağlıyken yalan söyleyemezdi. Angelika'nın onun vücudunda açtığı her yarayı, Raihn'in ona ayak uydurmak için nasıl çabaladığını hissedebiliyordum.

Angelika ve Raihn normalde birbirine denk rakiplerdi. Ancak Raihn saatlerce işkence çekmişti.

Bugün denk değillerdi.

Kararımı verirken düşünmedim bile, hızla arkamı döndüm.

Ben hallederim, Oraya. Git!

Onu duymazdan geldim.

Gittikçe artan kargaşada Angelika'nın ortağı Ivan'ı bulmam birkaç dakikamı aldı. Zirveden epey uzaklaşmak zorunda kalıp duvarın dibine indim. Ivan kum çukurunda, savaşın tam ortasın-

Ninova

daydı. Bir jaguara indirdiği ölümcül olması gereken darbesi zayıftı. Yaralıydı, her adımı yavaştı ve topallıyordu.

Kolay olacaktı. Onu öldürmem birkaç dakikamı alırdı, o ölünce Angelika da hallolurdu.

Ivan benim geldiğimi son anda fark etti. Büyüsünün kızıl sisi etrafımızı sararken tenime aside batmışım gibi bir acı dalgası çarptı. Ivan'm kollarındaki yaralar gösterdiği çabayla titriyordu, büyüsünü beslemek için kendi kanını kullanmak zorundaydı.

Bunun beni yavaşlatmasına izin vermedim. Koluna bir darbe indirdiğim anda zehir hızla tenini yemeye başladı.

Raihn'in savaşında Angelika tökezledi. Raihn fırsattan istifade bir darbe indirdi...

O sırada Ivan geri çekildi, büyüsü iyice yoğunlaşmıştı. Raihn'in yaralarıyla birleşince katlanılmaz bir acıydı, neredeyse savaşamaz hale gelecektim ama kendimi zorlayarak yuvarlanıp üstüne atıldım. Hançerimle Ivan'ın sağlam bacağını kemiğine kadar kestim.

Bacağı artık tutmuyordu.

Mücadele ederek yere düştük. Benim, Ivan'la savaşım ve Raihn'in, Angelika'yla savaşı iç içe geçmişti. Her ikisi de yanan kasların, akan kanın ve çarpışan çeliklerle büyünün ani patlamalarından ibaretti.

Ivan'ın üstüne çıkıp onu yere yapıştırdım.

Kaburgalarıma bir acı saplandı.

Benim değil, Raihn'in kaburgalarıydı. Vaktimiz tükeniyordu.

Hançerimi kaldırırken doğruca Ivan'ın gözlerine baktım, onu dizlerimin arasına sıkıştırmıştım. Sırtı duvardaki taşlara yaslıydı.

Ona öyle odaklanmıştım ki, gözümün ucundaki hareketi az kalsın fark etmeyecektim.

Raihn, Angelika'nın omzunun üstünden yukarı doğru zafere giden kapılara baktı. Kandoğan kadın zirveye ulaşmıştı. İki kapı arasında duraksadığında tereddüt ettiği ortadaydı. Arkasında da Gölgedoğan bir adam vardı, zirveye çıkarken yavaşlamadan koşuyordu.

Ninova

Onu denemeye zorlayarak kadını kapılardan birine iterken tereddüt bile etmedi.

Altımdaki zemin sarsılırken duraksadım. Tam vaktinde başımı kaldırdığımda kapıdan yayılan ışık patlamasının her şeyi tükettiğini gördüm.

Paylaştığımız zihinde Raihn'in adımı haykırdığını tam vaktinde duydum.

Ivan hançerini yan tarafıma saplarken acı dalgasını tam vaktinde hissettim.

Büyüsü kanımı ve kaslarımı ele geçirirken tepki verecek zamanım yoktu. Ivan vücudumu benim iznim olmadan hareket etmeye zorladı.

Ardından beni kana susamış yaratıkların tam ortasına attı.

OTUZUNCU BÖLÜM

Vincent kana susamış vampirlerin içine düşersem neler olacağına dair beni hep uyarmıştı. "Ölmeni beklemezler," demişti. "Mantık yoktur. Düşünce yoktur. Yalnızca açlık vardır."

Ilana'nın ölümünden sonra bunları sık sık düşünmüştüm. Ay Sarayı'ndaki ilk gece duyduklarım, tam da Vincent'ın anlattığı şeye benziyordu. Ilana'yı canlı canlı yemişlerdi, üstelik hiçbir şey yapamayacak kadar güçsüzdü. Ömrünün son anları aklımdan çıkmıyor, bana musallat oluyordu.

Şimdi bedenim beni açlıktan gözü dönmüş hayvanların ortasına fırlatırken ve kaslarım önemli saniyeler boyunca benim kontrolümde değilken aklımda tek bir düşünce vardı.

Öldüğünde Ilana böyle mi hissediyordu?

Ivan'ın büyüsü beni felç etmişti. Hareket edemiyordum ama o canavarlar üstüme üşüşürken bilincim yerindeydi.

Hayvanlar şiddet ve açlıktan deliye dönmüşlerdi. Seğiren kaslar ve köpüren ağızlarla dolu sürüler oluşturmuşlardı, muhtemelen sağ kalmak için tek şanslarının bu olduğunu biliyorlardı.

Kısa bir an bunun çok hüzünlü olduğunu düşündüm. Sonuçta onlar yalnızca hayvanlardı, eğlence uğruna ava dönüştürülen avcılardı. Aslında bizim gibilerdi.

İlk iblis bacağımı yakaladığında hissettim. Sonra bir anda o

kadar çok yaratık etrafımı sardı ki, gökyüzü tamamen karanlığa büründü. Tek görebildiğim şey dişler ve pençelerdi.

Çığlık bile atamıyordum.

Oraya!

Raihn'in paniği içime doldu. Duyguları neredeyse benimkiler kadar kuvvetliydi.

Bu konuda ne düşüneceğimi bilmiyordum.

Ancak onun paniğindeki bir şey beni sarsmıştı, yarattığı patlama Ivan'ın büyüsünün kalıntılarını delip geçecek kadar keskindi. Ellerimi açıp hançerimi etrafa savurmaya başladım.

Yeterli değildi.

Sayıları çok fazlaydı, ben de çok fazla kanıyordum. Kanamak kötüydü, tehlikeliydi. Hançerlerimle çırpınsam bile et, deri, kürk ve tüylerden oluşan sonsuz bir denizde nafile bir çabaydı.

Ölecektim. Anne aşkına, ölecektim. Kalbim deli gibi çarpıyordu. Kalbimin her atışı onları daha yakınıma çekiyordu.

Yanına geliyorum, Oraya.

Bundan hoşlanmamıştım, Raihn'in sesi çok *korkmuş* geliyordu. Angelika'dan kurtulmayı başarmıştı. Hiç durmadan koşuyor, duvarın o tarafındaki kalabalığı yarıp geçiyordu.

Yeterince hızlı gelemeyecekti.

Büyünü kullan, diye sıkıştırdı. O koşarak dengesiz taşların üstünden ilerlerken görüşünü ani patlamalar şeklinde görüyordum.

Kapıdan uzakta bile değilsin. Şimdi kullan.

Yapamıyordum. Kendi gücümü ele geçiremiyordum, yapabilsem bile en fazla ışık kıvılcımları üretebiliyordum. Kendimi sakinleştirmek için savaşıyor, çırpınıyor ve çabalıyordum ama...

Korku yalnızca fiziksel tepkilerin... diye kendime hatırlattım.

Korku bu işin ANAHTARI, Oraya! Raihn'in sesi kendi korkusuyla şiddetle zihnimde yankılandı. *BÜYÜNÜ KULLAN. Beni sıktığımın penceresinden dışarı fırlatıyormuşsun gibi yap. Mischе'yi o yanan daireden dışarı sürüklüyormuşsun gibi yap.*

Utanç dolu yaşlar gözlerimi yaktı.

Nasıl yapacağımı bilmiyordum. İçimdeki o duvarı nasıl bırakacağımı bilmiyordum. Çok uzun süre inşa etmiş, her çatlağı doldurmuştum. Şimdi de o duvara tutunuyordum. Kendimi bırakırsam ne olacağından ölesiye korkuyordum.

Seninleyim, Oraya. Hemen şimdi büyü yap. Zamanın kalmadı. Beraber gideceğiz. Tamam mı? Yanındayım.

Bu beni dehşete düşürmeliydi.

Canavarlar üstüme üşüştü, sırtım kuma çarptı. Bir iblis üstüme tırmandı, suratı yüzümden sadece birkaç santim uzaktaydı. Boğazıma saldırmaya yelteniyordu. Hemen orada, her gece düşünmemek için çabaladığım bir oğlanı hatırlatan bir yara izim vardı.

Şimdi kendime izin veriyordum. Yıllar sonra onu düşünmek için kendime izin veriyordum.

Onlarla hiç alakası olmayan bir savaşta, yıkılmış bir binanın altında ezilen ebeveynlerimi düşündüm.

Bir labirentte avlanan koyu renk saçlı, küçük kayıp kızı düşündüm. Mahvolmuş bir şehirde yalnız bırakılan küçük bir kızdı.

Bu siktiğimin avcılarıyla, canavarlarla ve beni besi hayvanından daha fazlası olarak görmeyen şeylerle kendi korkularıma hapsolarak geçirdiğim ömrümü düşündüm.

Sonra bir şeyin farkına vardım. Korkunun benimsendiği zaman sertleşip keskinleştiğini fark ettim.

Korku o zaman *öfkeye* dönüşüyordu.

O zaman *güce* dönüşüyordu.

Burada ölmeyecektim.

Hiddetimin patlamasına izin verdim.

Ağzımdan, gözlerimden, parmaklarımdan ve saçlarımın ucundan akmasına izin verdim. Gökyüzüne kadar yükseldi, yıldızları ve ayı geçip Nyaxia'ya uzandı.

Onun da bana uzandığını hissettim.

Gece Ateşi içimde kükreyerek beni ışık, sıcaklık ve güçle sarmaladı. İblisleri, cehennem tazılarını, vampirler de dahil önüne

Ninova

gelen her şeyi tüketiyordu. Tenimi ve gözlerimi tüketiyordu. Diğer her şeyin yanında, öfkemi de tüketiyordu.

BURADA ÖLMEYECEKTİM.

Hançerlerimi kavradım ama ayağa kalkarken onları kullanmadım. Hareket ettiğimi belli belirsiz hatırlıyordum. Hayvanların ya da vampirlerin Gece Ateşi'yle yanmış cesetlerinin üstünden geçtiğimi güçlükle hatırlıyordum. Beyaz alevlerden oluşan bir denizden geçerek patikaya ilerliyor, zirveye tırmanıyordum.

Yalnızca en tepeye ulaştığım zaman, gökyüzüne bakıp ayı gördüğümde durdum.

Bir kez daha kendimi çok ufacık hissettim. Farkındalık hissi, yaralanmış ölümlü bedenime aniden hücum etti. Midem bulanıyordu. Az kalsın bacaklarım boşalacaktı, dengemi bulmak için elimi ileri uzattım.

Alevler söndü. Bu kadar kör edici bir ışığın ardından, gözlerim karanlığa alışmakta zorlanıyordu.

Duvarın tam tepesinde, kolezyumun ortasındaydım. Elimi kalan tek kapının çerçevesine yaslamıştım, diğeri şimdi yanarak bükülmüş bir metalden ibaretti. Tuhaf, dengesiz ve boş hissediyordum. Arkamda arenanın kumlarından parçalanan duvara kadar bir yıkım tablosu vardı. Yanmış taşlar, tertemiz ve beyaz kemikler etrafa saçılmıştı.

Seyirciler sessizce izliyordu, binlerce göz üzerime çevrilmişti. Hepsinin yüzleri iç içe geçiyordu, Vincent da oralarda bir yerlerdeydi. Onu arayacaktım ama bakışlarım onun yerine aşağı doğru kaydı. Birkaç adım ötemdeki arenanın diğer yarısından gelen patikanın zirveye ulaştığı yere döndü.

Raihn.

Dizlerinin üstüne çökmüş, beni izliyordu. Bana bakışı, *gerçek* hissettiren ilk şeydi.

Gerçekti, saftı ve... kafa karıştırıcıydı.

Çünkü bana katıksız bir hayranlıkla bakıyordu. Sanki gördüğü en inanılmaz şeydim, sanki kahrolası bir tanrıçaydım.

Gözlerimi kırpıştırdığımda gözyaşları yanaklarımdan süzülmeye başladı. O güce ulaşmak için içimde parçalayarak açtığım şey her neyse, açık bir yara gibi kanıyordu.

Raihn önce yavaşça ayağa kalktı.

Sonra o kadar hızlı hareket etti ki, aramızdaki mesafeyi birkaç uzun adımla kapadığında tepki verecek vaktim bile olmadı. Ardından yanımdaydı, bana sımsıkı sarılıp ayaklarımı yerden kesmişti. Kollarım onun boynuna sarıldı ve beni tutmasına izin verdim. Ona tutunmak için kendime de izin verdim. Gözyaşlarıyla lekelenmiş yüzümü, çenesiyle boğazı arasındaki sıcacık yere gömmek için kendime izin verdim.

Bir an için bunun haricinde hiçbir şey yoktu. İzleyicilerle arena kaybolmuştu, Gece Ateşi ve Nyaxia bile yoktu.

"Bir an beni endişelendirdin," diye mırıldandı. Yüzünü saçlarıma gömdüğü için sesi boğuk çıkıyordu. "Endişelenmemem gerektiğini bilmeliydim."

Beni ayaklarım yere basacak kadar indirdikten sonra yavaşça bıraktı. Başım dönerken olduğum yerde sallanarak tribünlere baktım.

Vincent arenanın karşısında, hemen ön taraftaydı. Yarı ayakta duruyor, kocaman açtığı gözlerini bile kırpmıyordu. Bir eliyle korkuluğu sıkıca kavramıştı. Diğer eliyle sanki kalbini içeride tutmaya çalışırmış gibi göğsünü tutuyordu.

Kan kaybından zayıf düşmüş olmalıydım çünkü yanağında gözyaşlarının gümüş izini gördüğümü düşündüm.

Raihn elini sırtıma koyup yumuşak bir sesle, "Hadi gidelim," dedi.

Kapıya doğru döndüğümde Ay Sarayı'nın ürkütücü sessizliği bizi açık kollarla karşıladı.

Duzenleme
Ny.Ozlem

Ninova

Beşinci Kısım
Hilal

PERDE ARASI

Genç kadın âşık olduğunu düşünüyordu, en azından ona benzer bir şey hissediyordu. Genç ve âşık olmak muhteşem bir şeydi. İnsana çok şey öğretiyordu.

Daha önce hiç yaşıtı bir arkadaşı olmamıştı, şimdi kendine ait parçaları bir başkasıyla nasıl paylaşacağını öğreniyordu.

Daha önce hiç sevgilisi olmamıştı, şimdi dokunmayı ve öpmeyi öğreniyordu.

Babasının bunu onaylamayacağını bildiğinden, ondan bir şeyler saklamayı öğreniyordu.

Karanlık dünyası biraz daha aydınlık, soğuk odalar biraz daha sıcaktı. Delikanlı utangaç ve tatlıydı, genç kadına sevdalanmış gibi görünüyordu. Genç kadın onun her bir sözcüğünü tekrar tekrar düşünerek günlerini geçirebilirdi.

Başka bir dünyada bu iki kişi, belki çok fazla ortak nokta bulamazdı ama çok az şeye sahip oldukları bu dünyada birbirleri için artık her şey olmuşlardı.

Hızlı ve şiddetli bir aşka tutulmuşlardı, üstelik genç kadın hissettiği aceleciliği sevmişti. Daha fazlasını istiyordu. Her buluşmalarından nefes nefese ayrılıyor, birbirlerinin tenine olan açlıkları asla azalmıyordu.

Genç kadın daha önce hiç sevişmemişti.

Anak bunu çok fazla istiyordu.

O gece genç adamdan ne istediğini, karşılığında ona ne vermek istediğini biliyordu.

Genç adamın odasında buluştular. Çılgınlar gibi öpüşüyorlardı, dudakları hassas tenlerinde dolaşırken nefesleri kesilerek inliyorlardı. Birbirlerine duydukları arzu onları sarhoş ediyor, bir kenara attıkları her kıyafetle daha da yoğunlaşıyordu.

Genç adam onu yatağa bastırıp üstüne çıkarken genç kız biraz gergindi. Sevgilisi onun bacaklarını aralayıp içine girmeye hazırlanırken de gergindi. Ancak bekâretini kaybeden her genç insan kadar gergindi. Bu gerginlik, arzusunun yanında bir hiçti.

Acı çabucak geçti. Genç kadın bu acıyı adamın tenine değen nefesine, birbirlerine olabildiğince yakın olan tenlerine ve dudaklarına bastırılmış dudaklara gömdü.

Genç adam nazikti. İlk başta.

Hareket etmeye başladığında zevk dalgaları, acının kalıntılarıyla karıştı. Yavaş ve derinden hissedilen her temasla artmaya başladı.

Genç kadın kendini bu hisse bırakırken, bir daha hiç bu kadar iyi bir şey hissedemeyeceğini düşünüyordu.

Korkuyu ilk ne zaman hissetmişti? Zihninin gerisindeki o küçük ses ne zaman fısıldamıştı? ***Dur, yanlış bir şeyler var.***

Belki genç adamın hareketleri fazla hızlı ve sert bir hal aldığında, genç kadın boğuk bir sesle tereddüdünü belli etmesine rağmen zevk-acı oranı bozulduğunda olmuştu.

Belki de genç kadın doğrulup kontrolü ele geçirmeye çalıştığında ama adam onu geri itip tırnaklarıyla kadının teninde küçük, kanlı yaralar açtığında olmuştu.

Belki adamın ellerindeki ya da kadının bacaklarının arasındaki kan damlacıkları yüzünden burun delikleri genişlediğindeydi. Genç adamın onun yanağına, çenesine ve boğazına bıraktığı öpücükler iyice derinleşmişti.

Gittikçe sertleşti.

Ninova

Daha da keskinleşti.

Dudakları başta sevgi doluydu, sonrasında tutkuluydu.

Ancak sonrasında canını yaktı.

Acıttı, acıttı, acıttı...

Genç kadın bağırdı, ona durmasını söyledi. Genç adam belki duymadı, belki de umursamadı.

Kana susamışlık korkunç bir şeydi.

Korku genç kadını ele geçirdi. O çırpınırken sevgilisinin dişleri boğazına gömüldü. Genç adam ondan daha güçlüydü, genç kadının güçsüzlüğüyse boynuna geçirilmiş bir ilmekti.

Genç kadın o gün ölümle burun buruna geldi.

Buna rağmen komodinin üstündeki gümüş şamdanı kapıp sevgilisinin başına indirdi. Onu öldürmeye yetmezdi ama o gün sevgilisini öldürmeye çalışmıyordu. Daha önce kimseyi öldürmemişti.

Titriyordu, kalbi hızla atıyordu. Genç adamı üstünden iterken bir anlığına yüzünü gördü. Genç adam önce sersem gibi baktı, sonra dehşete düştü. Sanki ne yaptığını fark etmemişti.

Genç kadının yanakları gözyaşlarıyla ıslandı.

Âşık olduğunu düşünmüştü. Böyle bir şeyin ne kadar ölümcül olabileceğini henüz öğrenmemişti.

Gözyaşlarını sakladı, kıyafetlerini kaptığı gibi kaçtı. Genç adam ona seslendiğinde arkasına bile bakmadı. Kırılan rüyası ve kalbi, vücudunu paramparça ediyordu.

Kanıyordu. Korkuyordu. Babasının odasına kaçmayı bilinçli bir şekilde seçmemişti ama her şeyin tehlikeli olduğu bir evde başka nereye gidebilirdi?

Kral kapısını açıp ağlayan kızını içeri aldı. Genç kadının ağzı sıkıydı. Babası ona duygularını nasıl dikkatlice kısıtlayacağını öğretmişti. Ancak genç kadının bu gece aklı başından gitmişti. Sevgilisi ve onun ihaneti tüm savunmalarını yıkmıştı.

Kral kızını bir battaniyeye sardı, hikâyesini boğulurcasına anlatmasını dinledi ve boğazındaki kanı sessizce sildi.

O an bir karar vermişti.

Genç kadın bunu bilmiyordu. Henüz erkendi.

OTUZ BİRİNCİ BÖLÜM

Geriye on bir kişi kalmıştık.

Biz tepeye ulaştığımızda Ivan oradaydı. Angelika da çok geçmeden gelmişti. Herkesi şok eden bir şekilde, son gelen Ibrihim'di. İğrenç şeylerle kaplıydı, kılıcı kanlıydı ve gözlerinde dalgın, boş bir bakış vardı. Kapıdan geçmeden hemen önce partnerini öldürmüştü. Bu sene yarışmacıların yarısı tek sayıya denk gelmişti. İçlerinden sadece biri hayatta kalabilirdi.

Ibrihim buna pek üzülmüş gibi görünmüyordu.

Bugün kaç kişiyi öldürdüm? diye düşündüm hissizleşmiş bir halde.

Herkes bana bakıyordu. Normalde yaptıkları gibi eğlenen bir açlık yoktu gözlerinde. Bu kez temkinli bir merakla izliyorlardı.

Bu değişimin hoşuma gidip gitmediğinden emin değildim.

Diğer imtihanların aksine Ay Sarayı'na döndüğümüzde bizi rahip ve müritleri karşıladı. Ibrihim'den sonra odanın ortasında öylece duran kapı bir anda kayboluverdi, ardındakileri kanlı kaderlerine terk etti.

Sessizlik sağır ediciydi. Rahibin bakışları sakindi, dudaklarında bir tebessümü ancak belli belirsiz andıran bir ifade vardı.

"Tebrikler," dedi. "Siz, Kejari'nin finalistlerisiniz. Son iki imtihana katılmaya hak kazandınız. Karanlık Anne'mizi çok memnun ettiniz."

Kimse kendinden memnun görünmüyordu, bütün yüzlerde ağırbaşlı bir kararlılık vardı.

Rahip konuşmaya devam etti. "Zaferinizi kutlamak için ve Yırtıcı Karanlığın Annesi'ne verdiğiniz armağanın onuruna, Nyaxia'nın arzusuyla bir ziyafet düzenlendi. Armağanınız, onun adına döktüğünüz ve dökeceğiniz kandır."

Gülümsemesi genişledi, sanki ona gerçekten zevk veren tek şey buydu.

Bazen Nyaxia'nın biraz ahlaksız olduğunu düşünüyordum.

"Gidin," dedi rahip. "İyileşin, dinlenin. Ay Sarayı, Nyaxia'nın cömertliğiyle size tüm ihtiyaçlarınızı sundu. Güneş battığında kiliseye dönün."

Yerleştiğimiz daire, Mische'nin yokluğunda çok sessizdi. Oraya dönerken Raihn'le konuşmadık ve bu sessizliğin fazlasıyla farkındaydım.

Kapıyı arkasından sıkıca kapattıktan sonra ilk konuşan o oldu. "Yüce gönüllü tanrıçamız eğlensin diye az kalsın öldükten sonra, altı saat dinlenebileceğiz." Bana yarım bir gülümsemeyle baktı. "Ne kadar cömertler."

Kendimi gülmeye zorladığımda kaşlarını çattı.

"Ne?"

"Anlamadım?" dedim.

"Ölen bir kedi gibi ses çıkardın ama beni asıl endişelendiren, komik bile olmayan bir şakaya zorla gülmen."

Buna az kalsın gülecektim ama kafam dalgın, bedenim ise bitkindi. İmtihanın şoku geçmeye başladığından ne yaptığım ve bunu ne kadar az anladığım gerçeği üstüme yük olmaya başlamıştı.

"Hey," dedi Raihn yumuşak bir sesle.

Ona baktım.

O gün yaşanan her şey arasında bu an en korkutucu olandı.

Ninova

Çünkü şu an, aynı anda iki gerçeğin farkına varmıştım.

Birincisi, iyi olup olmamam onun için gerçekten önemliymiş gibi bakıyordu. Gerçekten beni umursuyor olmalıydı çünkü umursadığını *hissetmiştim*. Tehlikedeyken paniğini hissetmiştim. Bu da Angelika'nın onu öldüreceğini düşündüğümde yaşadığım paniği hissettiği anlamına geliyordu.

İkincisi, Yarım Ay imtihanı sona ermişti. Artık müttefik olmamız gerekmiyordu, bu durumda ya o beni öldürecekti ya da ben onu öldürecektim.

İnkâr edemeyeceğim bu iki gerçek o kadar şiddetli çarpıştı ki, duvara yaslanma ihtiyacı duydum.

"Eh," dedim. "Başardık."

Sesim çatlak çıkıyordu.

"Hem de nasıl başardık."

Bana bir adım yaklaşırken gözlerini benimkilerden hiç ayırmıyordu.

Gerilmeliydim, hançerime uzanmalıydım.

Yapmadım.

"Muhteşemdin, Oraya," diye mırıldandı. "Umarım bunun farkındasındır."

Çenemi kaldırdım ve elimden geldiğince kendime inanarak, "Farkındayım," dedim.

Raihn güldü. Gülümsediğinde gözlerinin kenarları kırışıyordu. Bunun ne kadar hoşuma gittiğini daha önce fark etmiş miydim?

"Ziyafetten önce dinlenmeye çalış," dedi. "Seni rahat bırakacağım. Başka bir dairede hazırlanırım."

Çok rahat konuşsa da ne kastettiğini biliyordum. Aramızdaki değişimi bu şekilde mi ortaya koyuyordu? *Henüz harekete geçmek zorunda değiliz*, deme şekli bu muydu?

Her ne olursa olsun buna minnettardım. Sonraki birkaç saati onu öldürmek için kendimi ikna etmeye çalışarak geçirmeyeceğim için minnettardım. Yarınki Oraya'nın yapması gerekenler her neyse... onun sorunuydu. Bu geceki Oraya, Raihn'i kısa bir süre daha izleyebilirdi.

Ninova

Yanıt verirken sesime düşündüklerimin bir zerresinin bile yansımasına izin vermedim. "Peki."

Raihn başını eğerek yürüyüp kapıyı açtı. O dışarı çıkmadan hemen önce biraz fazla hızlı bir şekilde, "Raihn," diye seslendim.

Bana bir bakış attı.

"İyi bir müttefik olduğunu kabul ediyorum," dedim.

Bana göz kırptı. "Bunu başından beri biliyordun," diyerek kapıyı arkasından kapattı.

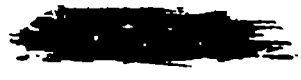

Rahip, "Ay Sarayı size tüm ihtiyaçlarınızı sundu," dediğinde ne kastettiğinden emin olamamıştım ama anlaşılan bunu gerçek anlamıyla söylemişti.

Ay Sarayı bana şifa iksirleri ve sargı bezleri verdi. On yedi çeşit kokulu sabunla sıcak bir banyo, onlarla ne yapacağımı bile bilmediğim bir dizi tarak verdi.

Bir de elbise verdi.

Banyo yaptıktan sonra yatak odama döndüğümde elbiseyi yatağımın üstünde buldum, sanki sessiz ve görünmez bir hizmetkâr öylece oraya sermişti. Kendime engel olamadan yüksek sesle güldüm.

Kimseyi kastetmeden, "Dalga geçiyor olmalısın," dedim.

Bunu giyemeyeceğim ortadaydı.

Ancak başka seçeneğim yoktu. Ay Sarayı bundan hoşnut olmayacağımı sezmiş gibi tüm alternatiflerimi elimden almıştı. Çekmeceler ve dolaplar boştu, kanlı zırhım bile gitmişti. Bu yüzden çıplak bir şekilde odada birkaç dakika boş yere dolaştıktan sonra kahrolası elbiseyi giydim.

Aynada kendimi zor tanıyabildim.

Kumaş yumuşak ve ipeksiydi, koyu mor renkteydi. Tonu tuhaf şekilde tanıdıktı ancak nereden tanıdığımı çıkaramıyordum. Önü derin bir *V* yakaydı, üst kısmı göğüslerimin kıvrımlarını belli edecek kadar biçimliydi. Siyah metal zincirden askıları vardı,

aynı metal üst vücudumu sararak göğüs kafesimi zırhı andıran bir şekilde süslüyordu. Arkasında da derin bir açıklık vardı, sırtımdan uzun zincirler geçiyordu. Etek ayaklarımın etrafına düşüyordu ve ayaklarımda narin, gümüş rengi sandaletler vardı.

Elbise bedenime oturmasına rağmen hareketlerimi kısıtlamıyordu. Hafif ve havadar kumaşın içinde neredeyse çıplak hissediyordum. Kumaş benimle beraber kolayca hareket ediyor, siyah ve mor tonları su gibi dalgalanıyordu. Saçımı toplamadan dümdüz bıraktığımda, pürüzsüzce kuruyup gölgeleri andıracak şekilde sırtımdan aşağı dökülmüştü.

Uzunca bir süre kendimi izledim.

Güzel olması için tasarlanmış bir kıyafeti en son ne zaman giydiğimi gerçekten hatırlamıyordum. Dikkat çekmek için üretilmiş bir şeyi hiç giymemiştim. Bu elbisenin... dikkat çekeceği kesindi. Normalde saklamaya uğraştığım her şeyi ortaya seriyordu. Tenimi, kıvrımlarımı ve boynumun apaçık ortada olan hatlarını gösteriyordu.

Kendime tekrar tekrar, "Bunu giyemem," diye mırıldansam da bu sefer sesim pek kararlı çıkmamıştı.

Çünkü gerçek şuydu ki... hoşuma gitmişti. Böyle bir kıyafetin sağ kalmak için kötü bir seçenek olduğunu bilemeyecek kadar küçük olduğum zamanlarda, giymeyi hayal ettiğim türden bir elbiseydi.

Buna rağmen, boşu boşuna giyecek başka bir şey bulmak için son kez çantamı aradım. Çantayı açtığımda bu elbisenin neden bu kadar tanıdık göründüğünü anladım.

O mor renk, eşyalarımın hemen üstünde buruş buruş duruyordu. Onu sırf ellerimde tutmak için çantamdan kaç kez çıkardığımı kimseye söylemeyecektim.

Elimde Ilana'nın fularıyla aynaya doğru dönüp kumaşı aşağı doğru saldım. Yıpranıp lekelenmişti ancak rengi ve dokusu elbiseninkiyle aynıydı. İkisi aynı top kumaştan kesilmiş bile olabilirdi.

Gözlerim yandı.

Ninova

Puronun kokusunu alabiliyor, Ilana'nın çatlak sesini duyabiliyordum. *O elbiseyi giysen iyi olur. O sürtüklere günlerini göster.*

Öyle yapacaktım ama bir şey daha ekleyecektim.

Ilana'nın fularını boğazıma sardım. Kan lekeli mor ipek, boynumu sıkıca sardı ve hafifçe yanmış uçları omzumdan aşağı sarktı.

Bir gösteri sunacaksam, en azından sunduğum gösterinin bir anlamı olacaktı.

Ayrıca hançerlerimi koyacak bir yer de bulacaktım.

OTUZ İKİNCİ BÖLÜM

Kilise sessizlik içindeyken güzeldi ama hareket ve canlılıkla doluyken kesinlikle büyüleyiciydi. Özellikle geç gitmiştim. Vampirlerin içine resmen iç çamaşırlarımla çıkacaksam, herkes karnını iyice doyurduğunda gidecektim. Salona geldiğimde ziyafet çoktan başlamıştı.

Vincent'ın partilerinin coşkusunu bile gölgede bırakırdı.

Elbette muhteşem bir partiydi. Cam yüzeyler ve kilisenin pencereleri, tavanın yakınlarında süzülen mavi mor ışıklarla aydınlatılmıştı. Her köşeden müzik yükseliyordu. Yalnızca bir orkestra olsa da büyü performanslarını güçlendiriyor ve her nota tekrar tekrar yankılanırken çıkan sesler ihtişamlı kubbeyi dolduruyordu. Kırmızı siyah çiçekli sarmaşıklar her sütunu sarmıştı. Bir taraf dans pistine dönüştürülmüştü, diğer taraftaysa üç uzun masa vardı. Üstlerinde Kejari'nin ilk gecesindeki ziyafeti utandıracak kadar çok çeşit yiyecek bulunuyordu. O yiyeceklerden bazılarını daha sonra çalmayı aklımın bir köşesine not ettim.

Ancak yemeklerden daha etkileyici bir şey varsa o da kanın miktarıydı. O kadar çok kan vardı ki, her sandalyenin önünde ve her masada sürahiler duruyordu. Aromalı kan, alkollü kan ve her türden kan vardı. Yiyecek şeklinde pişirileni, cam sürahilerin içinde getirilmiş olanı, altın leğenlerle sunulanları bile vardı. Ka-

dehler hep ellerinin altındaydı, sarhoş misafirler masa örtüsünü ve zemini çoktan kırmızı sıvıyla lekelemişti.

Midemin burkulması beni şaşırttı.

Minnettar olmalıydım. Bu kadar kan varken, etrafım bunca vampirle sarılı olsa da olabildiğince güvendeydim. Üstelik vampir ziyafetlerine yabancı değildim.

Öyleyse bu beni neden rahatsız ediyordu? Neden bu kanın nereden gelmiş olabileceğini daha fazla düşünüyordum?

Odaya girip diğer yarışmacıların yanından geçtim. Sandalyelerine yayılmış, çoktan her türlü kanla karınlarını doyurmuşlardı. Bunun bilinçli bir hareket olup olmadığını merak ettim, belki de uzunca bir süre görecekleri son kan olacaktı.

Diğer misafirlerse bana daha önce katlanmayacağım kadar çok ilgi göstermişti. Bakışlarını hissediyor, sinmemem gerektiğini kendime sürekli hatırlatıyordum. Ortaya serdiğim çıplak tenimin her santiminin fazlasıyla farkındaydım. Beş vampirden oluşan bir sürü, bakışlarıyla beni takip ediyordu. Merak, açlık ve temkinin korkunç bir karışımıyla bana dik dik bakıyorlardı. Bu senaryodan kaçmak için ömrü boyunca eğitim almış olan ilkel yanım, bir an çıkıp gitmeyi düşündü.

Bunun yerine boynumdaki fulara, arkadaşımdan kalma kan lekesine dokundum.

Sen bir korkak değilsin, Oraya, diye fısıldadığını duydum.

Hayır, değildim.

Raihn'i bulmak için etrafa bakındım ama...

Hafif ayak sesleri duyduğumda bana fazla yaklaşmalarına izin vermeden hızla döndüm. Vincent tam karşımdaydı, ağzının köşesinde gergin bir tebessüm vardı.

Kejari başladığından beri onu bu kadar aydınlıkta, böyle yakından görmemiştim. Siyahlara bürünmüştü, ceketinin yakasını aralayarak vâris işaretinin büyük kısmını ortaya sermişti. Kanatları da açıktaydı, kenarlarındaki kırmızı renk bu ışıkta özellikle göze çarpıyordu. Kanatlarını artık saklayıp saklamadığını merak

ettim, hükümdarlığı saldırı altındayken kanatlarının hep görünür olmasına ihtiyacı mı vardı?

Ancak beni şok eden kıyafeti, işareti ya da kanatları değildi. Yüzüydü. Gözleri ürkütücü şekilde parlak görünüyordu çünkü altlarındaki karanlık fazlasıyla belirgindi. Sanki yüz hatları taşa kazınmış gibi, yüzündeki her ifade keskin ve katıydı. Buna rağmen kontrolü elinden kayıyordu. Bunu daha önce de sezmiştim, şimdiyse korkutucu seviyede ortadaydı.

Ancak elbette beni gördüğünde yüzü yumuşadı.

İki dürtüm birbiriyle savaşırken kaskatı kesildim.

Ona baktığımda imtihan sırasında çukura fırlamaya hazır göründüğü anı hatırlıyordum.

Bir de... Raihn'in sırtını görüyor, bana söylediği yalanı duyuyordum.

Öfkemi kafese tıkabileceğim bir şeye dönüştürme şansım olmamıştı ve Vincent'a ehlileşmemiş duyguları göstermek tehlikeli bir yaklaşımdı.

Yine de beni gördüğü için çok rahatlamış gibiydi. Beni baştan aşağı süzerken, kısacık bir an kafa karışıklığıyla kaşlarını çattı.

"Üstündeki ne?"

"Farklı bir şey."

Kısa yanıtlar veriyordum, açıklama yapma havasında değildim.

"Akıllıca değil."

Kendimi böylece ortaya sermek akıllıca değildi. Dikkat çekmek akıllıca değildi. Zırhtan başka bir şey giymek akıllıca değildi.

"Biliyorum," dedim.

Nasıl yanıt vereceğini bilemiyormuş ve sanki bana dair yeni bir şeyi fark etmiş gibi tuhaf bir bakış attı. Belki de benim ona dair yeni bir şey keşfettiğimde yaptığım gibi bakıyordu.

Vincent bir konuyu kapatacak türden biri değildi. Dolayısıyla yüzünü ifadesizleştirip bana elini uzattığında biraz şaşırdım. "Dans edelim mi?"

Ninova

"Dans mı?"

Kendime engel olamadan burnumu kırıştırınca Vincent eğlenerek kuru bir sesle güldü. "O kadar uçuk bir fikir mi?"

"Ben..." Son anda kendime engel olmama rağmen yüzüm her zamanki gibi hissettiklerimi fazlasıyla yansıtıyordu. Vincent ona göstermek istemediğim öfkeyi görmüştü.

"Canını sıkan bir şey var."

"Adamlarının Raihn'e ne yaptığını gördüm."

"Raihn mi?"

"Müttefikim."

Yüzü düştü. "Ah."

"Sen..." Kelimelerimi dikkatli seçmem gerekiyordu. "Ona hasar vermeyeceğini söylemiştin."

"Hasar almış gibi değildi," dedi Vincent. "Jesmine'in yöntemlerine şahit olmadım ama imtihanda gayet iyi savaştığını gördüm."

Maruz kaldığı acımasız işkenceye rağmen iyi savaşmıştı.

Hiçbir şey söylemedim çünkü kendime güvenemiyordum. Şimdiye kadar söylediklerimin bile aşırıya kaçacağını düşünüyordum. Ancak beklentilerimin aksine, Vincent yalnızca yorgun ve üzgün görünüyordu.

"Zor zamanlarda halkıma liderlik eden, savaşın yükünü taşıyan bir kralım," dedi. "Jesmine de krallığını korumak için ne gerekirse yapmayı bilen bir komutan. Üstlendiği görevler bazen nahoş eylemler yapmasını gerektiriyor, bunu inkâr edemem." Elini tekrar bana uzattığında, dudaklarında zayıf ve yumuşak bir gülümseme belirmişti. "Ama bu gece sadece babanım, on iki saat önce kızının ölümünü izleyeceğinden emin olan bir baba. Lütfen, küçük yılan. Beni kırma, birkaç dakikalığına o adam olmama izin ver."

Tereddütle yutkundum.

Bu hayat, birbiriyle çelişen çok sayıda şeyi aynı anda öğrenmemi gerektirmişti. Zihnimi, benliğimin parçalarını taşıyan bir

sürü küçük odaya bölmem için beni zorlamıştı. Şimdi öfkemin oluşturduğu canavar, onu tekrar kafesine kilitleyebileceğim kadar sakinlemişti. Ortadan kaybolmamış, tatmin olmamıştı ama kilit altındaydı.

Nihayet, "Dans etmeyi bilmiyorum," dedim.

"Sorun değil. Daha iyi bir babaymışım ve bu tür şeyleri sana öğretmişim gibi yapabiliriz."

Yumuşadım.

Siktir et.

Elini tuttum ve Vincent beni dans pistine yönlendirdi. Kenardaydık, odanın ortasındaki seks partisi denebilecek şeyden uzaktaydık. Zaten babamla orada olmak fazlasıyla garip olurdu.

"En azından bana danstan daha işe yarar şeyler öğrettin," dedim.

Vincent beni döndürdü. Dans etmeyi bilmesem bile hareket etmeyi, özellikle de onun kılavuzluğuna uyum sağlamayı biliyordum. Tüm bunlar sayesinde, tuhaf hareketlerle tökezlemelerim beklediğimden çok daha azdı.

"Sen de güzelce öğrendin," dedi Vincent. "Dün gece gördüklerim düşünülürse, ondan çok daha fazlasını da öğrendin."

Sesindeki gurur, göğsümde bir sıcaklığın filizlenmesini sağladı. Kendime engel olamadan hafifçe gülümsedim.

Hâlâ rüya gibi geliyordu. Ne yaptığımdan ya da nasıl yaptığımdan tam olarak emin değildim. Ancak bildiğim bir şey vardı ki hayatımda ilk kez, gerçekten de ilk kez güçlü hissetmiştim.

Vincent yumuşak bir sesle güldü. "Gururunu saklama. Hak ettin."

"Yapabildiğimi bilmiyordum," diye itiraf ettim.

Vincent biliyor muydu? Böyle bir güce sahip olabileceğimi düşünmüş müydü?

"Beklentileri aştığın için asla utanma," diye cevap verdi. "Benim beklentilerimi bile."

Böyle bir şeyin mümkün olduğunu bile düşünmemiştim. Vin-

Ninova

cent'ın beklentileri, beni şekillendiren kalıptı. O beni ne yaptıysa, o şey olmuştum. Gideceğim başka bir yer, olacağım başka bir şey yoktu. Sert kelimelerin ve kuvvetli ellerin gerekli olduğunu genç yaşta anlamıştım. Vincent beni güvende tutmaya çalışıyordu ve tek bir hata bile kırılgan, ölümlü yaşamımı yok etmeye yeterdi.

Raihn'e yaptıkları için benden asla özür dilemeyecekti. Belki zaten dilememeliydi. Belki de içinde bulunduğu koşullarda yanlış bir şey yapmamıştı.

Ancak bu gece o konu hiç yaşanmamış gibi yapacaktı. Bu geceliğine ben de onun izinden gidebilirdim, son on beş yıldır yaptığım gibi.

Buna rağmen o konuya burnumu sokmaktan kendimi alamadım. Sadece birazcık soracaktım.

"Peki Rishanlar?" diye sordum rahat bir tavırla. "Yeni bir haber var mı?"

"Her zaman. Yakında tekrar seyahate çıkacağım, birkaç hafta buralarda olmayacağım ama böyle karanlık şeylerden bahsetmeyelim. Şu anda buradayım."

Vincent beni dans pistinde dolaştırırken aniden bir hatırayı capcanlı bir şekilde hatırladım. Beni tek kolunda taşıyabileceği kadar küçük olduğum zamanlarda, bana uçmanın nasıl bir şey olduğunu göstermişti. Çok kısaydı, yalnızca balkondan yere uçmuştu. Sadece bir kez gösterdikten sonra bir daha asla yapmamıştı.

Bunu ona anlattığımda dudaklarında beliren hafif gülümseme, bir sebepten kalbimin sızlamasına neden oldu.

Yumuşak bir sesle, "Hatırlıyorum," dedi. "Seni buraya getirdikten sonra ilk kez gülümsediğini görmüştüm."

"O kısmı hatırlamıyorum."

"Ben asla unutmadım."

Raihn'le uçmanın nasıl hissettirdiğini düşündüm. Korkunç koşullarda olsa bile özgürleştirici ve heyecan vericiydi.

"Neden hiç tekrar yapmadın? Beni uçmaya neden götürmedin?"

Gülümsemesi soldu. "İstediğim son şey, *senin de* uçabileceğini sanıp kendini balkondan aşağı atmandı."

Çünkü amacı her zamanki gibi beni korumaktı.

O da aynı şeyi düşünmüş olacak ki, "Asla..." dedi. Sonra cümlesini yarım bıraktı, sanki sözcükler hecelere sığamayacak kadar büyümüş ya da karmaşıklaşmıştı. Gözleri daldı, adımları bile yavaşladı.

İçime bir endişe sızdı. "Vincent?"

Gözlerini kırpıştırıp bakışlarını bana çevirdi.

"Olduğun kişi için tamamen kendime pay çıkaramam, Oraya. Bazen bunu yapabilmeyi istesem de. Ancak ufacık bir parçan bile benim eserimse, bu hayatımın en büyük başarısı olur."

İkimiz de hareket etmiyorduk. Buna minnettardım çünkü yaşadığım şokla ayaklarım birbirine dolanırdı.

Vincent benimle hiç böyle konuşmamıştı. Bir kez bile. Asla.

"Zor zamanlarda insan daha önce söylemediği şeyleri düşünüyor. Dün senin düşüşünü izlerken bunu sana hiç söylememiş olabileceğimi fark ettim. Bunu bilmiyor olabileceğini düşündüm. Bilmiyor olabilirsin ama seni çok..."

Gecedoğan Kralı Vincent, alt edemediği bir tehditle hiç karşılaşmamış bir adamdı ve zorla söylemeye çalıştığı kelimelerin altında eziliyormuş gibi görünüyordu. "Bunu söylemek benim için önemliydi. Hepsi bu kadar."

Dudaklarımı aralasam da ne diyeceğimi bilemedim.

Bazıları bana Vincent'ın evcil hayvanı diyordu, sanki dikkatini dağıtacak ya da onu eğlendirecek geçici bir şeydim. Vincent'ın beni kendi tarzında sevdiğini hiç sorgulamasam bile bazen merak ettiğim oluyordu. Ömrü, benimkinin on katıydı. Üç yüz yaşını aşmıştı ve ben yirmi yıldan daha kısa süredir hayatının bir parçasıydım.

Kelimelerinin hissettirdiği sıcaklık dalgası çabucak sönerek yerini soğuk bir korkuya bıraktı.

"Sorun ne?" diye sordum. "Ne oldu?"

Ninova

Çünkü böyle konuşmasının tek sebebi olabilirdi. Korkunç bir şey olmak üzereydi ya da çoktan yaşanmıştı.

Ancak Vincent başını iki yana sallayarak beni tekrar dans adımlarına yönlendirdi. "Hiç. Duygusal ihtiyarın teki oldum, o kadar. Senden uzun yaşamaktan endişelenmeyeceğim günü dört gözle bekliyorum."

Omzunun üstünden baktığımda bir parlaklık dikkatimi çekti. Artık her yerde, odanın diğer ucundan bile tanıyacağım bir biçimdi bu. Raihn avluya açılan kapılardan çıkıyordu. Siyah, ipek bir ceket giymişti ve koyu mor kuşağı sırtından aşağı uzanıyordu. Saçları açıktı, kızıl siyah dalgalar karman çormandı. Gitmeden önce onu sadece bir anlığına görebilmiştim.

Dikkatimi hemen Vincent'a çevirsem de yeterince hızlı davranamadım. Odağımın başka yere kaydığını fark etmişti. Müzik zayıflayıp tekrar güçlenirken bana yarım bir gülümsemeyle baktı.

"Bir şarkı daha," dedi sessizce. "Sonra seni özgür bırakacağım, küçük yılanım."

Göğsüm tam olarak çözemediğim bir duyguyla sıkıştı, ürkütücü şekilde kedere benziyordu. Burada, bu dansta sanki bırakmak istemediğim bir şey vardı. O kadar tuhaf bir histi ki, bu anın parmaklarımın arasından kayıp gitmesine izin verirsem sonsuza dek yok olacak gibiydi.

Saçma bir düşünceydi, neden aklıma geldiğini bile bilmiyordum.

Yine de tekrar Vincent'ın elini tuttum, bu sefer ilk adımı ben atmıştım. "Bir şarkı daha."

Gece olmasına rağmen hava sıcaktı. Avluya çıktığımda tenim terle kaplıydı, dışarıdaki nem de serinlememi sağlamıyordu. Dansımız bittiğinde Vincent baba rolünü bir kenara bırakıp savaştaki bir ulusun hükümdarı, Gecedoğan Kralı rolüne bürünmüştü. Jesmine'in yanına giderken hükmeden ciddi bir havası

Ninova

vardı. Onunla fısıldayarak ve aceleyle konuştuğunu görmüştüm, böyle bir konuşmaya kulak kabartmamam gerektiğini iyi biliyordum.

Kilisenin etrafı bahçelerle çevriliydi. Kiliseyi şehir merkezinin ortasına inşa etseniz de itibar için bolca alan ayırmanız gerekirdi. Üstelik buradaki iki kat abartılıydı çünkü Gece Hanesi'nde su çok daha nadirdi. Ancak tanrıçamızın hak etmediği bir şey var mıydı? Kimse Nyaxia'dan daha önemli değildi ve kıtadaki en büyüleyici bahçeleri hak eden kişi oydu.

İşin pratik kısmı bir yana, o bahçelere kavuştuğu kesindi. Gümüş ve mavi çiçekler, renkli bir battaniye gibi önümde uzanıyordu. Mide bulandıracak kadar güzel oldukları için her şey abartılı görünüyordu. Hepsi kusursuz şekilde biçimlendirilmiş, budanıp otlardan temizlenmiş ve sulanmıştı. Mermer patikalar, işlevsiz ama sanatsal açıdan güzel desenlerle yeşilliklerin etrafından dolanıyordu. Yukarıdan bakıldığında Gece Hanesi'nin nişanını oluşturuyorlardı.

Şaşırmamıştım, Nyaxia için yalnızca onun ve müritlerinin takdir edebileceği bir şey yapmışlardı.

Sol tarafımdaki hareket dikkatimi çekti. Yan patikadaki çalıların arasında gümüş saçlar görünüyordu. Hepsi koyu kırmızı giyinmişti. Angelika'yı hemen tanıdım, zaten tanımamak imkânsızdı. Koyu kırmızı kumaştan, drapeli bir elbise giymişti. Kolsuz elbisesi, biçimli kaslarını ortaya seriyordu. Gümüş saçları da örgü şeklinde sırtından aşağı dökülüyordu. Ivan yanındaydı. İkisi de ciddi bir konuşmanın ortasında başlarını eğmiş, sırtı bana dönük üçüncü bir figürle konuşuyorlardı.

O figür, bakışlarımı sezmiş gibi omzunun üstünden bana baktı.

Onu tanıdığımda vücuduma bir mızrak saplanmış gibi hissettim.

O gece nehir kenarında konuştuğum ve bana puroları veren adamdı. Bir Kandoğandı. Diğer Kan Hanesi yarışmacılarının ya-

Ninova

nında bu o kadar barizdi ki, daha önce fark etmediğime inanamadım.

Angelika ve Ivan'ı azat eder gibi elini kaldırdı. Kandoğan olması bir yana, yaptığı hareket güçlü olduğunu da gösteriyordu. Kimseden emir almayan türden birine benzeyen Angelika, tek kelime etmeden partiye dönmüştü.

Adam bana yaklaşırken, "Yine başardın," dedi. Şimdi ne aramam gerektiğini bildiğim için Kan Hanesi aksanını duyabiliyordum. Belli belirsizdi, sanki on yıllar boyunca aksanını ezip düzleştirmişti. Kelimelerinin ardındaki ufacık bir melodiden ibaretti. "Bana epey para kazandırdın. Korkarım ki o şovdan sonra sana karşı oranlar, az sayıda destekçin için çok da kârlı olmayacak. Yazık oldu, hafife alınmak epey faydalıdır." Omuz silkti. "Sana daha fazla puro getirmeliydim. Ne yazık ki kalmadı."

Bakışlarımı ona çevirdim. Uzunca bir an onu izledim, ışığın altında olduğundan baştan aşağı inceledim. Her açıdan Kandoğan'dı. Gözbebekleri lambanın ışığı yüzünden hafifçe kısılmıştı, gözlerinde o meşhur kızıl ve altın hareler vardı. Boğazındaki kırmızı işaret, yakasının hemen altındaydı. Yüksek ve kaskatı yakası ise geleneksel Kan Hanesi tarzındaydı. Bordo renkli kumaştan, sade ama şıktı. Daha önce saçının sarı mı, yoksa gümüş rengi mi olduğunu çözememiştim. Şimdi ikisinin de doğru olduğunu görüyordum. Küllü sarı gri saçları vardı, arada neredeyse beyaz tutamlar görünüyordu.

Dudağının köşesi hafifçe kasıldı.

"Bu şekilde izlenmek biraz hakaret sayılır. Gerçi senin hayatın genelde böyle, değil mi?"

"Kandoğan olduğunu nasıl fark etmediğimi düşünüyordum."

"Ah, haklısın. Çok güzel bir anı paylaşmıştık, yine de kendimi hiç düzgünce tanıtmadım." Elini uzattı. "Kan Hanesi'nden, Septimus."

Tokalaşmadım. Bunun yerine, onun öne eğilmesine karşılık geriye çekildim. Septimus bunu eğlenceli bulmuş gibiydi. Elini

Ninova

çekip cebine soktu. "Anlaşıldı, boş bir eli tutmuyorsun. Zekice. Baban mı öğretti?"

Ensemdeki tüyler diken diken oldu.

Bu adamdan hoşlanmamıştım. Konuşma tarzından, yüzündeki o salak sırıtıştan, özellikle de benimle oynadığını düşünmesinden hiç hoşlanmamıştım.

"Buldum seni."

Raihn'in sesini duymanın beni ne kadar rahatlattığını düşünmemeyi tercih ettim. Raihn yaklaşıp omuzlarımızın birbirine değeceği şekilde yanımda durduğunda, tek içgüdümün ona daha fazla sokulmak olduğunu da düşünmeyecektim.

Ona bir bakış attığım anda, başka yere bakmam gerektiğini kendime hatırlatmak zorunda kaldım.

Muhteşem görünüyordu. Kıyafetinin tarzı, Rishan ya da Hiaj ayırt etmeksizin tüm Gecedoğanların giydiğinden farklıydı. Ceketi onun için dikilmiş gibi üstüne oturuyordu. Şu anki Gecedoğan modasında lapeller asimetrik olsa da onunki dümdüz iniyor, düğmeleriyse parlak gümüş ayları andırıyordu. Koyu gümüş işlemeler, yakasını ve manşetlerini süslüyordu. Mor bir kuşak göğsünü sararak tek omzundan sarkıyordu.

Bu... çok fazlaydı. Anlaşılan oydu ki, Ay Sarayı onu şımartmak istemişti ama tüm bu şıklığa rağmen yüzü ve saçları her zamanki gibi hırpani görünecek kadar dağınıktı.

Septimus gülümsedi. "Raihn. Ben de ortağını zaferi için tebrik ediyordum. İkiniz takdire şayandınız."

Şaşkınlığımı gizlemem gerekti. Septimus birbirlerini tanıyorlarmış gibi ona ilk ismiyle hitap etmişti.

Havadaki gerilimi resmen hissedebiliyordum. Raihn'in yüzü kaskatı oldu, her bir kası yeniden şekil aldı. Artık bu ifadesinin mutlak hoşnutsuzluğu yansıttığını biliyordum.

"Teşekkürler," derken bu hissi saklamaya bile uğraşmadı.

"Gerçi aklıma ilginç bir şey geldi..." Septimus'un gözleri Raihn'le aramızda dolaştı. "Şimdi ikinizin ittifakına gümüş ya-

Ninova

tıramayacağıma göre, bir dahakine kim için iddiaya girsem? Cahil biri onu öldürmenin senin için kolay olacağını düşünebilir, Raihn. Ama bence Nessanyn'in de gayet... Ah, pardon." Yine o gülümsemelerinden birini gönderdi. "Oraya'ydı, değil mi? İsim hafızam hep kötüdür."

Nessanyn mi?

Gözlerimi kıstım, ellerimi uyluklarıma sakladığım hançerlerime götürdüm. Septimus'un ne demek istediğini anlamasam bile bizi kışkırtmaya çalıştığı belliydi. Hedefini de bulmuştu çünkü Raihn'in baştan aşağı kaskatı olduğunu hissettim. Enerji değişimi o kadar aniydi ki, ona bakmadan bile hissetmiştim.

"Kendi itlerinle ilgilensen daha iyi edersin." Raihn dönerek elini benim fena halde çıplak olan sırtıma koyup homurdandı. "Gidelim."

Septimus arkamızdan, "Gecenin tadını çıkarın," diye seslendi.

Arkamıza bakmadan bahçedeki patikalarla ilerledik. Raihn'in hâlâ gergin olduğu ortadaydı.

"Affedersin," dedi. "Seni ondan daha çabuk kurtarmalıydım."

"Tanışıyor musunuz?"

"Maalesef. Her yarışmacıya yanaşıp laf almaya çalışıyor. Bu zamana kadar benzer bir darbe yememene şaşırdım."

"Kim o?"

"Kan Hanesi prenslerinden biri. Kejari'deki tüm Kandoğan yarışmacıları onun emrinde."

"Niye burada?"

Nyaxia bile onlara düşmanca davranırken Kandoğanların Kejari'ye girmeye neden zahmet ettiğini merak etmiştim. İki bin yıl önce Kan Hanesi en sevdiği krallıktı. Sonra hane, Nyaxia'nın onlara verdiği armağanlar için kavga çıkarıp tanrıçaya sırt çevirmişti. Nyaxia da onları lanetlemişti. Şimdilerde, Kan Hanesi'ne pek sevgi gösterdiği söylenemezdi. Kejari'yi kazanan yalnızca bir Kandoğan olmuştu. Bu olay bin yıl önceydi ve Nyaxia onun dileğini yerine getirirken bile gönülsüz davranmıştı.

Raihn bana yanıt vermeden önce sanki bir an tereddütle duraksadı. Gerçi hayal edip etmediğimden emin değildim. "Kan Hanesi her şeyden daha çok güç istiyor. Ufak ittifaklar bile onlara fazlasıyla fayda sağlıyor."

Mantıklıydı. Kejari'nin kapıları tüm hanelere açıktı. Kandoğan Kraliyeti'nin diğer vampir krallıklarıyla serbestçe görüşebileceği tek zamandı.

Raihn kendi kendine konuşuyormuş gibi, "Gece Hanesi iç savaşta olduğundan burada epey potansiyel görüyor. Siktiğimin akbabası," diye mırıldandı.

Ben bunu düşünürken sessizce yürümeye devam ettik.

Raihn'in bana baktığını fark ettim. Ona bakmasam da beni ayaklarımdan yukarıya doğru süzdüğünü, çıplak tenimin her santimini izlediğini hissedebiliyordum.

Duraksadıktan sonra ona döndüm. O kadar yakındık ki, göz teması kurmak için çenemi yukarı kaldırmam gerekiyordu. Haftalardır bunu ilk kez fark etmiştim, aramızdaki cüsse farkını düşünmeyi ne zaman bırakmıştım? Bu ne zaman bir tehdit olmaktan çıkıp... tuhaf şekilde rahatlatıcı hale gelmişti?

"Hoş görünüyorsun," derken *hoş* kelimesi milyonlarca vaat saklıyor, o vaatler tenimi ürpertiyordu.

"Nessanyn kim?" diye sordum.

Belki şaşırdığından, belki de rahatsız olduğundan kısa bir anlığına irkildi.

"Eski bir arkadaşım. Şerefsiz herif boş yere beni korkutmaya çalıştı, Nessanyn daha fazla saygıyı hak ediyor." Bakışları sertleşti. "Onunlayken dikkatli ol. Tehlikeli biridir."

"Bazıları sana da tehlikeli diyebilir."

Dudağının köşesi kıvrıldı. "Seninleyken değilim."

Kalbimin o andaki tuhaf atışını, göğsümdeki ani sıkışmayı duymadığını umdum.

Bakışları beni geçip kiliseye ve içerideki partiye döndü.

Ninova

"Burada olmaktan nefret ediyorum," dedi. "Daha eğlenceli bir yere mi gitsek?"

Kabul etmenin aptalca olduğunu biliyordum.

Yine de tereddüt etmeden, "Siktir, evet. Lütfen gidelim," derken hiç pişman olmadım.

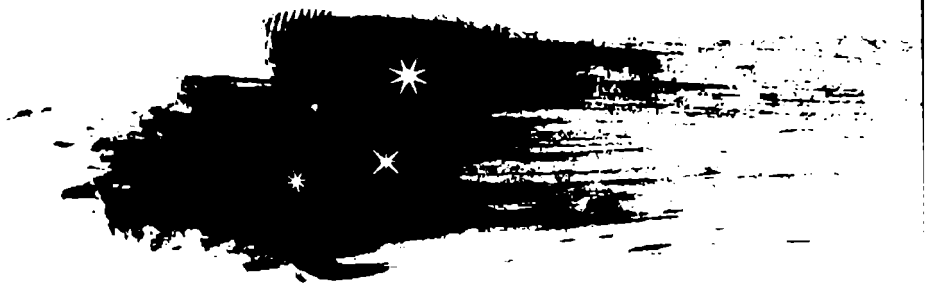

OTUZ ÜÇÜNCÜ BÖLÜM

Peki tamam, itiraf edecektim. Sidiği andıran biraya alışmaya başlamıştım. Nefret etmiyordum... *belki* hoşuma gidiyor bile olabilirdi.

Buna rağmen birayı içtiğinde Raihn'in yüzünde beliren ifadeden çok uzaktım. Tanrılara olabildiğince yakınmış gibi görünüyordu.

Yudumunu bitirip kupasını indirdi. Gözlerime bakarken kaşlarını çattı.

"Suratının hali ne, prenses?"

"Suratımın mı? Ben de *senin* suratını düşünüyordum."

Kaşlarını iyice çattı. "Ne olmuş suratıma?"

Burada ona hakaret etmem gerekirdi. İğneleyici kelimelerim dilimin ucundaydı ama tam o anda ay ışığı yüzüne doğru açıdan vurduğunda tüm kelimeleri yutuverdim.

Çünkü Raihn'in yüzüne dair hiçbir şey söyleyemeyeceğimi fark etmiştim. Her hattı, yüzünün aldığı her ifadeyi ezberlemiştim.

Bu gerçek üstüme binen bir dağ gibi ağırdı, cevap vermek yerine biramı yudumladım.

Terk edilmiş bir evin düz çatısında oturuyorduk. Raihn beni en sevdiği iğrenç bara götürüp en sevdiği iğrenç biradan almıştı.

Benim insan olmama, onun da harika rol yapmasına rağmen üstümüzde bu kıyafetler varken, orada uzun süre dikkat çekmeden oturamazdık. Bu yüzden buraya gelmiştik.

Güzeldi. Meraklı gözlerden uzak ama sokakları izleyebileceğimiz iyi bir noktadaydık. Çabalarımız işe yaramış olabilirdi çünkü insanlar gerçekten hayatlarını yaşıyor gibiydi. Belki de daha çok takdir etmeyi öğrendiğim içindi. İnsanlar her yere yaşamlarından küçük izler bırakıyordu. Pencere pervazındaki çiçekler, bahçelerde bırakılmış oyuncaklar ve kapının hemen önünde bırakılmış irili ufaklı ayakkabılar bir ailenin resmini andırıyordu.

Bunları daha önce fark etmemiş, güzel olduklarını ise hiç düşünmemiştim. Şimdi hepsini küçük, gizli hediyeler gibi içimde saklıyordum.

Raihn inleyerek başını duvara yasladı, ceketinin bir düğmesini daha açtı. Üçüncü düğmeydi, artık göğsü neredeyse açıktaydı. Uzun bir üçgen şeklindeki o aralıktan kaslarına çok yakından bakmamaya çalışıyordum.

Biramı kaldırırken Raihn'in gözlerinin üstümde dolaştığım fark etmemeye uğraşıyordum.

Bana dokunuyormuşçasına ağır olan o bakıştan hoşlandığımı da fark etmemeye çalışıyordum.

"O kalabalık mekândan uzaklaşmak iyi geldi," dedi. "Burası çok daha iyi."

"Orada o kadar çok zaman geçirmedin ki."

"Seni bekleyecek kadar geçirdim."

Cümlenin sonunda bir anda çenesini kapattı, sanki kelimelerin böyle çıkmasını beklememişti.

Bir kez daha bunu fark etmemiş gibi yaptım.

"Ayrıca bu saçma kıyafeti giymişken etrafta dolaşıp sosyalleşemezdim."

Ne demek istediğini anlamamıştım.

"Niye?" Biradan bir yudum aldım. "Moda anlayışın için hakaret mi sayılır?"

"Bunun modası geçeli iki asır oldu." Raihn homurdanarak başını iki yana salladı, gülümsemesi soldu. "Ay Sarayı'nın acımasız bir espri anlayışı var."

Yine anlamamıştım ama sormama fırsat kalmadan Raihn'in gözleri tekrar bana döndü. Bakışları yüzümden başlayıp aşağı doğru kaydı. Bağdaş kurarak oturduğum için ipek elbisem sol üst bacağımın etrafına yayılmıştı, eteğin yırtmacı da tam oradaydı. Raihn beni gözlerimden ağzıma, boynumdan omzuma ve belimden açıktaki bacağımın çıplak kıvrımına kadar süzdü.

Bakışları orada, bacağımda oyalanırken dudaklarının kıvrılmasını izleyerek nefesimi tuttum.

"Tehlikeli," dedi.

Evet, diye onayladım sessizce.

"Ama uyanıklık etmişsin." Gülümsemesi genişlediğinde, üst bacağıma bağladığım hançerden bahsettiğini fark ettim.

Nefesimi verdim. "Yaratıcı davranmam gerekti."

"O partiye baştan aşağı silahlı gelmesen hayal kırıklığına uğrardım."

"Sen de silahlısın."

Çenemle sırtına çapraz astığı kılıcını gösterdim. Raihn'in silahlı olduğunu şimdi fark etmiştim, oysa o kılıç beni tek hamlede öldürebilirdi.

Raihn omuz silkti.

Boynumu işaret ederek, "O ne?" diye sordu.

Parmaklarım onun hareketini taklit edince Ilana'nın fularına dokundum. Kumaşın anısı, midemin keder ve öfkeyle burulmasına neden oldu.

"Bir arkadaşımındı."

Raihn söylemediğim şeyleri genelde duyuyordu, bazen bu hiç hoşuma gitmiyordu ama şu anda beni rahatlatmıştı.

"İnsan bir arkadaşın," dedi.

"Evet."

"O geceki mi?"

Ninova

Hangi geceden bahsettiğini ikimiz de biliyorduk.

Hepsi öldü, küçük insan.

Ona sorularla dolu bir bakış attım, bunu nasıl anlamıştı? Raihn hafif ve neşesiz bir gülümsemeyle karşılık verdi.

"Ay Sarayı gibi kokuyor."

Siktir. Bundan nefret etmiştim.

Raihn'in gülümsemesi kayboldu. "O suratının hali ne, prenses?"

"Sadece... öyle kokmamalı. Bu fular... arkadaşımındı. Onlara ait değil." Kumaşın ucuna dokunup parmaklarıma sardım. Sanki onu yeterince sıkı tutarsam, Ilana'nın fuları bana vermeye çalıştığı anı ve ellerini tekrar hissedebilecektim. Anne aşkına, o zaman kumaşı almış olmayı ne çok isterdim.

Şimdi onu küçük düşüren adaletsizliklere bir yenisi eklenmişti. Öldüğü yer, yaşamından kalan son izleri de silmişti.

Böyle hissetmem saçmaydı, kulağa saçma geldiğinden hiç şüphem yoktu. Ancak Raihn'in yüzündeki ifade, anladığını gösterir gibi hafifçe değişti. Bana biraz daha yaklaştı.

"Hepsi o kadar değil," dedi. "Ayrıca..."

Kirpikleri hafifçe kapanırken biraz daha yaklaştı, artık aramızda çok az mesafe vardı.

"Gül parfümü gibi kokuyor," diye mırıldandı. "Ayrıca ekmek ve... puro dumanı."

Kendime engel olamadan boğazımdan boğuk bir ses kaçtı. Vampirleri hep kıskanırdım... Kuvvetlerine, hızlarına, büyülerine imrenirdim ama hiç şimdiki kadar kıskanmamıştım. Ilana'nın kokusunu, o iğrenç ve dağınık dairesinin kokusunu tekrar alabilmek için her şeyimi verirdim.

"Gerçekten mi?" Sesim istediğimden daha boğuk çıktı. "Hepsinin kokusunu alabiliyor musun?"

"Biraz zor, en ağır basan koku..." Boğazını temizledi. "Şey... Sensin ama evet, alabiliyorum. Eğer çabalarsam." Bakışlarını gözlerime çevirdi. "Hepsi hâlâ duruyor, Oraya. Ay Sarayı her şeyi almamış."

Ninova

Parmaklarımla kumaşı sıkıca kavradım.

"Adı neydi?" diye sordu. "Arkadaşının?"

"Ilana."

Öldüğünden beri adını yüksek sesle söylememiştim, dilimdeki heceler bile başlı başına bir isyan gibiydi.

Raihn yumuşak bir sesle, "Üzgünüm," dedi. "Ona olanlar için üzgünüm ve... burada yas tutmak zor olduğu için üzgünüm."

Burada yas tutmak zor. Kesinlikle yetersiz kalıyordu. Burada kedere yer yoktu, yumuşaklığa ve kırılganlığa yer yoktu. Ilana'nın ölümünün içimde yaktığı dağınık, çirkin öfkeye ise hiç yer yoktu.

"O bir insandı," dedim dişlerimin arasından. "Av değildi, bir oyuncak değildi. O..."

Ilana ne *değildi* ki? İpek ve puro dumanıydı, asabiyet ve çelişkiydi, capcanlı bir hayattı. Geleceğe dair düşünceler, hayaller ve arzulardı. O içtenlikle sevdiğim biriydi.

Bakışlarımı çatının zeminine çevirdiğimde, kupamı sıkıca tutarken eklemlerim bembeyaz kesilmişti. Gözlerimdeki yanmanın geçmesini bekledim.

"Bir soru sorabilir miyim, Oraya?" dedi Raihn. "İstemezsen cevap vermek zorunda değilsin."

Başımla onayladım.

"İmtihanda zihinlerimiz bağlandığında... çok fazla şey hissettim. Öfkeni, korkunu ve kederini."

Çenemi sıktım. Bunları gördüğünü söylediği için içgüdüsel olarak ona çıkışmak istedim çünkü o hisleri hep şiddetle koruyordum. Ancak ses tonu beni zayıf olmakla itham etmiyordu, üstelik ben de tüm bu duyguları onda hissetmiştim. Farklı şekillerde olsa bile, benim kalbim kadar onunki de bunlarla doluydu.

"Kejari'yi kazanırsan, Nyaxia'dan seni dönüştürmesini mi isteyeceksin?"

Ne sorduğunu tam olarak anlamıştım ve bir an yanıt vermemeyi düşündüm. *O bir Rishan*, diye fısıldadı Vincent. Raihn'e

Ninova

kendimi Vincent'a bağlayıp *coriatae*'si olacağımı anlatamazdım. Bu detaylar fazlasıyla özeldi.

Ancak ben tek kelime etmesem de kahrolası Raihn cevabımı yüzümden anlamıştı.

"Evet," dedi. "Öyle yapacaksın."

Garip şekilde hayal kırıklığına uğramış gibi görünmesinden nefret etmiştim.

"Neden ondan beni başka bir şeye dönüştürmesini istemeyeyim ki?" Biraz fazla çabuk tersledim. "Böyle yaşamanın ne kadar yorucu olduğu konusunda en ufak bir fikrin var mı? Av olarak sıkışıp kalırsam hiçbir şeyi değiştiremem, *hiç kimse* olamam." Çenemi bu kelimelerin üstüne sertçe kapatıp başımı bir kez sağa sola salladım. "Hayır, yapamam. Böyleyken olmaz."

"Yapamaz mısın?"

Raihn'in bakışlarına karşılık vermek için kendimi zorlamam gerekti. Bir yanım benimle alay ettiğini düşünüyordu ancak bakışlarında sahte ya da yapmacık hiçbir şey yoktu. Sadece keder vardı.

O imtihanda bana her şeyi yapabilirmişim gibi bakmıştı. Nyaxia'dan daha güçlü ve hayranlık vericiymişim gibi hissetmiştim. Daha önce kimse bana öyle bakmamıştı.

Şimdi bile o bakışının kalıntılarını görebiliyordum.

"İnsanlığını bir kenara atmak için acele etme, Oraya," dedi. "Kaybettiğinde özleyebilirsin."

İnsan gözlerim onun gözlerine göre karanlıkta zayıf kalıyor olabilirdi. Ancak gölgeler, yüzünde beliren ve yokmuş gibi davrandığı acıyı saklamaya yetmiyordu.

"O kısımların asla kaybolmaz," dedim sessizce.

"Bazen bundan pek emin olamıyorum."

"Sence insanlığına tutunmak için ne kadar çok çabaladığını görmüyor muyum? Sen benden daha çok insansın, Raihn. İnsanlığının her parçasını içinde tutmuşsun. Bu bok çukuru dünyada kimsenin takdir etmediği şeylere değer veriyorsun. Şefkatini

kaybetmemişsin. Kanının artık siyah akması önemli değil, bu seni değiştirmemiş."

Böyle saf bir iltifatı dillendirmek tuhaf gelmesine rağmen, kendimi rahatsız edecek kadar dürüst davranmıştım çünkü Raihn'in bunu duymaya ihtiyacı vardı.

Ayrıca... gerçek buydu.

Raihn bir anda heykel gibi hareketsiz ve tamamen sessiz kaldı. Çok yavaş bir hareketle bakışlarını bana çevirdi.

Daha önce bana bir tanrıçaymışım gibi bakmıştı ve bir daha, o an hissettiğimden daha güçlü hissedemeyeceğimi düşünmüştüm.

Yanılmıştım.

Çünkü şimdi bana ondan daha fazlasıymışım, *insanmışım* gibi bakıyordu. Nedenini bilmesem de bu daha kıymetliydi.

Zoraki sırıttım. "O suratının hali ne?"

Kuru kuru gülerek laf sokmasını bekledim ama Raihn hâlâ ciddiydi, kaşlarını hafifçe çatmıştı.

Sırıtışım kayboldu. "Ne?"

"Hiç."

"Bana dürüstçe bir şey söyle, Raihn Ashraj."

Uzun bir sessizlikten sonra nihayet konuştu.

"Son birkaç yüzyılda çok kez adaletsizliğe şahit oldum, bir o kadar saçmalık gördüm. Fakat en saçma şeylerden biri... sana olduğundan farklı bir şey olman gerektiğini öğretmeleri, Oraya."

Ellerim hissizleşti, parmaklarımı kupaya o kadar sıkı sarmıştım ki ellerim titriyordu. Kelimeleri beni boğazımdan karnıma kadar yarıp içimi açmış, en kırılgan noktalarıma dokunmuştu.

Uzun saniyeler boyunca beynim bomboştu. Sonra aklımda yalnızca tek bir düşünce belirdi. *Onu öldürmem gerekecek ve bunu yapıp yapamayacağımı bilmiyorum.*

Raihn yanıt vermemi beklemediği için minnettardım. Ayağa kalkıp elini uzatmakla yetindi. "Gel, biraz yürüyelim."

Ninova

Şafağın yaklaşmasıyla gökyüzü hafif bir gül rengine bürünmeye başlamıştı. İnsan bölgesinin güney ucunda dolaşarak yürürken Ay Sarayı'na gittikçe yaklaşıyorduk.

Zamandan nefret ediyordum. Hep etmiştim, benimle etrafımı saran vampirler arasındaki uçurumu gösteren şeylerden biriydi. Oysa hiç şimdiki kadar, gece parmaklarımın arasından kayıp giderken hissettiğim kadar nefret etmemiştim.

Raihn her an beni öldürmeye çalışabilirdi ya da ben onu öldürmek zorunda kalabilirdim. Sohbetimiz yavaşladı, kelimelerimizin arasındaki sessizlik uzadı. Bu vaadin ikimizin de içine saplandığını biliyordum.

Karanlık bir ara sokakta nihayet durdu. Taşlık basamaklar, Lituro Nehri'nin kıyısına iniyordu. Tam da dünyalarımız arasındaki sınırda duruyorduk. Şehir merkezi suyun karşısında, insan bölgesi arkamızdaydı. Güneş doğmak üzere olduğunu belli ediyordu. Raihn duraksayıp manzaraya baktı. Önce sola, Sivrinaj'ın manzarasına doğru döndü. Sonra sağa, insan bölgesine baktı ve ardındaki kumulları izledi.

Ardından gerinip göğsüne bağladığı kılıcının kınına uzandı.

Tedirginlikle birkaç adım geriledim. Elimi hâlâ bacağıma bağlı olan bıçağıma uzattım. Aklımda tek bir düşünce vardı. *Vakti geldi.*

Ancak Raihn bağı çözmekle yetindi. "Al. Şunu benim için oraya koy, olur mu? Sırtım hâlâ beni öldürüyor, bu da çok ağır."

Kaşlarımı çattım. "Ne? Neden?"

"Oraya koy işte."

Çok rahat konuşuyordu, sanki benden istediği hiç tuhaf bir şey değildi.

Kılıcını elinden aldım. Bunu sürekli nasıl üzerinde taşıdığı hakkında hiçbir fikrim yoktu. Gerçekten inanılmaz derecede ağırdı, elimden kaymaması için tüm kaslarımı kullanmam gerekmişti.

Söylediğini yapıp silahını duvara dayadım.

Raihn iki adım uzaklaşmıştı, artık silahına ondan daha yakındım.

Çok kayıtsız davranıyordu ama bunun bir şov olduğunu biliyordum. Aylar boyunca Raihn'in her hareketini incelemiştim, bu da tıpkı dövüş tarzı gibiydi. Zorbalıkla dolu darbelerinin arasındaki büyüyü andırıyordu.

Sadece sebebini anlayamıyordum. Onu izleyerek beni kandırmaya çalışmasını bekledim.

Raihn bana döndü, ceketinin iki düğmesini daha açarak çıplak göğsünü daha da ortaya serdi. Duvara yaslandıktan sonra kumaşı iki yana çekip kendine baktı ve somurttu.

"İmtihandan kalma berbat bir kesik var. Ay Sarayı'nın iyileştirmesi bile fayda etmedi."

"Sen... Ne?"

"Sence endişelenmeli miyim?"

Kıpırdayamadım.

Raihn gözlerini devirdi. "Cidden. Buraya gel hadi."

Yanına gittiğimde ceketinin yakasını açık tutuyordu, başını duvara yaslanmıştı. Üçgen şeklindeki boşluktan çıplak teni görünüyordu, boğazıysa apaçık ortadaydı.

Ben silahlıydım.

Raihn'in kılıcıysa uzakta, ulaşamayacağı mesafedeydi.

Bir anda neler olduğunu, ne yaptığımızı anladım.

Raihn onu öldürmemi teklif ediyor, bana mükemmel bir fırsat sunuyordu. Bunun farkındaydı, ben de farkındaydım. İkimiz de birbirimizin bildiğini biliyorduk.

Onu şu anda öldürebilirdim. Çok çabalamam bile gerekmezdi. Hançeri hemen oraya, o kusursuz teninin tam ortasına saplardım. Kanı muhtemelen öldürdüğüm diğer vampirlerden daha sıcak olurdu. Bunu neden düşündüğümü bilmesem de doğru olduğuna neredeyse emindim. Hayatı sona ererken bana tutunup tutunmayacağını merak ettim. Yüzüme vuran son nefesi nasıl hissettirirdi?

Ninova

"Eee?" dedi. "Ne dersin?"

İyice yaklaştım.

Vücutlarımız neredeyse alev alacaktı. Raihn'in kokusu etrafımı sarmış, ne olduğunu çözemediğim o aroma bir anda bana çarpmıştı.

Raihn gökyüzü gibi kokuyordu. Etrafımda esen rüzgâr nasıl hissettiriyorsa öyle özgürleştirici, korkunç ve muhteşem bir deneyimdi.

Parmak uçlarımla göğsüne dokundum, teni sıcaktı. Burada da birkaç yara izi vardı, koyu renk tüyleri beklediğimden yumuşaktı. Elimi göğsüne bastırıp o farklı dokuları hissetme ihtiyacı aniden beni boğmaya başladı.

Hayatım boyunca vampirlere imrenmiştim ancak şimdi ilk kez onlara acıyordum.

Çünkü açlığın ne olduğunu bir anda anlamıştım.

İşkence gibiydi.

Düz bir sesle, "Hmm," dedim. "Ciddi görünüyor."

"Öyle düşüneceğinden korkmuştum."

Bakışlarımı güçlükle göğsünden ayırdım, boğazındaki zarif kaslardan dudaklarına çevirdim. Tüm vaatleri, söylemediği yüzlerce şeyi anlatan o narin gülümsemesine kazınmıştı.

Onu burada öldürürsem yüzünde bu gülümsemeyle öleceğini hayal ettim.

"Kalbin çok hızlı atıyor," diye mırıldandı. "Benim için çok endişeleniyorsun sanırım."

Titrek bir nefes verirken gülüyormuşum gibi davranmaya çalıştım.

Hareket etmedim, *edemedim*. Parmaklarım hâlâ tenini okşarken o da elini yüzüme doğru kaldırdı. Bana dokunmasına izin verdim. Nasırlı parmaklarının yanağımı okşamasına, sonra çenemde dolaşmasına izin verdim. Başparmağıyla dudaklarımın kıvrımlarında gezinip altdudağımı okşadı.

"Yoksa korkuyor musun?"

Ninova

Gülümsemesi kaybolmuştu. Bu gerçek bir soruydu.

Yanıtıysa beni dehşete düşürüyordu çünkü korkmuyordum. En korkunç olan da buydu.

Gömleğini aralayıp ellerimi göğsünde gezdirebilir, zehirli hançerimi hemen kalbine saplayabilirdim. Raihn üstümdeki narin, örümcek ağını andıran saçma elbiseyi parçalayıp beni ikiye bölebilirdi.

Birbirimizi yakıp kül edebilirdik.

Bakışlarımı kaldırıp ona baktım. Daha önce gözlerine hiç bu kadar yakından bakmamıştım. Kırmızı görünme sebeplerinin sayısız renk içermeleri olduğunu fark ettim. Neredeyse siyah tonlar, bal ve altın sarısı, kahverengi, hatta parlak kırmızı parıltılar bile vardı. Uyumsuz olması gereken çok fazla alakasız parça bir aradaydı, ona ve bana benziyordu.

Beni mahvetmesi gereken gerçeği orada, gözlerinde buldum.

Evet, burada birbirimizi öldürebilirdik. Kendimizi bunun için sunuyorduk.

Ancak ikimiz de bunu yapmayacaktık.

"Hayır," diye fısıldadım. "Korkmuyorum."

Raihn başparmağını kıpırdatana kadar dudaklarımın kıvrıldığını fark etmemiştim. Gülümsemem hayranlık duyulacak bir şeymiş gibi parmağıyla dudaklarımı okşadı.

"Beni öldürecek misin, Oraya?"

Kaçmadım, hareket etmedim. Bunun yerine elimi göğsüne dayadım.

"Bu gece değil," dediğimde kendim bile şaşırdım.

Raihn elini yüzümden çekip yanağımdaki bir tutam saçı kenara itti ama ellerini çekmek yerine saçımı tuttu. Sıkıca kavrasa da çekmiyordu, sanki beni bırakmak için kendini ikna etmeye çalışsa bile bunu başaramıyordu.

"Beni yine de mahvedebilirsin."

Burada, o anda arzusunu gördüm. Tutkuyu gördüm.

Vampirler için benim gibi birini arzulamanın nasıl bir şey ol-

Ninova

duğunu biliyordum. O kadar iyi biliyordum ki, koşarak kaçmama neden olmalıydı.

Ancak onun tutkusundan daha korkutucu olan şey... benimkiydi. O çekimin kalp atışlarımda yankılandığını hissediyordum. Raihn nihayet beni bıraktığında ve ben gerileyip tek kelime etmeden ona arkamı döndüğümde, parmak uçlarımı yalayarak onun tadını almak isteyeceğim kadar güçlü bir histi.

Belki de tadı, kan gibi metalik ve sıcaktı.

OTUZ DÖRDÜNCÜ BÖLÜM

Ziyafetten sonra Raihn'le aynı daireye döndük. İlk başta, alışkanlıktandı. Sonra kapıda durup birbirimize bakarken aynı şeyi düşündüğümüz açıkça ortadaydı. Beraber kalmamız akıllıca değildi.

En sonunda, "Daha güvenli olabilir," dedi Raihn. "Birlikte takılmamız yani. İstersen."

Kendime onun haklı olduğunu söyledim. Bir gün daha onu yanımda tutmanın iyi olacağını söyledim. Başkaları bana zarar veremezdi. Gözüm Raihn'in üstünde olacağından o da bir şey yapamazdı.

Tabii ki tamamen saçmalıktı. En azından bunun farkındaydım.

Kapıyı açtım. "Boş bir dairede uyumaktan korkuyorsan açıkça söyle." Konuyu böylece kapattık ve bir daha açmadık.

Açık konuşmak gerekirse, onunla kalmak *istiyordum*. Onu bırakıp tek başıma kalma fikri, kalbimin yalnızlıkla sızlamasına neden oluyordu. O gece Raihn, Mische'nin eşyalarının kalanını toplayıp Yarım Ay'dan önce katlamaya vaktimiz olmayan kan lekeli çarşafları kaldırdığında ve Mische'nin bıraktığı çantayı bir kenara sakladığında aynı acıyı onda da gördüm.

İşi bittiğinde, yatak odama dönmek yerine onunla oturma odasında kaldım. Hiç konuşmadan oturduk.

Yalnız olmadığını bilmek kıymetliydi. Bence Raihn de benim gibi hissediyordu çünkü odasına gitmemişti. O gün koltuklarla sandalyelere yayılarak uyuduk ve her yerimiz ağrıyarak uyandığımızda bile tek kelime bile etmedik.

Onu sonraki gece de öldürmedim.

Ondan sonraki gece de.

Savunmasız kaldığı, dikkatle takip ettiğim sayısız an geçmesine rağmen öldürmedim.

Sonraki gün yatak odasının kapısının önünden geçtiğimde, güveninden ya da aptallığından aralık bıraktığı kapıyı fark ettiğimde bile öldürmedim.

İçeri bir bakış attığımda yatağa yayılmış olduğunu gördüm. Koridordaki lambanın loş ışığı ve perdelerin arasından süzülen gün ışığı bedenini aydınlatıyordu. Gölgeler, çıplak kaslarının her kıvrımını vurguluyordu. Her uzvunu ayrı bir yere uzatmıştı, yine de bir ustanın heykeli kadar şairane görünüyordu. Ancak yüksek sesle horluyordu.

Bana Vincent'ın kalesinin büyük salonundaki tabloyu çok fazla hatırlatıyor olmasına şaşırdım. Düşerken elini göğe uzatan Rishan. Şimdi trajik olmak yerine güzel sayılırdı.

Mükemmel zamanlama, diye fısıldadı Vincent'ın sesi. Onu öldüreceksem şimdi yapmalıydım.

Raihn derin bir uykudaydı. Perdeleri açabilirdim. O güzel, çıplak bedenin üstüne tırmanırken gün ışığı onun bana karşılık vermesini engellerdi. Kalçalarını dizlerimle sıkıştırıp hançerimi göğsüne saplayabilirdim, işim bittiğinde çarşaflar kandan sırılsıklam olurdu.

Bunu yaptığımı, odanın o tarafına geçip üstüne çıktığımı hayal ettim. Çıplak bedeninin altımda nasıl görüneceğini, geniş göğsünü ve yüzünün etrafına dağılmış saçlarını hayal ettim. Daha aşağıyı, sertliğini ve gücünü, tenin içine hapsolmuş sonsuz potansiyelinin tam da bacaklarımın arasındayken nasıl hissettireceğini hayal ettim.

Ninova

Hançerimi kaldırdığımı hayal ettim...

Ancak ben o hançeri indiremeden, Raihn aniden gözlerini açtı. Nasırlı ve sert elleri bacaklarımdan yukarı tırmanıp belime, sonra da göğsüme kayarken dudakları tanıdık bir ifadeyle kıvrıldı. "Beni öldürecek misin, prenses?" diye mırıldandı.

Cevap vermemi beklemeden...

İrkilerek uyandığımda yüzüm yanıyordu ve saçlarım terden tenime yapışmıştı. Kalp atışlarımın yavaşlaması çok uzun sürdü. Yataktan çıkıp kapımın aralığından bir bakış attım. Açık bıraktığı kapısından Raihn'i uzunca bir an izledikten sonra uzaklaştım.

Hayır, onu o gün de öldürmedim.

Üç gün geçti ama ne daireleri ayırmaktan bahsetttik ne de birbirimizi öldürdük. Onu öldürmeyi hiç istemediğimi fark ettim.

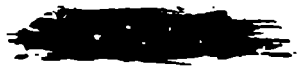

Raihn yemek yapıyordu.

İtiraf etmeliydim ki, Mische onun iyi bir aşçı olduğunu söylediğinde hiç inanmamıştım. İriyarı bir bedeni ve savaşlardan kalma yara izleri olan Raihn'in bir ocağın üstüne eğildiğini düşünmek çok saçma gelmişti. Hayal ettiğim kadar da saçma görünüyordu.

Ancak yemek muhteşem kokuyordu.

Ne yaptığını bilmiyordum. İnsan bölgesinden aldığı malzemeleri bir çuval bezinin içine koyup getirmiş, tek bir tencereyi kullanarak şöminede yemek yapmayı başarmıştı.

"Buraya gelsene." Yan odadan beni çağırdı. Hâlâ acınacak seviyede istikrarsız olan büyümle uğraşıyor, onunla hiç ilgilenmiyormuşum gibi davranmaya çalışıyordum.

Yanına gittiğimde bana tahta bir kaşık uzattı. "Yardımın lazım. Tadına bak."

Kaşığa gözlerimi kısarak baktım. Bir tür yahniye benziyordu. Sebze parçaları ve bol miktarda baharat, kremayı andıran kahverengi bir sosun içinde yüzüyordu. Başımı eğip tadına baktım.

Ninova

Siktir.

Az kalsın dizlerimin bağı çözülecekti. Söylemek üzere olduğum kelimeler dilimde karman çorman oldu, hepsi eriyip gitti. Anne aşkına, bu tadı anlatacak kelime bulamıyordum. Hiç bu kadar güzel bir şey yememiştim.

Nihayet kendime geldiğimde gözlerimi kırpıştırarak Raihn'e baktım. Beni tuhaf ve şaşkın bir ifadeyle izliyordu.

"İlk kez boşalmanı sağlayacağım anı böyle hayal etmemiştim," dedi.

Lokmamı çiğnemeyi bıraktım.

Raihn bir şey söylemese bile önüne dönerken yüzünden geçen ifade, bu şakasında niyetlendiğinden fazlasını ima ettiğini gösteriyordu.

Hayal etmek.

İlk kez.

Havaya bir ağırlık çöktü. Ağzımın kenarını sildim.

"Mische bana iyi bir aşçı olduğunu söylediğinde inanmamıştım." Çok sakin konuşuyordum. "Ama bunun için... berbat diyemem."

Gerilimi ortadan kaldırmaya, en azından öyleymiş gibi davranmamızı sağlamaya yetmişti.

"Vampir yemekleriyle büyümen tam bir rezillik. Vampirler yemek yapmayı bilmez."

"Sen biliyorsun."

"Benim için kıymetli olduğundan. Artık tadı hiç aynı gelmiyor."

Doğru. Vampirler yemek yemeyi bırakmazlardı ama tat alma duyuları, insanlarınkinden çok farklıydı. Dönüşmüş vampirler için nasıl bir durum olduğunu hiç düşünmemiştim.

"Zamanla değişiyor mu?" diye sordum. Raihn tencereyi ateşten alıp masaya koyarken başını salladı.

"Yavaş yavaş, yıllar içinde. Bunun tadı artık bana çok yavan geliyor. Mische benden daha genç, bu yüzden tat duyusu daha insani. Senin aldığın tada yakın."

Bir anda dikkatimi çekti. "Mische mi?" Masaya yerleştirdiği ve içine yahninin konulacağı küçük, kapaklı tencereye bir bakış attım. "Bu Mische için mi?"

"Hak ettiğini düşündüm."

"Onu görmeye mi gideceksin?"

"Evet. Beraber çalışacağımız bir günü feda etmemi dert etmezsen."

Birlikte antrenman yapmaya devam edeceğimizi böyle kolayca düşünmüş olmasını görmezden gelmeye çalıştım.

Bunun yerine Mische'nin neşeli gülümsemelerini, tatlı kahkahalarını ve bana gerçekten arkadaşıymışım gibi davranmasını düşündüm. Bu hali, bir kabuktan ibaret bir şekilde Ay Sarayı'ndan götürülürken göründüğünden çok farklıydı.

Kendime engel olamadan bileğime, rahibin hâlâ tam olarak iyileşmemiş ısırığına dokundum.

Anlamlandırmaya çalıştığım hissin endişe olduğunu çözmem uzun bir zaman aldı.

"Ben de gelebilir miyim?"

Kelimeler bir anda dudaklarımdan dökülüverdi.

Sırtı yine bana dönük olan Raihn o kadar uzun bir anlığına duraksadı ki kendimden emin olamadım. Tabii ki beni yanında götürmeyecekti. Her açıdan düşmanı sayılan biri olarak Mische'yi, Ay Sarayı'nın sınırları dışında görmeye gidemezdim. Kahretsin, Mische beni görmek ister miydi ki!

Ancak Raihn bana döndüğünde gülümsüyordu. Hayır, kocaman sırıtıyordu.

"Mische'nin çok hoşuna gider," demekle yetindi.

Ninova

OTUZ BEŞİNCİ BÖLÜM

Raihn'in şimdiden uçabilmesine şaşırmıştım. Vampirler çok çabuk iyileşirdi, onun da sırtındaki yaralar kabuk bağlayıp pembe yara izlerine dönüşmüştü. Buna rağmen kanatlarını kullanmasına daha haftalar olduğunu düşünüyordum. Raihn iyi olduğu konusunda ısrar etse de kanatları belirdiğinde irkildiğini, gökyüzüne fırladığımızda tüm bedeninin kasıldığını fark etmiştim.

Bir süre sonra, "İyi misin?" diye sordum.

"Harikayım," diye yanıtladı. Sanki neden sorduğumu bile anlamamıştı.

Çok uzun bir süre, saatler boyunca uçtuk. Raihn'le ilk kez uçtuğumuzda saldırı her şeye gölge düşürmüş, geriye yalnızca belli belirsiz bir neşe kalmıştı. Şimdi dikkatimi dağıtabilecek hiçbir şey yokken her anın tadını çıkarıyordum. Hızla hareket etmemize, ağırlıksız olmamıza ve özgürlük hissine bayılmıştım. Manzaranın altımızda uzanmasına, beni tutsak eden dünyanın şimdi önemsiz minyatür figürlere dönüşmesine bayılmıştım. Havanın kokusuna, yüzümün etrafında esen rüzgâra bayılmıştım.

Uçmakla ilgili her şeyi çok sevmiştim.

Raihn'in kıpırdandığını, sıcak nefesinin yanağıma dokunduğunu hissettim. Ona bir bakış attığımda beni izlemek için başını çevirdiğini gördüm. Yüzlerimiz birbirine çok yakındı, burunlarımız arasında yalnızca birkaç santim vardı.

Gözleri neşeyle parladı. "Küçük bir çocuk gibi sırıtıyorsun."

Homurdanarak karşılık verdiğimde güldü. "Ah, işte şimdi kendine geldin."

Gözlerimi devirip aşağıdaki manzaraya baktım. Şehir merkezinin dışında uçuyor, kumsallara yayılan yerleşim yerlerinin üstünden geçiyorduk.

"Uçmaktan hoşlanıyorsun," dedi Raihn.

İnkâr etmeye bile çalışmadım. "Evet."

Kelimeler kifayetsiz kalıyordu. Anne aşkına, kanatlarım olsaydı beni aşağı zorla indirmek zorunda kalırlardı.

"Şaşırtıcı," dedi. "Uçamayanlar genelde ilk birkaç seferden nefret eder."

"Çok kanatsız kadın taşıdın mı?"

"Birkaç tane. Çoğu üstüme kustu."

"Hâlâ öyle bir şey yaşanabilir, gardım indirme."

"Midenin de iraden kadar sağlam olduğunu düşünüyorum."

Boynumu bükerek ona baktım. "Ne kadar sağlammış iradem?"

Sırıtarak bana yaklaştı ve kulağıma mırıldandı. "Saf çelik kadar sağlam, tabii ki."

Tabii ki öyleydi.

Bir çiftliğe indik. Yerleşim yeri Sivrinaj'ın en dış bölgesinin bile uzağında, kumulların ötesindeydi. Buraya fazla uzak olmayan küçük bir kasabayı geçmiştik ancak Raihn'in bizi getirdiği evle en kalabalık cadde arasında uzun bir mesafe vardı. Ev küçük ama sağlamdı, kum grisi tuğladan yapılmıştı. Her yöne yayılan çimler, soluk ay ışığının altında bile altın rengiydi. Sol tarafta atlar otluyordu. Sağdaki çayırlarda koyun, keçi ve bizi apaçık bir telaşla izlemek için koşan bir katır vardı.

Raihn beni indirdiğinde az kalsın yere yığılacaktım. Dizlerim titriyordu ama bütün dikkatim kanatlarını yok ederken irkilen adamın üzerindeydi.

Ninova

Onu izleyen bakışlarımı yakaladı.

"Şu suratı yapmayı kes, prenses."

"Surat yapmıyorum."

Uzun zamandır çile çekiyormuş gibi bir iç çekti. "*Sürekli* surat astığının gerçekten farkında değil misin?"

Kapıya yöneldiğinde onu takip ettim, yüzümdeki kasların fazlasıyla farkındaydım. Raihn yanılıyordu, kesinlikle *sürekli* surat asmıyordum.

Kapı açıldığında karşımızda uzun boylu, ince yapılı ve çilek rengi dağınık saçları olan bir adam duruyordu. Kocaman sırıtarak sivri dişlerini ortaya serdi. "Raihn! Ne güzel bir sürpriz, Mische çok sevinecek. Ayrıca..."

Gökyüzü mavisi gözleri, Raihn'in omzunun üstünden bana döndü. Bizi içeri almak için kenara çekilirken gülümsemesi bir anda değişti. Şaşkın ve kesinlikle dost canlısı olmayan bir hal aldı.

"Şey. Sen... Sanırım *senin* kim olduğunu biliyorum."

Bu ne güzel karşılamaydı böyle, ses tonu hiç hoşuma gitmemişti.

Raihn başını iki yana sallayıp sırtıma dokundu. "Her zamanki gibi müthiş misafirperversin," diye homurdandı. Belki de beni içeri yönlendirirken parmak uçlarıyla sırtıma güven verircesine dokunduğunu hayal etmiştim.

Evin içi de dışı gibi basit ama temizdi. İşçiliği iyiydi ancak süslü değildi. Küllü kahve saçlarını başının üstünde topuz yapmış olan bir kadın mutfak gibi görünen yerden bize doğru gelirken olduğu yerde duruverdi.

"Oraya, bu Cairis," dedi Raihn. Tereddütle gülümseyerek el sallayan sarışın adamı işaret etti, ardından kumral kadını gösterdi. "Bu da Ketura."

Kim olduklarına ya da aralarındaki ilişkiye dair başka bir açıklama yapmadı.

Ketura hareket etmiyor, konuşmuyor, gözlerini bile kırpmıyordu.

Ninova

"Mische nerede?" dedi Raihn. "Üst katta mı?"

Çoktan yukarı doğru yönelmiş, elini koluma koyarak beni önüne almıştı. Hareketleri rahat olmasına rağmen ne yaptığını biliyordum. Vincent'la büyüdüğüm için bu korumacı tavırları tanıyordum.

Cairis arkamızdan, "Sağdaki ikinci oda," diye seslendi ama bizi takip etmediler.

Kapı hafifçe aralıktı, Raihn kapıyı tıklatıp açtı. Mische yataktaydı, yumuşacık beyaz nevresim ve battaniyelerle çevriliydi. Pencereden dışarıyı izliyordu, kucağında da dokunulmamış bir kitap vardı.

Raihn'i gördüğünde yüzü hayat dolu bir sırıtışla aydınlandı. Yataktan dışarı fırlamaya hazırlanıyormuş gibi çabucak doğruldu. Ancak Raihn de benim gördüğümü görmüş gibi hızla iki adım attı. Sanki Mische kendini kazara yere atmadan onu yakalamaya hazırlanıyordu.

"Sakın..." demesine rağmen ona yeterince yaklaştığı anda kız yerinden sıçradı. Kollarını onun boynuna o kadar sıkı sardı ki Raihn ofladı.

Onaylamadığını belli eden bir şeyler homurdansa bile hiç inandırıcı değildi, üstelik geri de çekilmemişti. Mische nihayet onu bırakıp bana döndüğünde gülümsemesi bir şekilde daha çok genişledi.

Şüphemin son damlaları da yok oldu. Mische çok *mutlu* görünüyordu.

Fark etmeden bileğimi ovdum.

Mische üstüme atlayıp bana da sarılacak gibiydi ancak bu benim için biraz fazlaydı. Tuhaf bir şekilde el sallamakla yetindim.

"Daha iyi misin?"

"*Artık* öyleyim!" dedi nefes nefese.

Hâlâ biraz acı çektiği belliydi ama her kelimesi neşe ve coşkuyla doluydu. Raihn'le birlikte onun yatağının kenarına oturduğumuzda, Mische bize burada geçirdiği zamanı anlattı. Cairis'le

Ninova

her gün oynadığı iskambil oyunlarından, Ketura'nın verdiği bahçıvanlık derslerinden ve isim taktığı tavuklarla çayırdaki huysuz katırın kalbini yavaş yavaş kazandığına *kesinlikle* emin olduğundan bahsetti.

"Hiç şüphem yok," diye yanıt verdi Raihn. Bana imalı bir sırıtışla baktığında üstüme alınmamaya çalıştım. "Huysuz yaratıkların kalbini kazanma konusunda başarılı gibisin."

Tanrıça aşkına. Bir de daha bir saat önce bana gerçekten iltifat etmişti.

Mische, Yarım Ay imtihanıyla ilgili bir sürü soru sordu. Ben doğal olmayan tutuk cevaplar verirken Raihn çok daha hareketli şekilde araya girerek hikâyeye heyecan kattı. Her cümleyle Mische'nin gözleri kocaman açıldı.

Anlatmayı bitirdiğimizde nefes nefese, "Gökteki tanrılar," dedi. "O utangaç büyün, yardımına yetişmiş! Demiştim sana! *İçindeymiş* işte."

Bunu söylediğinde aceleyle sakladığı üzüntüsünü hayal edip etmediğimden emin değildim. Gözlerim, bluzunun kolunun altından görünen yanık izlerine takıldı.

Omuz silktim. "Şans."

"Hayır, muhteşemdi," dedi Raihn. Bakışlarımı kaçırdım.

Uzunca bir süre Mische'yle oturduğumuz için sohbetin konusu havadan sudan şeylere kaydı. Ben pek konuşmadım, o işi Mische'yle Raihn'e bırakmıştım. Bana göre hava hoştu. Onlarla beraber yaşamama rağmen kolayca ve samimi bir tavırla konuşmayı sürdürmeleri beni hâlâ şaşırtıyordu. Birbirlerinin yanında tamamen rahatlardı.

Raihn nihayetinde pencereden dışarıya baktı. "Geç oluyor." Ses tonu yenilgiye uğramış gibiydi. "Gitmemiz lazım. Dönmemiz zaman alacak."

Ayağa kalkarken arkadaşının da aynı şeyi yapmasına fırsat vermeden ona sımsıkı sarıldı.

"Çabuk iyileş, tamam mı?"

Ninova

Mische onun omzuna doğru, "Tamam," dedi. "Kendine dikkat et. Hepsinin kıçını tekmele."

"Anlaştık."

Dahil olmamam gereken bir anın içindeymiş gibi hissederek huzursuzca kıpırdanıp bakışlarımı kaçırdım.

Sonra Raihn geri çekilip Mische'yi başının tepesinden öptü ve bir kez daha veda ettikten sonra kapıdan çıktı. Ben de boğulurcasına bir veda geveledim, Raihn'i takip etmek için arkamı dönmüştüm ki Mische seslendi. "Oraya."

Ona baktım.

"Sen de," dedi yumuşak bir sesle. "Kendine dikkat et, tamam mı? Dikkatli ol."

Göğsüm vicdan azabıyla sızladı çünkü Raihn'in de ona aynı sözü vermesini izlemiştim. Yakında sözümüzü tutmamız mümkün olmayacaktı. Raihn'i, Mische'yle beraberken izleyince kazanmayı onun daha çok hak ettiğini düşünmemek zordu.

"Elbette," dedim.

"Geldiğin için teşekkür ederim. Benim için... gerçekten çok kıymetli." Bana ufacık gülümsedi. "Raihn için de öyle."

Elini uzattı. Bana sarılmaya yeltenmedi, bunun benim için aşırı kaçacağını biliyordu. Yine de kendimi ona uzanırken buldum. Parmakları bir vampire göre sıcaktı, dokunuşu yumuşak ve nazikti. Hemen sonra elimi sıktı.

Boğazım düğümlendi.

"Umarım yakında iyileşirsin," dedim. "Ben sadece... atlatmana sevindim."

"Ben de."

Elimi bırakıp hafifçe el sallarken kapıyı arkamdan kapattım. Merdivenlere ulaşınca duraksadım. Aşağıdakiler sessizce aralarında konuşuyorlardı, ses tonları ciddiydi.

Kendime engel olamadım, tam olarak kulak kabartmadığım konusunda kendimi ikna etmeye çalışıyordum. Ben yalnızca... geldiğimi belli edememiştim, hepsi bu kadardı.

Ninova

Çok yavaş hareket ederek merdivenlerden inerken, basamakların ağırlığımla gıcırdamaması için duvarın dibinden ilerlemiştim. Yemek odası kapısının hemen arkasında, beni göremeyecekleri şekilde durdum. Kapının çerçevesinden Raihn'in omzunu görebiliyordum.

Cairis, "Vale yol çıktı, geliyor," diyordu. "*Yeni karısını* da getirdiğine inanabiliyor musun?"

Dedikodu yapan bir ev hanımı gibiydi.

"Karısı mı?" Raihn şaşırmıştı. "Dhera'dan mı? Kim..."

"İnsan. En azından *eskiden* insandı."

Cairis bunu öyle bir ses tonuyla söylemişti ki, imalı bir tavırla Raihn'e bakıp çayından büyük bir yudum aldığını hayal edebiliyordum.

Uzun bir sessizlik oldu. Raihn'i güçlükle görebilmeme rağmen bunu duyunca kasıldığını biliyordum. Hoşnutsuzluğu duman kadar yoğun hissediliyordu.

Kuru bir sesle, "İlginç," dedi.

"Gerçekten de ilginç," diye şakıdı Cairis. "Sence de öyle değil mi, Ketura?"

Sessizlik uzadı.

Ardından Ketura neredeyse duyamayacağım kadar alçak bir sesle konuştu. "*O* burada olmamalı."

"O benim arkadaşım," dedi Raihn.

"Hayır, değil."

"Öyle, Ketura. Bunu aklından çıkarmasan iyi olur."

Hafifçe kaşımı çattım. Raihn'in sesinde bu tonu daha önce hiç duymamıştım, emreden bir tavrı vardı.

"Vincent'ın ne yaptığından haberin var mı?" diye tısladı Ketura. "Görmen lazımdı, Raihn. Genra ve Isca'ya yaptıkları... Kaç kişiyi öldürdüğünü görmen lazımdı."

Ağzım kurudu. Genra ve Isca, Rishan şehirleriydi. Biri benim doğduğum yere, Salinae'ye yakındı. Vincent'ın beni bulduğu geceden sağ çıkan akrabam varsa orada olabilirdi.

Ninova

Öyleyse Cairis ve Ketura da Rishandı. Kanatlarını görmeme gerek yoktu, konuşmalarından anlaşılıyordu.

"Farkındayım."

"Yine de kapıdan içeri onunla mı girdin? Vincent'ın insan orospusunu buraya..."

Raihn keskin bir tonla araya girdi. "Onun hakkında *sakın* böyle konuşma."

Ani bir sessizlik oldu.

"Özür dilerim," demesine rağmen diğer vampirin sesi hiç de üzülmüş gibi değildi.

Bir adım daha attım, parke gıcırdayarak beni ifşa etti. Üç çift göz bana döndü. Raihn'in bakışları gayet hoş ve rahat, Cairis'inki meraklı, Ketura'nınki ise jilet gibi keskindi.

Boğazımı temizleyip aceleyle merdivenden indim.

"Dönmemiz gerekiyor," dedi Raihn. "Şafak söktüğünde, Ay Sarayı'nın yanlış tarafında kalmasak iyi olur."

Sonra Ketura ve Cairis'e döndü. "Yemeği Mische'ye verin. Yakında tekrar gelirim." Başka tek kelime etmeden beni kapıdan dışarı sürükleyip kucakladı ve gökyüzüne yükseldik.

Bir süre sessizce uçtuk.

Nihayet, "Konuştuklarımızı dinliyordun, değil mi?" diye sordu.

Tabii ki biliyordu, inkâr etmekle uğraşmadım. "Yüksek sesle konuşuyordunuz."

"Ketura endişeli ve kızgın. Şu anda çoğu kişi öyle. O yüzden biraz... hassas."

Kelimelerini dikkatle seçiyor gibiydi.

"Vincent'ın evcil hayvanı, orospusu ya da başka bir şeyi olarak etiketlenmek beni üzseydi, tek suçlusu ben olurdum. *Sen* bile bana öyle seslenmiştin."

Raihn uzunca bir süre sessiz kaldı. Karşı çıkamayacağını ikimiz de biliyorduk.

"Ketura'nın karısı Salinae'de," dedi. "Onun için endişeleniyor. Zor zamanlardayız."

Ninova

Salinae. Bu isim bile kalbimin önce şefkat, sonra daha acı bir duyguyla sızlamasına neden oluyordu.

Ben de Salinae için endişeleniyordum.

"Ben de oralıyım," dedim. "Salinae."

"Öyle mi?"

"Vincent beni oradaki insan bölgelerinde bulmuş. İsyanı bastırdığı sıralarda. Ben..." Duraksadım. Bunu Vincent dışında birine daha önce hiç yüksek sesle söylememiştim. Ilana bile bu masum ve kırılgan hayalimi duymamıştı.

Serçeparmağımdaki yüzüğü ovuşturdum.

"Bir gün oraya dönmek istiyorum," dedim. "O zamanlar beni tanıyan birilerinin hayatta olup olmadığını görmek için. Ailem olabilir ya da... herhangi biri işte. Bilmiyorum."

Bir anlık sessizlik oldu. Raihn'e bakamıyordum. "Ne?" dedim. "Sence peri masalı gibi bir şey mi bu?"

Peri masalı. Raihn'in kurtardığı, bana kendimi hatırlatan o küçük kıza dair umutları için de böyle demiştim.

"Hayır," dedi. "Ailenden kalan her kim varsa, seni bulduğu için çok şanslı olacağını düşünüyordum."

Yanaklarım gülümseyecekmiş gibi gerildi ama beni huzursuz eden bu iltifatı omuz silkip geçiştirdim.

Konuyu değiştirerek, "Onlar kim?" diye sordum. "Cairis ve Ketura?"

"Arkadaşlarım," dedi.

Boynumu büküp ona şüpheci bir bakış attım. Bakışımı hissetmiş olmalıydı ki aynı şekilde karşılık verdi. "Ne?"

"Arkadaş" değillerdi, bunu anında anlamıştım. Başta nedenini çözemesem de Raihn'in arkadaşı olarak gördüğü kişilerle birlikteyken nasıl davrandığını bildiğimi fark etmiştim. Mesela Mische. Hatta... belki benimleyken bile farklıydı.

Ona dümdüz baktığımda hafifçe güldü.

"İyi, tamam. Onlar... eski iş arkadaşlarım desem daha doğru olabilir. Beraber bira içmek istemem ama onlara güvenirim."

Buna inanıyordum. Mische öyle savunmasız bir haldeyken onu tamamıyla güvenmediği birilerine göndermezdi.

Yine de... iş arkadaşları doğru kelime miydi? Ketura istemediğini apaçık belli etse bile çabucak özür dilemişti.

"Senin emrin altında mı çalışıyorlardı?"

Raihn buna hafifçe şaşırdığında hoşuma gitti. Onun beni şaşırtmaya devam ettiği gibi onu şaşırtabilmek güzeldi.

"Evet," dedi. "Öyleydi. Zekisin, prenses."

"Ne zamandı?"

"Uzun zaman önce. Biz... bir çeşit özel korumaydık."

İşte bu ilginçti. Kendi askeri kuvvetleri olan çok sayıda vampir lordu olduğunu biliyordum. Her yere taş suratlı, iriyarı savaşçılarla giderlerdi. Raihn'i onlardan biri olarak hayal etmek çok zordu çünkü korumalar hep sıradan olurdu, o ise... değildi işte.

"Bir çeşit derken?" diye ısrar ettim.

"Aklıma gelen en yakın kelime bu," diye yanıtlarken daha fazla soru sormamı engelleyen bir tavrı vardı.

Sessizliğe gömüldük. Ay ışığının dokunuşuyla gümüş rengi parlayan, altımızdan hızla geçen kumulları ve küçük kasabaları izledim.

Nihayet Raihn bir anda, "Artık senin hakkında öyle düşünmüyorum," deyiverdi.

"Hmm?"

"Vincent'ın evcil hayvanı, orospusu ya da başka bir şeyi olduğunu düşünmüyorum. Başta düşünmüş olabilirim ama artık öyle değil. Ben sadece... bunu bilmeni istedim."

Boğazım düğümlenir gibi oldu.

Çok aptalca olmasına rağmen Vincent'la ilişkim hariç bir şeyle tanımlanmak, tuhaf şekilde tatmin edici ve huzur vericiydi. İyi ya da kötü, Raihn'in bunu gerçekten kastettiğini biliyordum.

Dümdüz bir sesle, "Bana orospu demediğin için sana teşekkür etmemi mi istiyorsun?" diye sordum.

Ninova

Homurdanarak başını iki yana salladı. "Siktir git, Oraya. Ix'in memeleri adına. Güzel bir şey söylemeye çalışıyordum."

"Çok etkileyiciydi."

"Bir daha yapmam, söz."

Görmesi için abartılı bir şekilde gözlerimi devirdim ama sohbetimizin sonu gelirken Raihn'in kollarına biraz daha sokulmuştum.

Ninova

OTUZ ALTINCI BÖLÜM

Sonraki gece Ay Sarayı'nın kapıları dışarıdan kilitlendi.

Vincent yolculuğa çıkmıştı. Bu yüzden hediyelerinden getiremeyecekti. Ben de şehre inip her ihtimale karşı hançerlerim için fazladan zehir almayı planlamıştım. Ancak saraydan çıkmaya çalıştığımda ön kapı yerinden bile kıpırdamamıştı. Başka bir kapı denedim, ardından başka bir kapıyı zorladım ama hiçbiri açılmıyordu. Pencereler bile kilitliydi.

Çok geçmeden daireye döndüm. Kılıcını temizleyen Raihn bana sorgularcasına bir bakış attı.

"Her yer kilitli," dedim. "Kapılar. Pencereler."

Yüzü sertleşti, kılıcını kınına sokup daireden çıktı. Birkaç dakika sonra elinde tek bir karaf, bir de meyve ve ekmekle dolu bir sepetle döndü.

"Ziyafet salonu bomboş," dedi. "Sadece bunlar vardı."

Ekmek ve meyvenin yanında, dairede stokladıklarımız beni doyurmaya yeterdi ama kan... karafın içinde bir kadehten az kan vardı.

Raihn'le bakışırken aynı şeyi düşündüğümüz ortadaydı. Ay Sarayı bizi içeri kilitlediğine göre hepimizi aç bırakmayı planlıyordu. Açlık, ikimiz için de çok farklı sebeplerden dehşet vericiydi.

Başımla karafı işaret ederek, "Daha çok var, değil mi?" dedim. Turnuvanın başından beri Mische'yle beraber kan istifliyorlardı ancak... saldırıdan ne kadarının kurtulduğunu bilmiyordum.

"Yeterince var," dedi gergince. "Yangında bir kısmı gitti ama... bana yeter. Miktarı iyi ayarlarsam."

Rahatlayarak omuzlarımı gevşettim. En azından Raihn'i idare edecek kadar kan varsa, bir avcıyla beraber daireye kapatılmış olmazdım. Buna rağmen neredeyse bir düzine vampirle bir kaleye hapsolmak da hiç iyi değildi.

İmtihanların çoğu eşit aralıklarla, üç haftada bir yapılırdı. Ancak Hilal imtihanında bazen istisnalar olurdu. Bazı yıllar daha uzun sürer, birkaç güne yayılırdı ve kolezyumun dışında bir yerde gerçekleşirdi.

Nyaxia bizi aç bırakacaksa, Hilal imtihanına kadar dayanmamız gereken süre üç hafta kadar uzun ya da bir hafta kadar kısa olabilirdi. İkisi de tehlikeliydi. Buradaki bazı vampirler, dört gün önceki ziyafetten beri kan içmemişti.

Raihn o gece kapımızın önüne bir şifoniyer sürükledi.

Kapılar ve pencereler açılmadı. Yiyecek belirmedi, hiç kan kalmadı.

Beşinci gün, çaresizlikten deliye dönen Hiaj yarışmacılardan biri kulenin tepesine uçup camdan dışarı çıkmaya çalıştı. Cam patladı ama adam dışarı çıkmaya çalıştığı anda acı dolu bir çığlıkla arkaya fırladı. Bedeni sanki binlerce minik jiletle kesilmişti, teni ve kanatları paramparça olmuştu. Raihn'le uzaktan izliyorduk ancak koridorun diğer ucundan bile vampirin kan kaybından ya da açlıktan öleceğini görebiliyorduk. Açık pencereden içeri bir meltem süzüldü. Yalnızca gökyüzü görünüyor, Ay Sarayı ölümcül yanını masumiyetinin ardına saklıyordu.

Bir daha kimse pencereyi kırmaya çalışmadı.

Açlıkları gittikçe kötüleşse bile denemediler.

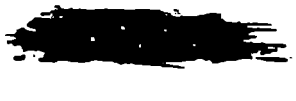

Ninova

Bir hafta daha geçti.

Artık daireden çıkmıyordum. Erzaklar kaybolmadan hemen önce kan bulmayı başaramayan vampirler, artık şiddetli açlık yaşıyordu. Henüz ölmezlerdi ama umutsuzluğa kapılacakları kesindi.

İlk önce, geceleri daire kapısının önünde volta atan ayak sesleri duymaya başladık. Sonra açlıktan kaynaklanan karın doyurma içgüdüsü, yanma korkusuna üstün geldikçe gündüzleri de dolaşmaya başladılar. Muhtemelen bunu yaptıklarının farkında bile değillerdi. Açlıktan deliye dönmüşlerse, bacakları onları yiyecek bulma potansiyelinin yüksek olduğu yerlere götürürdü. Son imtihandan kalma yaralarımı dikkatlice iyileştirmiş olsam da muhtemelen hâlâ leziz kokuyordum.

Tüm bunlar olurken Raihn'le normalliğimizi bir şekilde korumayı başarmıştık. Gecenin erken saatlerinde birlikte antrenman yapıyorduk, ardından bana acınası derecede istikrarsız olan büyüm konusunda yardım ediyordu. Şafaktan önceki saatlerde oturma odasında kıvrılıyorduk ve her gün onun perdelerin önünde oyalanışını, güneş teninde öfkeli pençe izleri bırakana kadar ufku seyretmesini izliyordum.

Bir gün o uyurken aklıma bir fikir geldi. Yatak odamdaki devasa aynayı oturma odasına sürükleyip dikkatli bir şekilde koltuğa dayadım. Şöyle bir göz atarak perdelerle uğraştım ve açısını ayarladıktan sonra tekrar kontrol ettim. Raihn günbatımında uyanıp oturma odasını birbirine kattığımı gördüğünde donakalmıştı.

"Ah," dedi. "Sonunda oldu, tamamen aklını kaçırdın."

Homurdansam da hiçbir açıklama yapmadım. Gecenin son saatleri gelip güneş yükselmeye başladığında ve Raihn perdelerin önündeki yerini aldığında onu oturma odasına çağırdım.

Aynayı işaret ederek, "İzle," dedim. Ardından yatak odama geçip perdeleri sonuna kadar açtım.

İrkilerek geriledi ama koridorun köşesi onu güneş ışığından koruyordu, ayna ise gökyüzünü tamamıyla görebilmesini sağlıyordu.

Ninova

"Test ettim," dedim. "Orada kaldığın sürece öğle vaktinde bile bu oda ışık almıyor. Buna rağmen aynadan güneşi görebileceksin. Güneş... gün ortasında güzeldir. Kiliselerin kulelerinden yansır."

Bunu aynanın yerini mükemmelleştirmek için saatler harcamamış gibi çok rahat söylemiştim. Oysa uyuyan şehre dair güzel bulduğum her şeyi gün ışığında gösterecek şekilde yerleştirmiştim. Bunu şimdiye kadar, benim dışımda kimse göremiyordu.

Raihn uzun bir süre sessiz kaldı.

Nihayet boğuk bir sesle, "Dikkat et, prenses," diye cevap verdi. "Yoksa gerçekten iyi kalpli olduğunu sanabilirler."

Ancak kelimeleri, dudaklarında beliren inatçı gülümsemenin yanında önemsizdi. Ondan sonraki her gün sandalyesini koridorun köşesine sürükledi, güneşin Sivrinaj'm üstünde doğup batmasını dünyadaki en kıymetli hediyeymiş gibi izledi.

Böyle anlarda içinde bulunduğumuz durumun ciddiyetini unutmak fazlasıyla kolaydı.

Ancak karanlık bir şekilde hayatımıza sızmayı başardı.

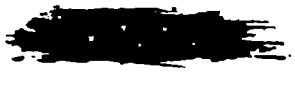

Üçüncü haftaya girdiğimiz gece Raihn diken üstündeydi. Her zamanki sakin ve rahat tavrı kaybolmuştu, çok gergin görünüyordu. Ayağını sürekli yere vuruyor, dişlerini sıkıyor ve hiç durmadan parmaklarını kapatıp açıyordu. Yüzündeki her kas kaskatı kesilmişti.

Bir noktada dayanamadım, "Derdin ne senin?" diye sordum. Dikkati o kadar dağınıktı ki, az kalsın Gece Ateşi'yle kafasını koparıyordum.

"Yok bir şey," diye tersledi.

"Çok ikna ediciydi."

Bana karşılık bile vermemesi, duruma dair en endişe verici şey olabilirdi.

Antrenmanı bırakmak istediğinde karşı çıkmadım. Onun için

Ninova

endişelendiğimi belli etmeyecektim ama boğazımı düğümleyen gerginliği üstümden atamıyordum. Oturma odasındaki ayak seslerini duyduğumda, odamdan sessizce çıkıp köşeden onu izledim.

Yemek masasının yanında, elinde bir kadehle dikildiğini gördüm. Önce boş olduğunu sanmıştım ancak Raihn kadehi kaldırırken içinde azıcık kan kaldığını fark ettim. Dibini örtmeye ancak yetiyordu.

Raihn sevgilisine veda eder gibi kanı izledi, ardından kadehi başına dikip kanın tadına vardı ve yutkundu.

Bir anda hissizleşerek buz kestim. Raihn'in yüzündeki ifade... boş kadehe bakışı... bana bilmem gereken her şeyi anlatıyordu. Aptal gibi hissediyordum.

Koridordan çıkarken, "Eee," dedim. "Buraya kadarmış, değil mi?"

"Hmm?"

Anne aşkına, tam bir salaktım. Raihn o kadar kötü durumdaydı ki, inandırıcı bir tavırla salağa bile yatamıyordu. Hâlâ elinde tuttuğu boş kadehi gösterdim. "Bana yeterince kan olduğunu söylemiştin."

"Ben..." Bakışlarını kaçırarak yutkundu. "Yeterince vardı."

"O hiç de yeterliymiş gibi durmuyor."

"Hilal imtihanı her an başlayabilir. Sorun yok, iyiyim ben."

Kadehi masaya biraz sert bıraktığında camın iç tarafı çatladı. Raihn fark ettiyse bile belli etmiyordu, eklemleri bembeyaz kesilmişti.

Çatlayan camın sesi, benim içimde de bir şeylerin kırılarak açılmasına neden oldu. Bir anda görmek istemediğim tüm o açlık belirtileri yüzüme çarptı. Her şey apaçık ortada olduğu halde nasıl fark etmemiştim? Raihn'e yeterince kanı olup olmadığını her sorduğumda, yeteri kadar olduğunu söylemişti. Ben de hiç sorgulamadan ona inanmıştım.

Raihn açtı. Üstelik sadece aç değildi, açlıktan ölmenin eşiğindeydi.

Ninova

Ben de kendimi onunla bir odaya kapatmıştım.

Bu iki şeyin gerçekliğiyle yüzleşmek neden bu kadar zor gelmişti?

Ondan korktuğum için değildi. Korkmam gerektiği halde korkmuyordum. *Korkmalıydım*. Doğal olan buydu ve hislerim ne olursa olsun, bu gerçek değişmemişti.

Çok hata yaptın ve hâlâ yapıyorsun, diye fısıldadı Vincent. Onun sesini duymayalı çok uzun zaman olduğunu bile fark etmemiştim.

"Başka bir yere gideyim," dedim. "Başka bir daireye."

Sesimi sakin tutmak için düşündüğümden çok çabalamam gerekmişti. Raihn'in de yüzünü ifadesiz tutmak için aynı şekilde çabaladığını görebiliyordum ama başarılı olamadı. Çenesindeki kas hafifçe seğirdi, sanki aldığı darbe yüzünden irkilmesini bastırması gerekmişti.

O darbeyi ben de hissettim, söylediğim suratına bir tokat indirmekten farksızdı.

"Neden?" dedi gergin ses tonuyla.

"*Neden* mi?" Boş kadehi işaret ettim. Çatlaklar iyice yayılmıştı. Bardağın paramparça olmasını engelleyen tek şey, Raihn'in onu sıkıca kavramasıydı. "Raihn..."

"Buna gerek yok."

Beni bu gerçeği söylemeye mecbur bırakamazdı, bu kadar saf olmasının imkânı yoktu.

"Evet, var. Bunu biliyorsun."

"Sana dedim ki..." Duraksayıp derin bir nefes aldı, sonra nefesini yavaşça verdi. "Umarım bu konuda endişelenmemen gerektiğini biliyorsundur."

"Bu hep endişelenmem gereken bir şey."

Asla güvende değilsin, diye fısıldadı Vincent.

"Benimleyken değil."

"Seninleyken bile."

Özellikle seninleyken çünkü rahatlamamı sağlıyorsun.

Bu defa gerçekten irkilmişti, avucundaki bardak paramparça oldu.

"Tüm yaşananlardan sonra, hâlâ benden korkuyor musun? Ben kahrolası bir *hayvan* değilim, Oraya." Kelimeleri boğuk ve sert bir ses tonuyla söylüyor, neredeyse gerçekten hırlarmış gibi duyuluyordu. "Hiç değilse bana hakkımı teslim et."

Onun adına hissettiğim acı kalbimi sertleştirdi.

"Hayvan değilsin," dedim. "Ama vampirsin."

"Sana zarar vermem," diye tersledi.

Hayır, işte bu yalandı. Daha önce başka birinin de söylediği bir yalandı. Raihn bunun tamamen gerçek olduğuna inansa bile yalandı. Üstelik buna inanıyorsa, muhtemelen düşündüğümden daha aptaldı.

Kahretsin, belki ben de öyleydim.

Biz Kejari'nin finalistleriydik, birbirimize zarar vermemiz gerekecekti. O kadar ilerleyebilsek bile, en sonunda bu gerçekleşecekti.

"Niye bu kadar alınganlık ediyorsun?" diye çıkıştım. "Bariz olan şeyi yüksek sesle söylediğim için mi? Sen vampirsin, ben insanım. Söylemek hoşumuza gitmiyor olsa da gerçek bu. Kendine bir bak. İçinden geçeni okuyamadığımı mı sanıyorsun?"

Üzgündüm. Kalp atışlarım hızlanınca Raihn'in yanağındaki bir kas seğirdi, burun delikleri genişledi. Şimdi bile incinmesinin altındaki açlığını görebiliyordum.

"Hayali dünyamız güzel ama *gerçek değil*," dedim. "O rüyadan, sen boğazımı parçaladığın için uyanmayı da hiç istemiyorum."

Söylediklerimden anında pişman oldum. Pişmanlığımın sebebi hem kelimelerimin acımasızlığı hem de Raihn'in yüzündeki ruhumu sızlatacak kadar korkunç çocuksu acıydı.

Pişmanlığım söylediklerimin doğru olmamasından değildi, hepsi doğru olduğu içindi.

Ninova

Bunlar yaşanmayacakmış gibi rol yapmak isteyenin sadece o olduğunu mu sanıyordu? Şu anda en çok istediğim şey, ömrümü son birkaç haftadır yaşadığımız şekilde sürdürmekti. Bu boktan ve karanlık sarayda ev gibi hissettiren bir şey inşa etmekti.

Bunu o kadar çok istiyordum ki... bu aptalca bir düşünce olsa da ona yardım edip edemeyeceğimi bile düşünmüştüm. Bu kadar uzun süre aç kalmış bir vampire kendini sunan insan, vampirin niyeti ne kadar iyi olursa olsun ölümle burun buruna gelirdi. Yine de Raihn'in yüzündeki o ifadeyi, o çaresizliği gördüğümde bunu aklımdan geçirmiştim.

Aptal, saf ve çocuksuydum.

Ancak o çoktan geri çekilmişti. Dimdik duruyordu, ellerini iki yanında yumruk yapmıştı. Sanki öfkeliyken bile aramıza daha fazla mesafe koymasını istediğimi anlamış gibi birkaç adım uzaklaşmıştı.

Buz gibi bir sesle, "Tamam," diye karşılık verdi. "Haklısın. Aptallık ettik. Gitmemi istiyorsan giderim. O koridora kesinlikle çıkmaman lazım, odadan ben giderim."

Söylediğim her şeyi geri almak istiyordum. İçime yerleşen o tanıdık korku kalbimi sıkmaya başlamıştı. Raihn'den değil, onsuz kalmaktan ve o gittiğinde hissedebileceğim şeylerden korkuyordum.

Tüm içgüdülerime karşı gelerek, "Peki," dedim.

İkimiz de başka ne diyeceğimizi bilemiyormuş gibiydik.

Raihn odasına gidip eşyalarını topladı, kapının önündeki şifoniyeri geçebileceği kadar çektikten sonra bana döndü.

Aramızda söylenmemiş binlerce kelime vardı.

"Ben gidince şifoniyeri tekrar it. Ben..."

Söylemek üzere olduğu her kelimeyi yuttu.

O hissi biliyordum çünkü ben de aynısını yapıyordum. *Gitme, seni özleyeceğim ve üzgünüm*, demek yerine kelimelerimi yutkunuyordum.

Ninova

Salaklık bu, dedim kendime. *Yalnızca başka bir odaya geçiyor, mantıklı olan tek şey de bu.*

Ancak Raihn gittiğinde Kejari'deki başka bir yarışmacıdan ibaret olacağını biliyordum. Bunu ikimiz de biliyorduk. Aramızdaki bir şeyler, onarılamayacak kadar değişecekti.

"Ben..." Tekrar denedi, sonra pes etti. "Sonraki imtihanda görüşürüz."

Ben tek bir kelime daha edemeden gitmişti.

Ninova

OTUZ YEDİNCİ BÖLÜM

O gece, uzun zamandır ilk kez rüyamda gökyüzünde ayın olmadığını gördüm.

Yatak ucuz ve gıcırtılı olmasına rağmen ufak bedenime kıyasla devasa kalıyordu. Nevresimin altına gömülüp yorganı burnuma kadar çekmiştim. Jona ve Leesan uyuyordu ya da numara yapıyorlardı. Annem aceleyle fısıldıyordu. *O lambayı derhal söndür, geleceklerini biliyorsun. Sen...*

Ben de korkuyordum ama yataktan dışarı sıvışırken aklımda tek bir düşünce vardı. *Asla korkmamalıyım.* Çok yavaş, yumuşak adımlarla pencereye ilerledim. Boyum ancak pervaza ulaşıyordu, parçalanan tahtayı kavrayıp gökyüzüne baktım.

Bir keresinde ölü bir solucan görmüştüm. Üstünde o kadar çok karınca vardı ki kocaman, kıpırdanıp duran siyah bir yığına dönüşmüştü. Şimdi gökyüzü de öyle görünüyordu, titreşen karanlık bir örtüye benziyordu.

Ancak göktekiler karınca değil, kanattı.

Oraya!

Annem adımı korktuğunda söylediği şekilde söyledi.

Oraya, pencereden uzak...

Hava ciğerlerimi sertçe doldurdu, tuzlu su yutmuş gibiydim. Ancak daha kötü bir histi çünkü beni içten dışa yiyordu.

Öksürükler tüm bedenimi sarsarak, güçlükle açık tutabildiğim bilincimi yeniden kaybetmenin eşiğine getirmişti. Yerde yuvarlanıp ellerimle dizlerimin üstünde doğrulduğumda, şiddetle sarsılıyordum. Gözlerimden yaşlar akıyor, midem ağrıyordu. Etrafı o kadar bulanık görüyordum ki, kustuğumu bile görmekten ziyade duydum. Görüşümü netleştirebilmek için nafile bir çabayla gözlerimi kırptım.

Başımı kaldırdım.

Rüyamda o geceyi görmüş olmam şaşırtıcı değildi çünkü tam da o zamana benziyordu. İnsanın tüylerini ürperten karanlık, belli belirsiz hareketlerle kıvranıyordu.

Etrafım yüksek ağaçlarla çevriliydi. Sık aralıklı cılız ağaçların tepelerinde yalnızca birkaç uzun, sivri uçlu dal bulunuyordu. Avuçlarımın altındaki zemin engebeli ve kumluydu, her yere kayalar yığılmıştı. Toprağın, kayaların ve ağaçların hepsi siyahtı. Ay ışığı, koyu kül grisi tonlar saçıyordu. Yerden yükselen duman sıcak ve pütürlüydü. Rüzgâr esip dumanı üstüme savurduğunda acıyla bağırarak geri çekildim, tenimi asit gibi yakmıştı.

Hançerlerimi kavrayıp saldırmaya hazır pozisyona geçtim. Ormanda bir hareketlilik yakalamıştım, ne gördüğümü çözemeyeceğim kadar uzakta olsa da sesini başka bir şeyle karıştırmak mümkün değildi. Islak ve hızlı nefesler, parçalanan etin mide bulandırıcı sesiyle birlikte yükselen tiz çığlıklar duyuluyordu.

Duman ya da bizi buraya getiren büyü yüzünden zihnim bulanıktı ancak etraftakileri çözmek için kendimi zorladım.

Hilal imtihanındaydık, öyle olmalıydı. Kolezyumda değildik, hatta Sivrinaj'ın benim gördüğüm herhangi yerinde bile değildik ama zamanlama tutuyordu. Üstelik, Hilal imtihanı genelde içlerindeki en eşsizi olurdu.

Peki ya hedefimiz neydi?

Ayak sesleri duyup arkamı döndüğüm anda, bir şey bana çar-

Ninova

parak taşlara doğru fırlamama neden oldu. Saldırganımın yüzünü seçemiyordum. Her şey karanlık ve bulanıktı, yerden yükselen dumansa zırhımda kabarcıklar oluşturuyordu. Hançerlerimi çılgınca savururken saldırganın tenine denk geldim.

Normalde zehir en azından yavaşlamalarını sağlardı ama saldırganım acıyı umursamıyordu. Kana susamışlığından mıydı? Kendi bedeninden bu kadar kopmuşsa, gördüğüm en kötülerden biri olmalıydı.

Hançerimi yan tarafına iyice sapladığımda nihayet duraksadı. Tökezlerken aynı anda yaralarını da hissetmiş gibi yere düştü ve üstüne iyice bastırdım.

Henüz ölmemişti, çok geçmeden uyanırdı. Onu göğsünden bıçakladım, işini bitirirken çılgınca savurduğu kollarından zar zor kaçtım. Son kez çırpınan, açlıktan çılgına dönmüş bir kurt gibiydi. İşler bu kadar kötüleştiğinde gerçekten de hayvana dönüşüyorlardı.

Islak ve çatırtılı bir sesle bıçağımı cesedinden kurtardığım sırada, zehirli duman dalgası üzerime geldi. Koşarak kaçmam gerektiği için vampirin hareketsiz bedenini orada bıraktım.

Nerede olduğumu çözmem gerekiyordu, sonrasında...

Arkamdaki çalılar hışırdadığında hızla oraya döndüm. Karanlıkta etrafımı görmeye çalışsam da yalnızca uzaktaki silüetleri görebiliyordum. Vampirler savaşıyordu, ayrıca dört ayaklı bir şeyler vardı. İblisler miydi? En kötüsünü bekleyecek şekilde eğitim aldığımdan aklım hep tehditlere gidiyordu ama yaklaşınca onların avcı değil, av olduğunu gördüm. Üstüne yığılmış vampirlerin karanlık figürlerine karşı çırpınan geyiklerdi. Rahatlamıştım.

Bu iyiydi, geyikler harikaydı. Aç vampirlerin dikkatini dağıtmak için ideal yemekti. O kadar uzun süre aç kalmışlardı ki, kokusunu aldıkları kanın peşine düşmekten başka bir şey yapamayacaklardı. Bu vampirlerin önce geyiğin kokusunu almalarından kesinlikle mutluydum.

Buradan hemen uzaklaşmam gerekiyordu. Yalnız kaldığımda hedefimin ne olduğunu çözebilir, Raihn'i bulabilir ve...

Ninova

Hüzünle yutkunarak kendimi durdurdum. Raihn'in adı zihnimde istemsizce belirmişti ama artık ayrıydık. Yarım Ay imtihanı sona ermişti. Onunla savaşmak için peşine düşmezdim ancak...

Ben henüz açıklıktan çıkamadan arkamda iğrenç bir ses yankılandı, inlemeyle guruldama arası bir şeydi. Hayvanla vampirin, ürkütücü ve doğal olmayan birleşimiydi.

Çabucak çalıların içine çömelip uzaktaki yaratıkları izledim.

Gözlerim karanlığa alışmıştı, ay da bulutların arkasından tekrar çıkmıştı. Soluk ışık, arkamda bıraktığım kanlı katliam sahnesini ortaya seriyordu. İki vampir, sivri kayaların arasına çömelmişlerdi ve önlerindeki geyik leşi paramparçaydı. Vampirlerden biri ayağa kalkmaya çalışıyor ama başaramıyordu, uzuvları durmaksızın seğiriyordu. Diğeriyse yanındakine uzanmaya çalışsa da kaslarını kontrol edemiyormuş gibi görünüyordu.

İlk vampir tuhaf ve sarsak hareketlerle diğerinin üstüne atladığında, vahşi çığlıkları gecenin içinde yankılandı.

Ürkerek olduğum yere sindim.

Bu... bu açlık değildi. Kana susamışlık, vampirlerin dikkatsiz davranmasına neden olsa da onları akılsız yaratıklara dönüştürmezdi. Bu vampirlerse kendi vücutlarına bile söz geçiremiyormuş gibi görünüyorlardı.

İki vampir uluyarak birbirlerini parçaladı. Delice, mantıksızca ve hayvansı hareket ediyorlardı. *Siktir.* Savaşçı değil de hayvanlarmış gibi birbirlerinin üstüne atılmışlardı. Ayaklarının dibindeki geyik leşini çoktan unutmuş...

Geyik leşi.

Bir anda anlayarak, etrafıma dehşetle baktım. Ölüm kokan, buna rağmen yumuşak ve kolayca yakalanan avlarla dolu mekâna baktım.

Buraya hapsedilmiş, *zehirli* avlar.

Nyaxia vampirleri aç bırakmıştı, şimdi onlara karşı koyamayacakları zehirli armağanlar sunuyordu.

Ninova

Raihn.

Aklımda yalnızca onun ismi vardı. Kendime söylediğim her şey, endişemin üstünü örttüğüm her yalan bir anda solup gitti.

Artık düşünmüyordum, yalnızca koşuyordum.

Vampirleri bulmak zor değildi, ormanın dört bir yanına dağıtılmış olsak da fazlasıyla gürültü yapıyorlardı. Kana susamışlık, kaygısız davranmalarına neden oluyordu ve bu hayvanlardaki zehir her neyse onları daha korkunç bir şeye dönüştürüyordu.

Raihn'i açıklıktan fazla uzak olmayan bir yerde buldum. Karanlıkta bile, aramızdaki onca mesafeye rağmen onu anında tanımıştım. Bedenini o kadar iyi öğrenmiştim ki, her hattını ana dilim gibi iyi biliyordum.

Ancak tüm o aşinalık hissinin yanında yabancı bir şeyler de vardı. Evimi paylaştığım adamın bilinçli duruşuyla hareket etmiyordu, vahşi ve kontrolsüzdü. Hâlâ zarifti, beni biraz olsun rahatlatan tek şey buydu çünkü o zehirli delilikten eser yoktu. Ancak kafesinden salınmış bir avcıya benziyordu.

Kanatlarını açmıştı. Karşısında, tersyüz olmuş bir ağacın gövdesine yığılan hareketsiz bir beden vardı. Belli ki Raihn'in az önce öldürdüğü adam, bir Gölgedoğan'dı. Raihn şimdi ağaçlarla enkazın arasında süzülüyor, av peşinde koşuyordu.

Birkaç saniye sonra neyi kovaladığını gördüm. Kayalıkların arasındaki çalılarda sıçrayan bir geyiğin peşindeydi.

Hayır. Kendimi aksine ikna edemeden Raihn'in peşinden koşmaya başladım.

İnanılmaz derecede hızlıydı, sert rüzgâra kapılmış bir yaprak gibi ağaçların arasından geçiyordu. Seyrek ormanda panikle ve körlemesine koşan geyikten daha hızlıydı.

İkimizi de kurtaran şey, daireler çizerek kaçan hayvanın paniğiydi. Geçemeyeceği bir kaya yığınına yaklaştığında sola dönmek zorunda kaldı. Önüne çıkmak için onu takip ederek doğruca Raihn'in karşısına geldim.

Ninova

Kafamda Vincent'ın sesini duyabiliyordum. *Kana susamış bir vampirin önüne atlayarak kendini öldürteceksin, aptal çocuk.*

Buna rağmen durmadım.

"*Raihn!*" Önüne atlarken haykırdım, kayalardan birinin üstüne çıkıp kollarımı iki yana açtım. "*DUR!*"

Bunun aptalca bir plan olmasının pek çok sebebi vardı. Öncelikle herhangi bir vampir, geyiğin yerine beni seve seve koyardı. İkincisi de Raihn'in kanatları vardı. Kahrolası bir kayanın üstünde duruyor olmam fark etmezdi, üstümden uçabilirdi.

Ancak bunları yapmak yerine bakışlarını bana çevirerek duraksadı. O kısacık anda arkadaşımı gördüğümü hissettim.

Aslında çok farklı görünüyordu, bakışları sert ve bulanıktı. Keskin ay ışığı, yüzünün bir tarafına düşüyordu. Gözleri her zamankinden de kırmızıydı, gözbebekleri incecik çizgilere dönüşmüştü.

Kollarımdaki tüyler diken diken oldu. Tüm içgüdülerim bana *kaç*, *kaç*, *kaç* diye çığlıklar atıyordu.

Çünkü kana susamış bir Raihn dehşet vericiydi. Yaklaşık on altı kilometre çapındaki her canlının korkuyla bir yerlere sineceği türdendi.

Bunun yerine ona doğru koştum.

Raihn'in üstüne atlamam, tuğla duvara çakıl taşı fırlatarak duvarın yıkılmasını beklemekten farksızdı. Yine de ona dengesini kaybettirecek kadar sert çarpmıştım. Tüm uzuvlarımız birbirine dolanırken, Raihn sözsüz bir hırlamayla benimle boğuşmaya başladı. Darbelerinden birini fazla yavaş savuşturduğumda yanağımda bir acı hissettim ancak diğer tüm vuruşlarından kaçınmayı başardım. Raihn'in nasıl savaştığını biliyordum ve yarı delirmiş bir halde olsa bile refleksleri yerli yerindeydi.

Ne kadar güçlü bir savaşçı olduğunu bildiğim kadar, zaaflarını da biliyordum. Sol tarafı daha zayıftı. O darbelerinin arasında sendelerken ben de karşılık vermekte en çok zorlanacağı yere, dizine vurarak onu yere düşürdüm.

Ninova

Üstüne çıkıp onu yere yapıştırdım.

"*Raihn!* Aklını başına topla!"

Anne aşkına, beni öldürecekti. Omuzlarımı morartacak kadar sert sıktığında bundan emin olmuştum. Gözlerindeki o korkunç, boş bakış hâlâ duruyordu.

Bana dön, Raihn. Bana geri dön.

"Seni tekrar bıçaklarım. Yapacağımı biliyorsun!" diye kükredim. "*Kendine gel!*"

Gözlerini kırpıştırdı.

Hemen ardından parmakları gevşedi. Burnundaki seğirme, ne kadar küçük bir hareket olsa da beni germek için yeterliydi. Bir an sonra gözlerini kapattı, derin bir nefes alıp yeniden açtığında...

Oydu. *Kendisiydi.*

"*Oraya.*"

İsmimi söyleme şekli, sanki hayati bir soruya yanıt veriyormuş gibiydi. Sesi ince ve boğuktu.

Ağlayabilirdim.

Ancak sohbet etmeye vaktimiz yoktu, onu bulduğuma ne kadar minnettar olduğumu göstermeye hiç vaktim yoktu. Hızlı ve kısa cümlelerle konuştum. "Tekrar hoş geldin. İmtihandayız. Hayvanlar zehirli. Hedefimizin ne olduğunu bilmiyorum. Geyiklerden kan içen herkes deliriyor. Buradan siktir olup gitmemiz lazım. Hadi ayağa kalk."

Ayağa kalkmaya yeltendim ama hâlâ kollarımı tutuyordu, artık dokunuşu nazikti. Kaşlarını çatarak çizdiği yanağıma dokundu.

"Bunu ben mi yaptım?"

"Önemi yok, Raihn. Gitmemiz gerekiyor."

Yüzündeki ifadeye bakılırsa, onun için önemi vardı ancak şu anda bunu düşünmek istemiyordum.

"Üstünden kalkarsam gidip bir sincabın peşine düşecek misin?"

O tanıdık ve bitkin sinirini gördüğüm için minnettardım. "Siktir git, prenses."

Ninova

Tekrar bana küfrettiğini duyduğumda biraz olsun rahatlamıştım.

Bu cevabı kabul etmeye karar verip ayağa kalktım. Raihn de hemen arkamdan ayaklandı. Şimdi yavaş hareket ediyordu, sol bacağı hareket etme yetisini kaybedecekmiş gibi sarsılarak yürüyordu. Kavga ederken üstündeki kanı fark etmemiştim.

Kalbim tekledi. Anlaşılan savaştığı Gölgedoğan ona birkaç darbe indirmeyi başarmıştı.

"Yaralanmışsın."

"Öyle görünüyor."

Gökyüzüne baktım, karanlık olsa da belli belirsiz bir pembelik vardı. Şafağa çok kalmamıştı.

Yürümeye başladığımızda, "Dinlenecek bir yer bulalım," dedim. "Sonra ne yapacağımızı düşünürüz."

Raihn onaylarcasına homurdandı ama üç adımdan sonra hareket etmekte zorlandığı apaçık ortaya çıktı. Geri dönüp kolunun altına girdim.

"İyiyim," diye tekrar homurdandı.

"İyi olmadığın gayet açık."

Çenesini sıktı, karşı çıkmak istese de yapamayacağını biliyordu.

Üstelik tek sorunun bacağı olmadığını biliyordum. Sesinin zayıf çıkmasından anlaşılıyordu. Yaralıydı ve hâlâ açtı.

İyi olmanın yanından bile geçmiyordu ama yardımımı şikâyet etmeden kabul etti.

Ninova

OTUZ SEKİZİNCİ BÖLÜM

Çökmüş kayaların oluşturduğu bir mağaraya sığındık. Ay Sarayı kadar görkemli olmadığı kesindi ancak karanlık ve derindi. Saklanacak çok yeri, korunması gereken sadece bir girişi vardı. Yarışmacılardan kaçının çoktan zehirli avlara kurban gittiğini merak ediyordum. Mağaraya gelirken başka hiçbir canlıyla karşılaşmamıştık, yalnızca sarsılan tek bir tavşan görmüştük.

Dışarıdaki ışığın içeri giremeyeceği kadar derine ilerledik. Sığınağa tam vaktinde, gökyüzü şafağın pembesine bürünürken ulaşmıştık. Mağara o kadar karanlıktı ki, Raihn ilerlerken beni yönlendirmek zorunda kalmıştı çünkü hiçbir şey göremiyordum. Raihn artık ağırlığını tamamen bana vermişti, durabileceğimiz bir yer bulduğunda duvarın dibine yığılıverdi.

"Hadi, bize ateş yak. Onca büyü antrenmanı işe yarasın."

Sesinden sırıttığını anlayabiliyordum ama bitkinliğini de duyabiliyordum.

Pratik yapmış olsam da büyümü istikrarlı bir şekilde kullanmakta zorlanıyordum. Ancak Raihn'in apaçık bir şekilde zayıf olduğunu gördüğümde hissettiklerimi düşününce Gece Ateşi kolayca parmaklarıma aktı. Raihn'in çökmüş ve gergin yüzü karanlığın içinden bana bakıyordu.

Bakışlarımı kaçırıp küçük ışık kürelerimi biçimlendirmeye odaklandım.

"Seni tekrar göreceğimi düşünmemiştim," dedi.

"Hmm."

Onun peşine neden düştüğümü Raihn'e açıklamak bir yana, kendime bile açıklayamıyordum.

Bu aptalca bir karardı, dedi Vincent zihnimin gerisinde. Açıkçası... ona katılıyordum.

Yine de pişman değildim.

"Teşekkür ederim," dedi Raihn.

Huzursuzca kıpırdanırken ellerimi meşgul edecek bir şey olmasına minnettardım. Ne diyecektim ki? *Rica ederim* mi?

"Sen olmasan çoktan..." Güçlükle yutkundu. Bir Gece Ateşi küresi daha yarattım, şimdi yüzündeki her ifadeyi görebileceğim kadar ışık vardı.

Tüm zayıflıklarını görebiliyordum.

Bana acıyla gülümsedi. "Haklıydın, prenses."

"Bunu yapmak zorunda değiliz," derken sesim istediğimden sert çıktı.

"Zorundayız. Zorundayım. Ben... bunu sana borçluyum, değil mi?"

"Bana hiçbir şey borçlu değilsin."

"Ix'in memeleri adına, Oraya. Bırak da konuşayım."

"Güçlükle konuşabiliyorsun zaten."

"Bu beni daha önce hiç durdurmadı."

Her şeye rağmen gülmeyi başardım. Daha çok acıyla nefes almışım gibi bir ses çıktı ki zaten öyle hissettiriyordu.

"Üzgünüm," dedi.

Ellerim hareketin ortasında, o ışık küresinin çevresinde donup kaldı.

Raihn tekrar, "Özür dilerim," dedi. "Gitmemi söylemekte haklıydın."

Özrü bana bir darbe gibi çarptı. Çok net ve doğrudan söylenmişti, iradelerimiz ya da egolarımız çarpışmıyordu.

"Beni öyle görmeni istemedim," diye devam etti. "Bu yüzden

Ninova

öyle bir yanım yokmuş gibi davrandım ama öyle bir yanım var. Ben... insanların bunu görmesi hoşuma gitmiyor. *Senin* görmeni istememiştim."

Dün bana çıkışırken, *Ben kahrolası bir hayvan değilim*, demişti. O zaman sesindeki öfke, şimdiki utancına fazlasıyla benziyordu.

Bir şeyler hissetmek hoşuma gitmiyordu. Duygular sürekli değişirdi ve mantıkla ilgisi olmazdı, üstelik hançerini onlara saplamanın bir yolu yoktu. Oysa şimdi, çelikten kabuğumun altında çok fazla duygu hissediyordum.

Hiçbir şey söylemedim, Gece Ateşi dengesiz patlamalarla biraz daha ışıldadı.

"Yaraların için bir şey yapmamız gerekiyor," dedim.

Raihn sadece yaralı değildi, açlıktan ölüyordu. Vampirler çok çabuk iyileşebilirdi ama kan içmezse bu mümkün olmayacaktı.

Ona bir bakış attım. Bakışları uzaklara dalmıştı. Karanlıkta pek bir şey göremesem bile, üstün görüş becerisiyle muhtemelen mağaradan çıkan yola bakıyordu.

"Tekrar dışarı çıkmam lazım."

Homurdandım. "Sakın aptallık edeyim deme."

Sağlıklı olsaydı, güneş ışığında bir saat hayatta kalabilirdi. Hava bulutlu olursa, acı vermesine rağmen daha uzun direnebilirdi ama bu haldeyken... imkânı yoktu.

"O zaman... benim yerime avlanmanı istemem gerekebilir." Bu ona fiziksel acı veriyormuş gibi söylemişti.

"O hayvanlar zehirli. Diğerlerine ne olduğunu gördün."

"Eğer öyleyse, belki de orada aklımı kaçırarak ölmektense burada ölmem daha iyidir."

Bir sessizlik oldu. O sessizlikte zihnimde durumu evirip çevirdim, seçeneklerimizi düşündüm. Verdiğim karar karşı konulamaz yeni bir gerçekti.

Ayağa kalkıp mağaranın duvarına döndüm. Deri zırhımın en üstteki düğmesini açtım. Sonra da ikincisini.

Raihn ne yaptığımı fark ettiğinde düğmelerin yarısını çoktan açmıştım.

Ninova

"Hayır. Kesinlikle olmaz."

"Kendin söyledin. Başka bir seçeneğin yok."

Sesim bir yabancıdan geliyormuş gibiydi. Sanki kendimi dışarıdan izliyor ve bunu yaptığıma inanamıyordum. Ellerim terlemişti, kalbim normalden çok daha hızlı atıyordu.

Buna rağmen tereddüt etmiyordum. Hem de hiç.

Deri zırhımın kayışlarını çözdüm. Serin hava tenimi sararak, zırhın altındaki terli iç gömleğimin soğumasına neden oldu.

Raihn'e döndüm. Yutkunurken bakışları kararıyordu.

O bakışı da biliyordum, farklı türden bir açlıktı. Çabucak geçmişti ama tenimde bıraktığı his hâlâ duruyordu. Vücudumu nasıl sergilediğimin bir anda fazlasıyla farkına vardım.

Raihn nefes nefese, "Yapamam, Oraya," dedi.

"Diğer seçeneklerin neler? Güneşin altında ölmek, zehirli kan yüzünden akılsız bir canavar olarak ölmek ya da hiçbir şey yapmadan bekleyip güneş batmadan önce burada ölmek. Sen ölürken yanında oturup izlemeyeceğim, Raihn. Ben... *yapamam.*"

Sesimin hafifçe çatladığını duymazdan geldik.

Ona doğru ilerlerken bizi yakınlaştıran her adımın farkındaydım. Raihn duvara yaslandı. Önünde diz çöküp göz göze gelmemizi sağladığımda bakışlarıyla yüzümü inceledi.

"Sence bilmiyor muyum?" dedi boğulurcasına. "Bunun senin için ne anlama geldiğini bilmediğimi mi sanıyorsun? Yapamam."

Belki Raihn'in ona hiç anlatmadığım şeyleri anlamasına şaşırmalıydım, duvarlarımdan sızan öfke ya da korku dolu her anı birleştirerek geçmişime dair bir resim çizmişti.

Belki parmak uçlarıyla boynumu nazikçe, açlıkla değil de hüzünle okşadığında şaşırmalıydım. Oradaki yara izine, iki küçük beyaz çizgiye hafifçe dokunmuştu.

Belki de beni istediğimden daha iyi tanımasına şaşırmalıydım.

Ancak hiçbirine şaşırmadım.

Kelimeler, ona anlatmak istediklerimi yansıtamayacak kadar güçsüzdü.

Ninova

Onu kana susamış halde gördükten sonra gözümden düştüğünü sanıyor olabilirdi. Bu doğru değildi. Raihn o zaman korkutucuydu ancak ne kadar çaba gösterdiğini şimdi çok iyi anlıyordum. Ay Sarayı'ndayken kendini o kana susamışlığa kaptırıp en basit çözüme yönelmesi çok kolay olurdu. Yarım Ay'dan sonra, onun için bir yükten fazlası değildim. Yapmak zorunda olduğu şeyi yaptığı için kimse onu suçlamazdı. Buna rağmen beni bırakmak ya da canımı yakmak yerine, dairede kalıp gittikçe zorlanmayı tercih etmişti. Onun için işkenceden farksız olmalıydı.

Aç bir vampire kendimi sunmak, tehlikeli olma sınırını aşıyordu. İntihar sayılırdı.

Ancak... Raihn'e tamamen güveniyordum.

Bunları nasıl söyleyeceğimi bilmediğimden, "Senden korkmuyorum, Raihn," demekle yetindim.

Bu sözcüklerin onun için ne kadar kıymetli olduğunu gözlerinden okuyabiliyordum. Sanki ona tüm hayatı boyunca beklediği bir şeyi vermiştim.

Yutkundum. "Pekâlâ. Bunu nasıl... en iyi yöntem ne?"

Boynumdan içmesi gerekecekti. Bazen bilekler, kollar ya da bacakların iç tarafından içerlerdi. Gerçi bunu düşününce tüylerim ürpermişti ama Raihn'in çabucak bolca kana ihtiyacı vardı. Bu yüzden en iyi seçenek boynumdu.

İtiraz etmeye devam edebileceğini düşündüm. Ancak bir an sonra, "Buraya gel. Üstüme eğil," diye cevap verdi.

Ona yaklaştım, bacaklarımı kalçasının iki tarafına atarak kucağına oturdum.

Altımdaki bedeninin tam da hayal ettiğim gibi hissettirdiğini düşünmemeye çalıştım. Bedenindeki sıcaklığın benimkine karışmasının, bacaklarımın arasına ve içime işlemesinin nasıl güzel, ne kadar doğru hissettirdiğini görmezden geldim.

Raihn'in tüm bunları fark ettiğini de görmezden geliyordum. Şimdi çok yakınımda olan boğazındaki kaslar, o yutkunduğunda gerilmişti. Zaten beni bekliyormuş gibi elleri anında belime inmişti.

Ninova

"Böyle iyi mi?" diye sordum.

"Mükemmel."

Aslında mükemmel sayılmazdı. Raihn'den çok daha kısaydım, kucağına oturmama rağmen biraz yukarı uzanmam gerekiyordu. Onun da bana ulaşabilmek için boynunu bükmesi gerekecekti.

Parmak uçlarıyla çenemi okşadığında, korkutucu bir an boyunca beni öpeceğini sandım. O kadar kolay olurdu ki... başını hafifçe eğmesi yeterdi. Bunun yerine parmakları aşağı kayıp önce omzumu, sonra belimi okşadı ve kemerimdeki hançere uzandı. Hançeri kınından çıkararak parmaklarımı kabzanın etrafına sardı ve bıçağın ucunu kendine doğru çevirdi.

"Kontrol sende," diye mırıldandı. "Tamam mı?"

Şimdi anlıyordum. Bu pozisyonda oturmamızı istemesinin sebebi, dilediğimde geri çekilebilecek olmamdı.

Başımla onaylarken hançeri tutan elim terlemişti. Raihn'in kalp atışlarımı duyup duyamadığını merak ettim.

Aptalca bir düşünceydi, elbette duyabiliyordu. Kokusunu alabiliyordu.

Yumuşak bir sesle, "Hâlâ hayır diyebilirsin," dedi.

"Şunu söyleyip durma," diye çıkıştım.

Zayıf bir sesle güldü. "Kendine geldin."

Bunu işaret kabul etmiş gibi beni kendine çekerek kollarını sırtıma sarıp bedenine bastırdı. Aramızdaki tek şey, hâlâ elimde olan hançerdi.

Buna hazırlıklı olduğumu düşünmüştüm ama ne kadar nazik davrandığına asla hazır olamazdım. Kıymetli bir şeyi nazikçe kavrıyormuş gibi hareket ediyordu.

Başımı arkaya atıp karanlık taşlara baktım. Raihn'in nefesinin boğazımdaki hassas tene değdiğini hissettiğimde mağaraya iyice odaklandım.

"Çok acımayacak ama biraz şey hissedebilirsin..."

Fazla keskin bir sesle, "Biliyorum," dedim.

Ninova

Tahrik olabilirsin. Bana açıklamaya çalıştığı buydu.

Vampir zehrinin insan avlar üzerinde yoğun bir etkisi vardı. Zehrin biyolojik yapısı, avı yumuşatmak ve uysallaştırmak üzerineydi. Bazen bulanık ve sarhoşluğu andıran bir sersemlikle olurdu. Rahibin yaşı, ısırığın yeri ve ona karşı hoşnutsuzluğum yüzünden böyle hissettirmişti. Ancak zehir, genellikle yoğun bir tahrik olma hissiyle kendini gösterirdi.

Özellikle de çoktan hissettiğin...

Düşüncemin gerisini tamamlamadım.

"Yap gitsin," diye tersledim.

Raihn hafifçe güldü. "Nasıl istersen, prenses."

Dudaklarını boğazıma değdirdi.

Her kasım gerilerek acıya hazırlandı ama bunun yerine sadece hafif bir dokunuş hissettim. Dudakları tenime yumuşacık değdi, iznimi ister gibi diliyle hafifçe dokunuyordu.

Hissettiğim gerilim yerini ürpermeye bırakmıştı.

Raihn tenime, "Güvendesin," diye fısıldadı.

Ardından ısırdı.

Hızlı ve sert hareket etmiş, dişlerini tek seferde derine saplayıp anında hedefini bulmuştu.

İstemeden inlediğinde o ses tüm vücudumda yankılandı.

Zehrin bu kadar çabuk etki etmesinin imkânı yoktu, yine de göz kapaklarım titreşti. Her şey, geri kalan tüm şüphelerimle birlikte Raihn'in dudaklarının sıcak dokunuşunda ve benimkine yaslanan bedeninin altında eriyip gitti. Bir anda hassaslaşan göğüslerim, iç gömleğimin fazla ince kumaşının ardında sertleşti. Göğsüne o kadar yakındım ki, sertçe ve hızla içine çektiği her nefesini hissedebiliyordum. İlk yudumunu alırken dilini tembel ve ağır hareketlerle tenimde dolaştırdı.

Raihn içimdeyken de böyle hissedeceğimi hayal edebiliyordum, eminim beni böyle derinden tüketirdi.

Altımda sertleştiğini hissettim.

Elimi omzunun üstünden uzatıp arkasındaki duvara yasladım,

Ninova

üstüne tamamen çökmemem için beni tutan son şey buydu. Hançer hâlâ elimde olsa da artık göğsüne saplamaya hazır şekilde sımsıkı tutmuyordum.

Kalçam ona doğru kıvrıldı, arzusunun sertliği altımdayken kendime engel olamıyordum. Raihn boynuma karşı tısladı.

Bu sefer ben de ona karşılık vermiştim, güçlükle nefes alırken dudaklarımdan bir inleme döküldü. Birbirimize o kadar kusursuz şekilde uyuyorduk ki, kalçamı her kaydırdığımda pantolonunun kalın kumaşından bile hissettiğim uzun ve kalın sertliğine denk geliyordum. Aramızda bunca şey varken bile o temas tüylerimin ürpermesine neden oluyordu. Her bir zerrem *daha fazla* diyerek yalvarıyor ve emrediyordu.

Yeterli değildi.

Zehir, kontrolümün son kırıntılarını da yok etti. Beni yıkıp geçen ve ardında hiçbir şey bırakmayan bir tutku dalgasını özgür bıraktı.

Aramızdaki her katmanın bir kenara atılmasını istiyordum. Ellerimi, dudaklarımı ve dilimi onun teninin her santiminde gezdirip her yara izinin tadına bakmak istiyordum. Tüm vücudumu ona sunmak, bu *muhteşem* şeyi yapmasına izin vermek istiyordum. O mükemmel sertliğini içimde hissetmek istiyordum. Kendi adımı unutacağım kadar derinlerime girmesini, boşaldığında bana kendimi hatırlatmasını istiyordum. Onun da zirveye ulaşmasını izlemek istiyordum.

Kollarını sıkıca sararak çaresizlikle beni kendine iyice çekti. Sanki kendine engel olmaya çalışsa da başaramıyordu. Gömleğimi üzerimden söküp almamak için tek yapabildiği buymuş gibi bir eliyle iç gömleğimi sıkıca kavramıştı. Daha çok kan içtikçe benimle sevişiyormuş gibi dilini tenimde gezdirdi.

Ne yaptığımı artık bilmiyordum. Kalçamı tekrar ona ittim, artık inlemelerimi saklayamıyordum.

Artık o da benimle birlikte hareket ediyordu.

Hançerin yere düşmesine izin verdiğimde sağır edici şangır-

Ninova

tıyı duymadım bile. Elimi onun göğsüne bastırdım çünkü deri zırhının üstünden bile olsa ona dokunmak, benimkiyle birlikte hızlanan kalbini hissetmek istiyordum.

Durmak bir yana, kendimi tamamen ona vermek istiyordum.

Zihnimin mantıklı yanı hâlâ işlevini sürdürebilseydi, beni dehşete düşürerek kaçmamı sağlayacak en korkunç şeyin bütün bunların zehirden kaynaklanmadığını fark etmem olurdu. Bu hisler zaten buradaydı, yüzeyin hemen altında kaynıyordu. Zehir yalnızca taşmasına neden olmuştu.

Elimi duvardan çekip omzuna koyarak onu daha sıkı kavradım.

Ona bir kez daha sürtündüm, artık kendime engel olamıyordum. Bedenim duyarlılıktan ve saf tutkudan ibaretti. Apaçık ortadaydı, hassastı ve onu *çaresizce* istiyordu.

Boğazından yükselen boğuk hırlama içimde yankılandı. Raihn'den, beni bu kadar çok istemesinden korkmam gerektiğini biliyordum. O da benim kadar çok istiyordu. Ona verdiğimden çok daha fazlasını hissediyordu.

Ancak korkmuyordum.

Güvendesin, Oraya, diye fısıldamıştı ve ona inanıyordum.

Şimdi bile bana fazla dokunmuyor, hatta dokunmasını istediğim yerlere neredeyse hiç değmiyordu. Yay misali gerildiğini hissedebiliyordum. Boğazımda dolaşan dili, hissettiği aceleciliği ele veriyordu.

Bunu istiyordum. Bacaklarımı iyice ayırarak aramızdaki hassas geçidi açtım.

Adını söylemeyi planlamamıştım. Üstüne atlamayı, vücuduna olan açlığımla o sertliğin her santimini bencilce kendi içime almayı planlamamıştım.

Etrafımda yıldızlar patladı, adı dudaklarımdan soluksuz bir iniltiyle döküldü. Bedenimdeki tüm kaslar gerildi, sonra gevşedi.

Dünya, Raihn'den ibaretti.

Ondan ve hâlâ istediğim şeylerden.

Ninova

Anne aşkına, az önce bunu gerçekten yapmıştım. Orgazmımın kıvılcımları söndüğünde ilk fark ettiğim, kaslarının titrediğiydi. Ellerini sırtımda yumruk yapmıştı, gömleğimi o kadar sıkı tutuyordu ki kumaşı yırttığına emindim. Ancak beni kendine çekmiyordu.

Özenli davrandığını fark ettim. Beni kaçamayacağım kadar kendine yaklaştırmamaya özen gösteriyordu.

Artık kan içmiyordu. Bunun yerine dudaklarını tenimde, orada açtığı yarada gezdirip ufak ve nazik öpücükler kondurmakla meşguldü. Benim istediğim taze yaranın ardından, istemediğim eski yarayı da öptü.

Başım dönüyordu, vücudum gevşemiş ve zihnim tutkudan bulanıklaşmıştı. Orgazmım açlığımı gidermemişti, aksine hâlâ istediğim şeyleri hatırlatıyordu. Raihn'in tenini tenimde istiyordum, onu içinde hissetmek istiyordum. Ben...

Raihn geri çekildiğinde avucumun altındaki göğsü hızla inip kalkıyordu. Gözlerime bakışı, arzumun bulanıklığını delip geçti.

Mahvolmuş bir adam gibiydi. Dağılmıştı.

Dudağının köşesinden bir damla kan aktı. Tadına bakmak istedim, ondaki tadımı almak istedim.

Aralanan dudaklarından tek bir kelime dökülemeden onu öptüm.

Kanımın tadı sıcak demir gibiydi ama onun tadıyla kıyaslandığında bir hiçti. Gökyüzü gibi kokuyordu, tadı serbestçe aşağı düşmek gibiydi. Dudakları tüm hayatı boyunca bu öpücüğü beklemiş ve kavuştuğunda ne yapacağını çok iyi biliyormuş gibi dudaklarımla buluşmuştu. Birlikte nasıl savaşıyorsak öyle öpüşüyor, her temasa ve harekete karşılık veriyorduk. Artık birbirimizi anlıyorduk.

Ancak fazlasıyla kısa birkaç saniyenin ardından aniden geri çekildi. Boğazımdan hüsran dolu bir inleme yükselirken kendi sesimi zor tanıdım.

"Hayır." Nefes nefeseydi. "Hayır, yeter."

Bu aşağılayıcıydı. Yeterli değildi, ikimiz için de yetersizdi. Altımdaki sert aleti bunun kanıtıydı.

Ninova

İstediğimizi almamamız için bir sebep göremiyordum.

"Aklın başında değil," dedi.

"İstemiyormuşsun gibi davranma."

Anne aşkına, bu halimi tanımıyordum bile.

Raihn iç çekmeyle homurdanma arası bir ses çıkardı.

"Neler düşündüğüme dair hiç fikrim yok, Oraya." Kanımla lekelenmiş dudağının köşesi kıvrılırken başını iki yana salladı. "Düşündüğüm şeyler için 'istemek' az kalıyor. Bir *listem* var benim."

Sırtımdan bir ürperti geçti. Daha önce görmezden gelmek istesem de beni arzuladığını biliyordum. Yine de bunu yüksek sesle itiraf etmesi garip gelmişti.

Hoşuma gitmişti.

"Ama senin de bunları istemeni istiyorum. *Senin*. Zehrin değil."

Reddedilmek biraz incitmişti, geri çekilerek ondan uzaklaştım.

Hafifçe güldü. "Suratına bak. Geri döndün."

"Siktir git," demeyi başardım.

"Bunu istiyorsundur tabii."

Onun gülümsemesiyle benim de yüzümdeki hırçın ifade kayboldu. Artık atışmıyorduk çünkü bunun doğru olduğunu ikimiz de biliyorduk.

Raihn sendeleyerek ayağa kalktı. Dengesini tam koruyamasa bile, öncekinden çok daha iyi görünüyordu. Ancak ben ayağa kalktığımda az kalsın tekrar dizlerimin üstüne çökecektim.

Raihn beni yakaladı. "Yavaş. Çok kan kaybettin. Bedenin şok geçiriyor."

Haklıydı. Çok kan *kaybetmiştim*, ona çok kan vermiştim. Buna rağmen... aşırı bir kayıp değildi. Raihn açlıktan ölmek üzere de olsa, kana susamışlığın eşiğinde de olsa beni tehlikeye atmadan çok önce durmuştu.

"Uyu," dedi. "Toparlanmak için kendine izin ver."

Ninova

Uyku. Uyku kulağa iyi geliyordu. Elbette seks kadar iyi değildi ama iyi sayılırdı.

Raihn'in beni nazikçe yere yatırmasına izin verdim. Yanıma uzanıp iri ve sağlam vücudunun sıcaklığıyla beni sardı.

Göz kapaklarım anında kapanmaya başladı. Elini belime koyduğunda, sessiz bir güven hissi dışında başka bir şey sunmuyordu.

Bir an sonra saçları yüzümü gıdıkladı. Sıcak ve artık fazlasıyla tanıdık olan dudakları yanağıma dokundu. Fısıldadığında nefesi kulağıma değerek içimi ürpertti. "Teşekkür ederim."

"En pratik seçenek buydu," dedim boğulur gibi. Sanki sadece kandan bahsediyorduk, diğer her şeyden değil.

Tekrar arkama uzandığında dünya bulanıklaşmaya başladı. Uyku beni ele geçirirken duyduğum son şey, kendi kendine konuşuyormuş gibi mırıldanan sesiydi.

"Hayatımda gördüğüm en muhteşem şeysin, Oraya."

Ninova

OTUZ DOKUZUNCU BÖLÜM

Uyandığımda sıcacıktım. Alışkın olmadığım kadar hoş bir sıcaklıktı, kaşındıran battaniyeli o eğri büğrü yatakta hayalini kurduğum türden bir sıcaklıktı.

Güvenli bir sıcaklıktı.

Ancak yatakta değil, sert ve pürüzlü taşın üstünde uzanıyordum. Sıcaklığın kaynağı da battaniye değil, dağ gibi bir adamdı. Göğsünü sırtıma yaslayıp çenesini başımın üstüne dayamış ve kollarını gevşek bir şekilde bedenime sarmıştı.

Önceki gün yaşananları yavaş yavaş hatırladım. Raihn'in bedeni altımdaydı. Dudakları boğazımdaydı ve kalçalarım ona sürtünüyor...

Yüzüm kıpkırmızı oldu. Kıpırdandığımda Raihn'in kollarının bedenimi çok farklı şekillerde sardığını bir anda fazlasıyla hissetmeye başlamıştım.

Anlaşılan o çoktan uyanmıştı. Arkamı dönünce bana baktığını gördüm. Saçları, kızıl siyah tutamlar halinde yüzünü çevreliyordu ve dudakları bir sırıtışla kıvrılmıştı.

"Horladığını biliyor muydun?"

Her zamanki atışmamızın rahatlığıyla konuşsa bile, yüzeyin altındaki tuhaflığın tonunu sezebiliyordum. Yaşananlardan sonra o da benimle nasıl konuşacağını bilemiyor gibiydi.

Boğazımı temizledim, Raihn ayağa kalkarken doğruldum. Biraz... dağılmış hissediyordum. Elimi saçlarımdan geçirirken saçlarımın da hissettiğim kadar karmakarışık göründüğüne emindim. Zehrin etkisi geçmişti. Şimdi tuhaf şekilde dinlenmiş, biraz uyku sersemi ve fazlasıyla mahcup hissediyordum.

"Bak sen." Raihn'i süzdüm. "Daha iyi görünüyorsun."

Söylediklerim yetersiz kalırdı. Raihn dün gece bir hayalet gibiyken, şimdi tekrar kendisi gibi görünüyordu. Yaraları neredeyse iyileşmişti ve hareket ederken sıkıntı yaşamıyordu.

"Öyle hissediyorum," dedi.

Ayağa kalktığımda aramızdaki sessizlik uzadı. Raihn çok anlam taşıyan bir "teşekkür ederim" demenin eşiğinde görünerek tereddüt ediyordu.

Böyle vıcık vıcık duygusal olduğunu kim bilebilirdi?

Tam o anda, "Ben..." diye lafa girdi.

"Bu imtihan Nyaxia'nın, Alarus'u kurtarmasını temsil ediyor, değil mi?" Net ve hedefe odaklı bir sesle sözünü kestim. "Alarus'un yakalandığı zamanı."

Nyaxia'nın öyküsünün en karanlık kısmıydı. O ve eşi hapishaneden kaçmışlardı ama Alarus'a, Nyaxia'nın bağışlanacağı vaat edilince Ak Panteon'a geri dönmüştü. Bunun yerine diğer tanrılar onu ilahi ve ölümlü dünyalar arasındaki boş diyara sürüklemişti. Nyaxia neler olduğunu fark ettiğinde Alarus'u aramış, ölü toprakların altını üstüne getirmişti.

Ancak çok geç kalmıştı. Alarus'a ulaştığında eşinin çoktan kellesi uçurulmuş, çürümeye terk edilmişti.

"Ölü topraklardayız," dedim. "Ulaşmamız gereken bir sonu olmalı."

Raihn'in yüzündeki ifade değişti. Bir anlığına, dün gece aramızda yaşananlara dair tekrar konuşmaya çalışacak sandım.

Başını sallamakla yetindiğinde rahatlayarak iç çektim. "Muhtemelen."

Mağaranın ağzına ilerledik, silahlarımız elimizdeydi. Dün ge-

Ninova

cenin aksine ürkütücü bir sessizlik vardı, etraf o kadar sessizdi ki zehirlenmiş yarışmacıların tamamının ölüp ölmediğini merak ettim. Ses ya da çığlık duyulmuyordu. Yalnızca uzaktaki hayvanların inlemeleri ve duman, gri dalgalarla yayılırken havaya dağılan *tıslamalar* vardı. O ölümcül sis, dün gecekinden beterdi. Kıvamlı ve yoğundu, aramızdaki mesafeye rağmen gözlerimi yakıyordu. Gökyüzüne kadar dağılmıştı, yıldızlarla ayı tamamen örtüyordu.

Birkaç dakika sonra, sis manzaranın ürkütücü silüetini ortaya çıkaracak kadar dağıldı. Gerçi görecek pek bir şey yoktu. Etrafta birkaç eğri büğrü ve parçalanmış ağaç vardı, kederli sessiz muhafızlar gibi yükseliyorlardı. Enginlere uzanan hiçlikteki birkaç sivri kaya vampirlerin dişleri kadar vahşiydi.

Dün gece burası ölü görünüyordu. Şimdi mi? Ondan da fazlasıydı. Yalnızca ölü değildi, katledilmişti. Ölüm döşeğinde vahşi sancılarla can çekişiyor, yas tutuyordu.

Tuhaf bir hisle ensemdeki tüyler diken diken oldu. Zihnimin hemen ötesinde, beni huzursuz eden bir düşünce vardı.

"İşte." Raihn'in sesi kulağıma çok yakındı. Eliyle gösterdiği yere baktım. "Orada bir şey var. Altın rengi. Görüyor musun?"

Göremiyordum. "Görüşüm senin kadar iyi değil."

"Orada. Sonu orası olmalı."

"Ne kadar uzakta?"

"Kilometrelerce."

Harika.

"Duman..." Kolumu, deri zırhımdaki kabarcıkları ovuşturdum. "Ne olduğunu bilmiyorum ama can yakıyor."

En kötüsüyse, dün geceden çok daha fazla duman vardı.

Raihn kendi yanmış zırhına dokundu. "Hatırlıyorum."

"Yani doğruca merkezden geçip gidemeyiz. Üstünden de uçamazsın çünkü gökyüzünde birikiyor."

Boynumu mağaranın dışına uzattım. Uçurum iki yöne doğru dümdüz ilerliyor, ardından hiç sağlam görünmeyen kaya yığınlarına dönüşüyordu. Aslında burası bir uçurum sayılmazdı, her

şey fazlasıyla keskin ve biçimsizken neyin ne olduğunu anlamak zordu. Ancak bayır boyunca uzanan toprak bir katman da vardı. Sanki önümüzdeki mahvolmuş orman bir kraterdi, biz de hemen kenarında bir yere sığınmıştık. Bu yükselti iki yöne uzanıyor, yukarı tırmanıyor, sonra da zayıf insan gözlerimin göremediği bir karanlıkta kayboluyordu.

"Bu yükselti boyunca tırmanabilir miyiz?"

Raihn bakışlarımı takip etti. "Dolanmış oluruz ama kapıya varırız. Daha az duman olur."

Yine de duman olacaktı. Dumanın bulutlar halinde yerden yükselmesini izledim. Yoğun olduğu saniyelerin ardından esen meltemle beraber seyreliyor, topraktan yeni bir dalga yükselirken tekrar yoğunlaşıyordu.

Sessizce saymaya başladım.

Raihn, "Peki ya..." diye lafa girdi. Onu, "Şşşt!" diye tersleyip hesabımı karıştırmamaya çalıştım.

A-ha!

Doksan saniye.

"Dumanın hareket şekli düzenli," dedim. "Bak."

Bu sefer o da benimle izledi.

Duman tekrar yoğunlaşırken, "Gördün mü?" dedim. "Doksan saniye. Sayabiliriz. Dumanın oraya çıkması uzun zaman alıyor." Kraterin kenarını işaret ettim. "Dalganın geldiğini görebiliriz."

"Görüp ne yapacağız?"

"Saklanırız?"

"Dumandan nasıl saklanabiliriz ki?"

"Bir... kayanın arkasına sığınabiliriz mesela?"

Söylerken bile aptalca bir fikir olduğunu biliyordum.

Raihn bana, *Bu aptalca bir fikir*, der gibi bir bakış attı.

Ellerimi havaya kaldırdım. "Peki ya senin parlak fikrin nedir, Raihn?"

Uzunca bir süre sessiz kaldı, düşünüyordu. Sonra dudakları kıvrıldı. "Dün öldürdüğüm adam Gölgedoğandı, değil mi?"

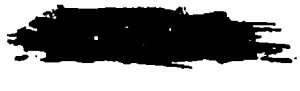

Ninova

Boktan bir pelerin için hayatımızı tehlikeye attığımıza inanamıyordum.

Daha fazla itiraz etmememin tek sebebi, Raihn'in dövüştüğü yerin buraya fazla uzak olmamasıydı. Yine de cesedin yeri konusunda stratejik tahminlerde bulunmamız gerekmişti, tabii ceset hâlâ orada duruyorsa. Eğer hata yaparsak sonuçları ağır olacaktı.

Raihn'in tek başına gitmesine karar vermiştik. Benim koşabileceğimden hızlı uçabilirdi, ayrıca duman onu beni etkilediğinden daha az etkilerdi.

"Dumanın seyreldiği anı bekle," dedim. "Onu bulamazsan hemen geri dön. Boşa vakit harcama."

"Biliyorum."

Tek düşünebildiğim, daha saatler önce Raihn'in ne kadar zayıf olduğuydu. Şimdi bile o halinin kalıntılarını görebiliyordum.

Yutkunarak olabildiğince soğuk bir sesle, "Aptalca bir şey yapma," dedim.

Bana bakıp gözlerini kıstı. "Seni tanımasam endişelendiğini düşünürüm, prenses."

"O bayırı tek başıma ve yürüyerek tırmanmak istemiyorum."

Raihn hafifçe güldü. "Bazen şüphe ettiğim oluyor ama benden *cidden* hoşlanıyorsun, değil mi?"

Onu tekrar terslememe fırsat kalmadan gitmişti. Duman seyrelirken muhteşem kanatlarını açtı ve çukurun içine süzüldü.

On saniye geçti.

Yirmi. Otuz beş.

Hançerimi kınından çıkardım.

Altmış saniye geçtiğinde dönmezse peşinden gitmeye karar vermiştim.

Dumanı izlerken gözümü bile kırpmadığım için gözlerim yanıyordu.

Nedenini bilmesem de aklım Nyaxia'ya gitti. Ölü topraklardan tek başına savaşarak geçerken çaresizce eşini kurtarmaya çalışırken hissettikleri... Değer verdiğiniz birine erişemeyecek

kadar uzakta olmanın, onu koruyamayacak kadar güçsüz hissetmenin nasıl korkunç bir şey olduğunu ani bir farkındalıkla anladım.

Elli beş saniye.

Bu kadarı yeterdi. Gidiyordum.

Sanki faydası olacakmış gibi derin bir nefes alıp nefesimi tuttum.

Koşmaya başladım...

Sonra bir şey bana çarptı. Savaşmaya hazırlanırken boğuk bir gülüş ve omuzlarımdaki tanıdık temas harekete geçemeden elimi durdurdu. Raihn beni dumandan uzağa sürüklediğinde, gözlerinin köşesi bir gülümsemeyle kırışmıştı. Kanatları hâlâ ortadaydı ve karanlığın içinde, erimiş boya gibi gecenin her tonuyla parlıyordu.

"Beni kurtarmaya mı geliyordun?"

"İkinci kez," diye mırıldanarak hançerlerimi kınına soktum.

"Duygulandım. Bu arada hiç gerek yoktu. Şuna bir bak."

Beni serbest bırakıp diğer elinde tuttuğu kumaşı açarak bana gösterdi. Gölge Hanesi'nin favori renklerindendi, koyu gümüş rengiydi ve hava kadar hafif görünüyordu. Ay ışığı gibi parlayarak titreşiyordu.

"Avathria ipeği," dedi Raihn. "Tam da düşündüğüm gibi. Gölgedoğanların en iyi eserlerinden biri. Hassas görünür ama her şeyi engeller. Kesilmesi aşırı zordur."

Gölgedoğan adamın ikiye ayrılmış cesedini düşündüm. Bu pelerin dün Raihn'i durduramamıştı.

"Niye tüm kıyafetlerini bundan yapmıyorlar?"

"Hem pahalı hem de işlemesi zor. Genelde basit şeyler için kullanıyorlar." Raihn pelerini omuzlarına sarıp başlığı örttü. Erimiş çelikle kaplanmış gibi görünüyordu. Kirli ve yaralı olmasına rağmen hayranlık vericiydi. Korkutucu ve muhteşem görünüyordu.

"Yeterli olacak mı?" diye sordum.

Omuz silktiğinde ipek kumaş dalgalandı. "Öyle umalım."

Ninova

"Çok güven verdi."

"Ah, doğru. Aptalca olan benim fikrimdi. Onun yerine bir kayanın arkasına saklanalım."

Dudaklarımı büktüm. Raihn haklıydı, elimizdeki en iyi seçenek buydu.

Böylece kararımızı verdik. Raihn pelerini giyip beni taşıyacak, doksan saniyede kayalık kraterin üstünden olabildiğince hızlı geçecekti. Sonra durarak pelerinin altına sığınacak, duman dalgasının seyrelmesi için doksan saniye bekleyecek ve devam edecektik. Neyle karşılaşacağımızı bilmiyorduk. Canavarlar, rakip yarışmacılar ya da ikisi birden olabilirdi. Raihn hareket ederken bizi savunamayacağı için bu benim işimdi. Raihn kanattı. Bense sivri dişlerdim.

Kapıya ulaşana kadar bunu tekrarlayacaktık.

Ya da biri saldırıp bizi öldürene kadar.

Ya da duman Gölgedoğan kumaşı delip bizi diri diri yiyene kadar.

Harikaydı.

Hazırlandığımızda kollarını etrafıma sardı, hançerlerimi çekerken beni göğsüne bastırdı. Beni böyle tuttuğu ilk ana kıyasla... henüz itiraf etmeye hazır olmasam da beklediğimden farklı hissetmiştim. Şu anda, dün gece yaşananların ardından bedenlerimizin birbirine değdiği yerlerin fazlasıyla farkındaydım.

Dudakları kulağımın hemen dibindeydi. "Hazır mısın?"

Pek sayılmazdı ama olabildiğince hazırdım.

"Hazırım."

Ardından ölümcül sisin içine atıldık.

Ninova

KIRKINCI BÖLÜM

Bu uçmak sayılmazdı. Hızla havaya fırlıyorduk, hız uğruna tüm zarafeti bir kenara bırakmıştık. Böcekler, toz toprak ve dallar bize çarparken gözlerim yanıyor, yüzüm sızlıyordu. Raihn ağaçlardan ve kaya yığınlarından kaçınıyor, üstümüzdeki asitli duman bulutunun altından uçmaya çalışıyordu. Üstelik kanatlarını engelleyebilecek kumaşla da savaşıyordu. Bu yüzden zarif ve akıcı bir şekilde değil, sersemleten ani hareketlerle uçuyordu. Bense silahlarım hazırda bekliyor, açık tutmaya çalıştığım gözlerimi nadiren kırpıyordum.

Otuz, kırk, altmış beş, yetmiş...

"*Şimdi!*" diye haykırdım.

Raihn'in tutuşu sıkılaştı ve yere yapıştık. Önce beni yere itince sert hareketi yüzünden boğuluyormuş gibi hissederek ofladım, ardından üstüme yerleşerek pelerini üstümüze örttü.

"Daha küçük," diye homurdandı. Bacaklarımı göğsüme çekip altında olabildiğince ufalmaya çalışarak yan yattım.

Kısa olduğum için hiç bu kadar şükretmemiştim. Düzenimizin işe yaramasının tek sebebi buydu. Raihn kanatlarının bize engel olmaması için onları büyüyle yok edeceğini söylemişti ama zamanı kalmamış olmalıydı. Kanatlarını iki yanımıza bastırdı, pelerin etrafımızı sardı. Bu boğucu yakınlık sebebiyle kalp

atışlarım hızlandı. Altımdaki külle kaplı toprak zemine yapışmış durumdaydım, onun kanatları da iki yanımızdaydı.

Hiçbir şey göremesem de dumanın ilerlemeye başladığını hissettim çünkü vücudu gerilmişti.

Sessizce onu rahatlatmak istercesine elimi göğsüne bastırdım.

"Gözlerini kapat," diye bildirmesinin hemen ardından yakıcı his başladı.

Gözlerimi kapatmama rağmen hâlâ hissedebiliyordum. Önce bileklerim, ellerim ve boynum gibi tenimin açık kısımlarında, sonra tüm vücudumda hissettim.

On saniye geçti. *Bu bizi öldürebilir*, diye düşündüm.

Ancak öldürmedi. Acı pek hoş olmasa da kesinlikle ölümcül değildi.

Sonsuzluk gibi gelen doksan saniye.

Raihn nihayet üstümden kalktığında tenimin, ciğerlerimin ve gözlerimin yanması dışında bir şeyim yoktu. Asıl darbeyi o almış olmalıydı ama Raihn'e bakacak vaktim bile olmadı çünkü beni kavradığı anda bir kez daha uçmaya başladık.

Sayı saymak dışında hiçbir şey düşünemiyordum. Doksan saniyelik hücumlarla kilometrelerce ilerlemek zorundaydık. Bunu kaç kere tekrarladığımızı sayamaz olmuştum, vücudum tekrar tekrar yere çarpıyordu.

Başta şanslıydık, duman haricinde başka tehlikeye rastlamadık ama yolun yarısını atlattığımız sırada, Raihn pelerini omzundan geriye atınca üç kurt aniden saldırıya geçti. Ağızlarından köpükler saçıyorlardı, açlıktan ölmek üzere oldukları ortadaydı. Raihn'in kılıcını kavrayacak kadar zamanı olmadığından onları geri püskürtmek için büyü patlaması yayması gerekti. Hâlâ taze olan yaraları sebebiyle her zamankinden çok daha zayıf bir büyüydü.

On beş saniye.

Hızlı hareket etmek zorundaydım. Raihn'in büyüsü yüzünden hâlâ sersem olan bir kurdu deştim, diğeri üstüme atlarken boğazını açığa çıkarınca hızla onu da öldürdüm.

Kırk saniye.

Üçüncü kurt ölmeyi reddediyordu. Ben bıçağımı diğer kurttan çekip çıkarırken üstüme atıldı.

Elli beş.

Savaşırken saymaya devam ettim. Raihn yardım etmek için ortaya atlayınca, hayvanın dişleri benim vücudum yerine ona saplandı. Kurt bir türlü ölmüyor, yaralarına rağmen çırpınıyordu.

Altmış saniye. Yetmiş.

Seksen. Nihayet bir darbe ve Gece Ateşi patlamasıyla kurdu öldürmeyi başardım. Tam o anda kraterin dik bayırına bakıp siyah dalganın bize doğru geldiğini gördüm. On saniye erken gelmişti.

Raihn beni sertçe yere yapıştırdı, duman üstümüze çökerken irkildiğini gördüm. Burun burunaydık ve pelerini onu tamamen örtmüyordu.

"Kıl payı kurtardın," diye fısıldadı.

"Kurdun suçu."

Bu sefer doksan saniye dolduğunda Raihn o kadar da hızlı hareket etmedi. Beni tekrar kucakladığında kanatlarına bir göz attım, uçları pelerinin dışında kalmıştı. Şimdi tüyleri hırpani görünüyordu. Siyah tüyleri kırmızıyla lekelenmişti. Önce kan olduğunu düşündüm, sonra kızıl boya olduğunu fark ettim.

Tekrar, tekrar, tekrar uçtuk. Yorulmaya başlamıştık, daha hızlı ilerlememiz gerekirken yavaşlıyorduk. Raihn'in kanatlarındaki ve bacaklarındaki yanıkların, ayrıca kurdun ısırığının onu rahatsız ettiğini biliyordum.

Nihayet kemeri gördüm. Karanlık ve sis yüzünden doğru düzgün seçemiyordum ancak geceyi delip geçen altın kapıyı fark ettiğimde şaşırtıcı ölçüde yakındık. İki kez daha aynı şeyi yaptıktan sonra kemere ulaşabildik.

"Şimdi gördüm," dedim rahatlayarak.

Raihn'in elleri çoktan belime yerleşmişti beni tekrar taşımaya hazırdı. "O berbat insan duyularından utanmalı..."

Ninova

Aniden durdu.

Ona döndüğümde başını eğerek bir şeye baktığını gördüm. Oldukça yükseğe tırmanmıştık, kayalık bayır artık yola çıktığımız noktanın çok aşağısında kalmıştı. Kraterin en derin noktalarının ise çok üstündeydi, buradan bakınca duman dolu bir kazanı andırıyordu. Aşağıdayken nasıl bir yerde olduğumuzu görmek zordu ama buradan bakınca başka bir şeyle karıştırmak imkânsızdı. Dairenin şekli öyle kusursuzdu ki, insan yapımı gibi duruyordu.

Ensemdeki tüyler diken diken olurken bir kez daha o tuhaf tanıma hissini yaşadım.

Raihn'e bir bakış attığımda, yüzündeki ifade nefesimi kesti. Her zerresinden öfke, korku ve yıkılmışlık okunuyordu.

Bu ifadeyi daha önce sadece bir kez, Mische'nin öldüğünü düşündüğünde görmüştüm.

Toprakta gümüş rengi bir şeyler parlıyordu. Raihn diz çökerek onu alıp gözlerini ayırmadan inceledi.

"Burası..."

Yüksek sesle konuştuğunun farkındaymış gibi görünmüyordu. Elleri titrerken parmaklarındaki gümüş eşya parıldayınca, bir sokak tabelası olduğunu fark ettim. En azından bir parçasıydı.

Zamanımız tükeniyordu.

"Raihn, duman gelmeden gitmemiz..."

Nefes almakta zorlanarak, "Burası *Salinae*," dedi.

Salinae mi?

Bu o kadar saçma bir fikirdi ki, neredeyse ona gülecektim. Salinae, Gece Hanesi'ndeki en büyük şehirlerden biriydi. Rishan hâkimiyeti sırasında ikinci başkent görevi görüyordu. Şehri takıntı haline getirmiş şekilde araştırarak buraya gelebileceğim güne hazırlanmıştım. Her çizimi, her haritayı incelemiştim.

"Salinae mi? Bu çok..."

Saçma, diyecektim.

Ancak her haritayı ezberlemiştim.

Ninova

Şehrin görüntüsü, bir anda bu ıssız ve çorak toprakların üstüne oturuverdi. Parçalanmış kaya yığınları, binalara dönüştü. Şurada belediye binası, orada kilise ve burada kütüphane vardı. Etrafa yayılan sert toprak damarlar ve öncesinde doğal dereler olduğunu düşünerek umursamadığım yerler, bir anda yollara dönüştü.

Midem bulandı, dudaklarım şokla aralandı.

Burası boş bir arazi değildi. Artık var olmayan bir şehrin harabesiydi. Baştan sona ve sistematik bir saldırıyla dünyanın en güçlü ordularından biri tarafından yok edilen şehrin kalıntılarıydı.

Havadaki kokunun neden bu kadar tanıdık geldiğini nihayet anladım.

Asteris'ten sonraki kokuydu. Binlerce savaşçı tarafından doğrudan yıldızlardan alınarak kullanılan o gücün ortaya çıkardığı, Asteris ve patlayıcılardı.

On altı yıl önce, Vincent'ın beni eve götürdüğü gece de burası böyle kokuyordu.

Yaşananların farkına varırken tamamen hissizleşmiştim.

Kimseye merhamet etmeyeceğim, demişti Vincent. *Eşlerinizi ya da çocuklarınızı affetmeyeceğim.*

Söylediğini yapmıştı. Yalnızca Rishanları değil, insanları da affetmemişti.

Vincent hepsini öldürmüştü.

Ninova

KIRK BİRİNCİ BÖLÜM

Kulaklarım çınlıyordu. Ellerim buz kesmiş halde titriyordu. Hareket etmedim, yalnızca etrafı izledim. Eskiden sayısız insanın yaşadığı, bu ölü ve mahvolmuş şehre öylece baktım.

Ailemden geriye kalanlar.

Ölmüşlerdi.

Düşünemiyordum. Raihn bir şey söylüyordu ama ne olduğunu bilmiyordum. Onu duyamıyordum, duyabilseydim bile kelimeleri anlayamazdım.

Salinae yok olmuş.

Yok olmuş.

Yok olmuş.

Yok...

Raihn bana çarparak, "Oraya, *yere yat!*" diye kükredi.

Dikkatimiz dağılmış, saymayı bırakmıştık. Raihn'in aceleyle üstümüze örttüğü pelerinin dışında kalan sol ayağım acıyla yandı. Raihn'in vücudunun da kaskatı olduğunu hissettim. Pelerin ikimizi de tam olarak örtmüyordu.

Doksan uzun saniye boyunca öyle kaldık.

İçimdeki her şey buz kesmişti ve bunun için minnettardım. Bu duygularla yüzleşmektense soğuk, sert ve hissiz olmayı tercih ederdim. Buna rağmen kederimin orada olduğunu, yüzeyin hemen

altında kaynadığını hissedebiliyordum. Hayatım boyunca buz gibi bir kontrolle yaşamış olsam da bastıramayacağım kadar sıcaktı.

Vincent bunu yapmazdı, böyle bir şey yapmış olamazdı.

Nyaxia'yı düşünmeden edemedim. Anne aşkına, bundan daha mükemmel bir imtihan düzenleyemezdi. Onun hayatının en korkunç anının kötü bir taklidini canlandırıyorduk. Çaresizlik içinde eşini arayarak ölü topraklarda savaş vermiş, sonra onun çoktan öldüğünü öğrenmişti.

Çok geç kalmıştı, biz de çok geç kalmıştık.

Doksan saniye geçti. Raihn pelerini çekip yavaşça ayağa kalktı ancak gözlerini küllerle kaplı zeminden ayıramıyordu. Toprağın gümüş parçalar ve kırık metalle dolu olduğunu yeni fark etmiştim. Bunlar bir şehrin iskeletinden geriye kalanlardı.

"Yarım milyon insan," dedi boğulurcasına. "Burada yarım milyon insan yaşıyordu."

Bir ses uzaktan kulağıma fısıldadı. *Kıpırda. Derhal harekete geçmelisin, küçük yılan...*

Bakışlarımı kaldırdığımda Raihn'in omzunun üstünden bize doğru hızla ilerleyen bir figür gördüm. Gümüş rengi ve bulanıktı, doğruca üstümüze geliyordu.

Yolundan çekilecek zaman yoktu.

Raihn'i kenara ittiğim anda Ivan tüm gücüyle bana çarptı.

Sırtüstü yere yapıştım. Ivan üstümdeydi, gözleri dışında yüzünün her santimini yırtılmış kumaş parçalarıyla örtmüştü. Raihn'i kenara itip Ivan'ın saldırısını durduracak kadar vaktim olmuştu ama bu şekilde ona karşı kendimi savunmasız bırakmıştım. Hançerlerim ellerimden fırlayıp gitmişti. Bir şey karnımı kestiğinde yaşadığım şok ve acı, yerini uyuşmuş bir zonklamaya bıraktı.

Ivan'ın gözleri halinden memnun bir gülümsemeyle kırıştı.

Ardından acı bir anda işkenceye dönüştü, sanki kanımın her damlası damarlarımda kaynıyordu. Kızıl damlacıklar havaya yükselerek Ivan'ın solgun yüzünün etrafında uçtu. Benim kanımdı, büyüsüyle kanımı vücudumdan çekiyordu.

Ninova

"Yarım Ay için," diye fısıldadığında ölümüne savaşmaya hazırlandım...

Bir an sonra, Raihn onu üstümden çekip aldı. Ivan'ı omurgasını kıracak bir kuvvetle kaya yığınına fırlattı.

"Sakın ona *dokunayım* deme," diye hırlayan Raihn'in etrafındaki hava siyah bir ışıkla çatırdadı, Asteris'i taze bir güçle uyandı.

Hareket etmeye çalışsam da başaramıyordum. Tükenmiştim, gücüm tıpkı yağmur suyu gibi toprağa sızıyordu. Sadece başımı çevirebildim, bulanıklaşan bakışlarımın arasından Raihn'i gördüm. Ivan'ın tepesinde kılıcını havaya kaldırmıştı, öldürücü darbeyi indirmeye hazırdı.

Tam arkasından, dumanların arasından gümüş bir figür daha çıktı. Angelika, onu karanlıkta bile başkasıyla karıştırmak imkânsızdı. Ivan gibi o da gözleri hariç tüm vücudunu örtmüştü. Buna rağmen her yanından güç yayılıyordu.

Angelika yayını kaldırırken, "Raihn!" diye çığlık atmaya çalıştım. Sesim boğuk bir homurdanma olarak çıksa da Raihn'in başını aniden kaldırmasına yetti.

"*Onu bırak!*" diye haykırdı Angelika.

Etrafı bulanık görsem bile tuhaf bir şey fark etmiştim. Ok ve yayı, Raihn'e dönük değildi.

Bana dönüktü.

"Onu *derhal* bırakmazsan kızı öldürürüm, Raihn! İkinci Nessanyn olur. Bunu istemiyorsan, *bırak onu!*"

Raihn hareketsizleşti.

Her şey gri ve bulanıktı, sesler uzaktan geliyordu. Bana fısıldayan Vincent'ın sesi sanki daha yakındı. *Çok yol katetmiştin, küçük yılan. En azından kemiklerin memleketinde kalacak.*

Elimi pütürlü, küllü kuma bastırdım. Parmaklarımı kuma sardım. Ailemin kemikleri de bu toprağın içinde miydi? Tozdan ibaret miydi?

Gözlerimi kırpıştırdığımda Raihn'in, Ivan'ın hareketsiz ve yaralı bedenini yakasından kavradığını gördüm. "Tamam," dedi nihayet. "Onu bırakacağım."

Ninova

Ardından Ivan'ın maskesini yüzünden söküp onu dik bayırdan aşağı ve ölümcül duman dalgasının içine fırlattı.

Hemen sonra üstüme atladı. Ağırlığı yaralı vücudumun üstüne düştüğünde boğazımdan bir inleme yükseldi. Uzaktan gelen keder dolu bir ağıt kemiklerime kadar işledi, Angelika'nın sesiydi.

Önce sise yakalandığını sandım ama çığlık atmasının sebebi Ivan'dı. Angelika kederle haykırıyordu.

Raihn beni iyice kendine çekti. Yarama dokunduğunda istemsizce zayıf bir sesle inledim, o da korkutucu bir şeyin farkına varmış gibi kaskatı oldu. "Hemen gitmeliyiz," diye mırıldandı.

Bana bunu sormasa bile, "İyiyim," demeye çalıştım. Bilincimi kaybetmeye başlıyordum.

"Nefesini tut," dedikten sonra beni kucakladı, yüzümü o sıcak ve sağlam duvara dayadım. *Hızla*, *hızla*, *hızla* uçmaya başladık.

Her yerim acıyordu, tenimin açıkta kalan kısımları sanki küçük parçalar halinde kopuyordu. Angelika'nın çığlığı arkamızdan yankılanıyordu.

Bundan sağ çıkamayacaktık. Birkaç saniyesi bile ölmemize yeterdi, duman bizi yiyip bitiriyordu.

Ancak başımı zorla kaldırdığımda kapıya hızla yaklaştığımızı gördüm ve...

Her şey sessizliğe gömüldü.

Raihn yere sert ve ani bir iniş yaptı. O kadar hızlı uçuyordu ki, kapının karşısındaki taş bariyere çarpmamamız için aniden durmak zorunda kalmıştı. Sert kum zemine yuvarlandık.

Doğrulmaya çalıştığım sırada beni desteklemeye devam ediyordu. Gözlerim o tanıdık altın ve gümüş ışığa uyum sağladığında sayısız koltuktan oluşan denizi gördüm.

Kolezyum tamamen boş olduğunda çok farklı görünüyordu. Çığlık atan kalabalıklar, tezahürat yapan sesler yoktu. Binlerce bank terk edilmişti, tek bir seyirci bile bulunmuyordu. Sadece tehditkâr bir sessizlik vardı.

Önümüzde kanlı bir figür, kumun üstünde oturuyordu. Diz-

Ninova

lerini göğsüne çekmişti, omuzlarının etrafında koyu kırmızı bir battaniye vardı. Figür baştan aşağı kanla kaplıydı, başını kaldırıp göz göze gelene kadar kim olduğunu anlamadım.

Ibrihim'di.

Battaniye sandığım şeyse bir battaniye değil, onun kanatlarıydı. Paramparça olmuştu, gözlerinin çevresindekine benzer iltihap akıtan yanıklar ve kabarcıklarla kaplıydı. Yüzünü olabildiğince örtmüş, vücudunun kalanını da artık mahvolmuş haldeki kanatlarıyla sarmıştı.

Yüzümdeki ifadeden dehşete düştüğüm anlaşılıyor olmalıydı ki dudakları neşesiz bir gülümsemeyle kıvrıldı. "Yıllardır bu kadar işe yaramamışlardı."

Rahip kıpırdamıyordu, ürkütücü bir havası vardı. Müritlerinden dördü arkasında, başlarını öne eğmiş halde duruyordu.

"Gecedoğan Oraya ve Raihn Ashraj, hoş geldiniz," dedi Rahip. "Vahşi Karanlığın Annesi, hizmetinizi takdir ediyor. Son imtihana katılmaya hak kazandınız."

Bu kelimeleri duyduğumda daha çok şey hissedeceğimi hayal etmiştim, bunun yerine felç olmuşum gibi bir dehşet yaşıyordum.

"Bir değişiklik oldu," dedi Rahip. "Yeni Ay imtihanı üç hafta sonra değil, yarın yapılacak."

Kaşlarımı çattım. *Ne?* Daha önce görülmüş şey değildi.

"Yarın mı?" diye tekrarladı Raihn.

Karga gibi bir sesle, "Neden?" diye sordum. Parmaklarımı Raihn'in koluna gömerek ağırlığımın ne kadarını ona verdiğimi saklayabileceğimi umuyordum.

"Kejari'nin son bulması çok önemli." Rahip sanki sorumuzun yanıtı buymuş gibi basitçe cevapladı.

"Evet, elbette ama niye..." dedi Raihn.

"Nyaxia üç hafta sonra Sivrinaj'ın var olmayabileceğini biliyor."

Rahip uzağı işaret ediyormuş gibi başını çok hafif kaldırdı.

Dönüp o tarafa baktık.

Kolezyumun kapıları ardına kadar açıktı, şehrin manzarası

Ninova

devasa bir tablo gibi karşımızdaydı. Bakışlarım kolezyum duvarlarının ötesine, Sivrinaj manzarasına döndü.

Raihn nefesi kesilerek, "Siktir," dedi.

Küfretmek için bile olsa dudaklarımdan tek bir kelime dökülmedi.

Sivrinaj'ın neye benzediğini biliyordum. Yatak odamın penceresinin önünde geçirdiğim sayısız kederli an sırasında, bu şehrin her zerresini ezberlemiştim. Buranın gaddarlığın şehri ve krallığı olduğunu asla unutmuyordum ama ölümcül güzelliğe sahip evimin... buna dönüşebileceğini hiç düşünmemiştim.

Sivrinaj hep bir bıçak kadar zarif ve keskindi. Oysa şimdi kınından çıkmış, ölümle kaplanmıştı.

Kolezyum duvarları boyunca kazığa oturtulmuş cesetler vardı. Bazıları ölümün kıyısında hâlâ seğiriyordu, ne zamandır bu durumda olduklarını bir tek Anne bilirdi. Yüzlerce ceset vardı. O kadar çoklardı ki, biçimlerini ayırt edemeyeceğim kadar uzağa doğru sıralanmışlardı ama babam, bitiremeyeceği bir işe başlamazdı. Ben cesetleri göremesem de duvarlar boyunca devam ettiklerini biliyordum.

Her kazığın altında, gerilerek sergilenmiş kanatlar vardı. Sayısız tüylü kanat, kadim taşa kazıkla çakılmıştı. Kızıl siyah kan, aldatıcı ölçüde şık nehirler halinde beyaz mermere akıyordu. Kahverengi, altın, beyaz, gri ve siyah tüylerden oluşan gökkuşağının altında meşalelerin ışığıyla parlıyordu.

Haftalardır Ay Sarayı'na hapsedilip dünyadan koparılmış durumdaydık, Rishanlara karşı savaşın kızışması için yeterli bir süreydi. Yine de yaşananların boyutu beni sarsmıştı, midem bulanıyordu.

Üç yüz senedir pratik yapıyordum, diye fısıldadı Vincent'ın sesi. *Kararlı ve etkili davranmak hep önemlidir.*

"Fırsatınız varken dinlenmek isteyebilirsiniz," dedi rahip. Sanki yaşananların hiçbir önemi yokmuş gibi, Ay Sarayı'nın büyük salonuna açılan başka bir kapıyı işaret etti. "Değişen çok şey oldu."

Ninova

Altıncı Kısım
Yeni Ay

PERDE ARASI

Genç kadının boynundaki yaralar henüz iyileşmemişti.

Âşık olduğunu sandığı delikanlı, iki gün önce onu öldürmeye çalışmıştı.

Bugün babası, genç kadının odasına gelmişti.

"Sana bir hediyem var," dedi. "Beni takip et."

Kral genç kadına sık sık hediye verse de bunların armağan olduğunu söylemezdi. Genç kadının o anda kalbi paramparçaydı. Canı yanıyordu, kendini aptal gibi hissediyordu. Hediyelerle uğraşacak havada değildi ama tartışacak havada da olmadığından babasının peşine düştü.

Babası onu taht odasına götürdü. Kırmızı, beyaz ve siyah mermerlerden oluşan denizin üstünde Gecedoğan tahtının yükseldiği büyüleyici bir yerdi. Kral çifte kapıları arkasından kapatıp kızını içeri yönlendirdi.

Genç kadın donakaldı.

Taht odası, pürüzsüz kırmızı mermerin tam ortasındaki tek bir figür haricinde bomboştu. Yakışıklı, genç adam dizlerinin üstündeydi ve elleri arkasından bağlanmıştı. Genç kadına, hayalini kurduğu o gözlerle baktı. Boğazını parçalamaya çalışan o ağızla delirmiş gibi bir özür geveledi.

Kız hareket edemiyordu. Sevgilisini görmek bile kalbinin sı-

kışasına neden olmuştu, sayısız duygu onu sayısız yöne çekiştiriyordu.

Kral odanın karşısına ilerleyip oğlanın arkasında durdu, ellerini onun omuzlarına koydu. Kızına dönerek, "Buraya gel," dedi.

Kız da öyle yaptı. O kadar yakındı ki, oğlanın saf dehşetle titrediğini görebiliyordu. Bu ona çok tuhaf geldi, vampirlerin de onun kadar korkabileceğini henüz görmemişti.

"Ona bak," diye emretti kral.

Genç kadın baktı. Bakmak istemiyordu, o çok aşina olduğu yeşil gözlere bakmak işkence gibiydi.

"Korkuyor," dedi kral. "Korkmalı da."

Oğlan, sevgilisine baktı. Özür dilemeye, böyle olacağını ve bu şekilde hissedeceğini bilmediğini anlatmaya çalıştı.

Kral onu susturdu. Kemerine uzandı, bir hançer çıkarıp kızına uzattı.

"Al."

Bu bir emirdi. Genç kadın, babasının emirlerine karşı gelemezdi. Daha önce bir kere itaatsizlik etmişti, sonucunda işte bunlar olmuştu.

Hançeri aldı.

Kral onu senelerdir eğitiyordu. Genç kadın silah kullanmayı biliyordu. Parmakları artık alışkanlık olduğu üzere, anında yerini buldu ama başka bir canlıya bu kadar yakınken ilk kez silah tutuyordu. Lambalardan gelen ışık hançerden yansıdı, oğlanın delice bakan yeşil gözlerine kıvılcımlar gönderdi.

Kral sakince konuşmaya başladı. "Seni buraya getirdiğim gece, sana dişlerini kullanmayı öğreteceğimi söylemiştim. Sözümü tuttum ama şimdi sana ısırmayı öğretmemin vakti geldi."

Genç kadın hissettiklerinin yüzüne yansımasına izin vermedi ancak içten içe paniğe kapılmıştı.

"Kalbe ulaşmanın en kolay yolu budur," diye devam etti kral. "Doğruca göğüsten, hafifçe soldan. Sert ve hızlı davranmalısın. Şimdi kolay olacak ama normalde kaçmaya ya da savaşmaya çalışırlar. Onlara fırsat tanıma."

Ninova

Her şey hissizleşti.

Genç kadının ellerindeki hançer ağırdı.

Sevgilisi başını kaldırıp ona bakarak yalvardı.

"Çok üzgünüm, Oraya. Ben... çok özür dilerim. Bilmiyordum, öyle yapmak istemedim. Hatırlamıyorum bile, ben..."

İnsanın hayatında kalıcı olarak hafızasına kazınan anlar olurdu. Bazıları dakikalar içinde solup giderken bazıları da sonsuza kadar ruhlarımıza işlenirdi.

Bu manzara ve sevdiği oğlanın ona merhamet etmesi için yalvardığı bu an, ömrünün sonuna kadar kıza musallat olacaktı.

Yıllar sonra, kız büyüyüp yetişkin bir kadın olduğunda oğlanın o gece ona zarar vermek istemediğine kanaat getirecekti. Yeni dönüşmüş vampir içgüdülerini anlamadığına karar verecekti. Bu gerçek, oğlanın yaptığını değiştirmezdi. Affedilir hale de getirmezdi. Yalnızca vampirleri daha tehlikeli kılıyordu, sizi sevseler de öldürebilirlerdi.

Ancak o anda kız neye inanacağını bilemedi.

Yapamam. *Kelimeler dilinin ucundaydı, utanç dolu kelimelerdi. Babasına söylememesi gerektiğini biliyordu.*

Kral gözlerini kırpmadan, beklentiyle ona bakıyordu.

"Tek bir darbe. Hepsi bu."

Genç kadın başını iki yana sallamaya başlasa da kral ona çıkıştı. "Evet, yapabilirsin. Yapacaksın. Benim haricimde kimsenin yanında güvende olmadığını sana uzun süre önce söylemiştim. Seni uyarmıştım. Sonucu bu, Oraya."

Sesini yükseltmedi. Kral nadiren bağırırdı ama kelimelerinin keskinliği, kıza verdiği hançer kadar ölümcüldü.

Şimdi anlıyordu.

Bu yalnızca bir ders değil, cezaydı. Babasının öğretilerine karşı gelmişti, kalbine başka birinin sokulmasına izin vermişti. Şimdi babası, oğlanı kalbinden söküp onun ayaklarının dibine bırakması için kızını zorluyordu.

"Tehlikeli bir dünyada yaşıyoruz." Sesi yumuşak ve hassas bir ton aldı. "Hayatta kalmak için gereken budur."

Ninova

Başka bir genç kadın, bu an için babasından nefret ederdi. Bu genç kadın da bazı açılardan nefret etmiş olabilirdi. Belki de o nefretin küçük bir parçasını, ömrü boyunca taşıyacaktı.

Ancak bu an için babasını sevmişti çünkü adam haklıydı. Kızını affediyordu, daha önce onun sözünü dinlemiş olsaydı bunların hiçbiri yaşanmazdı.

Genç kadın henüz yeterince soğuk, yeterince güçlü değildi ama artık kendini biraz daha keskin kılabilirdi. Bunun için kendini, babasının emrinin merhametsiz kılıcının üstüne atması gerekse de.

Yutkundu.

Hançeri kaldırdı.

Oğlanın üstünde ince, pamuklu bir gömlek vardı. Göğsünün hatlarını görmek kolaydı. Genç kadın hedefini seçti. Babasının söylediği gibi hafifçe soldaydı.

Kral, "Göğüskafesini aşmak için sertçe itmelisin," dedi. "Düşündüğünden de serttir."

Oğlan boğulurcasına, "Dur..." dedi.

Kız hançeri sapladı.

Kral haklıydı. Düşündüğünden sert itmesi gerekmişti. Etin her katmanını hissediyor, bıçağın ilerlemesi için savaşması gerekiyordu. Kan sanki bu anı bekliyormuş gibi oğlanın teninden fışkırdı.

Sevgilisi haykırırken genç kadının midesi ağzına geldi. Oğlan ileri atıldı ancak kral onun omuzlarını sıkıca kavradı.

Genç kadın başını çevirmeye yeltendiğinde, babası tısladı. "Hayır. Bakışlarını kaçırma, küçük yılan. Avının gözünün içine bak."

Kız kendini itaat etmeye zorladı. Canının son damlaları da akıp giderken sevdiği oğlanın gözlerinin içine baktı.

Oğlanın başı düştükten sonra bile uzunca süre kabzayı sıkıca kavradı. Kral nihayet geri çekildiğinde ceset yere yığıldı. Oğlan daha yeni dönüştürülmüştü. Kanı siyahtan çok kırmızıydı. Kızıl sıvı, gül yaprakları misali mermerin üstüne yayıldı.

Ninova

"Güzel," dedi kral.

Ardından uzaklaştı. Kızına teselli ya da merhamet sunmadı. Neden sunsundu ki? Dünya da sunmayacaktı. Genç kadın bunu öğrenmek zorundaydı.

Genç kadın orada uzunca bir süre yalnız başına dikildi.

Bekâretini kaybetmenin, kızlık ve kadınlık arasındaki bir eşik olduğunun kızlara sık sık söylenmesi garipti. Sanki bu, onları bir şekilde temelden değiştiriyordu. Oysa kızı sonsuza dek değiştiren seks değildi. Onu biçimlendiren, bacaklarının arasından dökülen kan değildi.

Ancak o mermer zemine yayılan kan...

Masumiyetinin üzerinden asla silinmeyecek bir lekeydi.

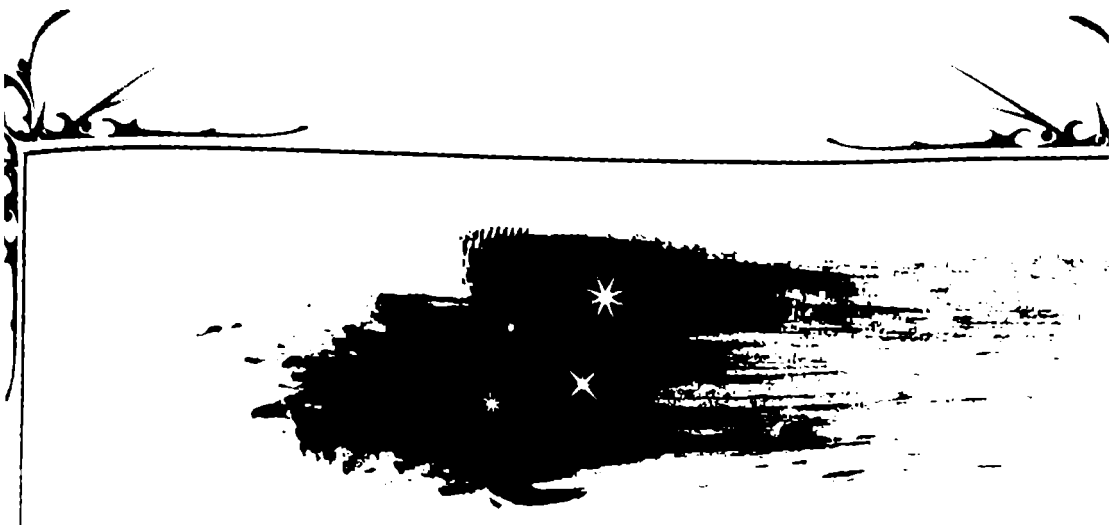

KIRK İKİNCİ BÖLÜM

Güçlükle hareket edebilmeme rağmen daireye yürümek için inat ettim. Koridorda epey ilerlemiştik ki, Angelika dördüncü ve son yarışmacı olarak Ay Sarayı'nın kapısından içeri sendeledi. Ivan'ı bulmak için geri dönmüş olmalıydı ancak yalnız gelmişti. Sözsüz çığlığı, Ay Sarayı'nın her köşesinde yankılanmıştı.

O ses, içimde köpüren ve nasıl kabulleneceğimi bilmediğim bir şeyi yansıtıyordu.

Karnımı tuttum. Parmaklarımın altında kanımdan baloncuklar çıkıyordu ama hissetmiyordum. Tek hissettiğim, Salinae'nin ya da Salinae'den kalanların o pürüzlü külüydü.

Asteris'in gücüyle yanan binlerce insanı düşündüm.

O zehirli dumanda mahvolan ciğerlerini düşündüm.

Belli belirsiz hatırladığım küçük bir oğlan ve küçük bir kızı düşündüm. Bir yerlerde hâlâ yaşadıklarını hayal ettiğim o çocukların cesetlerinin, bir parçası olmak istemedikleri bir savaşa ait kemiklerin derinlerinde yattığını düşündüm.

Raihn arkamızdan kapıyı kapattığında tökezledim, az kalsın dizlerimin üstüne düşecektim. Bu onu kendine getirmiş olmalıydı ki kollarını bana sardı. Bir anlığına kaskatı oldum.

Ben itiraz edemeden, "Yaralarınla ilgilenmemiz lazım," dedi.

Karşı çıkacak halim yoktu. Raihn beni kucaklayıp yatak oda-

Ninova

ma taşıdı ve yatağıma yatırdı. Sonra çantalarımızın yanma gidip içlerini karıştırdı.

Tavanı izliyordum. Gözlerimi kırptım, şehrin harabesinin görüntüsü gözlerimin önünden gitmiyordu.

Yok olmuş. Yok olmuş. Yok olmuş.

"Yeterince ilacımız var," dedi Raihn. Hem iyi bir haberi olduğu hem de dikkatimizi dağıtacak bir şey bulduğu için minnettar gibiydi. Geri dönüp yatakta yanıma oturdu ve iksiri karnıma boşalttı. Et etle birleşirken, açık yaradan yükselen tıslama ve baloncuklar bile beni irkiltmedi.

Raihn'in kederinin benim kederimle bir olduğunu biliyordum, hatta benimkinden fazlaydı. Kendi kalbimdeki yara beni her an parçalayabilecek olsa da elimi onun kalbine koymak istiyordum.

Raihn cam şişeyi kenara bıraktığında elimi elinin üstüne koydum. Elinin boğumlu eklemleri, yara izleri ve elinin dışındaki tüyleri... artık hepsi çok tanıdık hissettiriyordu.

Başta hareket etmedi. Sonra yavaşça avucunu yukarı çevirip parmaklarını parmaklarıma geçirdi ve başparmağıyla tenimi okşadı.

Boynuma değen dudakları kadar yakın, en az o kadar mahrem bir histi.

Ona üzgün olduğumu söylemek istedim, babamın halkımıza yaptıkları için çok üzgündüm.

Savaştayız, diye fısıldadı Vincent'ın sesi. *Güç için acımasızlık gerekir. Ne yapmamı bekliyordun? Kalbimiz siyah kanar bizim.*

En kötüsü de onu anlıyordum ancak yine de nefret ediyordum.

"Az kalsın Mische'yi oraya gönderecektim," dedi Raihn. "İki hafta sonra olsa, orada olabilirdi."

Bu düşünce midemi iyice bulandırdı.

Çarşafın kaydığını hissettim, Raihn diğer elini yumruk yapmıştı.

"Baban," diye tısladı. "Kahrolası bir canavar."

Bir an haklı olduğunu düşündüm ama utanç dolu bir inkâr, bu hissi bastırmak için aynı hızla yükseldi.

Ninova

Gözümden kaçan bir şeyler olmalıydı, Vincent bunu yaptıysa başka bir seçeneği kalmamış demekti. Rishanlar daha kötü bir şey yapmadıysa ya da yapmayı planlamıyorsa, o böyle bir şeye girişmezdi.

Bunu bana yapmazdı. Ne planladığımı bilirken, bu siktiğimin turnuvasına neden katıldığımı bilirken yapmazdı.

Yapmazdı.

"Bir sebebi olmalı. Başka seçeneği kalmamıştır."

Kelimelerin dilimde bıraktığı tattan nefret ettim, bunları söylediğim için kendimden nefret ettim.

Raihn'in sesi buz gibi ve sertti. "Beş yüz bin insan. Yarım milyon can. Sebebi sikimde bile değil. Nasıl bir bahane bunu mazur gösterebilir ki?"

Hiçbir bahane bunu normalleştiremezdi.

"Ne olduğunu bilmiyoruz."

"Yeterince biliyorum," diye tersledi. "Harabeleri gördüm. O tozdaki kemiklerin kokusunu alabiliyordum. Bu kadarı yeterli, Oraya. Fazlasıyla yeterli."

Tırnaklarımı onun tenine bastırıyordum, ellerim titriyordu. Çenemi o kadar sıkmıştım ki kemiklerim ağrıyordu.

Sonra zihnimde bir ses fısıldadı. *Raihn haklı. Bu kadarı yetmez mi?*

Vincent'ın sesi değildi.

Bu benim sesimdi.

Öfkeyle keder arasındaki çizgi çok inceydi. Korkunun öfkeye dönüşebileceğini ve öfkenin de parçalanarak mahvolmuşluğa evrilebileceğini öğrenmiştim. O çatlaklar örümcek ağı misali kalbime yayıldı.

"Göremediğim bir şey olmalı. Yapmış olamaz... Vincent bunu..."

"Neden yapmasın?" Raihn beni terslerken, ağzı nefretle hırlarcasına bükülmüştü. "Rishanların hayatı, insanların hayatı. Bunların onun için ne kıymeti var? Buna inanman neden bu kadar zor?"

Ninova

"Çünkü onların yanına dönecektim." Yüksek sesle söylemek istememiştim. Ancak kelimeler yüzeye o kadar yakındı ki, her an dudaklarımdan dökülmeye hazırdı. "Vincent *biliyordu*. *Coriatae*'si olduğumda, Salinae'ye dönecektim ve..."

Raihn bir anda kaskatı oldu. Elimi sıkıca kavradı, sonra dimdik bir şekilde ayağa kalkarken aniden bıraktı.

"*Coriatae* mi?" diye sordu sakince.

Çenemi anında kapattım.

Bunu ona söyleme, diye fısıldadı Vincent'ın sesi.

Ancak onun gerekenden fazlasını görmesine izin vermiştim. Her zamanki gibi, Raihn hep fazlasını görüyordu. Ona söylediğimi, ifşa ettiğim şeyi bu defa duymamış gibi yapamadı.

"*Coriatae* mi?" Sesindeki tehlike, kınından çıkarılan bir kılıcı andırıyordu. "Nyaxia'dan, *Coriatis bağı* mı isteyecektin?"

Beni yargıladığı her hecesinden anlaşılıyor, kanayan yaralarıma bir darbe daha indiriyordu.

"Şu anki halimle yeterince güçlü değilim," diye çıkıştım. "Vincent da bunu benim kadar iyi biliyor."

Raihn yalnızca karanlık, neşesiz bir tavırla güldü. "Siktiğimin *coriatis* bağı, öyle mi? Vincent'ın, *coriatae*'si olacaktın ve insan akrabalarını kurtarmak için Salinae'ye hücum edecektin. Gidip kahraman olmak için kendini *ona bağlayacaktın*."

Benimle alay mı ediyordu, yoksa yüksek sesle söylendiğinde alayı andıracak kadar uçuk bir hayal miydi?

"Hepimiz yapmamız gerekenleri..." diye söze girdim.

"Buna kanmayacak kadar zekisin, Oraya. Salinae'de kaç insan kalmıştı, biliyor musun? Neredeyse hiç çünkü baban, tıpkı onları öldürdüğü gibi Salinae'nin kaynaklarını *son yirmi yıldır* sömürüyordu."

Kaynaklar. Sanki insanlar meyve ya da tahılmış gibi konuşuyordu.

Hayır, bu doğru değildi.

"Rishan bölgesi korunuyordu. Vincent bunu..."

Ninova

"Korunuyormuş," diye çıkıştı Raihn. "İnsan bölgelerinin *korunduğu* gibi mi?"

Kelimelerinin gerçekliği, fazla keskin bir bıçak gibi zırhımın aralıklarından sızdı.

Avucumu yumruk yaptığımda eskiden Salinae olan o pütürlü külü hissedebiliyordum.

Raihn'i hiç böyle görmemiştim. Hiddeti, vücudunun her hattının gerilmesine neden olmuştu. Kana susamışken bile böyle değildi, o zaman ürkütücüyse şimdi dehşete düşürecek kadar korkutucuydu. Tamamen hareketsizdi ve bedeninin her hattı kaskatıydı, hatta solukları bile fazla düzenliydi. Sanki her bir kası, içinde çırpınan vahşi şeyi kilit altında tutabilmek için birleşmişti. O vahşilik, yalnızca pas kırmızısı gözlerinde yanan ateşte görünüyordu.

"Sırf seni *kullanabilmek* için kahraman olma vaadiyle Kejari'ye mi gönderdi? Nedeni *bu* muydu?"

Seni buna o zorluyor, demişti Ilana.

Vincent'a çok kızgındım, daha önce hiç olmadığım kadar öfkeliydim. Buna rağmen, onun karakterine yapılan her saldırı bana da inen bir darbeymiş gibi çabucak savunmaya geçtim.

Hızla ayağa fırladığımda, daha yeni iyileşen karnıma bir acı saplandı. "Beni kullanmak mı?" diye homurdandım. "Bana gücünü veriyor. Bana..."

"Bu kadar saf olamazsın. Sana gücünü veriyor ve senin gücünü alıyor. Ona asla zarar verememen, asla karşı çıkamaman için bir tanrıçayla anlaşma yapıyor. Bunu yapman için de seni bu rezil bok çukuruna gönderiyor. Ne kadar özverili ve sevgi dolu bir baban..."

Kendime engel olamadan hançerlerimi çıkardım. "Yeter," diye tısladım. "*Yeter* artık."

Bana her şeyimi veren kişi Vincent'tı.

Zorunda değilken beni yanına almıştı, kimsem yokken be-

Ninova

nimle ilgilenmişti. Ben istemediğimde bile beni daha güçlü kılmıştı, beni korkulmaya değer bir şeye dönüştürmüştü.

Hepsinden çok, Vincent beni sevmişti.

Bunu biliyordum. Raihn'in beni aksine ikna etmek için söyleyebileceği hiçbir şey yoktu. Gökteki ay ne kadar gerçekse, Vincent'ın sevgisi de öyleydi.

Raihn hançerlerime bakmadı bile, yalnızca gözlerime baktı. Bir adım yaklaşıp, "Herkesi öldürdü," dedi sessizce.. Kısacık bir an, gözlerindeki hiddet parçalanarak kedere dönüştü. Halkı, Rishanlar için kederliydi. Halkım, insanlar için kederliydi. Bir de benim için hissettiği keder vardı. "Hepsini öldürdü. Onun için araç ya da engelden başka bir şey değillerdi. Sana ne vadettiğinin, ne söylediğinin önemi yok. Gerçek *bu*."

Raihn'in hüznünü görmek bana derin bir darbe indirdi. Başımı iki yana sallarken kelimeler boğazımda düğümlendi.

"Kendine sorman gereken bazı zor sorular var. Senden neden korkuyor, Oraya? Bundan çıkarı ne?"

Benden korkmak mı? Saçmalıktı. Vincent benden ne kazanmayı umuyor olabilirdi ki? Beni onun kadar kuvvetli ve güçlü kılmak, sevgisini göstermenin haricinde neyi hedefleyebilirdi? Ben insandım, ona sunacak hiçbir şeyim yoktu.

Ancak Raihn'in benim için hissettiği endişe sahte olamayacak kadar içtendi ve koruyamadığım zaaflarıma çarpıyordu. Raihn yanağımı okşamak ister gibi elini kaldırdığında, bir yanım o teması delicesine istedi. Kendimi bırakmak, onun beni tutmasına izin vermek istiyordum.

Bunun yerine geri çekildim.

"Yapamam." Daha fazlasını hak ettiğini bilsem de boğulurcasına söyleyebildiğim buydu. "Ben... yapamam."

Kapıyı ardına kadar açtım, Raihn de gitmeme izin verdi.

Hızlı ve hedefe yönelik adımlarla koridordan ilerlerken ar-

Ninova

kamdan gelmedi. Ay Sarayı'ndan çıkana kadar devam edip Vincent'la buluşma yerimizi geçtim.

Hayır, babamın bana gelmesini artık beklemeyecektim. Onun koşullarını sağlamak için beklemeyecektim.

Bu sefer ben onun yanına gidiyordum.

Vincent'ın kalesine varana dek yürüdüm, yürüdüm ve yürüdüm.

Ninova

KIRK ÜÇÜNCÜ BÖLÜM

Kale mi değişmişti, yoksa değişen ben miydim?

Önceden burada hep çok önemsiz hissederdim. Böyle ihtişamlı, böyle sağlam ve kuvvetli bir yerde yaşayamayacak kadar zayıf bir ölümlü olduğumu düşünürdüm. Belki de zalimliği kuvvet, ağırbaşlılığı ise sonsuzlukla karıştırmıştım.

Kalenin zarif gül kokusunun fazla ekşi olduğunu nasıl fark etmemiştim? Güllerin kokusunun, kahrolası bina kanda boğulmuş gibi yoğun olan çürümüş kan kokusunu bastırdığını nasıl anlamamıştım? Masaları süsleyen çiçeklerin yaprakları kurumuştu, duvar kâğıtları eski kan lekelerinin kahverengi tonuyla doluydu ve alçılar fazla ağır gelmeye başlayan bir krallığın yüküyle çatlamıştı.

Alışkın olduğumdan çok daha fazla sayıda vampir, salonlarda dolaşıyordu. Hepsi Vincent'ın savaşçılarıydı, sonuçta savaştaydık. Ben yanlarından geçerken durup baktılar. Burunlarının seğirip seğirmediğini fark etmedim, seğirdiyse bile umurumda değildi.

Vincent'ın ofisine davet edilmeden hiç gitmemiştim. Şimdi kapıyı ardına kadar iterken kapıyı bile tıklatmadım.

Jesmine oradaydı, kollarını göğsünde kavuşturmuştu. Duvara asılmış askeri haritayı incelerken uçları kızıl olan parmakla-

rı, kırmızı boyalı dudaklarıyla oynuyordu. Ametist rengi gözleri bana döndüğünde merakla parladı.

"Oraya. Seni görmek ne..."

"Vincent."

Bir soru değil, emirdi.

Jesmine kusursuz dudaklarını birbirine bastırdı, şaşırdığını belli eden tek şey buydu. "Toplantıda. Tahmin edeceğin üzere meşgul..."

"Nerede?"

"İşinin bitmesine..."

"Onunla derhal konuşmam gerekiyor, Jesmine. Bana yerini söyle ya da git onu çağır."

Öfkesinin kıvılcımı şimdi gerçek bir aleve dönüşmüştü, aklında iki ayrı hesap yapıyormuş gibi görünüyordu. Birincisi, *"Oraya'yı bugün öldürmeli miyim?"* sorusuydu. İkincisi ise, *"Vincent'ın kızı olarak benden, Vincent'ın komutanından üst rütbede mi?"* sorusuydu.

"Seninle dövüşmek istemiyorum," diye tersledim. "Sonu ikimiz için de iyi olmaz ama sen istiyorsan dövüşürüz. Kararın nedir?"

Jesmine aklındaki ikinci sorunun çekişmeli bir yanıtı olduğuna karar vermiş olacak ki, ilk soruyu aklında "bugün değil" şeklinde cevapladı. "Kralın hizmetçisi değil, başkomutanıyım ama seni kırmayacağım," dedikten sonra odadan çıktı.

Bekledim. Vincent'ın ofisi normalde fazlasıyla düzenli olurdu ama bu gece karmakarışıktı. Her yer açık kitaplar, kâğıtlar ve haritalarla doluydu. Hepsinin üstünde siyah ve kırmızı lekeler vardı. Ellerim titriyordu. Öfkeyle miydi, yoksa kederle mi? Belki de korkuydu. Vincent'tan değil, bana söyleyebileceklerinden korktuğum için titriyordu.

Kapı açıldı.

Vincent yalnız gelmişti. Kıyafetleri her zamanki muntazamlığından çok uzaktı. Ceketinin yakasının bir tarafı kırışmıştı, kol-

Ninova

larını sıvamıştı ve saçının birkaç teli yüzüne düşüyordu. Vâris işareti, eskisinden biraz daha hızlı bir şekilde atıyordu. Sanki onu son gördüğümden beri yavaş olan kalp atışları hızlanmıştı.

Kapıyı arkasından kapattı, uzunca bir süre orada durup yalnızca bana baktı.

Vincent'ın duygularını okumayı öğrenmiştim, şu anda öfkesiyle rahatlama hissinin birbiriyle savaştığını biliyordum. Sanki Kral Vincent ve babam Vincent, gözlerinin ardında sessiz bir savaş veriyordu.

"Burada ne arıyorsun?" diye sordu.

Karşımdaki Kral Vincent'tı.

"Hilal imtihanından sağ çıkmışsın."

Bu cümle ve minnettar şekilde iç çekişi, babam Vincent'tı. Bana yaklaşırken yüzünde tuhaf bir belirsizlik ifadesi belirip hızla kayboldu. Belki o da benim ifademdeki farkı görüyordu.

"Salinae." Sesim sertti, fazlasıyla boğuktu. "Salinae'yi yok ettin."

Kafası karışmış gibiydi. "Ben..."

"Gördüm. Dördüncü imtihanın yeri orasıydı."

İrkildiğini gizlemeye çalışırken küfrettiğini duyar gibiydim. *Nyaxia'nın espri anlayışını sikeyim.*

Buna rağmen canımı en çok yakan şey o irkilişiydi. Saklamayı çoğunlukla başardığı o ifadesiydi çünkü inanmak istemediğim gerçeği onaylıyordu.

Acı dolu, nahoş bir kahkaha attım. "Bana söylemeyecektin, değil mi?"

Niye söyleyecekti ki? Kejari'den ölü ya da diri çıkmama yalnızca birkaç hafta kalmıştı. Dünyadan uzak kalmıştım. Vincent diğer yarışmacılarla zaman bile geçirmediğimi düşünüyordu.

"Zor kararlar vermek zorundayım," diye cevap verdi. "Savaştayız. Rishanlar tehditti, doğudaki karakollarımıza saldırdılar. Güçlü bir..."

"Hâlâ orada olduklarına, gidip onları arayabileceğime inandım. Sen de buna izin verdin."

Ninova

İnkâr bile etmemesi daha mı iyiydi, yoksa çok daha kötü müydü? "Gerçeği bilmenin faydası yoktu."

"Onları sağ tutmanın faydası olmaması gibi mi? Hepsini öldürmek daha mı kolaydı?"

Yüzü sertleşti.

Babam Vincent geri çekildi, Kral Vincent öne çıktı.

"Halkım ve krallığım adına aldığım kararları yargılamaya hakkın yok."

"*Halkın* adına mı?"

Öfke ve acıdan sarhoş olduğum için şanslıydım, aksi takdirde onunla asla böyle konuşamazdım. Şimdi bile, Vincent'ın yüzündeki şok yüzünden bir parçam sinmişti. Ancak hançerimin hedefe saplandığında hissettiklerim gibi, bir yanımın da hoşuna gitmişti.

"*Senin* halkın kim tam olarak?" diye tersledim. "O şehirde küle dönüşenler mi? Onlar *benim* halkımdı, Vincent. Ben de..."

"Krallığım için doğru olanı yaptım."

"Salinae, krallığının bir parçası. Yarım milyon insan, ben de onlardan biri olabilirdim. O gecekondu mahallelerinden birinde..."

"Asla sen olmazdın."

Vincent hep bunu söylüyordu. Neden anlayamıyordu ki? Yıllar önce, o gece karşısına çıkmam tamamen şans eseriydi. Kaderin ipleri farklı bir yöne bükülseydi bu yaşıma gelemezdim.

"Ben insanım, Vincent. *İnsanım.*" İki kez söylemiştim çünkü bunu duymak, kabullenmek hiç hoşuna gitmiyordu. "Salinae'de doğdum, ebeveynlerim insandı ve ailem..."

Vincent'ın kontrolü nadiren sarsılırdı. Şimdiyse düpedüz paramparça olmuş, öfkesi tamamen özgür kalmıştı.

"*Aileymiş*. Bu sözcük ne anlama geliyor? Bir insanın bacaklarının arasından fırladın demek mi? Onları hatırlamıyorsun bile, yaşasalardı seni hatırlamazlardı. Belki gittiğine minnettar olurlardı, onlar için ne anlamın vardı ki? Hayatta tutmaları gereken, istenmeyen bir çocuk daha. Belki de dünya nihayetinde seni ezip geçtiğinde yası tutulması gereken bir kayıp daha."

Ninova

Her kelimesi kalbime saplandı, dillendirmediğim korkularımı delip geçti.

Vincent tiksintiyle dudağını büktü. "Her şeye rağmen hayalin *bu* mu? Özlemini kurduğun hayat *bu* mu? Bu durumda ben ne oluyorum? Seni... sevgiyle dolu harika bir hayattan koparan zalim bir adam mı? Beni böyle mi görüyorsun, seni esir alan biri olarak mı?"

Pişmanlığımı bastırmak için yutkundum. Öfkeli olsam da ilk içgüdüm ondan özür dilemekti. *Hayır, özür dilerim. Bunu kastetmedim. Seni seviyorum, sana minnettarım. Beni kurtardığın için teşekkür ederim.*

Bir an sonra, Vincent kapıya ilerleyip ardına kadar savurarak açtığında gümüş kapı kolu duvara çarptı. "Bak," diye hırladı.

Bileğimi tutup beni koridordan aşağı sürükledi, ziyafet salonuna açılan sahanlığa vardık. Salon kalabalıktı, Vincent'ın Hiaj ordusunun koyu mor üniformalarını giymiş olan erkek ve kadınlarla doluydu. Upuzun masaların üstünde tıka basa dolu tabaklar vardı. Ancak çoğuna dokunulmamıştı çünkü savaşçılar bunun yerine insanlardan besleniyorlardı.

Yalnızca ziyafet salonunda bile bir düzine insan vardı. Bazıları masaların üstünde yatıyordu, başları düşmüştü ve bilinçlerini yitirmek üzerelerdi. Birkaç tanesinin kanı tamamen emilmişti, duvar diplerine yığılıp kalmışlardı. Bazı insanlarsa masaya iple bağlanmıştı. Bir adam şiddetle karşı koymuş olmalıydı ki, tenini delip geçen hançerlerle masaya sabitlenmişti.

Göğsüm yanıyor, midem bulanıyordu. Nefes alamıyordum. Yutkunmak bile kusmama neden olurdu. Vincent bunu ne zamandır yapıyordu? İnkâr etmek istiyordum. Görmemişim gibi davranmak istiyordum. Karşımdaki barbarlık, bu kalede daha önce şahit olduğum her şeyden çok daha kötüydü.

Oysa mantıklıydı, değil mi? Dünyanın en büyük ordularından birini nasıl besleyebilirdiniz? Bitmek bilmeyen bir savaştayken morallerini nasıl yüksek tutabilirdiniz? En çok kana değer veren savaşçıları nasıl ikna edebilirdiniz?

Savaşın güzel bir avantajıydı, değil mi? Ölümlerin sonu gelmiyordu.

Belki daha önce böyle açık açık yaşanmamıştı. Belki de çoğu şey gibi yüzeyin altında çürürken, ben bunları görmemeyi seçmiştim.

"Bak, Oraya." Vincent'ın tırnakları koluma battı. "Şunlara bak. Onlar insan değil, besi hayvanı. Asla onlardan birine dönüşmezdin çünkü sen onlardan *üstünsün. Ben seni üstün kıldım.* Sana dişlerini ve pençelerini verdim. Kalbini çelik gibi sertleştirdim. Onlara acıma, onlar senden aşağı yaratıklar."

Bakışlarımı aşağıdaki insanlardan ayıramıyordum. Kanları kızıl nehirler gibi masalara akıyordu.

Vincent haklıydı, asla onlar gibi insan olamayacaktım. Gecekondu mahallelerinde kurtardıklarım ya da Raihn'le gittiğimiz bardakiler gibi olamayacaktım.

Ilana kadar insan olamayacaktım.

Belki bu bir açıdan lütuf, bir açıdan lanetti. Belki Vincent insanlığımı söküp alırken kıymetli bir şeyi daha çalmıştı.

Ben de ona izin vermiştim.

Üstelik onu kandırmakta o kadar iyi iş çıkarmıştım ki; bu engin vahşiliği gösterdiğinde, ne yaptığım anlayacağımı sanmıştı.

Gözlerim yanıyordu. Kolumu ondan kurtardım, ziyafet salonuna sırtımı dönüp koridorda ilerlemeye başladım. "Bana yalan söyledin."

"Bir gün vazgeçeceğini bildiğim çocukluk hayallerini hoş gördüm."

Onun gibi olacağımı, o nasıl umursamıyorsa benim de umursamayacağımı düşünmüştü ama yanılmıştı. İki yüz yıldan daha uzun süredir vampir olduğu halde, kalbinin her atışıyla insanlığının yasını tutan Raihn'i düşündüm.

Bir anda tıpkı Ilana'nın yasını tutuyormuş gibi kendi insanlığımın yasını da tuttum.

Vincent'ın ofisinin kapısından içeri girer girmez durdum, sonra ona doğru dönerek titrek bir nefes verdim.

Ninova

"Neden *coriatae*'n olmamı istiyorsun?" diye sordum.

Cevabı biliyordum. Kejari'ye girmemi, *coriatae*'si olmamı istiyordu çünkü sadece bu şekilde, onun sevgisine layık bir şeye dönüşebilirdim.

Babam beni seviyordu. Bunu biliyordum ama olduğum şeye rağmen seviyordu, kendisine benzetebildiği kısımlarımı seviyordu.

Vincent çenesini sıktı. Yine kralla babam arasındaki o sessiz savaşı gördüm. Sonra kapıyı kapatıp arkasına yaslandı. Nihayet, "Çünkü potansiyelini kullanabilmeni istiyorum," diye cevap verdi. "Kuvvetli olmanı istiyorum. Güçlü olmanı istiyorum. Ben... kızım olmanı istiyorum. Her açıdan. Çünkü sen her zaman onlardan çok bana benziyordun, küçük yılan."

Haklıydı ve bundan nefret ediyordum.

Çatlamak üzere olan sesim boğuk çıktı. "Bugün bundan utanç duyuyorum."

Kelimelerim kalbine inen bir darbe gibiydi. Kısacık bir anlığına incindiğini yüzünden okudum, yerini çabucak buz gibi soğuk bir hiddet aldı.

Babam Vincent ortadan kayboldu.

Kral Vincent bana yaklaştı, avlanırcasına attığı her yavaş adımla gümüş gözlerindeki öfke alevleniyordu.

"Utanç mı?" dedi sessizce. "*Utanç* mı duyuyorsun? Sana her şeyi verdim. Seni ben bu hale getirdim. Seni öldürebilirdim. Pek çok kişi bunu yapmamı söyledi. Sen karşıma geçip... *benden utandığını* mı söylüyorsun?"

İyi bir savaşçıydım ama kimse Vincent'la boy ölçüşemezdi. Kolumu kavradığında harekete geçecek vaktim yoktu. Zaten kolumu sertçe büküp beni duvara yapıştırdığında karşılık veremeyecek kadar şok olmuştum. O kadar yakınımdaydı ki vâris işaretinin nabız gibi atan çizgilerini, mürekkep izlerinden saçılan parlak büyüleri ve yüzündeki nefret dolu sert çizgileri görebiliyordum.

Ninova

"Kızım olmak istemiyorsan ne olmak istersin?" Tırnaklarını tenime bastırdı, *bastırarak* derimi aşıp kanattı. "Onun yerine düşmanım olmak ister misin? Bunu mu tercih edersin?"

Vincent'tan daha önce hiç korkmamıştım ama şimdi korkuyordum.

Şu an bana kızıymışım gibi bakmıyordu, insanmışım gibi bile bakmıyordu. Hayır, çok daha kötüsüydü.

Tehditmişim gibi bakıyordu.

"Bırak beni, Vincent." Kendime engel olmaya çalışsam da sesim titredi. "Bırak."

Belki beni kurtaran sesimin titremesi olmuştu çünkü Kral Vincent anında kayboldu, babam Vincent yaptıkları yüzünden dehşete düşmüştü.

Yüzü korkuyla doldu. Kolumu sıktığı eline, tırnaklarının altında beliren kırmızı kana ve morluklara baktı.

Beni bırakıp birkaç adım gerileyerek elini saçlarından geçirdi.

Titriyordu.

"Oraya, ben... Ben..."

Üzgün olduğunu söylemeyecekti. Gecedoğan Kralı kimseden özür dilemezdi, dileyecek olsa bile dinlemek istemiyordum. Bir daha söyleyeceği hiçbir şeyi duymak istemiyordum.

Kapıyı açıp dışarı fırlarken bir yanım beni durduracağını düşündü.

Ama o durdurmadı.

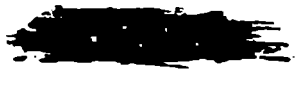

Burada her zamankinden çok vampir vardı. Yarım Ay'dan beri Raihn'le insan bölgesine gelemediğimiz için her yer vampir doluydu. Tembellerdi, ağır hareket ediyorlardı ve öldürmek kolaydı.

Eskiden bu beni tatmin ederdi. Hançerimi tekrar tekrar göğüslerine saplarken aklımdaki nahoş düşünceleri en azından bastırabiliyordum. Şimdiyse daha çok sinirlenmeme neden oluyordu. Bizi o kadar adi görüyorlardı ki, dikkatli olmaları gerektiğini bile

Ninova

düşünmüyorlardı. Ölürken gözlerinde sönen ışığı gördüğümde aldığım keyif kısa sürede geçiyor, her seferinde daha kısa sürüyordu.

Dördüncü vampiri, Raihn'le uğradığımız barın yakındaki bir ara sokakta öldürdüm. Uzun bir gece olmuştu. Muhtemelen şafağın sökmesine az kalmıştı.

Umursamaya çalışsam da olmadı, hiçbir şey umurumda değildi.

Bu vampirle kedi fare oyunu oynamadım. Hançerimi doğruca kalbine sapladım, o da ölürken korkudan altına işedi. Ayaklarının dibindeki sidikten uzaklaşmak için hafifçe sola kaydım.

Bir çocuğun peşindeydi. Küçük bir kızdı, onun için camdan içeri girmeye hazırlanıyordu. Nadir görülen bir olaydı, avları için evlere girmelerine sık rastlamazdım.

Cesedi yere yığıldı. Toprağın üstünde hareketsiz yatarken üstüne diz çöküp hançerimi göğsünden sökmeye hazırlandım.

Bu insanların onun hakkı olduğunu düşünüyordu. Yaşadıkları yerler ev değil, tavşanları avlayacağı bir indi. Elini sokup istediğini alacağı bir kümesti. Son haftalardaki ölümlerin pusu, onları güvenli bölge diye bir şey olmadığına ve yaptıklarının sonuçlarını çekmeyeceklerine inandırmıştı.

Onlar besi hayvanı, diye tıslamıştı Vincent.

Buradaki insanların gerçekten öyle olabileceği ancak şimdi aklıma geliyordu. İnsan bölgeleri onları korumak için değil, üremelerini sağlamak için vardı çünkü Gece Hanesi'nde insan kalmazsa utanç verici olurdu, değil mi? Onca kan düşünüldüğünde...

Hançerimi kavrayan parmaklarım bembeyaz kesildi, bıçak hâlâ kurbanımın göğsüne saplıydı.

Bu pislik, o hissi yalnızca beş saniye hissetmişti. Asırlar süren bir ömürde beş saniyeliğine o güçsüzlüğü hissetmişti. Oysa biz o hisle doğuyorduk, kısa ve acınası ömrümüzde o güçsüzlük ruhumuza işleniyordu.

Ninova

İnsani zayıflıklarım için kendimden nefret etmiyordum.

Hayır, artık *onlardan* nefret ediyordum.

Hançerimi çıkardım ama kınına sokmak yerine tekrar göğsüne sapladım. Siyah kan damlaları yüzüme sıçradı. Bıçağı çekerek tekrar sapladım. Defalarca tekrar sapladım. Kemikler kırılıp eti yarılırken, her darbemde daha az dirençle karşılaşıyordum.

Onlardan nefret ediyordum, nefret ediyordum, NEFRET EDİYORDUM, NEFRET...

"Oraya! Yeter!"

Elleri omuzlarıma dokunduğu anda hızla döndüm ve kendime engel olamadan üstüne atıldım.

Bu dünyaya savaşarak gelmiştim, bu dünyadan savaşarak ayrılacaktım. Her zaafımı ve zayıf noktamı korumak için savaşacaktım. Şimdiyse tüm bedenim, tüm ruhum korunması gereken açık bir yara gibiydi.

Savaşmak istiyordum.

Ancak Raihn bunu tabii ki biliyordu, beni de her hareketime karşılık verecek kadar iyi tanıyordu. Nihayet sırtım duvara çarptı, kolumu tutuyordu.

Üstüme eğilip bir elini omzumun üstünden duvara yasladı, diğer eliyle de sağlam ama nazikçe kolumu tutmaya devam etti.

Rahatladığını bakışlarından okuduğumda sarsıldım. Bakışlarını vampirin cesedine çevirdi, adam artık kanlı bir yığından ibaretti. "Detaycılığını takdir ediyorum ama ölmüş bence."

Tekrar bana bakarken bakışları yumuşadı.

Beni gün ışığının tadını çıkarıyormuş gibi süzdüğünü fark etmemeye ya da umursamamaya çalıştım.

"Şafak yaklaştı," dedi. "Her yerde seni arıyordum."

İyi misin? diye sormamıştı.

Ancak sesinden anlaşılıyordu.

İyi değildim. Böyle bir nezaket istemiyordum, korumaya çalıştığım her şeye fazla yakındı.

Parmakları kıpırdayarak Vincent'ın tırnaklarının kolumda bı-

Ninova

raktığı izlere denk geldi. Böyle küçük bir yaraya göre canımı çok acıtıyordu. Azıcık, belli belirsiz irkilsem de fark etmişti. Koluma baktığında bakışları sertleşti.

"Bu nereden çıktı?"

"Önemi var mı?"

"Var. *O* mu yaptı?"

"Kenar mahalledeki budalanın biri," desem de fazla uzun duraksamıştım.

"Saçmalıyorsun."

Dudağını büktüğünde yüzünde saf nefret vardı. Sanki bu küçücük kanlı yara izleri, Salinae'nin yok edilmesi kadar büyük bir suçtu.

Bundan da nefret ediyordum.

Böyle korunmayı hak etmiyordum ama her şeye rağmen yüzündeki tiksintiyi görmekten de nefret etmiştim. Vincent'ın adına ben alınmıştım.

Kolumu ondan kurtardım. "Sen bana daha kötüsünü de yaptın. Ben korunması gereken bir prenses değilim. Bana öyle seslensen bile."

"Biliyorum."

Tek bir kelimeydi ama yüz ifadesinden beni yargıladığını gayet iyi görebiliyordum. Maskelerinin ardını görmeyi öğrenmiştim ve altındaki her şeyi olduğu gibi yansıtıyordu. Fazlasıyla açıktı.

"Yapma," diye tısladım.

"Neyi yapmayayım?"

"Bana öyle bakma."

"Sana nasıl bakıyormuşum?"

Onu itip yanından geçtim. Bana o kadar farklı şekillerde bakıyordu ki, ne yanıt vereceğimi bilmiyordum. Bana baktığında gözlerinden geçen sayısız duyguyu okuyabiliyordum.

"Bana acıyormuş gibi."

Homurdandı. Ona bakmayı reddetsem de dudaklarını büktü-

Ninova

günü sesinden anlayabiliyordum. "Sana acıdığımı mı düşünüyorsun? Öyle bir şey yok, Oraya. Daha iyisini hak ettiğini düşünüyorum, hepsi o kadar."

Bu da kulağa acıma gibi geliyordu. Acıma değilse bile başka, daha gerçek bir şeydi. Bundan daha çok nefret ediyordum.

Hızla ona döndüm. "Neden buradasın?"

Sesimden zehir akıyordu. Raihn bunu hak etmiyordu. Bana nazik davranmak dışında hiçbir şey yapmamıştı ancak benim tek bildiğim savaşmaktı.

Buna rağmen yüzündeki incinme, gardımı düşürmeme neden oldu. Sonra çenesini sıktı. "Ne yaptığını biliyorum ama karşılık vermeyeceğim. Ay Sarayı'na şafaktan önce dönmediğin için Kejari'den atılmak istiyorsan, tamam. Öyle yap."

"İyi ya, senin için de daha kolay olur. Belki kazanmayı benden çok hak ediyorsundur. Niye umursuyorsun ki?"

Raihn çoktan uzaklaşmaya başlamıştı. Sesim öncekinden zayıftı. Yüzündeki acı, dişlerimdeki zehri kurutmuştu. Şimdi yine o küçük çocuktum, kırılgan insan dişlerimle canavarları ısırmaya çalışıyordum.

Raihn durup yavaşça bana döndü. İçerlemiş bir sesle, "Neden mi umursuyorum?" diye tekrar etti.

Aslında bunun saçma bir soru olduğunun farkındaydım. Oysa saçma olmamalıydı çünkü Raihn'in beni kendi halime bırakmak, diskalifiye olmama ya da öldürülmeme izin vermek için sayısız sebebi vardı. Her açıdan onun düşmanıydım. Nefret ettiği kralın kızıydım, onunkini yok eden klanda büyümüştüm ve sadece tek bir kişinin kazanabileceği bir unvan için rakibiydim.

Gözlerini kırpmadan bana bir adım daha yaklaştı. Nefes nefese, "*Neden mi umursuyorum?*" dedi tekrar. "Aptal mısın, Oraya?"

Sesinin öyle çaresiz çıkmasını beklememiştim, sanki yardım etmem için yalvarıyordu.

Homurdandı. "Belki de aptal olan benim."

Hayır. İkimiz de aptaldık.

Ninova

Çünkü Raihn'in neden bunu umursadığını çok iyi biliyordum. Aynı şekilde umursadığımın farkındaydım, nefes alamıyordum. Hançerimi tekrar kınına soktum.

Hayır, bir silah beni bundan koruyamazdı. Kalbim apaçık ortaya serilmişti, acınası bir şekilde ve insani bir kırılganlıkla kanarken kendimi korumak isteyip istemediğimden emin bile değildim.

Ay ışığı, Raihn'in yüzüne düştüğünde her hattını tadını çıkarırcasına izledim. Yüzünün her zerresini ezberlemiş olsam da ona her baktığımda yepyeni büyüleyici bir şey keşfediyordum. Şimdiyse acı ve kederle dolup taşıyordu.

Onun için kalbim sızladı. Kayıplardan çok ama çok yorulmuştum.

Ona yaklaşırken ne yapmayı ya da söylemeyi düşündüğüm hakkında hiçbir fikrim yoktu.

Yine de kollarımı boynuna sarıp onu öptüm.

Ninova

KIRK DÖRDÜNCÜ BÖLÜM

Raihn öpücüğüme o kadar coşkulu karşılık verdi ki, hangimizin ilk adımı attığından emin değildim. Kollarını bedenime sarıp beni kendine bastırdı, sırtım duvara çarpana kadar sendeleyerek geriledik. Dudakları, her parçamı öğrenmek istiyormuş gibi benimkinde dolaştı. Önce üst, sonra altdudağımı hapsetti. Dili sıcak, yumuşak ve talepkârdı.

Boğazının derinliklerinden yükselen inlemesi, bedenimi baştan aşağı sarsıyordu. Raihn'le duvar arasına sıkışmıştım, elini yanımdan aşağı kaydırdığında o dokunuşa iyice sokuldum. Yetmiyordu, hâlâ yetmiyordu. Mağarada ateşlediğimiz kıvılcım sönmemiş, sadece azalmıştı. Şimdiyse öncekinden daha ateşli ve ölümcül bir şekilde kükreyerek hayata dönmüştü. Şu anda tek istediğim, o ateşin içinde canlı canlı yanmaktı.

Raihn elini yanımdan aşağı kaydırarak kalçamı kavradı, ardından sırtımı sardı. Aniden bacaklarımı kaldırıp kalçasının etrafına sardığında, bacaklarımın arasında hissettiğim sertliği nefesimin kesilmesine neden oldu.

Siktir. Bu sefer bundan fazlasma ihtiyacım vardı, aramızda daha az şey olmalıydı. Bunu öyle delice istiyordum ki, kendimi ona açıkça sergileyecek olmamın ne anlama geldiği bile umurumda değildi.

Ninova

Öpücüğü yavaşlayıp derinleşti, ateşli bir hastalıktan yumuşak bir dokunuşa dönüştü.

Elimi aramıza yerleştirerek karın kaslarına indim ve ardından pantolonunu zorlayan sertliğine bastırdım.

Raihn bir kez daha inlerken dudaklarıma doğru gülümsedi.

"Dikkat et, prenses."

Onu tam olarak gülümsemesinden öptüm çünkü aksini düşünmek bile günah gibiydi.

"Nedenmiş?"

"Çünkü seninle ilk kez bir ara sokakta, bir cesetten birkaç metre uzakta sevişmek istemiyorum."

Buna karşı çıkamazdım. Gerçi utanç verici olsa da bir yanım onu o kadar çok istiyordu ki tam burada yapabilir, kendimi farklı türden ilkel bir zevke boğabilirdim. Önce kan, sonra seks. Belki de düşündüğümden daha çok vampirdim.

Bir an sonra boştaki eliyle yanağımı kavradığında öpücüğü tamamen farklıydı... nazikti. Üzerime titriyormuş gibiydi, bana mağarada boğazımı öptüğü zamanı hatırlatıyordu.

Kalbim sıkıştı. İşte bu hiç de vampirleri andırmıyordu, sadece cinsel ve soğuk bir his değildi.

"Oraya, bana bak."

Gözlerimi açtım. Burunlarımız birbirine değiyor, ay ışığı Raihn'in tenindeki tüm küçük yara izlerini aydınlatıyordu. Gözbebekleri biraz küçülmüştü, hareleri ise ışığın soğuk tonunun altında neredeyse açık mor rengiydi.

"Bana dürüstçe bir şey söyle," diye mırıldandı.

Dürüstçe bir şey.

En korkunç gerçek, söz konusu o olduğunda her şeyin hep dürüstçe olmasıydı. Raihn içimi okuyordu, tüm karmaşık yanlarımı ve mantıksız çelişkilerimi anlıyordu. Amacım o olmasa bile dürüst davranıyordu. Karanlığımdan korkmuyor, şefkatime acımıyordu.

Gerçek şuydu ki, onu tamamen tanımadan ölme fikri işkence gibiydi.

Ninova

Bunları nasıl söyleyebilirdim ki? Raihn böyle bir dürüstlük istiyor muydu? Tüm dikişlerimi sökmeden bu gerçeği kanayan ruhumdan söküp almam mümkün müydü?

"Yarın muhtemelen öleceğiz," dedim. "Bana yaşamaya değecek bir şey göster."

Yanıtım canını yakmış gibi bir anlığına duraksadı. Ardından dudakları hafifçe kıvrıldı.

"Hiç baskı yok yani." Beni tekrar öptüğünde talepkâr değildi, vaatlerle doluydu. "Ama sanırım buna varım. Hadi uçalım. Şafaktan önce dönmemiz gerekiyor."

Raihn uçarken de benden öpücükler çaldı. Ay Sarayı'na tam vaktinde, güneş ufukta belirirken vardık. Öpücükleri tatlı ve yumuşaktı, dişlerini hafifçe değdirerek sabahımızın daha sert geçecek yamnı vadediyordu. Daireye döndüğümüzde göğüs kafesimin ardında kalbim dörtnala atıyordu, nefesim fazlasıyla hızlıydı. Tuhaf bir şekilde başım dönüyordu. Duyularım arzumun yoğunluğuyla bulanıklaşıyor, o arzuyu yerine getirmenin beklentisiyle keskinleşiyordu. Raihn'in tadına bakmanın, ona dokunmanın ve onu içimde hissetmenin nasıl olabileceğini kaç kez tüm detaylarıyla hayal ettiğimi kendime bile itiraf edememiştim.

Ancak gerçek hayat elbette fantezilerden farklıydı, daha tehlikeli ve heyecan vericiydi.

Kapıyı kapattık. Duvara yaslanıp kapıyı sürgülemesini izledim. Ön kolundaki kasların gerilmesi bile çok güzeldi. Her tendonu, orkestradaki bir müzik aletinin teli gibi zarif ve incelikliydi.

Onu bu kadar büyüleyici bulmam neredeyse utanç vericiydi.

Raihn kapıyı kilitlemeyi bitirip bana döndüğünde uzunca bir süre tek kelime etmedi. Benim aklımdan geçenleri düşünüp düşünmediğini merak ediyordum. Birlikte son gecemizde neler yapabileceğimizi mi hayal ediyordu?

Ninova

Son gece.

Anne aşkına, bunu düşünmekten nasıl da kaçmıştım. Son birkaç günde yaşananlar, bu gerçeği aklımdan uzaklaştırmıştı ama gerçekten kaçmak imkânsızdı.

Son imtihan yarın geceydi.

Finale kalan yarışmacılardık.

Kejari'den birden çok yarışmacının sağ çıkması çok, *çok* nadir görülmüştü.

Bu gerilimli hareketsizliği ilk bozan Raihn oldu. Bana yaklaştı, parmak uçlarıyla burnumu okşayarak dudaklarıma ve çeneme indi.

"Suratının hali ne öyle, prenses?"

Ona yalan söyleyemezdim.

Bu yüzden, "Öp beni," dedim.

Nyaxia onu kutsasın, Raihn de beni öptü.

O öpücükle eriyebilirdim. Taşı ele geçiren sarmaşık misali ona sarılmak istiyordum. Dudaklarımı aralayarak kollarımı boynuna sardım. Parmaklarını saçlarıma geçirip saçımı hafifçe çekti.

Eli orada duraksadı, başparmağıyla saçımı okşarken öpüşü yavaşladı. Onun da aynı şeyi, ziyafetin olduğu gece saçımla oynadığı anı düşünüp düşünmediğini merak ettim.

O zaman da beni bırakmasını istememiştim. O anda bunu kabul edemeyecek kadar korkmuş olsam bile, Raihn'in beni bırakmasını asla istemeyeceğimi o gece fark etmiştim.

Şimdi de itiraf edemeyecek kadar korkuyor olabilirdim.

Dişlerimle dudağını sıkıştırdığımda boğazından tatmin edici bir tıslama yükseldi. Elleri vücudumda geziniyordu. Bedenimi ezberlemek ister gibi sırtımda dolaşıyor, belimi kavrıyor ve uyluklarımda oyalanıyordu. Elleri o kadar büyüktü ki, parmakları arzumun merkezine işkence denebilecek kadar yaklaşıyordu. Yine de yeterince yakın değildi.

Dudakları yavaşça, parmaklarıyla aynı anda kıvrıldı. Biraz daha yukarı, biraz daha derine kaydı.

Ninova

"Zırhın fazla kalın."

Nasıl bu kadar cesur hissetmemi sağlıyordu? Onu öperken elimi aşağılara kaydırdım. Göğsünden karnına, oradan da sertliğine indim. Anne aşkına, çok büyüktü. Tıpkı benim onun parmaklarına verdiğim tepki gibi, giysi katmanlarının üstünden bile dokunuşuma kolayca karşılık verdi. Ellerimin altında seğirdiğini hissetmek, nefesinin titrediğini dinlemek muhteşem ve çok güçlü bir histi.

Dudaklarına doğru, "Seninki de," diye fısıldadım.

Beni bu kadar istediğini bilmek korkmama sebep olmalıydı.

Ancak olmuyordu, aksine tutkumun delicesine bir hal almasını sağlıyordu.

Beni iyice kendine çekerek saçımı sıkıca kavradı. Dudaklarımı o kadar ani ve tutkulu bir öpücükle esir aldı ki, Raihn dışında tüm dünya yok oldu. Hafifçe eğildi, saçlarımı bırakıp iki eliyle kalçamı kavrayarak beni havaya kaldırdı. O beni odasına taşırken dudaklarını, çenesini ve boğazını öptüm. Ardından yatağa düştük. İriyarı bedeni benimkinin üstündeydi. Ceketini çıkarabilmek için ellerimi ondan kurtardım. Ceketi çok karmaşıktı, düğmeler ve kayışlarla doluydu, el yordamıyla çıkarmaya çalışmak fazlasıyla zordu. Birkaç saniye sonra dudaklarıma karşı güldü.

"Sorun mu yaşıyorsun?"

Bana bakabilecek kadar geri çekildi. Tanrıça aşkına, dudaklarını hemen özlemiştim ama şikâyet edemeden güzelliğiyle aniden nutkum tutuldu. Sabah olmuştu, perdeler kapalı olmasına rağmen loş gün ışığı perdelerin ardından belli belirsiz süzülüyor ve Raihn'in silüetini altın rengiyle sarmalıyordu. Saçında ya da hâlâ açıkta olan kanatlarında ne kadar kızıllık olduğunu daha önce fark etmemiştim. Düşünmeden kanatlarına dokundum, Raihn aniden iç çekti. Tüyleri hayal ettiğimden daha yumuşaktı.

Nazikçe elimi uzaklaştırdı. "Onu başka sefere saklıyoruz."

"Sen... gıdıklanıyor musun?"

Hafifçe güldü. "Öyle de denebilir."

Ninova

Bu yanıtın beni caydırmasını umduysa işe yaramamıştı ama ani bir dumanla kanatları kaybolduğunda hayal kırıklığına uğradım. Raihn beni tekrar öpmek için eğildikten sonra duraksadı. Az önce yaptığım gibi beni baştan aşağı süzerek tadımı çıkardı.

Elleri zırhımın düğmelerine kaydı. "İzin verir misin?"

Yutkundum.

Bunu istiyordum. Bacaklarımın arasındaki ıslak sızı da bunun kanıtıydı. Buna rağmen tuhaf şekilde gergindim, kalbim göğüs kafesimde hapsolmuş bir kuş gibi çırpınıyordu. Böyle hissetmek istemiyordum ama bunu yaptığım ilk ve tek seferin anısı beni ele geçirdi. Bedenime kazınmış, silemeyeceğim bir harita gibiydi.

"Önce sen," diye fısıldadım.

Raihn doğrulup oturdu. Zırhı yavaşça, düğme düğme açıldı ve savaştan yıpranmış deri katmanlarının ardında, gördüğüm en muhteşem beden ortaya çıktı. Ceketini omuzlarından çıkarırken ışığın teninde dolaşmasını izledim, ışığı resmen kıskanıyordum. Raihn'in kıvrımlarında ve çukurlarında birikmesini, kabarık yara izlerini öpmesini, göğsündeki ve göbek deliğinin altındaki tüylerde titreşerek pantolonunun altında kaybolmasını kıskanıyordum.

Nefesim kesildi. Raihn'le göz göze geldiğimizde, yüzünde beliren sinir bozucu sırıtışa bakılırsa aklımı okuyordu.

Siktir.

Yatakta yuvarlanıp ayağa kalktım.

"Tam olarak nereye gidiyorsun acaba?" diye sordu.

"Hiçbir yere."

Sırtım ona dönük durdum ve ceketimin düğmelerini açtım, ardından pantolonumun bağlarını çözdüm. Ceketimin yere düşmesine izin verdikten sonra pantolonumu çıkardım.

Raihn'in çenesi kapanmıştı.

Ona döndüm.

Heykel gibi kıpırtısızdı. Vampirlerin, dünyanın bir anda sessizleşmesine neden olan hareketsizliğini taşıdığı anlar çok na-

Ninova

dirdi. Beni baştan aşağı süzerken bakışlarını sanki bana dokunuyormuş gibi hissedebiliyordum. Boğazımdaki yara izlerini ve köprücükkemiğimin kıvrımını okşadı. Tahrik olduğum için sertleşen, uçları siyah saçlarımla örtülmüş göğüslerimde duraksadı. Karnıma kaydı, imtihandan kalma pembe pençe izlerini izledi. Kalçamın ortasında durduğunda burun delikleri genişleyip gözleri sertleşti. Ona nasıl ihtiyacım olduğunu sezip kokusunu alabiliyor muydu?

Bakışları tekrar gözlerime döndüğünde mahvolmuş bir adama benziyordu. "Buraya gel," diye fısıldayarak yalvardı.

Yatağa döndüm. Kendime engel olamadım, ona dokunabileceğim mesafeye girdiği anda ellerimi tüm bedeninde dolaştırdım. Gün ışığının ona dokunduğu gibi dokunuyor, kaslarının her çizgisini ve her bir yara izini, her saç telini okşuyordum. Dudaklarını hemen dudaklarıma bastırdı, ellerini belimde ve göğüslerimde dolaştırırken her yeni dokunuşla nefesimi kesiyordu.

Dudaklarını dudaklarımdan çekerken nefes nefese, "Güzel demek az kalır," dedi. "Siktir, Oraya. Sen... Ben..."

Konuşmaya çalışmaktan vazgeçti. Bunun yerine beni yatağa yatırdığında boğazıma dokunan dudakları yumuşacıktı. Benden kan içtiği yara izinde ve onun altındaki izde biraz oyalandı.

Sonra yavaşça aşağıya doğru ilerlemeye devam etti. Parmaklarıyla göğüslerimde daireler çizdi, başparmağıyla meme ucumu okşadı. Başını eğip dilini o hassas uçta gezdirdiği anda gözlerim odağını kaybederek kapandı.

Bu kadar çok şey *hissedebilmenin*, böylesine isteyebilmenin mümkün olduğunu bilmiyordum... Önceki seferde böyle değildi. Gerçi o zaman ikimiz de daha çocuk sayılırdık, ayrıca o daha...

Farklıydı.

Düşüncelerimin o geceye kaymasını istememiştim. Parmak uçlarımın boğazımı, oradaki eski yara izini okşamasını da istememiştim.

Raihn başını kaldırdı, endişeyle kaşlarını çatmıştı.

Ninova

Nefes nefese, "Durma," dedim.

Ancak o dudaklarını birbirine bastırarak bana bakmakla yetindi, sanki aklına bir şey gelmişti.

"Sormadığıma inanamıyorum, ben... Oraya, bu... ilk seferin mi?"

Yargılamadan, saf bir endişeyle sormuştu. Elini elimin üstüne koyup başparmağıyla avucumu okşadı.

"Hayır," dedim.

Gerçek bu olsa da bazı açılardan yalan gibiydi.

Raihn'in bakışları boğazıma, oradaki yara izine kaydı. Mağarada öptüğü o yara izi.

Biliyordu, anlamıştı.

Yara izine değen nefesi sıcacıktı.

"O zaman mı oldu?"

Gözlerimi sıkıca kapattım ve farklı bir gecede farklı bir adamın, boğazıma değen farklı bir nefesin görüntülerini gördüm.

"Evet."

"Nasıl?"

"Çok derin bir hikâye değil. O... kendini kontrol edemedi, hepsi bu kadar."

Raihn sahte umursamazlığıma bir saniye bile inanmadı. Önce gümüş beyaz yara izlerinden birini, sonra diğerini öptü. Geri çekilip gözlerimin içine bakarken, söylemek üzere olduğu şeyi anlayacağımdan emin olmak ister gibiydi.

"Güvendesin, Oraya. Bunu bilmeni istiyorum."

Güvendesin.

"Biliyorum." Gerçekten böyle hissediyordum çünkü bana bu kelimeleri ilk kez söylediği andan itibaren ona inanmıştım.

"Zevk almanı istiyorum." Dudakları hafifçe kıvrıldı, sonra başını iki yana sallayıp hemen kendini düzeltti. "Hayır. Ondan da fazlası. İstediğim... Siktir, istediğimi anlatacak kelime yok."

"Masum bir bakire değilim."

Tamam, son cinsel deneyimim fazla... iyi sonuçlanmamış

olabilirdi ama bir kadın, kendi üstünde çok geniş yelpazede deney yapabilirdi. Buna rağmen Raihn'in vücuduna, sınırları zorlanan pantolonuna bakınca bu deneyimin çok daha farklı olacakmış gibi göründüğünü itiraf etmeliydim.

"Farkındayım. Ürkek olduğun söylenemez."

Beni uzun uzun ve yavaşça öptü.

"Sadece kontrolün sende olduğunu bilmeni istiyorum." Dudakları dudaklarımdayken mırıldandı. "Acele etmemize gerek yok, hazır olman için vakit ayırabiliriz."

Parmak uçlarıyla dizimin iç tarafını okşadı. Bacaklarımı ayırdığımda o dokunuş daha yukarı kaydı, her santimle nefesim hızlandı.

"Vakit mi?" Güçlükle konuşabiliyordum. "Tek bir gecemiz var, Raihn. Sonra öleceğiz. Bu yüzden yatakta efsane olsan iyi edersin."

"Hiç endişelenme." Bacağımdan yukarı ilerlese de hâlâ istediğim kadar yukarıda değildi. Dudakları dudaklarımda yavaşça gezinirken kalbim hızlandı. Parmak uçlarıyla bacaklarımın arasındaki ıslaklığı okşadığında, onun da titremesinden çok hoşlanmıştım. "Ben... bunun üstüne epey düşündüm."

Biraz... mahcup mu davranıyordu, yoksa ben mi hayal ediyordum?

"Seni çok düşündüm." Bir öpücük. "Sana neler yapacağımı hayal ettim." Bir öpücük daha. "Çıkaracağın sesleri." Yeni bir öpücükle parmakları, bacaklarımın arasındaki ıslaklığı yeniden okşadı. "Yapacağım sayısız deney var."

Aniden geri çekildi, dudakları bedenimden aşağı inmeye başladı. Göğsümü, karnımı ve kalçamın kıvrımını öptü. Sonra zarif bir tavırla gerileyerek yataktan kalkıp diz çöktü, bacaklarım kenardan sarkacak şekilde beni kendine doğru çekti. Ardından bacaklarımın arasına yerleşti.

Dirseklerimin üstünde doğrulup onu izlerken şehvetim ve korkum savaş halindeydi. İstemsizce kasıldım çünkü ne kadar

Ninova

savunmasız bir pozisyonda olduğumun bir anda farkına varmıştım. Çıplaktım, hançerlerim odanın diğer ucundaydı. Raihn bir avcıydı, dişleri benden keskindi ve beni önüne yatırarak çaresiz bırakmıştı.

Bacaklarımı biraz daha ayırdı, daha çok yerimi incelemek istiyormuş gibiydi. Onu bacaklarımın arasında diz çökerken görmek, içimdeki ilkel bir güdünün arzuyla kıpırdamasına neden oldu.

Gözlerini oradan ayırmak için kendisini zorlaması gerekmiş gibi bakışları tereddütle gözlerime döndü.

"Tadına bakmama izin ver."

Az kalsın gülecektim. "Zaten baktın."

"O zaman bile bunu düşünüyordum."

Elini karnımdan yukarı kaydırdığında, hiç düşünmeden elini tuttum. Başparmağıyla elimin üstünü okşadı. Dişleri en savunmasız yerlerimin çok yakınında olsa da hâlâ kontrolün bende olduğunu hatırlattığını biliyordum.

"Evet," diye fısıldadım.

O kusursuz dudakları kıvrılıp başı öne doğru eğilirken gözlerimi ondan alamadım.

Ancak diliyle beni okşadığında başımı geriye attım.

Daha ilk dokunuştan itibaren hem talepkâr hem de cömertti. Onu ne kadar istediğimi bildiği için beni kışkırtabileceğimi düşünmüştüm. Ancak Raihn'in ilk teması bile kararlıydı, kadınlığımı baştan aşağı okşuyordu. Klitorisimde duraksadığında kalçalarımı istemsizce kaldırdım.

Elleriyle bacaklarımı sıkıca tutup beni iyice yüzüne doğru çekti. En hassas yerlerimde yankılanan bir şekilde inledi.

"Daha iyi. Kanından bile daha iyi."

Daha iyi, diye onayladım bilinçsizce. Her şeyden daha iyiydi.

Alaycı bir şekilde tersleyemez, imalı bir tavırla laf sokamazdım. Tek hissettiğim, körlemesine ve delicesine bir arzuydu. Raihn'in sonsuza dek bunu yapmasını istiyordum.

Ninova

Bacaklarımı iyice açarken dudakları tekrar tenimi buldu.

Dili ağır ağır ve derinlemesine dolaşıyordu. İhtiyacım olan yerde yumuşak, ihtiyacım olan yerde sertti. Bedenim ona doğru eğilerek her temasla beraber geçmişimin gerginliği yerini ahlaksız bir zevke bıraktı.

Raihn'in kanımı emdiği gece bunun nasıl olabileceğini hayal etmiştim ama haklıydı, hayallerden çok daha iyiydi. Ağzı aynı acele ve aynı saygıyla dolaşıyordu. Çarşafı sıkıca kavradım, bir sonraki öpücüğün ve temasın beklentisiyle kaskatıydım. Elleriyle bembeyaz bacaklarımı o kadar sıkı kavramıştı ki, tırnaklarının iz bıraktığına emindim. *Güzel.* Bunu istiyordum.

Hızlı ve kesik nefesler alıyordum. Kontrolümün son zerreleri, birkaç inleme haricinde ses çıkarmama engel oluyordu. Ancak çok geçmeden Raihn'in diliyle aynı anda kalçamı ona doğru kaldırmaya başlamıştım.

En hassas sinirlerimde gezinip dişlerini bana sürterken aldığım zevkin şoku o kadar yoğundu ki, Raihn'in ismi boğazımdan kaçıp gitti.

Ah, Tanrıça aşkına. Anne aşkına. Eşikteydim, düşmeye hazırdım ve her şey paramparça olmak üzereydi. Geriye tek kalan...

Raihn durdu.

Soluksuz hayal kırıklığıyla dolu bir ses çıkardım. Başımı kaldırdığımda Raihn'in bana baktığını gördüm. Çıplak göğüslerim aldığım her nefesle yükselip alçalıyordu.

"Benim için boşaldığında adımı tekrar söyle," dedi nefes nefese.

Bu sefer dudaklarını tekrar bana bastırırken içime iki parmağını da kaydırdı. Diliyle tek bir uzun ve sert temas sunarken bana her şeyi, her şeyi, her şeyi veriyordu.

Bu yeni hislerin birleşimi ağır geliyordu.

Zevk beni ele geçirdi. Sırtım yatağa doğru sertçe büküldü.

Ona tam da istediğini verdim. İnlerken adını tekrar, tekrar ve tekrar söyledim.

Ninova

Etrafımdaki dünya yeniden netleştiğinde nefes nefeseydim. İlk duyduğum şey onun gülüşüydü. Dudakları iç bacağımdaki hassas tene değiyordu.

"Kesinlikle inanılmaz."

Kesinlikle inanılmaz, diye onayladım.

Tabii onu tamamen içimde hissetmek daha inanılmaz olurdu. Az önce bana yaptığı gibi onun da inlemesini, paramparça olmasını istiyordum.

Doğruldum. Tüm vücudum yumuşak ve gevşekti, gerilimimin son damlaları da Raihn'in dilinin altında eriyip gitmişti. O hareket edemeden yataktan kalkıp onu yere yapıştırdım.

Ben üstüne tırmanırken, "Of," diye homurdandı. "Seni yatağa taşımak için o kadar uğraşmıştım."

Ancak şikâyet etmiyordu. Elleri çoktan bedenimde dolaşmaya başlamıştı. Kalçalarını saran bacaklarımm kıvrımını, belimi ve göğüslerimi okşadı. Raihn'e duyduğum arzu derinleşerek içimi yakarken, gerginliğim artık o ateşi dindirmediği için eskisinden de kuvvetliydi.

Üstüne yavaşça oturduktan sonra istemsizce derin bir nefes aldım. Purodan derin bir nefes çekmişim gibi Raihn'in kokusu bana çarptı. Teninin tadı ve gökyüzünün tadı başımı döndürdü.

Aşağılara indim, o yumuşak ve koyu renk tüylerin gittikçe genişleyen patikasını izleyerek pantolonunun bel kısmına ulaştım. Raihn'in parmakları nazikçe saçlarımda dolaşıyordu. Deri pantolonu kalındı ve üstüne oturuyordu, buna rağmen sertliği kumaşı zorluyordu. Biraz acı verici görünüyordu.

Ben düğmeleri ve bağcıkları açarken nefesi kesildi. Ben de nefes almıyordum. Kumaş nihayet açılıp aleti özgür kaldığında, tuttuğum nefesimi tek seferde verdim.

Böyle bir şeyi, bir sanat eseri kadar etkileyici bulmanın mümkün olduğunu bilmiyordum. Raihn kadar iri ve güçlüydü, öyle ki boyutu hafifçe gerilmeme neden oldu. Yine de bir o kadar hoştu. Teninin her tonu birbiriyle muazzam bir uyum içindeydi, ucuysa esmer teninin katmanının altından zarifçe yükseliyordu.

Parmaklarımı etrafına sardım. Anne aşkına, tutkusunun sertliğine kıyasla teni çok yumuşaktı. Aleti seğirirken ucundaki ıslaklık arttı.

Büyülenmiş bir şekilde onu izledim, sonra başımı eğip o ıslaklığı yaladım.

Raihn titrek bir şekilde nefesini vererek parmaklarını saçlarıma doladı.

Bakışlarımı kaldırdığımda dirseklerinin üstündeydi. Dudakları aralık ve gözbebekleri kocaman olmuş halde beni izliyordu. Gözlerini kırpmıyor, hareket etmiyordu.

Belki de beni tam olarak ne kadar çok istediğini anlamamı sağlayan şey, şu anda bana attığı bakışlardı. Raihn avucumun içindeydi.

Bir an sonra pişman bir gülümsemeyle dudakları kıvrıldı. Ne yaptığımı gayet iyi biliyordu çünkü konu biz olduğumuzda her şey güç ve zaaflardan oluşan, karşılıklı özveriyi içeren bir oyundu.

Benim dudaklarım da kıvrıldı.

Dudaklarımı tekrar ona değdirdim. "Seni yalvartsam mı?"

Tıslamayla gülme arası bir ses çıkardı. "Oysa ben sana çok cömert davrandım. Zaten dizlerimin üstündeydim." Ardından gülümsemesi kayboldu, dilimle onu tekrar okşadığımda bakışları keskinleşti. "İçinde olmalıyım. Beklemekten bıktım."

Ben de bıkmıştım.

Doğrulup üstüne geçtim. Sertliği tam kadınlığımın önüne, bacaklarımın arasına gelecek şekilde yerleştim. İpeksi teni ıslak katmanlarıma değdiği anda ikimiz de nefes nefese kaldık.

Elleriyle kalçamı kavrarken gözlerini gözlerimden ayırmadı.

"Yalvarırdım," diye mırıldandı. "Senin için yalvarırdım. Beni mahvettin, Oraya. Farkında mısın?"

Boğuk bir sesle fısıldıyordu. Sesi o kadar hassastı ki, söylediği sadece gerçek olabilirdi. Benim gerçeğim de boğazımda düğümlenmişti, kelimelere dökemeyeceğim kadar yoğundu.

Ben de onun için yalvarırdım. Paramparça olur, deney yapı-

Ninova

lacak bir hayvan misali kendimi keser açardım. Raihn benim sadece bedenimi değil, ruhumu da böyle açıkça ortaya çıkarıyordu.

Yaptığımızın sadece zevkten ibaret olduğunu düşünmesine izin verecektim. Asi bir kızın babasına karşı intikamı ya da neredeyse kesin olan ölümden önce son bir cinsel arzu sanmasına, sadece birbirimizi becerdiğimizi düşünmesine izin verecektim.

Bunun aksini yüzümden okuyabilse bile, en azından itiraf etmeyecektim. Ben de düşündüklerini gözlerinden okuyordum.

Aramıza uzanarak bedenlerimizi hizaladım. Aletinin ucunun bana ilk teması bile nefesimin kesilmesine yetti. Parmakları kalçamı sıkarken arzusunu ve istikrarlı kılavuzluğunu hissedebiliyordum. O teması *kontrol sende* diyordu.

Onu sert ve derinden almak istesem de bedenimin başka planları vardı. Raihn alışkın olduğumdan çok daha iriydi. Yavaş yavaş, santim santim inmem gerekti. O içimi doldururken kendimi ona göre ayarladım.

Ancak hissettiğim azıcık acı da onu tamamen içime aldığımda başımı döndüren bir şehvetle kayboldu. O kadar yakın, o kadar iç içeydik ki; kalbinin her atışını hissettiğime yemin edebilirdim. Raihn o kadar derinimdeydi ki her zonklamamı hissedebildiği kesindi.

Fazlaydı, çok fazlaydı. Bu... ben...

"İyi misin?" diye fısıldadı. Beni rahatlatmak ister gibi eliyle bacağımı okşadığında titrediğimi fark ettim. Hislerin yoğunluğuyla tüm vücudum kasılmıştı, içimdeki varlığına tepki veriyordum.

Kalçalarımı kıpırdatmakla yetindim. O küçücük harekette bile aynı anda inledik.

Anne aşkına. Bu benim sonum olacaktı, mahvolacaktım.

Avucumu karnına bastırarak o gergin, titreyen kaslarını hissettim. Göz göze geldik.

"Kendini tutuyorsun."

Sessizliği yeterli bir yanıttı. Yavaşça tekrar kalktım, aletinin

sadece ucu içimdeydi. Bakışlarımı ondan, gözlerindeki o vahşi arzudan ve ısırdığı dudaklarından ayırmadım.

"Tutma," diye fısıldayıp tüm sertliğini tek seferde içime aldım.

O gerilim ve hassasiyet bir anda milyonlarca parçaya ayrıldı. Onu yavaşça becermek işkence gibiyse, sertçe becermek harap ediciydi. Hırlayarak küfredip belimi kavradı. Her hareket için bana yardım ederken, kalçası benimle aynı anda inip kalkıyordu. Her hareketle nasıl daha derine inebildiğini bilmiyordum, içimdeki her duvarı ve her kası ateşle dağlıyordu.

Kendini tutmamasını istemiştim, Raihn de tutmamıştı.

Hareketleri derin ve vahşiydi, içime o kadar güçlü girip çıkıyordu ki kendimi kaybetmiştim. Yine de yetmiyordu, daha fazlasını istiyordum. Vücudumun her bir noktası onun için çığlıklar atıyordu. Raihn aklımı okumuş gibi doğruldu, bir o kadar ateşli ve derin bir öpücükle dudaklarımı yakaladı. Açısı değiştiğinde hızının yerini derinlik aldı. Daha yavaş, daha sert hareket ediyordu.

Boğazımdan kaçan ses insani bile değildi. Raihn kalçasını tekrar ittiğinde içgüdüsel bir şekilde ona karşılık verdim. Çıkardığım sesin bir yakarış olduğunu fark ettim, ne istediğimi bilmesem de ona yalvarıyordum.

"Evet, Oraya," diye hırladı. "Siktir, evet. Ne istersen."

Tırnaklarımı sırtına geçirdiğim yerde iz bırakacağım kesindi. Öpüşmelerimiz vahşi, darmadağınıktı ve hâkimiyet için savaşıyorduk. Her hisle beraber kontrolümün ötesindeki bir zevke hücum ediyor gibiydim. Dudakları, dili ve teniyle göğüslerime bastırdığı göğsü; saçlarımı kavrayan elleriyle aletinin işkence misali her teması başka bir saldırıydı.

Zevkten ürperdim. Dudaklarımı dudaklarından kurtarıp çenesini, kulağını ve boynunu öptüm. Raihn kalçamı tutup kuvvetle kendini içime itince dudaklarımdan bir küfür döküldü. Dişlerimi boğazındaki o kusursuz tene bastırdım, kanının demir tadındaki sıcaklığına dilimi değdirdim.

Ninova

İnleyerek beni daha sıkı kavradı. Zirveye yakındı, ben de öyleydim. Elleri sırtımda, kalçalarımda ve göğüslerimde dolaştı. Sanki tüm bedenimi istiyor, en çok nereye dokunmak istediğine karar veremiyordu.

Gözlerine bakmak için zorla teninden uzaklaştım.

"Adımı söyle." Nefes nefese Raihn'in dediklerini tekrarladım. "Boşalırken adımı söyle."

Kelimelerimi öpücüğüyle örttü, talepkârdı ve diliyle ağzımı işgal ediyordu. Kaslarının benimkiyle aynı anda kasıldığını hissettiğimde, neyin geldiğini biliyordum. Dudakları boğazıma kayarken derinlerdeki bir yanım, uzun zaman önceki başka bir hatırayla tereddüt etti.

Ancak kendimi çoktan kaybetmiştim.

Raihn sertçe derinlerime girdi.

"Oraya." Tenime değen dudaklarıyla adımı dua eder gibi fısıldadı. "Oraya, Oraya, Oraya."

Haykırdım.

Aleti şişip seğirirken duvarlarım onu sıkıca sardı. Sıcaklığının içimi doldurduğunu hissettim, her şokun ardından kalçalarımız zevkin son dalgalarıyla yükselip alçalıyordu.

Dünyaya çakılmaktan ziyade her şey yavaşça netleşti. Duyularım parçalar halinde döndü. Önce hızla aldığım nefeslerle ciğerlerime girip çıkan hava geldi. Sonra onun sıcacık, sağlam bir duvar gibi göğsünü ve sırtımı okşayan elini hissettim.

Tekrar yere uzanmıştı, ben de üstündeydim. Göğsünde hareketsiz yatıyordum.

Hareket edebildiğime şaşırarak elimi boğazıma götürdüm. Sadece yara izimin kabarık derisini ve Raihn'in öpücüğünün ıslaklığını hissettim, hepsi bu kadardı. Başka bir şey yoktu.

Raihn nefes nefese, "Siktir, Oraya," dedi. "Sadece... *siktir.*"

Daha önce söyledikleri zihnimde yankılandı.

Beni mahvettin.

O da beni mahvetmişti. Yarın ölmemiz iyi bile olabilirdi çünkü bundan sonra kendimi nasıl toparlayacağımı bilemiyordum.

Hafifçe doğrulup ona baktım. Saçları başının çevresine, koyu renk tahta zemine saçılmıştı. Genelde sert görünen yüz hatları, halinden hoşnut bir ifadeyle yumuşamış olsa da gözlerinde hâlâ arzunun parıltısı vardı. Ayrıca başka bir şey daha gördüm. Tutkudan daha yumuşak ve nazik ama çok daha tehlikeli bir şey.

Boğazından siyah kırmızı damlalar akıyordu. Kana dokunup hafifçe güldü.

"Aramızdaki kan emenin sen olmasına neden hiç şaşırmadım acaba?"

Dudaklarımı yalayıp kalan kanın tadını aldım. "Belki de kanda ne bulduğunuzu anlamışımdır."

Şaka yaptığımı bildiği için güldü ancak tuhaf bir yanım kanın cazibesini *anlıyordu*. Raihn'in tadı da kokusu gibiydi. Kanı, teni ve dudakları aynıydı.

"Eee?" Ona bir bakış attım. "Ne zaman tekrar yapabilirsin?"

"Hmm." Aniden üstüme yuvarlanıp beni yere yapıştırdı. Sırıtırken burnu benimkine değiyordu. Bacağımın iç tarafını okşayan aleti çoktan sertleşmeye başlamıştı.

"Bir gecemiz var. Bir dakikasını bile boşa harcamayı düşünmüyorum. Listem var demiştim, hatırlasana."

Raihn beni tekrar sertçe öperken *bir liste* diye düşündüm. Kollarımı boynuna sardım ve kendimi yine onda kaybettim.

Kahrolası bir liste.

Tanrıça'nın belası bu dünyadaki en güzel kelimeydi.

Ninova

KIRK BEŞİNCİ BÖLÜM

Listenin yarısına zor geldik.

Tamamlanması imkânsızdı. Raihn'i elde ettiğim her seferde ele geçirmek istediğim başka bir parçasını keşfediyordum. Tatmin olmaktan çok uzaktım, her zirveyle beraber yalnızca daha fazlasını arzuluyordum. Sırf yorgunluktan yatağa kıvrıldığımızda, tek bir geceye sığamayacak kadar çok fantezi ortaya atmıştım.

Yine de kollarında kolaylıkla uykuya dalarken bunu dert etmediğimi fark ettim. Şimdi Raihn'le burun buruna yatmış, kirpiklerinin yanağına değmesini ve uykuda aldığı düzenli nefeslerini izlerken, *Onu böyle görmeye değerdi*, diye düşündüm.

Parmaklarımı omzundaki kaslarda gezdirdim ve sırtını okşadım.

Anne aşkına, Raihn'in beni ne kadar büyülediğini bilmediğini umuyordum.

Gözlerini açıp bakışları beni bulduğu anda dudakları bir tebessümle kıvrıldı, sanki yaşananların rüya olmaması onu rahatlatmıştı.

"Gitme vaktinin geldiğini söyleme."

"Birkaç saatimiz daha var."

Gerindi. "Harika. Ölmeye henüz hazır değilim. Senin bir kez daha boşaldığını izledikten sonra olabilirim belki."

Ölüm.

Çaresizlikle görmezden gelmeye çalıştığım ruhumdaki o çukur daha da büyüdü.

Önce tüm o nahoş düşünceleri, Raihn'le paylaştığımız mantık içermeyen cinsel zevkte boğmuştum. Ancak onun uyumasını izlerken yalnız kaldığımda, tüm korkularım tekrar sessizliğin içine sızmıştı.

Ölmeye dair şakalar yapıyorduk çünkü zorundaydık. Oysa bir şaka değil, gerçekti ve bizi almaya geliyordu. Ölümü onun yakınlarında düşünmek bile midemi bulandırıyordu.

Uzunca bir süre birbirimizin geçmişini öğrenmekten kaçınmıştık. Birbirimiz hakkında fazla şey öğrenmek, ikimiz için de iyi olmazdı. Ne kadar az bilirsek, birbirimizi hayatımızdan söküp atmamız da o kadar kolay olurdu. Bıçaklarımızın tek bir düzgün darbesi yeterdi, kanseri oyup çıkarmak gibiydi.

Ancak şu anda korkunç bir farkındalıkla onu asla kalbimden söküp atamayacağımı fark etmiştim. Çok derine işlemişti, taştan kalbime köklerini sarmıştı.

Onu uyurken izlediğimde Ilana'nın yüzü aklıma gelmişti. Ona da sormadığım çok şey vardı. Öldüğünde, kendimi hayatının kırık ve eksik parçalarına gömmem gerekmişti çünkü elimde yalnızca onlar vardı.

Raihn'in daha fazlasını istiyordum. Bedeninin daha fazlasını ve ruhunun daha fazlasını istiyordum.

Yumuşak bir sesle konuştum. "Sana güvenen çok kişi olduğunu söylemiştin."

Tebessümü soldu. "Evet."

"Kim?"

"Bu konuşma yerine seksi tercih ederim. Sevişme sonrası sohbetinin de hasta bakıcılığın kadar hoş olduğunu görmek güzel, prenses."

Hafifçe gülümsedim, biraz utanmıştım ama Raihn'in yanağımı okşayan parmakları belki de beni anladığını söylemek içindi.

Ninova

O da benim gibi hissediyor olabilirdi. Birbirimiz uğruna, kalbimizden küçük parçaları sökmek için mazoşist bir istek duyuyorduk. "Kısa cevabı mı istersin, uzunu mu?"

"Uzunu."

Sesini mümkün olduğunca uzun süre dinlemek istiyorum, diye eklemedim.

Raihn bir an için bakışlarını kaçırıp kendini hazırlıyormuş gibi sessiz kaldı.

"Beni dönüştüren adam çok nüfuzlu biriydi," dedi. "İnsanken muhafızlık yapıyordum, Pachnai'den kalkıp Tharima'ya gidecek bir ticaret gemisinde iş buldum. Gemimiz o kadar uzun bir seyahate dayanamayacak kadar küçüktü. Fırtınaya yakalandık, dalgalar bizi Gece Hanesi'nin kıyısına fırlattı. Nyaxia'nın Kancası'nda kapana kısıldık."

Nyaxia'nın Kancası'nı biliyordum. Gece Hanesi'nin güney kıyılarından denize doğru uzanan, kayalıklı küçük bir toprak parçasının adıydı. Hiç görmemiş olsam da akıntıların gücüne ve oradaki ufkun, parçalanmış gemilerin enkazlarıyla dolu olduğuna dair öyküler duymuştum.

"Ne zaman oldu bilmiyorum. Rotadan sapmıştık, çok karanlıktı ve diğerlerinin çoğu ölmüştü. Ben de ölümün eşiğindeydim. Kıyıya kendimi sürüklemek zorunda kaldım."

Bakışlarını önüne çevirdiğinde duvara değil, geçmişe bakıyordu.

"Şans," dedi. "Şans eseri kurtuldum ya da lanetlendim. Beni dönüştüren adamı bulduğumda ölü sayılırdım. O zamana kadar çok ölüm görsem de ecelin nefesini ensemde hissetmek farklıydı. O bana yaşamak isteyip istemediğimi sorduğunda... bu nasıl bir soruydu ki? Otuz iki yaşındaydım. Elbette yaşamak istiyordum. Benim... benim bir *hayatım* vardı."

Son cümlesindeki umutsuzluğu kalbimde hissettim. *Benim bir hayatım vardı.*

"Ailen var mıydı?" diye fısıldadım.

"Karım, doğacak bir çocuğum ve uğruna yaşanacak bir geleceğim vardı. Her şeyi yapmaya razıydım."

Böyle düşündüğü için o zamanki Raihn'den nefret ediyormuşçasına hüzün ve kırgınlıkla konuşuyordu.

"Ben de kabul ettim. Beni kurtardığını sanıyordum. Kırık dökük insanlığımı, ölümsüzlükle takas ettim. En azından ben öyle düşünmüştüm ama sonra..." Yutkundu. "Beni bırakmadı."

"Seni... Ne?"

"Başta hasta olduğum için. Dönüşmenin... nasıl bir şey olduğunu umarım asla öğrenmezsin, Oraya. Ciddiyim. Yaşamak için çok savaş verdim ama yeni Raihn'i eskisinden tırnaklarımla kazıyarak çıkarmam haftalar sürdü, hatta aylar. Sonra da..."

Aniden susup yutkundu. Sessiz bir destekle onu rahatlatmaya çalışarak avucumu çıplak göğsünde yavaşça gezdirdim. Elimi tutup kalp atışlarını hissedeceğim kadar sertçe göğsüne bastırdı. Sesini dikkatle sakin tutsa da geçmişinin hatıraları kalp atışlarını hızlandırmıştı.

"Dönüştürdüğü tek kişi olmadığımı fark ettim. El koyduğu tek vampir de değildim. O..." Yüzünü görmemden kaçınır gibi, başını hafifçe duvara doğru çevirdi. "Kendine has zevkleri vardı, tamam mı? Gerçekten çok yaşlıydı. Neredeyse bin yıldır yaşayan biri için heyecanlanacak bir şey bulmak zordur. Çeşitli açlıklarını gidermek zorlaşır. Etkilemek istediklerini eğlendirmek, ilgilerini çekmek *zorlaşır*. İnsanlar... eğlence kaynağından başka bir şey değildir. Karşında o kadar güçlü biri olduğunda, her canlı üstünde öyle bir hâkimiyeti olduğunda sana istediklerini yapmalarına izin vermek dışında bir seçeneğin yoktur."

Midem dehşetle kasıldı.

Ah, Anne aşkına.

Raihn'le ilk tanıştığımda yerinden asla oynamayan, güçten oluşan bir sütun gibi gelmişti. Önce fiziksel, sonrasında duygusal güçtü. Birinin onu bu şekilde kullanmış olması fikri... bunca yıl sonra bile sesinde duyduğum utancı yaşatması...

Ninova

Buna rağmen şimdi taşlar yerine oturmuştu. Raihn söylemediğim şeyleri bu yüzden sezebiliyordu. Güçsüz olmanın, kontrolün dışındaki şekillerde kullanılmanın nasıl hissettirdiğini biliyordu. İster boynumda ister kalbimde olsun, geçmişin yara izlerini nasıl tanıyacağını biliyordu.

Ona üzgün olduğumu söylemek üstünlük taslamak gibi olurdu. Acımam ne işine yarardı ki?

Bunun yerine, "Senin adına öfkeden köpürüyorum," dedim.

Hayır, ona acıdığımı göstermeyecektim ama ona hiddetimi sunabilirdim.

Belli belirsiz bir gülümsemeyle gözlerinin köşeleri kırıştı. "Şimdi oldu."

"Umarım ölmüştür. Bana öldüğünü söyle."

Ölmemişse peşine düşüp onu şahsen öldürecektim.

"Ah, öldü." Kısa bir an irkildi. "Ben... o zaman, mücadeleci yanım ezilip geçildiğinde dönüştüğüm şeyden utanç duyuyorum. Kendimi hissizleştirebileceğim bir sürü yol vardı. O kazanınca hepsini kabullendim. Vampirlerden nefret ediyordum. Yetmiş yıl boyunca kendimden bile nefret ettim çünkü onlardan birine dönüşmüştüm."

Siktir. *Ben de* onlardan nefret ediyordum.

"Ama... yalnız değildim. Benimle aynı pozisyonda olan başkaları da vardı. Bazıları dönüşmüş, bazıları doğmuştu. Benim gibi eskiden oldukları kişilerin kabuğundan ibaret olanlar vardı. Aralarında... her an bozulabilecek bir dostluk kurduklarım oldu. Bazıları ise..."

Nasıl bildiğimi bilmiyordum. Belki Raihn'in uzaklara dalan gözlerindeki buğudan ya da bu ifadeyi daha önce sadece bir kez gördüğümdendi.

"Nessanyn," diye mırıldandım.

"Nessanyn, onun eşiydi. O da benim gibi onun esiriydi."

Boğazım düğümlendi. "Ona âşık mı oldun?"

Bunu düşününce içimin hafif bir kıskançlıkla sızladığını itiraf

Ninova

etmeliydim. *Neden?* Sorusunu bir kenara bırakınca onun âşık olmasını *diliyordum* çünkü sevecek birine sahip olmanın, imkânsız durumlardan sağ çıkmaya yardım ettiğini tecrübelerimden biliyordum.

Uzunca bir süre yanıt vermedi, bunu aklında evirip çevirmesi gerekmiş gibiydi. En sonunda, "Evet," diye cevapladı. "Onu sevmek beni kurtardı çünkü o zamana kadar bu bok çukuru dünyada, benim için önemi olan tanrıların belası tek bir şeyin bile olmadığını düşünüyordum. Ancak Nessanyn bir anda önemli oldu. Hiçbir şeyin önemli olmamasıyla bir şeyin önemli olması arasındaki fark... çok büyüktür."

Bunun için, Raihn'in sağ kalmasına yardım ettiği için Nessanyn'e minnettardım.

"Ama birbirimizden çok farklıydık. Başka bir hayatta tanışmış olsaydık..." Omuz silkti. "Birbirimizin dikkatini bile çeker miydik bilmiyorum. Tek ortak noktamız o adamdı. Gerçi o da tüm hayatımızı oluşturduğundan yeterliydi. Nessanyn'le birlikte sadece bize ait bir şey ortaya koyabilirdik. O tanıştığım ilk nazik vampirdi. İyi ve düzgün biriydi. Onun aracılığıyla başkalarıyla tanıştım. Bu... her şeyi değiştirdi." Utanmış gibi bakışlarını kaçırdı. "Kulağa saçma geliyor, önemsiz geliyor ama..."

"Önemsiz *değil*, saçma da *değil*."

İstediğimden daha sert konuşmuştum.

Raihn adına çok öfkeliydim. Bunları yaşadığı için öfkeliydim, hissettiklerini haklı bir hiddetle karşılaması gerekirken saçma ya da utanç verici olduğunu söylemeye cüret edenlere öfkeliydim.

"Nasıl kurtuldun?" diye sordum.

"İnşa ettiği dünya kendi ağırlığıyla yıkılıyordu, yaşattığı zulüm yakasına yapışmak üzereydi. Bunu görünce kurtulmak için tek şansımın bu olduğunu fark ettim. Nessanyn'e de kaçması, kendini kurtarması için yalvardım ama reddetti."

Buna akıl sır erdirememiştim. "*Neden?*"

"İnsanların nelere sadakat duyabileceklerini görsen şaşırırsın."

Ninova

"Yaşamak yerine ona işkence eden adamla ölmeyi mi tercih etti?"

"O hayalperest biriydi. Nazik ama yumuşak başlıydı. Bu dünya için savaşmak yerine, hayalini kurduğu dünyaya kaçmayı tercih ederdi." Sonra irkildi. Kendi kelimelerinin sertliği yüzünden Nessanyn yerine gücenmiş gibiydi. "O kadar basit değil ama nihayetinde adamın dünyasının enkazında, onun yanında öldü. Ben kurtuldum, o kurtulamadı."

"Karını bulmak için döndün mü hiç? Çocuğunu?"

Elmacıkkemiğindeki ters *V* şeklindeki yara izine dokundu. "Denedim. Pek iyi geçmedi. Yetmiş yıl uzun bir süre, kendimi vampir olarak görmesem de artık insan değildim."

Bunun tanıdık gelmesi hoşuma gitmemişti. Bende bir insanın kanı ve bir vampirin yüreği vardı. Raihn'de ise bir insanın yüreği ve vampirin kanı. Bu dünyada ikisine de yer yoktu.

"Uzunca bir süre seyahat ettim. İnsanken muhafız olmamın sebebi dünyayı görebilmekti. Hem o hem de... bana bir baksana." Yarım bir gülümsemeyle kendini işaret etti. "Başka ne yapabilirdim ki? Ya demirci olacaktım ya da asker. Tüm gün atların kıçına bakmamı gerektirmeyecek olanı seçtim."

"Aşçı da olabilirmişsin," diye itiraz ettim. Raihn içtenlikle güldüğünde göğsümdeki bir düğümün çözüldüğünü hissettim.

"Olmalıydım belki de. Mutlu karımı şişmanlatıp basit, mutlu bir aile kurarak basit bir ömür geçirirdim. Çoktan toprakta olur, şimdikinden daha iyi dinlenirdim."

Kulağa hoş geliyordu. Aynı zamanda... Raihn'e yakışmayacak kadar önemsiz bir hayat gibiydi.

"Aslında insanken pek seyahat edememiştim," diye devam etti. "Bu yüzden özgür kalınca her yeri dolaştım. Gece Hanesi'nin her karışını, tüm adaları ve Gölge Hanesi'yle Kan Hanesini..."

Kan Hanesi mi? *Kimse* Kan Hanesi'ne gitmezdi.

Kaşlarımı kaldırdığımı görünce, "Düşündüğün kadar korkunçtu zaten," dedi. "İnsan topraklarına bile gittim. Dikkatli davranırsam insan gibi görünebileceğimi fark ettim ama... sanırım bir süre sonra kaçtığımı fark ettim. Oysa her yerde yanımdalardı, adam bana dünyadaki her türlü berbat şeyi hatırlatıyordu. Nessanyn ise terk ettiğim tüm iyi yanları anımsatıyordu. Sonra Obitraes'e döndüm ve Mische'yi buldum."

Raihn'in geçmişini anladığımdan bu kelimeler artık çok daha ağırdı. "Ah."

"Mische bana bir açıdan onu anımsattı. İyi yanları ve kusurlarıyla, ikisi de dünyadaki tüm güzellikleri görüyordu ama ikisinde de o... kahrolası saflık vardı. O hayali gerçek kılmak için gerekenleri kasten görmezden gelen bir cehalet."

Uzunca bir süre düşüncelere daldı.

"Adamla geçen yetmiş sene... kötüydü ama acı çeken bir sürü iyi insanla da tanışmıştım. Kendisi boğulurken bile Nessanyn'in kollamaya çalıştığı kişilerle. Eskisinden daha çok kapana kısılmış haldeki Rishanlarla. Her şey yerle bir olduğunda onlar için savaşmalıydım ama yapmadım. Nasıl yapacağımı bilmiyordum. Belki de bilmeme rağmen keşke bilmeseydim diyordum."

Kolezyumun duvarlarına çivilenmiş yüzlerce kanadı düşündüğümde, içim yeni bir dehşetle doldu. Salinae'nin küllerini düşündüm.

"Sen de buraya geldin."

"Uzunca bir süre o sorumlulukların benim omzumda olmadığını düşündüm. Mische bana katılmıyordu. Beni mecbur bıraktı, Kejari'ye ilk o katıldı. Tek başına yapmasına izin vermeyeceğimi biliyordu."

Kaşlarım alnıma kadar yükseldi. Sırf Raihn'i zorlamak için Kejari'ye katılmak... Bunun aşırı bir hareket olduğunu söylemek bile az kalırdı. Mische canını feda ediyor olabilirdi.

Yüzümü ekşitmiş olmalıydım ki Raihn karanlık bir tavırla, neşesizce güldü. "Onu kendi ellerimle öldürmeye hazırdım. Ya-

Ninova

pabileceği en aptalca şeydi ama sana yemin ederim ki, onu kurtarmanın bir yolunu bulurdum. Öyle ya da böyle." Yüzü yumuşadı. "Mische böyle biri işte. Fazla fevridir fakat niyeti hep iyidir. Yaşadığı onca şeye rağmen olması gerekenden daha fazla, hatta bazen aptallık seviyesinde iyi niyetlidir. Mische'yi kardeşim gibi seviyorum ancak... onun için endişeleniyorum. Dünya çiçeklerle gün ışığından oluşmuyor. Mische'nin fark etmediği şey..."

"İz bırakmak için sert bir savaş vermen gerektiği," diye lafını tamamladım. "Kolayca silinmeyecek bir iz bırakmak istiyorsan yeterince şiddetle savaşmalısın."

Bakışları bana döndü. Bir ayna gibi tanıdıktı, içimin en derinlerine işledi. "Aynen öyle."

Dünya kolay ya da dolambaçsız değildi. İyilik hiçbir zaman saf ya da basit olmazdı.

Raihn'le ilk tanıştığımda birbirimizi asla anlamayacağımızı düşünmüştüm. Oysa şimdi hayatımda ilk kez birinin beni gerçekten anladığını, dünyayı benim gibi gördüğünü hissediyordum.

Avucumun altındaki teninin sıcaklığını, kalbinin atışını hissettim. Onu öldürecek olsam hançerimi tam da buraya saplamam gerekirdi. Bu okşamanın yerini bir darbenin alması gerekirdi.

Belki... yapamayabilirdim, belki de yapmak *istemiyordum*. Raihn'in kurtarması gereken insanlar vardı, benim kurtaracağım kişiler ise çoktan ölmüştü. Kazanmayı kim daha çok hak ediyordu?

Bunu dillendiremezdim. Ancak en karanlık düşüncelerimi, en gereken anda bile Raihn'den saklamayı hiç başaramamıştım. İçimi okuyordu.

"Ama sonra hâlâ isyan edebilen biriyle tanıştım," diye yumuşak bir sesle devam etti. "Üstelik artık öyle bir şeyin var olmadığını düşünürken."

Boğazım düğümlendi. *İsyan*. Kulağa çok asil gelmesini sağlıyordu.

Boğulurcasına, "Aptalca bir hayal," dedim. "Ara sokaklarda üç beş şerefsiz vampir deşmenin ne anlamı var ki? Hiçbir şeyi değiştirmiyor."

"*Yapma.*" Keskin bir sesle araya girdi. "Herkes sana aksini söylese de dünyanı savunmanın bir yolunu bulmuşsun. Bunun ne kadar zor, ne kadar nadir olduğuna dair en ufak bir fikrin var mı? *Keşke* ben de senin gibi savaş verseydim. Güç dediğin budur."

Çelikten bir duvara hücum etmek güç müydü, yoksa beni saf hayalperestlerden biri mi yapardı?

"Bunu neden yaptığımı artık bilmiyorum bile." Elim yatağın diğer ucundaki kıyafet yığına gitti, parmak uçlarımla hançerimin kabzasına dokundum. Kınından çıkarıp karanlık metali lambanın ışığında inceledim. Bıçak boyunca kazınmış sarmallar, turuncu ışıkla parlıyordu.

Bu silahı kullanmaktan ne çok gurur duymuştum. Oysa bunun gibi kaç bıçak, kanı benim gibi akanları öldürmek için kullanılmıştı?

Nyaxia'nın, Kejari'den çekilme talebimi kabul etmesi için kendimi ne kadar ağır yaralamam gerektiğini merak ettim.

Raihn, Angelika'yı yenebilirdi. Ibrihim'i yeneceği de kesindi. O dilek hakkını kazanabilir, tanrıçanın gücünü ona güvenen kişilere yardım etmek için kullanabilirdi.

Düşüncelerimi duyabiliyormuş gibi elimi sıkıca tuttu.

"Bana bak, Oraya."

Bunu yapmak istemiyordum. Çok fazla şey görecektim, o da benim içimi okuyacaktı. Buna rağmen gözlerine baktım.

"Vincent'ın sana verdiklerinden fazlasısın," dedi. "Anlıyor musun? Onun seni dönüştürdüğü değil, içinden söküp atmaya çalıştığı şeyler asıl gücün. Pes etmemek için bir sürü sebebin var, şimdi her zamankinden daha fazla. Üstelik söylemesi gerekenlerin yerine bunları söyleyen kişi olmamın ne kadar aptalca olduğunu da bildiğim halde."

Kejari'den değil, çok daha büyük bir şeyden bahsediyordu.

Ninova

Parmaklarıyla titreyen parmaklarımı sıkıca sarıp tısladı. "Savaşmayı bırakmaya *cüret* bile etme, prenses. Kalbimi çok kırar."

Gözlerim yanıyordu.

İtiraf etmeyecektim ama Raihn pes ederse benim de kalbim kırılırdı.

"Öyleyse sen de pes etme," dedim. "Yemin et. Bu işin içindeyiz, neye bulaştığımızı biliyorduk. Hiçbir şey değişmedi."

Her şey değişmişti.

Ancak o duraksadıktan sonra başını hafifçe eğdi. "Anlaştık. Savaşacaksak sonuna kadar savaşacağız. O son ne olursa olsun. Kazanmak için kimin kanını dökmemiz gerekirse gereksin."

İlişkimizin eski parçalarından birini geri almışız gibi daha iyi hissedeceğimi düşünmüştüm.

Hissetmiyordum çünkü almamıştık.

Perdelerle kapatılmış pencerelere bir bakış attım. Arkalarındaki ışık şimdi kızıla bürünmüştü.

"Güneş batıyor," dedim. "Son bir kez görmek istemez misin?"

Raihn tereddüt etmedi, bakışlarını bir kez bile benden ayırmadı. "Hayır," diyerek beni öptü.

Gecenin çökmesini hiç böyle dehşetle beklememiştim.

Yine de güneş battı. Odamızda o gölge ipliğini, Nyaxia'nın bizi çağıran elini görmeyi beklediğim halde, ortaya çıktığında ciğerlerim alev aldı. Duman belirdiğinde Raihn'le yataktan çıktık ve tek kelime etmeden zırhımızı giydik.

Odadan son kez çıkmadan önce durup birbirimize baktık.

"Benim için bir zevkti, prenses," dedi Raihn.

Dudaklarının kıvrılmasını izledim. Anne aşkına, o kusursuz dudaklar...

Raihn'i son bir kez öpmeyi düşündüm. Kollarımı boynuna sarıp asla bırakmamayı, onu yatağa sürükleyip gitmeyi reddetmeyi de öyle. En azından Nyaxia hayatlarımızı aldığında mutlu ölürdük.

Ninova

Bunların hiçbirini yapmadım.

Raihn nasıl cesur olduğumu söyleyebiliyordu, bilmiyordum. Sikik korkağın tekiydim.

"Benim için..." Omuz silktim. Sırıtışımla beraber gözlerimin kenarları ben istemeden de olsa kırıştı. "Katlanılabilirdi. Sanırım."

Raihn güldü. "İşte şimdi oldu," diyerek kapıyı açtı.

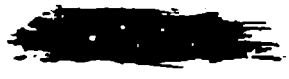

Angelika ve Ibrihim çoktan rahibin yanında bekliyordu. Ibrihim bize bakmadı. Angelika'nın normalde de sert olan yüzü her zamankinden daha gergindi, yaklaşmamızı izlerken bakışları bıçak gibi keskindi. Gözlerinin etrafı kızarmıştı.

Lanetten miydi, yoksa son gününü Ivan'ın ölümüne ağlayarak mı geçirmişti?

Kapı her zamanki gibi gösterişsiz bir şekilde belirdi. Rahip bize iyi şans dileyip hepimizi hızla oraya yönlendirdi. İlk Ibrihim geçti. Güçlükle yürüyebiliyordu, kanatları sırtından sarkan kırık dökük ve gereksiz bir ağırlıktan ibaretti.

Sonra Angelika geçti.

Geriye sadece biz kalmıştık.

Dillendiremediğim her şey beni boğacak gibi hissediyordum, kelimeler kifayetsiz kalıyordu. Buna rağmen eşikten geçmeden hemen önce istemsizce Raihn'in elini tuttum ve sertçe sıktım, sıktım, sıktım. Anne aşkına... Onu bırakamıyordum bile, bunu yapamayacaktım.

Adımlarımız yavaşladı. Bu saliselik tereddüdü başka kimse fark etmezdi ama benim için o an milyonlarca ihtimalle doluydu.

Fanteziler. Peri masalları. Faydasız hayaller.

Onları mermer zemine çarpıp paramparça ettim, elimi çektim ve eşikten geçtim.

Ninova

KIRK ALTINCI BÖLÜM

Kalabalığın haykırışları barbarca ve kana susamıştı, avını paramparça eden kurtların aç kükremelerini andırıyordu.

Tribünler tıklım tıklım doluydu. Bu mesafeden seyirciler sadece yumruklarını kaldırmış, şiddet görmek için bağıran bir dalgadan ibaretti. Tepelerinde kanlı tüyleriyle çivilenmiş Rishan kanatları, ölüm noktacıkları gibi kalmıştı.

Kısacık bir anlığına etrafıma baktıktan sonra üstüme gelen ateş topundan kurtulmak için kenara yuvarlanmak zorunda kaldım.

Gece Ateşi değil, *ateşti.*

Kıl payı kurtulurken ısı saçımın uçlarını tütsüledi. Sakarca yuvarlandığım için duvara tosladım. Ancak bir duvar değildi, sürgülerle kapatılmış bir kapıydı. Tekrar ayağa fırlayıp arkamı döndüm.

Arenayı bölmüşlerdi. Daha küçük bir yerdeydim, arkamdaki kapı kilitliydi. Raihn, Ibrihim ya da Angelika yoktu.

Bunun yerine iki adam ve bir kadından oluşan üç figür etrafımı sarmıştı. Hepsinin boş bakışlarla parlayan siyah gözleri ve ifadesiz yüzleri vardı. Paramparça olmuş cübbeleri, dini kıyafetleri aşağılayan bir parodi gibiydi. Ateş çizgisi doğruca arenanın bana ait bölgesinin ortasından geçiyordu. Alevlerle dolu patikadan kaçmak için tökezleyerek kaçmak zorunda kalmıştım.

Ateş, sağdaki figürden geliyordu. Etrafını saran alevler, cübbesinin eteklerinden yukarı tırmanıyordu. Başındaki çarpık, lekeli ve tam oturmayan tacın üstünde zedelenmiş beyaz bir halka vardı.

Yanındaki kadının pembe elbisesi, siyah ve kızılla lekelenmişti. Tel tel kızıl saçlarının üstünde çiçekten bir taç duruyordu, gözlerine iki tane solmuş gül tıkıştırılmıştı. Ellerinde bir yay vardı, parıltılı oku ise paslı dikenlerden yapılmaydı.

Son adam uzun ve inceydi, üstü çıplak olan yaralı bedeni çürümüş gibiydi. Çenesini kontrol edemiyordu, açık ağzının içi kapkaraydı.

Bunlar tanrılardı.

Onların taklitleri.

Son imtihan, Nyaxia'nın gücü ele geçirişini temsil ediyordu. Öfke ve eşinin ölümünün kederiyle eski kardeşlerine saldırmıştı. Ak Panteon'un on iki tanrısıyla savaşmış ve kazanmıştı.

Kadın yayını kaldırıp oku bıraktı. Ok, havanın onu taşıdığından çok daha hızlı uçuyordu. Kaçmayı güçlükle başardım.

Paslanmış çelikten yapılmış ve bir gülün dikenli sapını andıran ok, burnumun iki santim uzağında kuma saplandı. Etrafındaki kum kararıp dumanlar tütmeye başladı.

Koşmaya devam ettim. Arkamda adımlarımı izleyen düzenli *tak*, *tak*, *tak* sesleri geliyordu. Oklar sert kuma saplanırken ses gittikçe yaklaşıyordu.

Ateşi kontrol eden Atroxus olmalıydı, güneş tanrısı ve Ak Panteon'un kralı. Ok ve yay... seks ve doğurganlığın tanrıçası Ix olsa gerekti. Oklarının rahimlere tohum ektiği söylenirdi, gerçi bana yapacağının bu olmadığından epey emindim.

Sonuçta bunlar sadece kuklaydı. Gerçek tanrılar değil, onları aşağılamak için yapılmış taklitlerdi.

Ancak üçüncüsü... onu bulmak için beynimi zorladım. Tacı yoktu, silah taşımıyordu...

Ninova

Hava ikiye ayrıldı. Tiz ses yüzünden kaslarım bir anda seğirdi, tökezleyip kuma yuvarlandım. Ix'in oklarından biri etimi sıyırıp geçtiğinde omzumda ani bir acı hissettim. Zırhımda dumanı tüten bir kesik açılmıştı.

Siktir. O ses... beni felç ediyordu. Beynimin içi dışına çıkıyordu. Başımı zorla kaldırıp onlara, siyah dudakları bir balığınki gibi aralık duran üçüncü figüre baktım.

Şarkı söyler gibiydi.

Kajmar. Baştan çıkarmanın, sanatın, güzelliğin ve... müziğin tanrısıydı.

Şarkısı başladığı gibi aniden kesildi. Fırsattan istifade başka bir ateş dalgasından kaçtım. Atroxus hareket etmiyor, kumun üstünde süzülüyordu. Dua edercesine ellerini açmıştı, alevler etrafa yayılan dalgalar misali çevresini sarmıştı. Ancak Kajmar ve Ix düzensizce hareket ederek arenanın etrafında dans ediyordu. Görünmez bir kuklacı onları oynatıyormuş gibi hareketsiz ayakları yerde sürünüyordu.

Gece Ateşi'ni çağırdığımda, adrenalimin de etkisiyle çabucak ellerimde belirmesine minnettardım. Ancak gücümü hassas bir şekilde kullanamadığımdan Ix ya da Kajmar'ı vuramazdım, çok hızlı hareket ediyorlardı. Gece Ateşi dalgasını Atroxus'a gönderme çabamsa epey sakarca oldu, onun çok daha güçlü ateş duvarının karşısında sönüp gitti.

Kötü bir zamanlamayla tekrar yerde yuvarlanırken Kajmar'ın şarkısı az kalsın sonum olacaktı. Ateş topuklarımı yaladı. Kendimi zorla yedi sekiz santim uzağa, ateşin menzilinin hemen dışına sürükledim.

O ses beni özgür bıraktığında tekrar koşmaya başladım, kalbim gümbürdeyerek attığından acı hissetmiyordum. Tüm dünyam, sağ kalmak için atmam gereken adımlardan ibaretti.

Önce hangisinin peşine düşmeliydim?

Atroxus'a yaklaşamadığımdan onu sonra halletmem gerekecekti. Ix'in okları sıkıntı çıkarmış olsa da tek sebebi, Kajmar'ın sesinin beni sersemletmiş olmasıydı.

Ninova

Ondan kurtulmam gerekiyordu. Kajmar beni her an dondurabilecekken diğerlerine yaklaşmak fazlasıyla tehlikeliydi.

Elimde sadece hançerlerim vardı. Yani yapacaklarım için bir strateji belirleyemezdim, tek yapmam gereken *koşmaktı*.

Gözlerimi delice hareketlerle dans ederek arenanın dört bir yanında koşturan Kajmar'dan ayırmadım. Hançerlerimi kavrayıp saldırıya hazırlandım ve tüm gücümle ona doğru atıldım.

Aramızda iki adım kalana kadar kokusunu fark etmemiştim ancak fark ettiğim anda görmezden gelmek imkânsızdı. İğrençti, midem ağzıma geliyordu. Kajmar yarı çürümüş haldeydi. Yüzündeki kalın boya katmanı, gevşek kaslarının üstünde kuruyup çatlamıştı.

O bir cesetti.

Herhangi bir ceset de değildi, onu tanıyordum. Kejari'nin ilk gecesinde Raihn'in öldürdüğü Rishan adamdı. Düşmüş rakiplerimiz, son bir savaş için tekrar buraya sürüklenmişti.

Kajmar benden uzaklaşmaya hazırlandığı sırada aramızdaki mesafeyi kapattım. O son saniyelerde kendimi iyice zorlayarak üstüne atladım.

Hançerim fazlasıyla kolay bir şekilde göğsüne saplandı.

Ancak Kajmar yere yığılmadı.

O ani bir hareketle benden uzaklaşırken yere yuvarlandım ve çığlıklarla dolu başka bir şarkı zihnimi felç ettiğinde bedenim seğirdi. Bir oktan kıl payı kurtulup ayağa kalkmak için kendimi zorladım.

Kajmar'ın yarası yüzünden göğsünden aşağı yoğun kan nehirleri akıyordu. Buna rağmen hareket etmeye devam ediyordu.

Hançerimi kalbine saplamıştım, bundan emindim.

Elbette yere yığılmamıştı çünkü canlı değildi. O kalbin artık onun için bir önemi yoktu.

Atroxus arenayı alev katmanlarıyla doldurmaya devam etti. Isı katlanılmaz hale geliyor, özgürce hareket edebileceğim alan gittikçe daralıyordu.

Ninova

Yalnızca birkaç dakikam vardı, belki daha da az.

Tekrar Kajmar'ın üstüne atladım. Bu sefer onu bıçaklamak yerine tırnaklarımı çürüyen etine geçirip onu kendime çektim, kokusu yüzünden kusmamak için kendimi tuttum.

Bunlar gerçek tanrılar değil, sadece kuklalardı. Canlı olmayan bir şeyi öldüremeyeceğimden onu paramparça etmeliydim.

Ağzının açık olmasının tek sebebi, çenesinin tutmamasıydı. Yakından bakınca boynundaki doğal olmayan şişliği görebiliyordum. Boğazından aşağı tıkılan büyü ya da tılsım her neyse orada olduğu kesindi. Nyaxia'nın ses büyüsü yoktu. Kajmar için gereken büyü, farklı bir tanrıdan alınmış bir nesne olmalıydı.

Acımasız ama komikti. Kajmar'ın büyüsünün dokunduğu bir şey, onunla alay etmek için kullanılıyordu.

Hançerimi elimden geldiğince şiddetli bir darbeyle boğazına sapladım.

Oltaya takılmış balık misali vücudu seğirerek çırpındı. Ses patlaması, kulak zarlarımı yırtıp geçecek gibiydi. Jiletlerden oluşan bir darbe gibi içimi delip geçti.

Ancak duramazdım. Bir saniyem bile yoktu.

Ona tekrar saldırdım. Tekrar ve tekrar, bayatlamış kanı yüzüme sıçradı.

Kükreyerek son darbemi indirdim.

Ses bir anda kesildi. Hançerim cesedin omurgasını tertemiz bir şekilde yarmıştı. Camın parçalanma sesi geldiğinde kırık parçaları, paramparça olmuş boğazında gördüm.

Kajmar'ın hâlâ seğiren cesedi ayağımın dibine yığıldı, kafasıysa elimdeydi ve parmaklarım hâlâ saçlarını kavrıyordu.

Çok uzun süre harcamıştım.

Göz ucuyla Ix'in yayını kaldırdığını gördüm.

Diğer tarafta alevler tekrar yükseliyordu.

İkisinden birden kaçamazdım.

Tüm kaslarımı her şeye rağmen son bir hücum için zorladım ve Ix'e doğru atılırken elimdeki kafayı tüm kuvvetimle ona fırlattım.

Ninova

Kumun diğer tarafına yuvarlanırken haykıran kalabalığın sesinin üstünde boğuk bir çarpma sesi duydum. Çabucak toparlanarak yere değdiğim anda koşmaya başlamıştım.

Saniyeler sonra ateş, içinde bulunduğumuz çukuru doldurdu.

Hedefimi bulmuştum. Ix toparlanmak için uğraşıyordu, şimdi duvara yığılmış ve koordinasyonu sıfır olan bir uzuv yığınından ibaretti. Yayı kavrayan parmakları kırılmıştı.

Ona hançerimle bir darbe indirirken bile yavaşlamadım. Doğruca ellerine atıldım, bıçağımla bileklerini keserek ellerini kopardım. Aylardır çürüyen etin tek iyi yanı, kolayca kesilmesiydi. Çürüyen elleriyle beraber yayı da düştü.

Yayı yere değmeden yakaladım.

Oku çoktan hazırdı. Duvara yaslanıp nişan aldım.

Arenanın diğer ucundaki Atroxus, ateş çemberinin ortasında süzülüyordu. Alevlerine güç veren büyü her neyse göğsünde olmalıydı. Göğüskafesinin kâğıt kadar ince ve çürümüş teninin altında, büyünün parıltısını görebiliyordum.

Hedefim orasıydı.

Kalabalığın hızlanan çığlıklarını, ateşlerin çıtırtısını hatta kendi kalbimin gümbürdeyen atışını bile duymadım.

Çağırdım, seslendim ama gelmedi.

Tek duyduğum, ömrünü adadığı tanrı onu terk ettiği için ağlayan Mische'ydi.

Gece Ateşi, oku başından ucuna kadar sardı. Oku serbest bıraktığımda hiddetle dolu bir yıldız kayması gibi havada süzüldü.

Doğruca Atroxus'un göğsüne, gücünün çekirdeğine saplandı. Bir anlığına onun sıcak ateşiyle benim soğuk ateşim birbiriyle çarpıştı.

Benimki kazandı.

Patlama beni kör ettiğinde duvara doğru sendeledim. Gözlerimi tekrar açtığımda ateş kaybolmuştu. Çukurun ortasındaki ceset, Atroxus'a biraz olsun benzemiyordu. Aslında insana bile benzemiyordu.

Ninova

Kapı inleyerek açılırken kalabalığın çığlıkları sağır edici bir hal aldı.

Kanlı ellerimi kanlı kıyafetlerime sildim, hançerlerimi kavradım ve kapıdan geçerken arkama bakmadım.

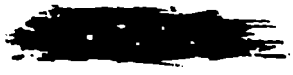

Kapıdan geçtiğimde hançerlerim hazırdaydı ama arenanın bu kısmı boştu. Yarım daire şeklindeydi, tribünlerin bariyerine dayanmıştı. Kolezyumu bölen duvarlara inşa edilmiş üç kapı daha vardı, ikisi hâlâ kapalıydı.

Seyircilere, kanla sarhoş olmuş o suratlar denizine baktım. Arada bir yerlerde adımı haykıranları duyabiliyordum. Zafer kazanmam için mi, yoksa ölümüm için mi tezahürat ettiklerini bilmiyordum. Belki de ikisi birdendi. İyi bir gösteri izledikleri sürece kimin umurundaydı ki?

Binlerce yüz olmasına rağmen onu nerede bulacağımı biliyormuşum gibi gözlerim hemen Vincent'ı buldu. Ön sıradaydı, seyirci bölmesinde yalnızdı. Oradaki sandalye onun için tasarlanmış olsa da oturmuyordu. Bunun yerine korkuluğa yaslanmış, metali sıkıca kavramıştı.

Yüzündeki ifade, içimdeki her şeyin yerle bir olmasına neden oldu. Ix'in zehirli oklarından birini yemiş gibiydim.

Kavgamızın ardından karşımda Kral Vincent'ı bulmayı beklemiştim. Birkaç saniyeliğine de olsa bana bir tehditmişim gibi baktığını görmüştüm. Vincent karşısında bir kere bir tehdit gördüyse, bir daha asla başka bir şey görmezdi.

Evet, karşımdaki adam savaş veren Kral Vincent'ın izlerini taşıyordu. Kanatları görünürdü, vâris işareti açıktaydı ve tacı başındaydı.

Ancak sinirlerinin gerginliğinden kasları kasılmış gibi kanatlarını kendine çekmişti. Açıktaki işareti bir kuvvet gösterisinden ziyade yüreği gibi savunmasızdı. Yüzü ise... tenimdeki her kesiği, her yanığı, her yarayı hisseder gibi bakıyordu.

Ondan nefret etmeye çok hazırdım, ondan nefret etmek *istiyordum*.

Ailemden kalanları katleden, halkıma işkence edilmesini emreden ve durmaksızın öldürüp yok eden Kral Vincent'tan nefret edebilirdim.

Ancak bana öyle bakan babam Vincent'tan nasıl nefret edebilirdim?

Öfkem her şeyi net ve kolay kılıyordu, sevgimse karmaşık ve zor hale getiriyordu.

Dikkatimin dağılmasına izin vermiştim.

Beni kurtaran şey, Vincent'ın bir saniyeliğine parlayan ve arkamı dönmeme neden olan gözleriydi.

Tam vaktinde dönerek oktan kaçtım. Bir saniye geç kalsam sırtıma saplanacaktı. Bunun yerine sol omzumun üstünden uçup geçerken, siyah dumandan oluşan büyü de arkasında iz bıraktı. Ok seyircilerin ortasına inip arkamda hareketliliğe sebep olduğunda kalabalık kahkahalar atarak haykırdı.

Açılan ikinci kapıdan içeri Ibrihim sendeleyerek girdi.

Siktir.

Nasıl hâlâ hayatta olduğunu bilmiyordum.

Yayını sıkıca tutuyordu ama ok attıktan sonra tekrar hazırlanmakta zorluk yaşıyordu. Eskiden sağlam olan bacağı şimdi arkasında sürükleniyordu, ters dönüp parçalanmıştı. Ellerinde çok fazla kan olduğu için nasıl yaralandığını bile çözemedim, tek bildiğim ellerinin de mahvolduğuydu. Bundan şüphe edecek olsaydım sadağına bile uzanamaması bunun kanıtı olurdu.

Başını kaldırdı, ağzını kararlı ve ümitsiz bir tavırla büktü. Tek gözü yoktu, yüzünden aşağı kan akıyordu.

Anne aşkına, iyi savaşmıştı. Üstelik savaşı çok sert geçmişti.

Ona yaklaşmaya başladığımda silahıyla uğraşmasına rağmen sağlam gözünü benden ayırmadı.

Arkamda kalabalığın sesi değişirken başta ne işittiğimi anlamadım. Ibrihim'le aramızda iki adım mesafe kaldığında fark ettim ki...

Ninova

Gülüyorlardı.

Ona gülüyorlardı.

Ibrihim yayını hazırlamayı başarmıştı ama ellerindeki şiddetli titreme yüzünden parmakları yayın kirişinden kayıp duruyordu. Yayı germesi mümkün değildi.

Dudaklarını haşin bir tavırla bükerek başını kaldırdı. Sesi benden önce anlamıştı. Muhtemelen ömrü boyunca bu kahkahaları duyduğundandı.

Nefes nefese, "Bana acıyor musun?" dedi.

Başımı iki yana salladım.

Hayır... ona acımıyordum. Savaşmıştı, üstelik iyi savaşmıştı.

Belki de ikimiz aynıydık. Bize köstek olan bir dünyada yetiştirilmiş, olmadığımız her şeyi telafi etmek için iki kat daha sert savaşmayı öğrenmiştik. Her şeyden nefret etmek hakkımızdı.

Ondan sadece iki adım uzaktaydım. Omuzlarını hafifçe indirdiğini, yüzündeki tereddüdü görecek kadar yakındım.

Pes etmeyi düşünüyordu.

"Hayır. Sakın durma." Diğer hançerimi kınından çıkardım. "Onları siktir et. Seninle alay etmelerine izin verme. Benimle hakkıyla savaş ki, ben de sana adil bir ölüm vereyim, Ibrihim."

Çenesini sıktı. Bir an sonra titreyen parmaklarını güçlükle açıp yayını yere bıraktı. Kılıcını çektiğinde silahını taşımakta zorlanıyordu, yine de son darbelerini tüm gücüyle indirdi.

Ona üstünlük taslamadım. Karşılık vermem saniyelerimi aldı.

Ibrihim'i yanıma çekerek son darbeyi indirmeye hazırlanırken tek gözü beni bulduğunda tıpkı aynaya bakıyormuşum gibi hissettim.

"Senin elinden olduğu için mutluyum," dedi sessizce.

Hançerimi göğsüne saplayarak doğruca kalbini hedef aldım.

Ninova

KIRK YEDİNCİ BÖLÜM

Kalabalık çığlıklar attı. Ibrihim ölürken gözü yuvarlanarak uzaklara daldı. Bıçağımı göğsünden çekip kuma yığılmasına izin verdim.

Göz ucuyla bir hareket gördüğümde arenanın karşısında başka bir kapı açılıyordu.

Hücum etmeye hazır şekilde döndüm ama bunun yerine rahatlayarak nefesimi verdim.

Raihn oradaydı, nefes nefese olduğundan omuzları hızla inip kalkıyordu. Zırhı paramparça olmuştu. Anne aşkına, ne tür bir yaratığın deriyi böyle parçalayabileceğini hiç bilmiyordum. Raihn sırılsıklamdı, saçı yüzüne ve ensesine yapışmıştı. Deniz tanrısı Zarux'la savaşmış olabilir miydi?

Siktir, umurumda bile değildi. Raihn hayattaydı, bunun için hangi tanrıya şükretmem gerekiyorsa edecektim. Bakışları beni bulduğunda onun dudaklarında da aynı sessiz duayı gördüm.

Dördüncü kapı ardına kadar açılır açılmaz, içinde bulunduğumuz büyülü an kayboldu.

Angelika bizzat tanrı gibi görünüyordu. Örgülü saçı tokasından kurtulup dağılmıştı ve buz kadar solgun beyaz yanağında bir kesik vardı. Arkasında kan gölünü andıran bir tablo görünüyordu, rakiplerini lime lime etmişti.

Ninova

Arenaya çıktığı anda dört kapı da aniden kapanarak bizi buraya hapsetti.

Raihn ve Angelika'yla gerginlikle birbirimize baktık. Başka bir hile, Nyaxia'nın başka bir gösteri yapmasını bekliyor gibiydik.

Ancak hiçbir şey olmadı. Yalnızca kalabalığın kükreyişi, kana susamışlıkla zirveye ulaştı.

Hayır, başka bir şey yoktu. Zaten tek bir kafese kapatılmış üç hayvan vardı, biz onlara böyle bir gösteri sunarken başka bir hileye gerek mi vardı? Bir insan, toplumdan dışlanan bir Rishan ve bir canavardık. Birbiriyle savaşmaya zorlanmış âşıklar ve intikam için kuduran kalbi kırılmış, yaslı bir vampir vardı.

Gösterinin âlâsıydı.

Harekete geç, küçük yılan. Onlardan önce davran.

Zihnimdeki hâlâ Vincent'ın sesiydi, her şeye rağmen ona itaat ediyordum.

Dikkatimi önce Angelika'ya çevirdim.

Kediyi andıran gözleri beni bulduğumda birbirimize atıldık.

Angelika aman vermiyordu.

Raihn'e tek bir bakış bile atmadı, sanki ikimizden başka kimse yoktu. Raihn bariz bir şekilde Angelika'nın dikkatini çekmeye uğraşarak ona saldıracak apaçık anlar sunsa da Angelika yalnızca benim peşimdeydi.

Ondan daha ufak tefek, zayıf ve çeviktim ama ona karşı tek avantajım buydu. Angelika ise doğuştan katildi. Raihn kadar uzun, neredeyse onun kadar kuvvetliydi. Kılıcından kaçınabilsem de narin insan vücudumun, Angelika'nın darbelerinin ezici kuvveti altında tam anlamıyla *iki büklüm* olmasına engel olmak inanılmaz zordu.

Şiddetli bir darbesini hançerlerimle savuşturduğum sırada, sırtımdan *ÇAT* diye bir ses geldiğini duydum. Şimşek çarpmış gibi omurgamdan aşağı bir acı yayıldı.

Ninova

Saldırısını engellemeyi sürdürmek çok zordu. Gırtlağımdan hırıltılı bir kükreme yükselirken tüm gücümü Gece Ateş'ime yönlendirdiğimde alevler bıçaklarımı sardı.

Ancak o beyaz alevler onu yaladığında, Angelika neredeyse hiç tepki vermedi. Bedeninde açtığım yaralara, tenini yiyen zehre bile irkilmedi.

Kıpkırmızı olmuş ve buz gibi bir öfkeyle bakan gözlerini benden hiç ayırmadı. Raihn'i görmezden geldi, saldırılarını savuşturdu ve bana karşı durdurulamaz hücumuna devam etti.

Saniyeler dakikalara dönüştü, dakikaların sonu gelmek bilmedi.

Bu bir stratejiden fazlasıydı. Angelika sırf daha zayıf olan rakip olduğum için bana saldırmıyordu. Hayır, şahsi bir kini vardı. Sebebini tam anlamasam da bundan emindim. Ivan'ı sisin içine fırlatan Raihn olsa bile, onun ölümü için beni mi suçluyordu?

Önemi var mıydı?

Düşünecek vakit yoktu. Sorgulayacak vakit yoktu. Saldırıya geçecek vakit bile yoktu. Yalnızca saldırılarını elimden geldiğince savuşturuyordum.

Angelika'nın harap edici darbelerinden birini engellerken bir anlığına, omzunun üstünden Raihn'le göz göze geldim. Angelika'yı üstümden almaya uğraşırken yüzündeki saf dehşet ifadesi, benim adıma böyle korkmuş olması beni şaşırttı. Dikkatimi dağıttı.

Bir anlığına tereddüt ettim.

Angelika'nın kılıcı omzuma inip kandan bir nehir açtığında dudakları tatminle kıvrıldı.

Siktir.

Ondan kurtulmaya çalışsam da parmaklarını kaldırdı. Yetenekli bir büyücüydü. Ivan kadar başarılı olmayabilirdi ama yapmak istediği şeye yeterdi. Elinin bir hareketiyle bedenim bana ihanet etti.

Dizlerimin üstüne düştüm. Damarlarımdaki kan hızla akarak

Ninova

tuhaf, doğal olmayan şekillerde eğilip bükülürken kalbim tekledi. İçimde yükselen acı önce yavaşça ısındı, ardından kaynayarak her şeyi tüketen bir ıstıraba dönüştü. Hareket edemiyordum.

Angelika bana yaklaşırken gülümsedi.

"İyi iş çıkardın, insan," dedi. "Beklediğimden iyiydin."

Hayır.

Burada ölemeyecek kadar yol katetmiştim. Kendimi, büyüye karşı savaşmaları için kaslarımı zorladım.

Hançerimi kaldırmayı güçlükle başardım.

Raihn, Angelika'nın üstüne atılsa da kadın onu çabucak savuşturdu ve bana yalnızca birkaç saniyelik bir rahatlama sundu. O sırada birkaç derin nefes alıp tökezleyerek ayağa kalktım. Tam doğrulmuştum ki, Angelika çizmesini bacağıma bastırarak beni tekrar yere yapıştırdı.

"Benim için bir zevkti, Oraya."

Ölümün kaçınılmazlığı beni soğuk, derinlerinde boğulana kadar görünmeyecek türden bir sisle sardı.

Sırtım kalabalığa dönüktü. Öyle olmasa, Vincent'a bakabilirdim. Belki de ölümümü izlediğini göremeyeceğim için minnettardım.

Bunun yerine bakışlarım Angelika'yı geçip Raihn'i buldu.

Ne aradığımı bilmiyordum ama bana bakmadığını görünce keskin bir sızı hissettim. Benim arkama, kalabalığa bakıyordu. Peki ama kime? Yüzündeki ifadeyi çözemiyordum. Çaresiz ve öfkeliydi. Birine yalvarıyor ve her saniyesinden nefret ediyor gibiydi.

Başını hafifçe öne eğerek belli belirsiz onayladı.

Angelika kılıcını kaldırdı. Beni ikiye bölecekti.

Hançerlerimi hazırlayıp damarlarımdaki büyünün son damlalarını çağırdım. Savaşarak ölecektim.

Ancak o an garip bir şey oldu. Darbe beklediğim anda gelmedi, bunun yerine Angelika duraksayarak bakışlarını bir anlığına tribünlere çevirdi. Bir şeyi izliyordu.

Ninova

Kan büyüsünün kontrolünün hafiflemesine izin verdi.

Bedenim çoktan harekete geçmişti, özgür kalan kaslarımla sıçrayıp aynı hızla bıçağımı Angelika'nın göğsüne saplamıştım.

Hemen ardından beliren Gece Ateşi ikimizi de sardı.

Göğüs kafesini aşmak için sertçe itmelisin.

Angelika'nın vücudu kaslıydı, ayrıca zırhı da vardı. Buna rağmen üstüne öyle bir kuvvetle atılmıştım ki, bıçağım ilk denemede kalbine saplandı.

Angelika yere yığıldı. Karşı saldırıya geçmedi, darbemi savuşturmaya çalışmadı. Düşünecek vaktim olsa bunu tuhaf bulabilirdim. Sadece bakışlarını gözlerime çevirdi.

Sonra da gülümsedi.

Pençe uçlu tırnaklarını kollarımdan ayırırken, "İyi şanslar," diye fısıldadı. Bedeni, azametli bir varlığın düşüşünün gürültüsüyle kuma yığıldı.

Yavaşça ayağa kalktım, Angelika'nın büyüsünün yarattığı acı geçiyordu. Cesedinin üstünden geçerken kanı, çizmelerimin topuklarını ıslattı.

Raihn arenanın diğer tarafındaydı, omuzları hızlı nefeslerle inip kalkıyordu.

Deneyimli bir savaşçı havası vardı. Koyu kızıl saçlarının birkaç teli, terden yüzüne yapışmıştı. Önceki imtihanda zırhını parçalayan şey her neyse iyi iş çıkarmıştı. Raihn hareket ederken deri parçaları yere dökülüyor, göğsü ve omuzlarındaki kaslarını ortaya seriyordu. Vücudunda taşıdığı gücü fark etmemek imkânsızdı. Kılıcının büyüsü bile öncekinden kuvvetli gibiydi, çelikten yayılan dumanlar iyice vahşileşmişti.

Ancak gözleri o savaşçıya ait değildi.

Bu sabah beni uyandıran kişiye aitti. Geçmişim ve karanlık hatıralarım, korunması gereken kıymetli bir şeymiş gibi boğazımdaki yara izlerini öpen kişinin gözleriydi.

Sadece ikimiz kalmıştık. Birimiz sağ çıkacaktı, diğeriyse bu kanla ıslanmış kumlarda ruhunu teslim edecekti.

Ninova

Bir anlığına silahlarımı yere atmayı düşündüm.

O sırada Raihn başını kaldırdı. Yutkunurken boynundaki kasların hareketini gördüm. Bana hafifçe, cesaret verircesine başını salladığında söylemediği her şeyi duydum.

Asla pes etmeyeceğine söz ver.

Ardında bıraktıklarına yardım edecek gücü kazanmak için tek bir şansı vardı. Ondan nefret eden bir dünyada ölüme terk edilmiş bir insandan ibaret olmamak için tek bir şansım vardı. Ne kadar istersek isteyelim, ikimiz de bunları feda edemezdik.

Hayır, savaşacaktık.

Raihn ilk harekete geçen kişi oldu.

Ninova

KIRK SEKİZİNCİ BÖLÜM

Birbirimizle savaşmayı çok iyi biliyorduk. Güçlü ve zayıf yanlarımızı, alışkanlıklarımızı biliyorduk. Ne zaman harekete geçeceğini, ben harekete geçtiğimde nasıl karşılık vereceğini biliyorduk. Her hücumumuzun altında, son birkaç aydır biriktirdiğimiz o içsel bilgilere dayanarak yaptığımız en az yarım düzine hesap vardı.

Çok yanlış hissettiriyordu, ahlaksızlıktı. O yakınlığı birbirimizi öldürmek için kullanıyorduk.

Onun da aynısını düşünüp düşünmediğini merak ediyordum. Her zamanki o vahşi neşesi yoktu. İğneleyici hakaretler etmiyor, yarım gülümsemeler göndermiyordu. Saldırılarından keyif almıyordu. Tenini ilk kestiğimde kendime zarar vermişim gibi irkildim. Karşılığında o da ilk kanımı döktüğünde kendini durdurmak istiyormuş gibi geriledi.

Yine de dansımızı sürdürdük. Silahlarımız her çarpıştığında kalabalık neşeyle çığlıklar atıyordu, onları bile belli belirsiz duyuyordum. Kanım kükreyerek akıyordu, kalp atışlarımı işitebiliyordum.

Tam bir işkenceydi. *Istırap* vericiydi. Tüm bedenimin daha çok acımasını istiyordum, böylece kalbim daha az acıyabilirdi.

Ona yaklaşırken, "Kendini tutuyorsun," diye tısladım.

Ninova

Kendini tutuyorsun. Onu içime alırken de bunu söylemiştim. Raihn'in de o anı düşündüğünü biliyordum.

"Sen de," diye cevap verdi.

Yapmam gereken bu muydu? Üstüme tüm kuvvetiyle gelmesi için aynısını ona mı yapmalıydım?

Silahlarımı geri çekerken, "Bunu yapacağımızı söyledin," dedim tükürürcesine. "Öyleyse yap şunu."

Bakışları sertleştiğinde sırtımdan aşağı bir ürperti indi.

"Nasıl istersen."

Bu sefer üstüme atıldığında Asteris'iyle saldırdı.

Yorgun olduğundan büyüsü epey zayıftı ama hâlâ ölümcül kuvvetteydi. Nefes nefese arkaya doğru sendeledim. Kılıcını bloklasam da siyah beyaz ışık patlaması tenime işledi, derim kanayıp yandı. Meydan okumamı böyle kolay kabul etmesine şaşırmam da benim saflığımdı.

Tüm kuvvetiyle saldırmasını söylemiştim, o da öyle yapmıştı.

Korku, fiziksel tepkilerin toplamıdır, dedim kendime.

Korku kalp atışlarını hızlandırır, nefes alıp verişleri sıklaştırır ve avuçları terletirdi. Korkunun kapısı öfkeye, öfkenin kapısı güce açılırdı.

Raihn'in gözlerine bakıp kanının bu kahrolası kumlara aktığını hayal ettiğimde nefesimi kesen korku, beni boğacak kadar kuvvetliydi ama aynı zamanda güçtü.

Bu sefer üstüne atılırken Gece Ateşi etrafımı sarmıştı.

Aramızda bir şeyler kırılmıştı. O nazik ve küçük hamleler, bloklar ve kaçınmalardan oluşan dikkatli dans paramparça olmuştu. Birbirimizin kanına susamış şekilde savaşıyorduk.

Raihn'in her darbesiyle Asteris patlıyor, benim her darbemi Gece Ateşi sarmalıyordu. Bir araya geldiğimizde iki büyü savaşarak alevler saçıyor, karanlık ve ışık birbirini paramparça ediyordu. Büyüsü tenime dolaşarak derimi soyup kanattı. Benim büyümse onun bedenini sardı, açıktaki tenine yanıklar bıraktı.

Artık bakışmalar ya da tereddütler yoktu, sadece barbarca bir verimle savaşıyorduk.

Ninova

Raihn'in yetenekli bir savaşçı olmasına hep hayran olmuştum. Bir sanatçı fırçasını nasıl kullanıyorsa, o da kılıcını öyle savuruyor; her hareketini zarafet ve güzellikle yapıyordu. Şimdi onun hedefi olduğumdan içgüdülerinin ve hareketlerinin zarifliği, vahşiliğinin bu yeni açıları beni büyülemişti. Belki de ölümün fırça darbelerini sadece tuval olduğumda takdir edebiliyordum.

Artık kalabalığı görmüyor ya da duymuyordum. Kumların üstüne sessizce yayılan Gece Ateşi, ölümün ağır adımları kadar kaçınılmazdı. Raihn büyüsü üstündeki kontrolünü gevşetmişti, Asteris'in her patlaması tüm arenayı silip süpürüyordu.

Alevlerin ötesinden onun gözlerine baktım. Büyümün soğuk, mavi beyaz ışığıyla ve onun büyüsünün mor siyahıyla sarmalanmışken gözleri kıpkırmızıydı. Bakışlarında sadece ağırbaşlı bir kararlılık vardı. Elbette, savaşmak için çok sebebi vardı. Ona güvenen, kurtarması gereken kişiler vardı. Beraber inşa ettiğimiz her neyse, o yoldaki bir tümsekten ibaretti.

Sonraki darbesi beni öldürmek içindi.

Raihn benden çok daha iri ve kuvvetliydi. Ben daha hızlı olsam da aramızda çok fark yoktu ve bu sadece kanatlarını sakladığında böyleydi. Şimdiyse kanatlarını iki yana genişçe uzatmış, üstüme atılmak için kullanıyordu. Yeterince çabuk tepki veremedim.

Kılıcı kolumu kestiğinde acıyı hissettim.

Nefes nefese geri çekilirken, hâlâ sağ olduğuma şaşırmadığımı söylersem yalan olurdu.

Raihn çenesini sıkmıştı, buz gibi gözlerle bakıyordu.

Bana öyle baktığını görmek neden beni şaşırtıyordu? Neden canımı yakıyordu? Yakmamalıydı. Ona savaşmasını söylemiştim, birkaç aydır tanıdığı bir insan kızdan ibarettim. Evet, arkadaşıydım ama böyle bir yerde arkadaşlık yoktu.

Tekrar tüm gücüyle üstüme atıldı.

Hayatım gözlerimin önümden geçti. O kısacık acınası hayatım, geç kalıp kurtaramadığım her insan ve Ilana'nın paramparça

Ninova

olmuş et yığınını andıran cesedini düşündüm. Yakılacak bir şeyi bile neredeyse kalmamıştı.

Bunu yapmak zorunda değilsin, Oraya.

Ilana bana bir seferinde böyle söylemişti.

Raihn'in kılıcının kenarında, bakışlarındaki o odaklı kararlılıkta bana doğru gelen ölümü gördüm.

Ilana haklıydı. Zorunda değildim, daha iyi birine dönüşebilirdim.

Raihn darbesi ölümüm olmalıydı, zaten ölümün kıyısındaydım.

Ancak içimde hâlâ bir şeyler vardı. Tüm kuvvetimle hücum ederken öfkeyle kükredim. Raihn'e değil, bizi buraya sürükleyen dünyaya öfkeliydim.

Düşünmeme, görmeme gerek yoktu. Sadece içgüdülerimle savaştım, darbe üstüne darbe indirdim. Sert bir dirençle, yumuşak karşı darbelerle ve Asteris'in acısına karışan Gece Ateşi'nin yanıklarıyla savaştım. Deri zırhla karşılaştım.

Nihayet tene denk geldim. Raihn'in tenine...

Hançerimin ucu göğsüne değdiği anda donakaldım. Derinlerdeki bir içgüdüm, çığlıklar atıyordu. *DUR.*

Kalabalık saf bir neşeyle haykırıyordu.

Raihn altımdaydı. Etrafımız Gece Ateşi'yle çevriliydi. Tenindeki yanıklar, çürüyen gülleri andırıyordu. Her nefesinin, her hareketinin ona çektirdiği acıyı görmeye başladım.

Raihn titriyordu. Göğsünde, omuzlarında ve kollarında hatta yanağında bile zehirli kesikler açmıştım. Onun bende açtığı yaralar da kanıyordu, üstelik oldukça ciddi kanıyordu. Üstüne uzanıp onu yere yapıştırırken kanı kanıma karıştı. Bir resmin son fırça darbeleri misali kızıl ve siyahtı.

Hançerim göğsündeydi. Elleriyle bileğimi sıkıca kavrarken, dudakları bir sırıtışla kıvrıldı.

"İşte buradasın," diye fısıldadı.

O anda ne yaptığını anladım.

Ninova

Aylar önce ziyafettcki o adamı nasıl kışkırttıysa, beni de o şekilde ağına düşürmüştü. Tüm kuvvetiyle savaşmasının sebebi, benim de ona tüm gücümle karşılık vermemi istemesiydi.

Kendime bu işin sonunu getireceğimi söyledim.

Yapacak işlerim vardı. Yardım etmem gereken insanlar, kazanacağım bir güç vardı. Sürekli sağ kalmak için çabalayan bir insanken hiçbirini yapamazdım.

Bıçağımın ucunda bir kan damlası belirdiğinde ellerim titredi.

Raihn, "Son ver, prenses," diye mırıldandı.

Tehlikeye, korkuya ve şiddete son ver.

Son ver, son ver, son ver...

Hayır, yapamazdım. Yapmayacaktım.

Ancak Raihn bileğimi daha sıkı kavradı.

Hançeri saplarken gözlerine bak, diye fısıldadı Vincent'ın sesi.

Hayır, gözlerimi sımsıkı kapattım. Elimi geri çektiğimi düşünüyordum.

Belki Raihn bileğimi çekiştirmişti, belki bıçağı kalbine kendisi saplamıştı.

Belki de nihayetinde savaşı kazanan, vampir yüreğim olmuştu.

Çünkü hançerin derinlere indiğini, gittikçe daha derine indiğini hissettim. Göğüskafesinin ayrıldığını, kasların yırtıldığını hissettim. O bıçak Raihn'in kalbine girerken benimkine de saplandığını hissettim.

Kalabalık vahşi çığlıklarla, neşeyle haykırmaya başladı. Ellerime bir sıcaklık yayılırken altımdaki ağırlık gevşedi.

Gözlerimi açtım.

Kazanmıştım.

Raihn ölmüştü.

Ninova

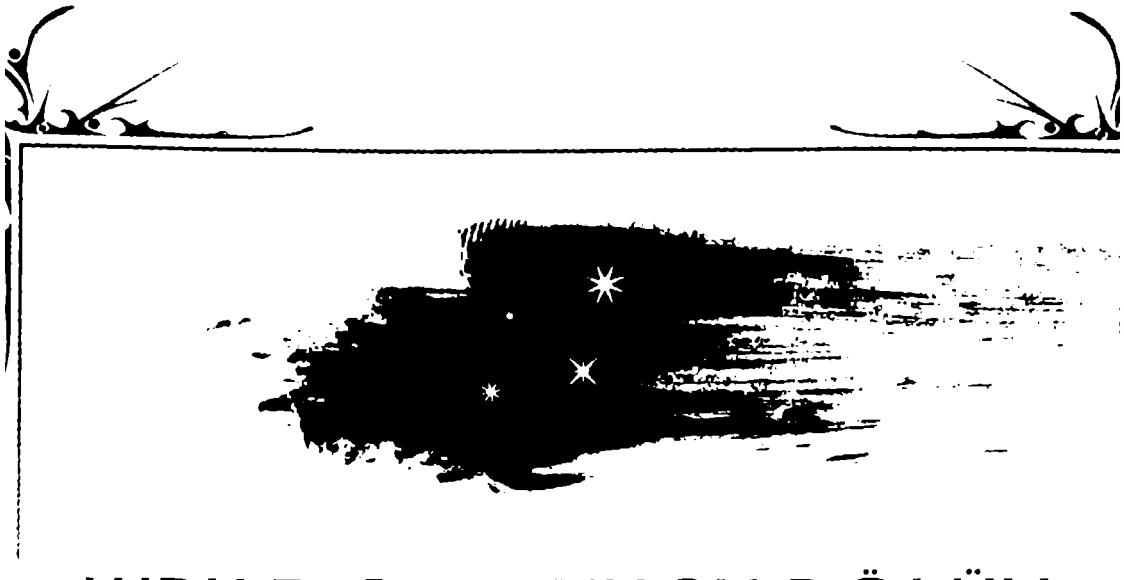

KIRK DOKUZUNCU BÖLÜM

Hayır.

Gece Ateşi'm solup gitti.

Raihn'in başı kuma düştü. Gözleri yarı açıktı, görmeden kalabalığa bakıyordu. O küçük, aptal gülümsemesi hâlâ dudaklarındaydı.

İstediğim her şeyi elde etmiştim, en büyük hayallerim gerçek olmuştu.

Ancak tek bir şey düşünebiliyordum. *Hayır.*

Hayır, Raihn ölmüş olamazdı. Bunu yapmış olamazdım. Yapmadığımı biliyordum, o bıçağı göğsüne saplamamıştım. Zihnim o son birkaç hayati saniyeye çaresizce tutunmaya uğraşıyordu.

Ölmüş olamazdı.

Olamazdı.

Rahibin sesinin başka bir dünyadan geliyormuş gibi uzaktan duyularak arenada yankılandı.

"Yirmi birinci Kejari, galibini buldu!"

Kana bulanmış galipleri için sevinçten deliye dönen, kana susamış kalabalığın çılgınca tezahüratları kolezyumu doldurdu.

Kıpırdamadım.

Hançerimi bırakmak için parmaklarımı zorla açmam gerekti. Raihn'in cansız yüzünde parmaklarımı dolaştırdım, teni hâlâ

sıcaktı. Başparmağımla dudağının köşesindeki tebessümü okşadım.

"Raihn," dedim boğulurcasına. Bana yanıt vermesini bekliyordum.

Yanıt vermedi.

Hareket etmedi.

Onu öldürmüştüm.

Onu öldürmüştüm.

Anne aşkına. Ne yapmıştım ben?

Yüzünü ellerimin arasına aldım. Derin, acı verici nefesler alıyordum. Bakışlarım bulanıktı.

Ilana öldüğünde ağlamamıştım. Sevgilimi bıçakladığım son seferden beri ağlamamıştım. O gece bir daha asla ağlamayacağıma dair kendime ve Vincent'a söz vermiştim.

Ancak yanılmıştım, hatta daha fazla yanılamazdım. Dünya az önce inanılmaz bir varlığı kaybetmişti, benim varlığımsa onu telafi etmeye yetmezdi.

Bu oyunda yalnızca birimiz kazanabilirdik. Kazanan ben olmamalıydım. Ben olmamalıydım.

Raihn ve az önce söndürdüğüm ışık haricinde hiçbir şey yoktu.

Kalabalığın gürültüsünü duymadım. Rahibin tribünlerde yankılanan, "Kalk, Kejari'nin galibi. Kalk ve tanrıçanı selamla," diyen sesini duymadım.

Hayır, hiçbir şey duymadım.

Yalnızca her şey sessizliğe gömüldüğünde başımı kaldırdım. Tüylerim diken diken oldu. Yukarı, gökyüzüne baktım. Berrak ve parlaktı, kadife gecenin üstündeki yıldızlar ışıldıyordu. Gözlerim yaşlarla dolu olduğundan yıldızlar, süpernova misali ışıklar saçıyordu.

Ya da...

Kaşlarımı çattım.

Hayır, sebebi gözyaşlarım değildi. Yıldızlar sanki alevleri

Ninova

beslenmiş gibi daha çok parlamaya başlamıştı. Kolezyumun üstündeki gökyüzünde, incecik örümcek ağını andıran gümüş iplikler dolanıyordu. Hava bir anda hareketsiz kaldı. Her meltem, yüce bir varlığın aldığı nefes için çalınmış gibiydi.

Gecenin, Kanın ve Gölgenin Tanrıçası gibi yüce bir varlık. Ölülerin Tacı'nın Vârisi.

Vampirlerin annesi.

Kollarımdaki tüyler diken diken oldu.

"Diz çökün," diye fısıldadı rahip. "Yırtıcı Karanlığın Annesi Nyaxia için diz çökün."

Ninova

ELLİNCİ BÖLÜM

Diz çökmeme gerek yoktu. Zaten dizlerimin üzerindeydim ve ayağa kalkamıyordum.

Onu görmeden önce hissettim.

Söz konusu tanrılar olduğunda hep biraz şüpheci biriydim. Obitraes'teki herkes, Nyaxia ve akılalmaz gücü için yanıp tutuşmasına rağmen bir kısmının abartı ya da efsane olup olmadığını merak etmiştim.

Şu anda bütün şüphelerim kaybolmuştu.

Tüm dünya, Nyaxia'ya diz çöküyordu. Sadece insanlar değil, hava, gök ve toprak diz çöküyordu. Avuçlarımın altındaki kum, ona biraz daha olsun yaklaşmak istiyormuş gibi kaydı. Gece onun ciğerlerine dolmak için çırpınır gibi kıvrandı.

Her zerrem ona sesleniyordu. Rüzgâr fısıldıyordu. *Dön, dön, dön.*

Ancak kendimi Raihn'den koparamıyordum.

"Bana bak, çocuğum."

Nyaxia'nın sesi, zarif katmanlar misali üst üste boyanmış milyonlarca sesin milyonlarca tınısından oluşuyordu. Tarihin, gücün ve kederin saf haliydi.

Raihn'in yüzünü zorla bıraktım ve cansız bedeninin kuma yığılmasına izin verdim.

Hissiz bir şekilde ayağa kalkıp arkamı döndüm.

Nyaxia karşımdaydı.

Bir insan ya da vampir değil, inanılmaz ve yüce bir varlıktı.

Zihnim bir anda boşaldı, dudaklarım aralandı. Nyaxia zeminin hemen üstünde süzülüyordu, narin çıplak ayakları kuma dönüktü. Saçları uzun ve siyahtı, daimi bir meltem eser gibi etrafında uçuşan geceyi andırıyordu. O gecenin karanlığında yıldızlar parlıyordu. Hayır, yalnızca yıldızlar değildi; gökyüzünün sayısız tonuydu. Uzak diyarların alacalı renkleri, galaksilerin mor ve mavisiydi. Saçları neredeyse dizine geliyor, geceden bir perde gibi etrafını sarıyordu. Teni buz gibi beyazdı, gözleri gece yarısı karasıydı. Çıplak vücudu erimiş gümüşe batırılmış gibiydi, bedeninin her hattı grinin binlerce tonuyla ışıldıyordu. Gölgeler kıvrımlarını okşuyor, karanlıkla dans ediyordu.

Dudakları parlak kırmızıydı. Gülümsediğinde o zarif, sivri çenesine bir damla kan aktı.

Tenine dokunmak için deliriyordum. Ağzındaki o kan damlasını yalamayı çılgınlar gibi istiyordum. Vampirlerin güzelliğinin, gümüş dişli bir tuzak misali tehlikeli olduğunu uzun zaman önce öğrenmiştim. Cazibeleri, avlarını çekebilmek içindi.

Nyaxia'nın cazibesiyse onlarınkini gölgede bırakıyor ve beni dehşete düşürüyordu.

Bunun farkına varsam bile, tam o an varlığı tüm gücüyle içime işlediğinde onun için ölürdüm. Onun için öldürürdüm. O muhteşem, kana batırılmış parmak uçlarıyla bana ıstırap vadetse bile coşkuyla titrerdim.

Kendimi toparlamaya uğraştım. Kederimin yoğunluğu beni paramparça etmişti, zırhımda bıraktığı kesik de dikemeyeceğim kadar genişti.

Nyaxia kumların üstüne ilerlemeye başladığında, her adımı sessizdi. Eğilip yüzümü ellerinin arasına aldı. Simsiyah gözlerinde batmakta olan güneşin solan parıltısı vardı, başını her çevirdiğinde gökyüzünün farklı bir tonunu ortaya seriyordu.

"Oraya."

Adımı öyle bir söylemişti ki, sanki yalnızca böyle söylenmesi gerekiyordu.

Dudakları bir gülümsemeyle kıvrılırken omzunun üstünden arkaya baktı.

"Gözlerini senden almış," dedi gülerek.

Vincent. Vincent'a bakıyordu. Bakışlarımı Nyaxia'dan güçlükle ayırdım. Vincent korkuluklara yaslanmıştı, gözünü bile kırpmıyordu. Yüzünde gurur ve beklenti savaş veriyor, gözleri parlıyordu.

"Kızım, Gecedoğan Oraya," dedi Nyaxia. "Çok sert savaştın, güzel bir savaş verdin. Söyle, şampiyonum. Sana ne armağan etmemi istersin?"

Şampiyon.

Savaş.

Bu kelimeler, Nyaxia'nın varlığının yarattığı geçici pusu delip geçti. Olduğum yerin ve burada olmak için yaptıklarımın gerçekliği bir anda üzerime çöküverdi.

Hissettiğim keder katlanılmazdı. Verebileceğim milyonlarca farklı kararın milyonlarca sivri ucu içime batıyordu. Raihn'in ellerimdeki kanı alev alev yanıyordu.

Nyaxia'nın harap edici yüzünde düşünceli bir ifade belirdi. Geceyle yontulmuş gözleri, Raihn'in cansız vücuduna döndü.

"Yas tutuyorsun, çocuğum."

Sesinde duyduğumun anlayış olup olmadığından emin değildim.

Yüksek sesle cevap vermesem de Nyaxia yanıtımı duydu.

Yumuşak bir sesle, "Kederin ne olduğunu bilirim," dedi. "Ruhunun yarısını kaybetmek nasıldır, bilirim."

Ruhunun yarısı. Gerçekten böyle hissediyordum. Raihn öldüğünde, düşündüğümden çok daha büyük bir parçamı da yanında götürmüştü.

Nyaxia'nın gözlerindeki gecede fırtına bulutları dolaşıyordu.

Ninova

"Öyle bir şeyin senden çalınması, gerçekten büyük bir kayıptır." Tekrar bana baktığında o şimşekler kayboldu. "Ama aynı zamanda bir lütuf da olabilir, çocuğum. Bu kadar saf bir sevgi, her şeyden arınarak sonsuza dek masumiyetine kazımır. Çiçek açarken donan bir gonca gibi."

Parmakları boğazımı okşadı, göğsümden aşağı kayıp kalbimin üstünde duraksayıp insan nabzımı hisseder gibiydi. "Ölü bir âşık, asla kalbini kıramaz."

Ölü kocası için böyle mi hissediyordu?

Öyleyse ona imreniyordum çünkü yanılıyordu. Kalbim çoktan kırılmıştı. Son yirmi yılda binlerce kez çatlamıştı. İlk darbe, ailemin öldüğü gece inmişti ama bu defa kendi elimle parampar-ça etmiştim.

Hayatım boyunca istediğim her şey, avucumun içindeydi.

Güç. Kuvvet. Bir daha asla korkmama gerek kalmayabilirdi. Av yerine avcı, kul yerine hükmeden olabilirdim. Korku salacak bir canavara dönüşebilirdim. Unutulacak, sürekli solan bir ölümlü yerine hatırlanmaya değer bir şey olabilirdim.

Her şey tam önümdeydi.

İki asır önce Vincent bu kararı vermişti, her şeyi feda etmişti.

Nyaxia da öyle yapmıştı. Kederi, gücü olmuştu. Kederini öyle keskin bir silaha dönüştürmüştü ki, yepyeni bir dünya yaratmıştı.

Şimdi anlıyordum. Hep böyle olmuştu. Sevgi, gücün sunağında feda edilecek bir kurbandı.

Bakışlarım Vincent'ı buldu. Gözlerini kırpmıyor, nefes almıyordu.

Babam bana sağ kalmayı, öldürmeyi, hiçbir şey hissetmemeyi öğretmişti. Kanını paylaşmıyor olsam bile diğer her açıdan onun çocuğuydum, o da beni bildiği tek şekilde seviyordu. Bir bıçağın kenarında.

İki yüz sene önce tam da benim yerimdeyken nasıl hissettiğini öğrenmek için ani ve çaresizce bir istek duyarak yutkundum. Ondan öncekilerden daha iyi olacağına yemin etmiş miydi?

Nyaxia'nın gülümsemesi, ayın soğuk ışığı misali yanağımı okşadı.

Sormadığım soruya yanıt olarak, "Hepsinin hayalleri vardır," diye mırıldandı. "En azametlisi de onun hayalleriydi. Söyle bana, çocuğum, seninki nedir?"

Dileğimi zayıf, ölümlü kalbimle sardım. Belki de Vincent'ın düşündüğünden daha fazla insandım.

Babam, bıçağı kalplerine saplarken gözlerinin içine bakmamı öğretmişti. Bu yüzden Nyaxia'ya, "Raihn'in kazanmış olmasını diliyorum," derken bakışlarımı babamdan ayırmadım.

Vincent'ın yüzü bembeyaz oldu.

Nyaxia'nın kahkahası, kaderin değiştiğini şakıyormuş gibiydi.

Ninova

ELLİ BİRİNCİ BÖLÜM

Nyaxia emin olup olmadığımı sormadı. Ruhumu okuyor, emin olduğumu biliyordu.

Çok eğlenceli bir şey yapmışım gibi, "Nasıl istersen," diye cevap verdi.

Ne beklediğimi bilmiyordum. Belki ani bir ışık patlaması ya da karanlık fırtınası, belki tamamen ortadan yok olmam... ancak hiçbiri yaşanmadı.

Değişen kaderin dönüşümü kurnaz bir yaratıktır. Hava birazcık soğur, rüzgâr yönünü birazcık kaybeder. Aşağı baktığında ellerin titriyordur. Saniyeler önce, bambaşka bir gerçeklikte sevgilinin göğsüne saplanmış bıçağı tutuyordur.

Başımı kaldırdığımda, Raihn tekrar hayattaydı.

Derin bir nefes aldı, ellerini göğsüne ve artık orada olmayan yaraya götürdü.

Kalabalık mırıldandı ve şokla dolu sesler yükseldi.

Onlara bakmadım, Raihn de bakmadı. Bunun yerine bakışları bana döndü, sadece bana. Nyaxia'ya bile bakmadan önce bana baktı.

Şimdi gözlerime dolan yaşların sebebi rahatlamaydı.

Değmişti. Bunu şimdiden biliyordum. Onu bir daha asla görmesem bile buna değerdi.

Raihn göğsünü ovuştururken kafasının karıştığı yüzünden okunuyordu.

Nyaxia, "Merhaba, Raihn Ashraj, Gecedoğan oğlum," diye mırladı. "Kejari'nin galibi."

Raihn'in kafa karışıklığı bir anda farkındalığa dönüştü. Sonra da...

Sonra...

Kaşlarımı çattım.

Yüzündeki rahatlama ifadesi değildi. *Istıraptı.*

Boğulurcasına, "Oraya," dedi. "Sen ne..."

"Ayağa kalk," diye emretti Nyaxia. "Ayağa kalk, oğlum. Zaferini nasıl ödüllendirebilirim, söyle."

Raihn uzunca bir an konuşmadı. Sessizlik sanki milyonlarca yıl sürmüştü. Nihayet doğrulup Nyaxia'ya yaklaştı. Tanrıça parmaklarıyla onun yanağını okşayarak, ardında kandan lekeler bıraktı.

Nyaxia tatlı dille, "Çok uzun zaman olmuştu," dedi. "Bu yüzü tekrar görüp görmeyeceğimi kader bile bilmiyordu."

Raihn, "Ben de öyle düşünüyorum, leydim," dedi.

Vincent çenesini o kadar sıkmıştı ki yüzü titriyordu. İki yanında yumruk yaptığı elleri bembeyaz, sırtı dimdik olmuştu. Buraya uçmamak için kendini tutması gerekiyormuş gibi kanatları sarsılıyordu.

Nyaxia'nın gözlerinde neşe vardı, dehşet verici bir neşe.

Midem burkuldu. Böyle keyifli olduğunu görmek hiç hoşuma gitmemişti. O keyif, kan dökületeceğini vadediyordu.

Nyaxia çocuklarının didişmesinden hoşlanır.

Yanlış, çok yanlış olan bir şeyler vardı.

"Söyle, oğlum. Ödülün nedir?"

Tüm dünya nefesini tuttu. Raihn başını eğdi.

Kalabalıkta Septimus'un tribünlerin önüne ilerlediğini, dudaklarına yayılan aç sırıtışı gördüm.

Şampiyonu ölmüşken neden bu kadar memnun görünüyordu?

"İki asır önce buraya gelip Kejari'nin galibine dileğini bahşettiniz," dedi Raihn. "Rishan Gecedoğan Kralı'nın gücünü mühürlediniz."

Ninova

Nyaxia'nın dudaklarındaki gülümseme genişleyerek bir sırıtışa dönüşürken midem bulanmaya başladı.

"O gücü diliyorum, leydim. Rishan Vâris soyuna iade edilmesini istiyorum. O gücün bana geri verilmesini diliyorum."

Geri verilmesini mi?

Nyaxia'nın gülüşü derin ve ipeksiydi. "Bunun ne zaman yaşanacağını merak ediyordum. Dileğin bahşedilmiştir, Raihn Ashraj. Rishan Kralı'nın Dönüşmüş Vârisi."

Ne?

Gözlerim yuvalarından çıkacaktı. Tribünlere doğru geriledim. Seyircilerden bazıları kahkahalar atıyor, olan bitenin dramatikliğinin tadını çıkarıyordu. Ancak kalanların çoğu Hiajdı, kalabalığın içinde huzursuzca gerilemeye başlamışlardı.

Nyaxia ellerini önünde kavuşturdu.

"Zaferini kutluyorum."

Nyaxia ellerini onun göğsüne dayayıp dudaklarını alnına değdirirken Raihn yalnızca bana baktı. Yüzünde tedirgin ve özür diler gibi bir ifade vardı.

Güç patlaması, dünyayı baştan yarattı.

Her şey önce beyaza, sonra siyaha gömüldü ama değişimin gerçek gücü bundan daha da derindi. Vincent'ın gücünü içten içe hissedebilirdiniz, onunki bizzat tanrıçanın öptüğü türden bir güçtü. Şimdi iki zıt kutup, o gücü ters yönlere çekiyordu.

Elimi gözlerime siper ettim. Işık kaybolduğunda Raihn, Vincent'ın locasının önündeydi. Kanatları aniden açıldı. Milyonlarca tondaydı, gece kadar karanlıktı ama tek bir istisna vardı.

Uçları kızıldı.

Boğulurcasına bir ses çıkardım.

Çünkü Raihn'in zırhı öyle hasar almıştı ki kanatlarını açtığında derinin çoğu yırtılmış, sırtındaki yara izlerini ortaya sermişti. Vincent'ın yaptığı işkenceden kalan izler vardı ama sırtının üstünden başlayıp omurgası boyunca aşağı inen eski yara izi de görünüyordu.

Ninova

Işık şimdi o derinin içinden çıkıyor, kızıl parıltılar alacalı tenini delip geçiyordu. Yara izlerinin bir deseni vardı. Ayın beş evresi omuzları boyunca uzanıyor, dumandan bir mızrak da sırtının ortasından aşağı iniyordu.

Bir işaret.

Bir vâris işareti.

Ani bir güç patlamasıyla uyanmış gibi bir anda canlanmıştı. İşaretin sahibi çok uzun zaman önce onu teninden yakarak silmeye uğraşmış olsa da.

Siktir. *Siktir*. Ne yapmıştım ben? Tanrıça aşkına, ne yapmıştım?

Hiaj seyirciler neler olduğunu anlamıştı. Kaçmaya çalışanlar tribünlerde birbirlerini eziyor, gökyüzüne fırlıyor ya da açık çıkışlara yığılıyordu.

Kolezyumun ötesinden sağır edici bir çatırtı yükseldi. Zemin sarsıldı ve kayalar paramparça oluyormuş gibi derinden bir sürtünme hissi geldi. Sanki şehrin surları yıkılıyordu. Sanki bir imparatorluk parçalanıyordu.

Askerler kolezyumun girişlerinden içeri akın akın doluşuyordu. Bunlar, Kan Hanesi'nin kırmızı ve beyazına bürünmüş askerlerdi. Septimus yaşananları izlerken gülümsedi.

Nyaxia'nın sesi benimle alay edercesine, *Ölü bir âşık, asla kalbini kıramaz*, diye fısıldadı.

Vincent kanatlarını açıp kılıcını çekerken tek duyabildiğim buydu.

Raihn ona yaklaşırken kıpırdamadı. Hayır, Vincent bir tehdide asla boyun eğmezdi. Ona meydan okuyan kişiyle kafa kafaya çarpışacaktı.

Hayır.

Hançerlerimi çektiğimi bile hatırlamıyordum. Yalnızca koşmaya başlamıştım. Vincent'ın bulunduğu balkona çıkan merdivenleri yaraladığımda birisi beni yakaladı. Kim olduğunu bilmiyordum. Umurumda değildi. Ona bakmadım.

Ninova

Vincent'ın yanına gitmeliydim.

Derhal onun yanına gitmeliydim, *derhal*...

Raihn dudaklarını büktü. "Kim olduğumu bile bilmiyorsun, değil mi?"

Vincent cevap verme zahmetinde bulunmadı. Bunun yerine onun üstüne atıldı.

Boğazımdan bir çığlık koptu.

Vincent, Nyaxia'nın krallıklarındaki en iyi savaşçılardan biriydi. Buna rağmen Raihn, hiç kuvveti yokmuş gibi hareketinin ortasında onu savuşturuverdi. Parmak uçlarındaki güç parıltılar saçıyor, yıldızlar gibi ışık ve karanlık patlamaları yaratıyor, arenadaki Asteris'inin gücüne bile gölge düşüyordu.

"Tanışmıştık," dedi Raihn. "İki yüz sene önce. Gücü elde edip bu şehirde kandan nehirler akıttığında. Kendi aileni ve bu duvarların içindeki her Rishan erkeği, kadını ve çocuğu katlettiğinde. Rishan Vâris soyunu azıcık bile taşıma şansı olduğunu, Gece Hanesi için sana meydan okuyabileceğini düşündüğün herkesi öldürdüğünde." Bir güç patlamasıyla Vincent'ın kılıcına vurduğunda, silah bir şangırtıyla yere düştü. "Bir kişiyi atladın."

Raihn, Vincent'ın boğazına yapıştı. Vincent'ın vâris işaretinin kızıl rengi, doğuştan düşmanının kavrayışından tiksinir gibi parıltılar saçıyordu. Raihn onun vücudunu pürüzsüz taş duvara fırlatırken mide bulandırıcı bir *çatırtı* duyuldu, beyaz mermer kızıl siyah kanla lekelendi.

Dehşet içinde bir şeyin farkına vardım.

Babamın ölümünü izlemek üzereydim.

Daha çok çırpındım. İki çift el, üç çift oldu. Ben hançerlerimi savururken biri çığlık attı.

Raihn, Vincent'ı kavrayıp yakınına çektiğinde başları birbirlerine doğru eğildi. Vincent benim duyamayacağım kadar alçak sesle ona bir şeyler söyledi.

Sonra yavaşça, bu hareket tüm kuvvetini alırmış gibi başını çevirdi ve bana baktı.

Ninova

Raihn de bana baktı. Bir anlığına yüzündeki nefretin yerini derinlemesine ve ıstırap dolu bir pişmanlık aldı. Deliler gibi attığım çığlıklar yüzünden hiçbir şey duyamasam da dudaklarının kıpırtısını okudum. *Bakma.*

Bir şeyler haykırdım. Lanet okuyor, yakarıyor olabilirdim. Asla hatırlayamayacaktım.

Ancak bakışlarımı kaçırmadım.

Raihn'in dokunuşu büyüyle parlarken bakışlarımı kaçırmadım.

Vincent'ın vücudu, kemiklerini sıvılaştıracak bir kuvvetle duvara çarparken bakışlarımı kaçırmadım.

Hayır, Raihn'in babamı öldürmesini izlerken bakışlarımı kaçırmadım.

Ninova

ELLİ İKİNCİ BÖLÜM

Vincent'ın bedeni korkuluklara çarptı ve balkondan uzun bir düşüşle kuma düştü.

Çıkardığım seslerin ne olduğunu bilmiyordum. Yalnızca boğuk, hayvani ve vahşi olduklarını biliyordum. Beni nihayet bırakmalarını sağlayan şey Gece Ateşi'ydi. Ani bir patlamayla tüm bedenimi sarmıştı.

Fark etmedim, umurumda değildi.

Sendeleyerek merdivenden indim. Uzun adımlarla kumlu arenayı geçip Vincent'ın yanında yere yığıldım.

Hâlâ yaşıyordu ama hayatı pamuk ipliğine bağlıydı. Bu birkaç saniye sağ kalmayı başarmış olması bile gücünün kanıtıydı. Vücudu mahvolmuştu. Derisinin yerini yanmış et almıştı, kemikleri yer değiştirip parçalanmıştı, o zarif ve soğuk yüzü çarpılıp kanla lekelenmişti. Ay grisi gözleri, o kanların içinden bakarken her zamankinden parlaktı.

Büyürken onun dokunulmaz olduğunu düşünürdüm. Kanamazdı. Dağılamazdı. Asla ölemezdi.

Ancak önümdeki adam her açıdan dağılmıştı. Berbat olmuş kas ve dokulardan, nihayetinde benimki kadar yumuşak olan bir kalpten oluşuyordu.

Gözleri yaşlarla parıldadı. Eğri büğrü bir elini bana uzattı. Elini tuttum.

"Çok üzgünüm, benim küçük yılanım." Her kelime zorla çıkıyordu. "Sana... sana söyleyecektim, ben..."

Yalnızca başımı iki yana sallayıp durdum. Gözyaşlarım, Vincent'ın temiz yüzünde küçük havuzlar yaratıyordu. Zorla tek bir sözcüğü boğazımdan kopardım. "Yapma." *Konuşma. Ölme. Beni bırakma.*

Ancak sözümü dinlemedi.

"Seni seviyorum. İlk andan beri sevdim." Dudaklarının köşesinde kandan baloncuklar belirdi. Bakışları benden öteye, gece göğüne kaydı. Sonra tekrar yüzüme döndü. Yavaş ve zorlu bir hareketti, sanki gördüğü son şey olduğumdan emin olmak için çok çaba gösteriyordu. Boğulurcasına, "Öyle çok hata yaptım ki," dedi. "Ama sen asla hata değildin."

Ömrümün kalanında, babam kollarımda ölürken ona bir şeyler söylemiş olmayı dileyecektim. Berbat bir insan olduğu birçok yönü vardı. Yine de onu seviyordum.

Onu seviyordum.

Bunu söylemek için üç saniye geç kalmıştım, bakışları artık boştu.

Keder beni dişlerinin arasında paramparça etti. Düşünüp düşünebileceğimden çok daha kötüydü.

Hayır.

Öfkeyi tercih ederdim.

Mavi beyaz alevler tüm görüş alanıma yayıldı. Kaslarımın her biri gerildi. Yuvasını koruyan bir kurt, inini koruyan bir yılan misali babamın cesedini koruyordum.

İçimdeki bir şeyler yırtılarak açılmıştı ve o dikkatle koruduğum kutunun içindeki her neyse, kontrol edemeyeceğim kadar kuvvetliydi. Acı, keder ve *hiddet* içime doldu. Beni doldurdu ve...

Uzakta birinin bağırdığını duydum. Ses yaklaşıyordu.

Biri beni yakaladı.

İçgüdüsel olarak savaşmaya, çırpınmaya başladım. Kendi büyüme hükmedemiyordum. İradem yıkılan bir baraj gibiydi, ardından kontrol edilemeyen dalgalar geliyordu. Ellerim ve kollarım alevlerle sarılıydı, ateşler tenimden yükseliyordu.

Beni nihayet kendime getiren kişi Raihn'di.

Ninova

Kim olduğunu hemen anlamıştım ve bundan nefret ediyordum. Beni kendine çekip kollarını omuzlarıma sararken sırf kokusundan ve dokunuşundan onu tanımıştım.

Kulağıma, "O öldü, Oraya," diye mırıldandı.

Hepsi öldü, küçük insan. İlk tanıştığımızda bana böyle söylemişti.

Öldüler. Hepsi öldü.

Bıçaklarımı bir yere düşürmüştüm. Silahım yoktu. Yalnızca alevlerim vardı, onlar da kontrolümün çok ötesinde olduğundan kolezyumu kül edebilirdim. Ancak Raihn'in canı yanıyorsa da belli etmiyordu. Beni kendine çevirip kollarımı sıkıca kavradı.

"Nefes al, Oraya. Bana geri dön. Lütfen."

Umursuyormuş gibi söylemişti.

Sanki umurundaydı.

Ondan nefret ediyordum. Ben onun için ölmeye hazırken o babamı öldürmüş, bana yalan söylemiş ve...

Buna rağmen Raihn'in acısını, yanaklarındaki derinin yavaşça yandığını görünce derin bir nefes aldım.

Bana zayıf bir gülümsemeyle baktı. "Güvendesin."

Bu kelimeleri bana bir daha asla söylememesini istiyordum.

Şimdi etrafımız sarılmıştı. Rishan savaşçılar arenaya doluşmuştu. Yakınımızda bizi izleyen, elinde kılıcıyla Cairis'i ve hemen arkasındaki Ketura'yı güçlükle tanıdım. Bu insanlar buraya ne zaman gelmişlerdi?

Dengemi bulamıyordum. İsimlendiremediğim bir şeyler çok... çok *farklıydı*. Alevler yavaş yavaş dindi. Yine de içten içe yanıyordum. Zorlukla nefes alıyordum. Göğsüm yanıyordu, boynum acıyordu.

Gece Ateşi solarken Raihn'in bakışları boynuma indi.

Yüzünde dehşet dolu bir ifade belirdi.

"Oraya, bu..."

"*Siktir.*" Cairis yaklaştı, gözleri fal taşı gibi açılmıştı. "O... *SİKTİR.*"

Ne?

Başımı eğip kendime baktım.

Kızıl mürekkep, göğsüme yayılmıştı.

Ninova

YEDİNCİ KISIM
GECE

ELLİ ÜÇÜNCÜ BÖLÜM

Beynim çalışmıyordu.

Vincent'ın kızı değildim. Kan bağıyla bağlı değildik. Beni dönüştürmemişti bile.

Vâris olamazdım.

Ancak işaret oradaydı, başka bir şeyle karıştırmak imkânsızdı. Sadece kenarını görebilsem de boğazımın, köprücükkemiğimin ve göğsümün üstüne yanarak işlediğini hissedebiliyordum.

"Bu mümkün değil..." Boğulur gibiydim. "Ben..."

Raihn hâlâ omuzlarımı kavrıyordu. Dudaklarını aralamış olsa da tek kelime edemedi.

"Öldür onu." Cairis gözlerini benden ayırmadı, başka yere baksa saldıracağımı düşünüyormuş gibiydi. "*Derhal.*"

Etrafımızda kaos patlak verdi. Kalabalık iyice etrafımızı sardı. Ketura çoktan kılıcını çekmişti. Pek çok kişi de öyle. Savaş zırhlarına bürünmüş Rishan askerleri beni öldürmeye hazırdı. Biri üstüme atılacak kadar bile gözü karartmıştı.

Ancak Raihn ani bir hareketle beni yakaladı. Sırtımı çevirip beni kendine çekti, çok sıkı tuttuğu için hareket edemiyordum.

"Hayır." Sesi yabancı ve soğuktu. Tanıdığım adamdan hiç eser yoktu. "Onun için daha iyi planlarım var."

Kafası karışan Rishanlar tereddüt ettiler. Arkadaki Septimus purosunu ağzına götürürken dudakları kıvrıldı.

"Vincent'ın krallığını aldım," diye hırladı Raihn. "Canını aldım. Unvanını aldım. Şimdiyse kızını alacağım. Onu karım yapacağım. Onu yakınımda, gözümün önünde tutacağım. Vincent iki yüz sene önce kraliçemize nasıl tecavüz ettiyse, ben de kızını her becerdiğimde canını yakacağım."

Duyduklarımı algılayamıyordum.

Çok farklıydı. Anne aşkına, Raihn çok iyi rol yapıyordu. Artık hangisinin gerçek olduğunu, hangisinin asıl benliği olduğunu bilmiyordum.

Bu adamı yatağıma, vücuduma almıştım. Şimdiyse halinden hoşnut askerlere bana tecavüz edeceğini söyleyerek caka satıyordu.

Askerler duraksadılar. Ne düşündüklerini biliyordum, bu aptallıktı. Ancak vampirler seksi ve kan dökülmesini, acıyı ve gücü severdi. Tüm bunlar bir araya geldiğindeyse... Karşı koymaları çok zordu.

"Düşünsenize." Beni kendi bedenine bastırırken Raihn'in yüzü hemen suratımın yanındaydı. Göz ucuyla kurdu andıran vahşi sırıtışını görebiliyordum. "Onun için ölümden çok daha ilginç olur. O yaşadıkça başka Hiaj Vârisi olamaz. Onu seve seve kölem yaparım, hem de sonsuza dek. Vincent'ın Rishanları kölesi yapması gibi." Başıyla Vincent'ın cesedini işaret etti. "Hatta kızının düğününe katılabilmesi için belki onu bir sandalyeye oturturum."

Etraftakileri ikna eden, mide bulandırıcı barbarlığın bizzat kendisiydi. Askerler güldüler. Cairis ikna olmamış gibi azıcık geriledi. Ketura kılıcını kınına sokmadı, beni şahsen şişlemeye hazır duruyordu.

Ancak Raihn kimseye tartışacak zaman tanımadı. Uzakları, kolezyum duvarlarının içindeki ve ötesindeki katliamı işaret etti. "Gidin. Gidip krallığınızı geri alın. Kızı ben hallederim."

Ona itaat ettiler. Raihn de söz verdiğini yaptı.

Onunla savaştım ama Raihn'in gücü bambaşka bir şeye dö-

Ninova

nüşmüştü, benim gücümse az önceki patlamamla tükenmişti. Zayıf çırpınışlarımı görmezden gelerek beni kumlarda sürükledi.

Etrafımızda tüm dünya yanıyordu. Ay ve yıldızlar, kurumuş kan rengindeki dumanla örtülmüştü. Kan Hanesi ve Rishan savaşçıları kolezyuma doluşuyor, direnen Hiajları çabucak katlediyordu. Ölümün sesleri gecenin içinde yankılanıyordu.

Raihn beni uzaklaştırırken gözlerim Vincent'ın cesedini buldu. Kumdaki bir et yığınından ibaretti.

Artık krala benzemiyordu.

"Çok üzgünüm, Oraya." Diğerlerinin duyamayacağı kadar uzaklaştığımızda fısıldadı. "Ben... çok ama çok üzgünüm."

Üzgünmüş. Aklıma Vincent'm ölürken özür dilemesi, sevgisini ilan edişi geliyordu. O kelimeleri ondan duymayı kaç kez istemiştim?

Nihayetinde önemi olmuş muydu?

Raihn'in suratına tükürürcesine, "Senden nefret ediyorum," dedim.

Parmaklarını yüzümde gezdirdi. Parmakları artık ardında gölgelerden iplikler bırakıyordu. *Karanlık. Uyku.* Savaşamayacağım kadar kuvvetliydi.

Duyduğum son şey onun fısıltısıydı. "İşte buradasın."

Ninova

ELLİ DÖRDÜNCÜ BÖLÜM

İrkilerek uyandım. Terden kıyafetlerim tenime yapışmıştı.

Bu tavanı tanıyordum. Gök mavisi camın üstü gümüş yıldızlarla bezeliydi. Doğruldum. Etrafımın tanıdıklığı canımı o kadar çok yaktı ki nefesim kesildi.

Odamdaydım. Ömrümün son on altı senesini geçirdiğim yerdeydim. Buradan ayrılalı sadece birkaç kısa ay olmuştu ancak bambaşka biri olarak dönmüştüm.

Burada yaşayan kız, bir çocuktu. Şimdiyse ben...

Artık ne olduğumu bilmiyordum bile.

İmtihanda yaşananlar ani patlamalar şeklinde zihnime doldu, her olayla kalbime saplanan kazık iyice derinlere indi. Elimi göğsüme bastırıp gözlerimi sıkıca yumdum.

Vincent'ın kanlı yüzünü gördüm.

Raihn'in onu öldürdüğünü gördüm.

Verdiğim titrek nefes, ağlamayı fazlasıyla andıran bir sesti.

Ancak hayır, ağlamayacaktım. *Ağlamayacaktım.*

Yataktan sıçrayarak kalktım. Deri zırhım ve hançerlerim ortada yoktu. Geniş, ipek bir pantolon ve hafif bir iç gömlek giymiştim, ikisi de gece kadar lacivertti.

Bu iyi. En azından rahat hareket edebilirdim. Savaşacak bir silah, kıracak bir pencere bulabilirdim. Ben... Ben...

Aynadaki yansımama gözlerim takıldığında donakaldım.

Gözlerimin altı mosmordu, gri hareler de Vincent'm gözleri gibi ay gümüşüne dönmüştü. Yanaklarım morarmıştı ve avurtlarım çökmüştü. Birileri beni iyileştirmiş olsa da çıplak kollarım hâlâ kesik ve yanıkların izleriyle doluydu.

İşaret ise...

İşaret...

Uzunca bir süre ona bakmam gerekti çünkü zihnim gördüğüm şeyi kabullenemiyordu. Bir tür yanlış anlaşılma ya da kafa karışıklığı olduğunu düşünmüştüm.

Ancak tenime kazınmış olan şeyin bir vâris işareti olduğu tartışılmaz bir gerçekti. Vincent'ınki gibi boğazımı süslüyordu. Boynumun tam merkezindeki daire, köprücükkemiklerimin kıvrımıyla çevriliydi. Çok uzun bir süre izledikten sonra, ayın evrelerini üst üste konmuş şekilde tasvir ettiğini fark ettim. Altındaki dumandan çizgiler, gülü kucaklayan yaprakları andırarak omuzlarım boyunca uzanıyordu. Duman iki tarafta da dört nokta olacak şekilde son buluyordu. Hiaj kanatlarının sivri pençeleri gibiydi.

İçerisi karanlıktı. Kızıl çizgilerin parıltısı iyice göze çarpıyordu. Kalbim hızlanırken işaret de aynı ritimde atıyordu. Her mürekkep darbesinden belli belirsiz, kırmızı bir duman yayılıyordu.

Ellerimi kavuşturdum. Sıktım, sıktım, *sıktım*. Ellerimin titremesine engel olabilirsem sanki kendimi de zorla sakinleştirebilecektim. Soğukkanlı olmak dışında bir seçeneğim yoktu.

Ancak zihnimde sadece tek bir kelime vardı.

Nasıl?

Bu nasıl olabilirdi? Ben insandım.

Kapı kolunun kilidi açılırken bir *çıt* sesi geldi.

Hızla arkamı döndüm.

Kapı açılıp, Raihn içeri girdiğinde çoktan hazırdım. Üstüne atıldım.

Silahım yoktu. Vâris işaretim uyanmış olmasına rağmen hid-

Ninova

detimle çağırdığımda büyüm bana yanıt vermeyi reddetti. Bana ilaç vermiş, gücümü bir şekilde bastırmış olabilirlerdi.

Olsun. Dişlerim ve tırnaklarım vardı. Raihn'e vahşi bir hayvan misali saldırdım.

O da bunu bekliyormuş gibi beni derhal savuşturdu. Dört kez ellerinden kurtuldum, nihayet beni kaba kuvvetle yakalayıp yatağa yapıştırdı.

Tüm ağırlığını üstüme verdi. Yüzü sadece birkaç santim uzağımdaydı, burunlarımız birbirine değmek üzereydi.

"Sakin ol, Oraya. Sana zarar..."

Sakin mi?

Sakin ol mu?

Kendi kelimeleri yüzünden irkildi. "Yalnızca... Oraya, ben..."

Başımı çevirip dişlerimi koluna tüm kuvvetimle geçirdim.

Ben kanını çarşafın üstüne tükürürken Raihn tıslayarak küfretti. Yine de kollarından kurtulamadım. Bedeninin ağırlığı ve diğer koluyla omzumu eklemleri bembeyaz kesilecek kadar sıkı tutması yüzünden hareket edemiyordum.

"Bana izin verirsen açıklayacağım çok şey var," dedi. "Oraya... *Benimle dövüşmeyi bırak.*"

"Niyeymiş?" diye tersledim. "Bana tecavüz etmen daha kolay olsun diye mi?"

Tekrar irkildi.

"Hayatını kurtarmak için ne gerekiyorsa onu söyledim," diye tısladı.

Hayatımı kurtarmakmış.

Benim de onun hayatını kurtardığım gibi.

Babam yerine, kendi gücüm yerine onu seçmiştim. Şimdi Vincent ölüydü, Hiaj hâkimiyeti sona ermişti ve siktiğimin Kan Hanesi ise Sivrinaj'daydı...

Her şeyi berbat etmiştim, tamamen mahvetmiştim. Bunun için Raihn'in gözlerini yuvalarından sökmek istiyordum. Anne aşkına, bunu her şeyden çok istiyordum.

Ninova

Ancak yanıt almayı daha da çok istiyordum.

Dişlerimi sıktım. Başımı hafifçe eğdim.

Raihn temkinle bana baktı.

"Seni bırakırsam bana saldıracak mısın?" diye sordu.

Saldırmayacağıma dair söz vermek için kendimi ikna edemedim.

"Saldırmamayı denerim."

"Silah olarak kullanılabilecek her şeyi bu odadan çıkarttırdım."

"Kaçırdığın bir şeyler vardır."

Dudağının köşesini kıvıran gülümseme, keyifliden ziyade kederliydi. "Hâlâ pes etmediğini görmek güzel, prenses."

Beni bıraktı.

Ayağa fırlayıp birkaç adım geri çekildim. Raihn'in mesafenin artmasını izlediğini fark ettim. Benimle aynı şeyi mi düşünüyordu? Eskiden aynı odada olduğumuz her an böyle hareket ediyordum.

Biraz üzgün göründüğünü hayal edip etmediğimden emin değildim.

Benim de içimin sızlamadığını söylesem yalan olurdu çünkü güvendiğim kişi Raihn'di. Bu adamsa... onun kim olduğunu bile bilmiyordum.

Bakışları üstümde, boğazımda dolaştı.

Yumuşak bir sesle, "Nasıl?" dedi.

Bilmediğimi söylemek utanç verici geliyordu. Böylesine yakın olduğum iki adama dair ne kadar az şey bildiğimi yüksek sesle itiraf etmek istemiyordum.

"Önce sen," dedim.

"Sana hiç yalan söylemedim."

Günlerdir bunu söylemek için bekliyormuş gibi çabucak konuştu.

Benimle dalga geçiyordu.

"Ne saçmalıyorsun sen?" diye hırladım. "Gerçekleri özenle seçtim mi demek istiyorsun? Bana anlatmayacağın şeyleri örtmek için her kelimeyi düşündün mü yani?"

Ninova

Haklısın, dercesine ellerini kaldırdı.

"Ben de bunlarla yüzleşmeye hazır değildim. İnan bana."

"Söylediklerinin bir anlamı olsun," diye çıkıştım.

"Sana söylediğim her şey gerçekti," dedi. "Sadece... daha fazlası da vardı."

"Bu da ne demek..."

"Beni dönüştüren adam, Neculai Vasarus'tu. Kral Neculai."

Çenemi bir anda kapattım.

Rishan Kral. Vincent'ın öldürüp tahtını ele geçirdiği kral.

"Ona ihanet ettim," dedi Raihn gergince. "Vincent'ın Kejari'yi kazandığı gün. Vincent'ın kalelerin anahtarlarını almasını sağladım. Masumların güvenliği karşılığında tüm krallığı yok etmesi için gereken her şeyi onun ellerine verdim. Benimle hiç şahsen tanışmadı. Adımı bilmiyordu. Beni görmedi ama her şeyin paramparça olacağını biliyordum. Ben sadece... yangına körükle gidebilirim diye düşündüm. Daha çabuk yanarsa hepimizi yanında yakmayabilirdi. Her şeyden öyle nefret ediyordum ki."

Nutkum tutulmuştu.

"Yaşanacakları bilmeliydim," dedi. "Neculai ne yaptığımı çözemeden siktir olup gittim, yardıma muhtaçların güvenliğini sağladığımı düşünüyordum. Nessanyn'i yanımda götürmeye çalıştım. Gelmek istemedi. Ben de onu orada bıraktım. Hepsini arkamda bıraktım. Vincent'ın sözüne güvendim." Yüzü nefretle kaskatı oldu. "Sonucunun ne olduğunu hepimiz biliyoruz."

Vincent kraliçemize nasıl tecavüz ettiyse ben de kızını becereceğim, demişti Raihn.

Midem ağzıma geldi. Vincent'ın bir aziz olmadığı kesindi ama böyle bir şey yapmış olamazdı. O...

"Peki Vincent..."

Raihn tam ne düşündüğümü bilir gibiydi. "Bilmiyorum. Tek bildiğim, Nessanyn'in en son ölenlerden olduğu."

Kusacaktım.

Mucize eseri kusmamayı başarıp yüzümü ifadesiz tuttum.

Ninova

"Bunu gördüğümde epey uzaklaşmıştım." Sırtına, işaretine dokundu. "Böyle bir şey olabileceği aklımın ucundan geçmemişti. Neculai'nin soyundan değildim tabii ki. Doğmamış, dönüştürülmüştüm. Vârislerin sadece doğmuş vampirler olabileceğini sanıyordum, bütün bir soyun geberip gitmesi de umurumda değildi. Ancak Doğmuş Vâris olmadığında anlaşılan o ki Dönüşmüş Vâris de sayılıyordu." Kuru kuru, iğrenen bir sırıtışla dudağını büktü. "Ne ironi ama. Dönüşmüş eziğin tekine onu kölesi yapan adam tarafından bütün bir krallığın gücü bahşediliyor."

Tüylerim diken diken oldu.

"Bunların bir parçası olmak istemiyordum. İlk yaptığım, işaretten kurtulmaya çalışmaktı. Dağlarken az kalsın kendimi öldürüyordum. Buraya hükmetmek istemiyordum, onun unvanını almayı hiç istemiyordum." Etrafa bakınırken burnunu kırıştırdı. Bu odanın iki asır önceki halini mi görüyordu? "Bu kaleye dönmek bile istemiyordum. Her yanı kötü anılarımla dolu. Böylece Vincent, Rishan soyunun gücünü mühürledi. O hüküm sürdü, ben de kaçtım." Bakışları tekrar bana döndü. "*Ta ki...*"

Ta ki kaderi onu yakalayana kadar, Nessanyn'in korumak istediği kişiler için vicdan azabı çekene kadar ve bu güçle daha iyi bir şey inşa etmesini isteyen Mische'ye kadar...

Bunca kan dökülmesinin tek sebebi, boktan bir peri masalıydı.

"Yani Kejari, Vincent için neyse senin için de oydu," dedim. *Bir tacı çalmaya giden bir yol.*

Hakkını teslim etmeliydim, Raihn gerçeği inkâr etmedi. "Evet."

"Peki ya ben?" Boğulurcasına konuştum. "Ben de mi öyleydim?"

Ona tokat atmışım gibi baktı. "Hayır, Oraya. Hayır."

"Sana inanmıyorum."

"Ne söylememi istiyorsun? Müttefik olarak seni isteme sebebimin Vincent'la ilişkin olmadığını mı söyleyeyim? Ama sebebim buydu. Sana söylediğim diğer şeyler de doğruydu. Sonra

Ninova

seni öldürmenin kolay olacağını düşündüm. Senden bilgi edinmeyi, Yarım Ay'dan sonra da senden kurtulmayı planlamıştım. Her şey çok kolay olacaktı. Oysa beni bıçakladığın an, söz konusu sen olunca *hiçbir şeyin* kolay olmayacağını tahmin etmeliydim."

Güler gibi bir ses çıkardı. "Seni seçmemin sebebi belki de buydu çünkü senden anında *hoşlandım*, prenses. Seni merak ettim. Bana kendimi hatırlattın. Bambaşka biriydin. Birkaç yüzyıl sonra herkes birbirine benziyormuş gibi gelir ama sen öyle değildin. Daha ilk gece anladım bunu. Yani cevabım hayır, bu konuda asla yalan söylemedim, Oraya. İnan bana, öyle olsa çok daha kolay olurdu."

Göğsüm çok acıyordu.

Söylediklerinin yalan olmasını istiyordum. Yalan söyleseydi daha kolay olurdu. Dostluğumuz ya da... ilişkimiz bir gösteriden ibaret olsa ondan kolayca nefret edebilirdim.

Ancak daha sormadan öyle olmadığını biliyordum. Yaşadığınız her şey gerçekti.

"Kan Hanesi neden şehrimizde?" diye sordum.

Raihn bu soruyu yanıtlamak istemedi. Utanç verici bir şey söylemek üzereyken nasıl göründüğünü biliyordum.

"Savaş kazanmak için insan gücü gerekir," dedi. "Vâris olsan da olmasan da. Vincent'ı öldürsem bile, Hiajlar savaşmadan pes etmeyecekti. Vincent da bunu biliyordu. Son birkaç asırda Rishan nüfusunu dikkatli bir şekilde azaltıyordu. Bunu yapacaksam savaşçılara ihtiyacım olacaktı. Hem de çok sayıda savaşçıya. Septimus bunun farkındaydı."

Avuçlarım buz kesip ter içinde kalmıştı.

"Direndim," dedi Raihn. "Kim olduğumu nasıl keşfettiğini bilmiyorum bile. Ne planladığımı da biliyordu. Kaynağının kim olduğunu öğrenmek için yakın çevremdeki herkesi sorguladım. Septimus, Kan Hanesi'nin yardım edebileceği konusunda ısrar etti. Ona tek bir iyilik yapmam karşılığında Kan Hanesi'nin tüm

Ninova

kuvveti benim olacaktı. Siktirip gitmesini söyledim. Yeterince savaşçımız olur diye düşündüm ama sonra..."

Sonra Ay Sarayı'na saldırı düzenlenmişti. Suç da Rishanlara atılmıştı. Vincent da böylece kimseyi ayırmadan herkesi öldürebilmişti.

"Saldırılar."

Raihn başıyla onayladı. "Vincent özgür kalıp Rishanların üstüne saldırdığında her şey için çok geçti. Normalde de zor olacaktı ama *bir ihtimal* başarabilirdik. Sonrasında... artık mümkün değildi."

"Sence Septimus..."

"Suçu Rishanlara mı attı?" Yüzü sertleşti. "Kanıtım yok ama bana kalırsa o şerefsiz öyle bir sorun yarattı ki, tek çözüm kendisi olacaktı. Diğer her yolu denedim. Her şeyi denedim. Başka seçeneğim kalmadığında bile onu reddettim. Ta ki..."

Bir anda taşlar yerine oturdu.

Son imtihan. Benim, *yalnızca* benim peşime düşen Angelika. Arkama, tribünlere bakan Raihn.

Hafifçe başını sallaması.

Boğulurcasına, "Siktiğimin aptalı," dedim.

Raihn bana yaklaştı, ona izin verdim.

"Senin uğruna her şeyi feda etmeye hazırdım," diye mırıldandı. "Bunu biliyor muydun, Oraya? Senin için krallığımın yıkılmasına razıydım. Ölü kalmama izin vermeliydin."

Çünkü Raihn ölürse, Kandoğan'ın anlaşmasını yerine getirecek kimse kalmazdı.

Beni kurtarmak için sözünü yerine getirmeyeceğini bilerek anlaşma yapmıştı. Orada yaşananları hayal etmemiştim. Raihn bileğimi kendine çekmişti. Bıçağı kalbine saplamama yardım etmişti.

Ta ki ben onu diriltene kadar.

Bir adım daha attı. Yine izin verdim.

Nefes nefeseydim. "Bu duyduğum en salakça plan."

Ninova

Dudaklarında yine neşesiz bir gülümseme belirip kayboldu. "Olabilir," diye itiraf etti. "Çaresiz kalanlar, çaresiz şeyler yaparlar. Ben... sana inanıyordum, Oraya. Kazanırsan gücü kendi tarzında elde edeceğine inanıyordum. Yapmak istediğim şeyleri başarmak için kullanacağına, benden çok daha başarılı olacağına inanıyordum. Üstelik bunu yapmak için krallığını kahrolası hayvanlara satman da gerekmeyecekti." Yüzünü ekşitti. "Gerçekten salakça bir plan mıydı sence?"

Evet. Bana fazla güvenmişti, ben sadece önemsiz bir insandım.

İnsan.

Bu kelime yine dünyamın dengesini bozdu. Parmaklarım istemsizce boğazıma gitti.

Raihn bakışlarıyla ellerimi takip etti. "Biliyor muydun?"

Onu çok iyi tanır olmuştum. Bu soruda ihanet hissinin saklı olduğunu duymak beni neredeyse rahatlatacaktı. İhanetmiş! İronikti. Sanki *onu* kandıran *bendim.*

"Hata olmalı. Ben bunun nasıl... Ben yalnızca..." Başımı iki yana salladım. "Sadece... insanım."

Kelimeler dudaklarımdan dökülürken Vincent'a kükrememin yankısını duydum. *Ben insanım!*

Bana defalarca, *O asla sen olmazdın*, demişti. *Onlar gibi değilsin.*

Sürekli tekrarladığı bu sözleri şimdi yepyeni bir anlamla düşündüm.

"Kokumu alabiliyorsun. Sen..." Kelimeler bir an boğazıma takındı. "*Tadıma* baktın. İnsan olmasam anlardın, değil mi?"

"Anlardım." Raihn kaşlarını çattı. "Ama... belki *yarı* insan olabilirsin. Tadın... farklıydı. Sebebinin şey olduğunu düşündüm..."

Başka bir durumda olsaydık kelimeleri böyle ağzında gevelemesi beni eğlendirebilirdi.

"Sana olan duygularım yüzünden olduğunu düşündüm," dedi en sonunda.

Ninova

Tanrıça aşkına.

Başım dönüyordu. Oturmaya niyetlenmemiş olsam da kendimi pencere pervazına yaslanırken buldum.

Yarı insan.

Yani Vincent'ın öz kızıydım.

Hayır. İmkânı yoktu. Bu... hiç mantıklı değildi.

"Yarı insan olamam," dedim güçlükle. "Vincent beni buldu... Beni... *buldu* işte."

Raihn sessizce, "O gece neden oradaydı?" diye sordu.

"Çünkü isyan vardı ve..."

"İyi de neden *o* eve gelmişti?"

Başım zonkluyordu. Kalbim sızlıyordu. "Bilmiyorum. Sadece... sadece..."

Şanstı.

Kaderdi.

Buna ne kadar inandığımı fark etmemiştim. Beni Vincent'ın kollarına taşıyanın kader olduğuna tüm kalbimle inanmıştım. Bu benim lütfumdu çünkü beni o gece kurtaran, Nyaxia'nın takdiriydi. Aynı zamanda lanetimdi çünkü beni sayısız trajik gelecekten ayıran, kaderin kırılgan bir ipliğiydi.

Kader kelimesinin, geçmişimin üstündeki ağırlığını ve benim için ne anlam ifade ettiğini, aniden ortadan kaybolana kadar anlamamıştım. Kaderin yerini sırlar, fısıltılar ve muhtemelen asla cevabını öğrenemeyeceğim sorular almıştı çünkü Vincent *hem* manevi *hem de* öz babam... ölmüştü.

"Sana ne söyledi?" diye sordu Raihn. "O..."

Ölürken.

Çoktan yanıtını, ne anlama geldiğini bilerek sorduğunuz türden bir soruydu.

Sana söyleyecektim, demişti Vincent.

Raihn son imtihandan önce bana, *Senden niye korktuğunu kendine bir sor*, diye çıkışmıştı.

Ölümsüzlerin dünyasında, bir vâristen daha tehlikeli bir şey yoktu.

Ninova

Midem bulanıyordu.

Anlamıyordum. Hiçbir şey anlamıyordum. Vincent'ın kızıysam ve o da kim olduğumu biliyorsa neden beni yanına almıştı ki?

Neden beni öldürmemişti?

Raihn bir adım daha yaklaşırken, "Nefes al, Oraya," diye fısıldadı. Neredeyse pervazdan düşecek kadar şiddetle titrediğimi ancak o zaman fark ettim.

"Yanıtları öğreneceğiz," dedi. "Düğünü yaptıktan sonra..."

Düğün. Anne aşkına.

"Seninle evlenmeyeceğim," dedim tükürürcesine.

"Evet, evleneceksin."

"Siktir git. *Evlenmeyeceğim.*"

Yanağında bir kas seğirdi.

"Seni hayatta tutabilmemin tek yolu bu. Eşim değilsen düşmanımsın demektir. Seni özgür bırakmak için bir gerekçe gösteremem."

"İki yüzlü piçin tekisin," diye hırladım. "Vincent'la bağlanmamız fikrinden *dehşete* düşene de bakın."

Raihn irkildi. Haklı olduğumu biliyordu.

Başımı çevirip pencereden dışarıya baktım. Bu manzarayı avucumun içi gibi biliyordum, her gece ve her sabah bu pencereden kadim bir şehrin geçirdiği evrimi izlemiştim.

Şimdiyse karşımda can çekişerek inleyen bir krallık vardı. Gece göğü, kırmızı ve beyaz Gece Ateşi'yle aydınlanmıştı. Uzaktaki sokaklarda dolanan ışıkları görebiliyordum. Kandoğan askerler evimi işgal ediyordu. Kulağımı cama dayasam aşağıdakilerin çığlıklarını duyabileceğimi biliyordum.

"Bizi o diktatörden kurtarman ne güzel oldu," diye tersledim. "Şimdi her şey çok daha *huzurlu* görünüyor, değil mi?"

Raihn aramızdaki mesafeyi iki adımda kapattı. Üstüme eğilirken elini cama dayadı, diğer elini yanağıma koydu. Beni rahatlatmak mı istediğinden, yoksa tehdit mi ettiğinden kendisi de emin değildi.

Ninova

"Bir düşün. Hâkimiyet kanlı bir iştir. Bunu sen de benim kadar iyi biliyorsun. Senin ve benim dişlerimiz var. Şimdi de o dişleri kullanma vakti. İkimize de boyun eğdiren dünyaları paramparça edip küllerinden yepyeni bir şey inşa edeceğiz. Bunu yaparken yanımda olmasını en çok istediğim kişi sensin, Oraya. Başka kimse değil." Sesi alçalıp yakarır gibi bir ton aldı. Bakışları dudaklarıma indi, sonra tekrar gözlerime döndü. "Bu odadan çıkıp da bir rahibeyle geri geldiğimde benimle *evleneceksin*. Evleneceksin çünkü seni öldüremem. Bunu denedim ama yapamadım. Dünya sensiz karanlık ve kederli bir yere dönüşür. Yeterince zarar verdim, bu adaletsizliği de yapamam. Bırak *seni kurtarayım*."

Haklı olduğunu, söylediği her kelimeyi gerçekten kastettiğini bilip bundan nefret etme sırası bana geçmişti.

Öfke işleri kolaylaştırırdı.

Sevgiyse iyice karıştırırdı.

"Kendimi kurtarmam için yalvarıyor musun bana? Tıpkı onun gibi reddedersem ne olacak?"

Bir an bunu yapabileceğimi düşündüm. Sırf Raihn yaşamamı istiyor diye Nessanyn gibi ölebilirdim. Sadece inatçılık etmek için.

"Reddetmeyeceksin." Burnu burnuma değmek üzereydi, kelimeleri dudaklarımı ısıtıyordu. Sesi alçak ve yumuşaktı.

"Nereden biliyorsun?"

"Çünkü sen ondan daha zekisin. Yalnızca bir hayalin değil, geleceğe dair bir *vizyonun* var."

Sesindeki hayranlık canımı yakıyordu çünkü duygularının gerçek olduğunu biliyordum.

Gözlerine baktım. O büyüleyici renkleri, birbirine uymayan parçalarını derinlemesine inceledim.

Bir an beni öpeceğini sandım. Daha da kötüsü, onu öpebileceğimi düşündüm.

Bunun yerine dudakları alnıma dokundu. Belli belirsiz bir temastı.

Sonra doğruldu. "Gidip rahibeyi getireyim. Geciktiğimiz her saniye tehlikedesin."

"Dur..."

Ben itiraz edemeden gitmişti.

Ninova

ELLİ BEŞİNCİ BÖLÜM

Düğün törenini odamda yaptık. Rahibe, rahibin müritlerindendi. Ömrünün yarısını kilisedeki taş duvarı izleyerek geçiren budalalardan biriydi. Kadim dillerden yazıtlar fısıldarken bakışları yere dönüktü.

Orada dikilirken kaçmayı düşündüm. Rahibeye saldırmayı düşündüm. Raihn'e saldırmayı düşündüm. Pencereyi kırıp dışarı atlamayı düşündüm.

Hiçbirini yapmadım.

Rahibe elimi tuttuğunda olduğum yerde sıçradım. Elleri serin ve doğal olmayacak kadar pürüzsüzdü. Diğer eliyle Raihn'in elini tuttu, avuçlarımız yukarı bakacak şekilde ellerimizi çevirdi.

Bir büyü mırıldanıp parmak ucunu tenimde gezdirdi.

Ani acıyla şaşırıp tıslayarak küfrettim. Avucumda kızıl bir nehir açmıştı.

Aynısını ona yaptığında Raihn hiç irkilmedi.

Rahibe sanki ne anlama geldiğini biliyormuşuz gibi, "Yeminler," demekle yetindi.

Hiç düğün görmemiştim. Böyle etkinliklere katılmama izin yoktu. Genelde ele avuca sığmaz, zevk ve sefa âlemine dönüşürlerdi. Vincent da hep derdi ki...

Vincent.

Ninova

Adını düşünmek bile nefesimi kesti, katlanılmaz bir acıydı.

Raihn'in eli sıcak ve kabaydı. Rahibenin dokunuşunun tam tersiydi. Bütün vampirlerin tam tersiydi.

Belki de Raihn ne diyeceğimi bilmediğimi anlamıştı. Avucumu tutup kaldırdı. Elimi dudaklarına götürdüğünde gerildim. Dilini yavaşça yarada gezdirdi. Böyle nazik davranmasını beklemiyordum. Yumuşacık ve hassastı, özür diliyor ve vaatte bulunuyordu.

Elimi indirdi. Kanımı yuttu.

Bakışlarımı kaçırmak istesem de yapamadım.

"Gecedoğan Oraya," diye mırıldandı. "Sana bedenimi veriyorum. Kanımı veriyorum. Ruhumu veriyorum. Kalbimi veriyorum. Bu geceden, gecelerin sonuna dek. Şafaktan, son ana dek. Ruhun, ruhumdur. Kalbin, kalbimdir. Acın, acımdır. Kendimi sana bağlıyorum."

Hepsinin yalan olmasını istiyordum ama değildi.

İşte o anda, Raihn'in bana âşık olduğunu açık bir netlikle anladım.

Elini bana uzattı. Kırmızı siyah sıvı avucuna dolmuştu ve dolu dolu yaşanmış bir hayatın çizgileriyle yara izlerini ortaya seriyordu. Avucunu dudaklarıma götürürken ağzım kupkuruydu. Kanı mideme indiği anda kusacağımı düşünmüştüm.

Oysa Raihn'in tadı, şimdiye kadar tattığım en muhteşem şeydi. Dilimin üstünde sıcak ve pürüzsüzdü. Gece kadar derin, tatlı ve metalikti.

Tadı gökyüzü gibiydi. Düşmek gibiydi.

Elini indirdim. Tenini saran parmaklarım titriyordu.

"Raihn Ashraj."

Anne aşkına, sesim benden çıkıyormuş gibi değildi.

"Sana bedenimi veriyorum. Kanımı veriyorum. Ruhumu... Ruhumu veriyorum. Sana..."

Kalbimi veriyorum.

Söyleyemiyordum.

Kalbim.

Zayıf, insan kalbim. Yaralı, paramparça, kanayan kalbim. Her şeyden öte korumam gerektiği öğretilen şeydi ama göğüs kafesimde ölen babamın bana bıraktığı işaretin çok altında bir kuş gibi kanat çırpan şey her neyse kesinlikle korunaklı değildi. Parçalanmış, yarılmış, mahvedilmişti.

Vincent'ın bana bir vampirin kalbini verdiğini nasıl düşünebilmiştim? Kalbim insan kalbiydi.

"Sana..."

Söyleyemedim.

Rahibe, "Yemini tamamlamanız gerekiyor, leydim," dedi.

Gözyaşlarımı engellemek için gözlerimi kırpıp başımı iki yana salladım. "Hayır."

"Ama leydim..."

"Sorun değil," diye kükredi Raihn.

"İyi de..."

"Sorun değil dedim. Yapmak zorunda değil."

Ona bakmak için kendime izin verdim.

Bana değer veriyormuş gibi bakmasından nefret ediyordum. Başparmağıyla elimin tersini okşadı. O harekette sesini duyabiliyordum. *Güvendesin.*

Ancak güvende değildim. Bir anlığına güvende hissetsem de değildim. *Özellikle de* öyle hissettiğim için güvende değildim.

Rahibe yeminimin kalanında bana yardımcı oldu. Her şey bittiğinde Gecedoğan Kral'la evlenmiştim. Özgürlüğümü, adımı ve kanımı kaybetmiştim. Ülkemi kaybetmiştim.

En azından kalbimi koruyabilmiştim.

Rahibe gittikten sonra Raihn de pek oyalanmadı. Pencerenin önüne geçip Sivrinaj'daki katliamı izledim. Ona bakmayacaktım. Çok fazla şey hissediyordum, en güçlüsü de onun bakışlarıydı.

Uzun saniyelerin ardından lafa girdim. "Düğün gecemiz diye seni yatağa davet etmemi bekliyorsan, öyle bir şey olmayacak."

Sesim istediğim kadar acımasız çıkmadı. "Düğün" sözcüğü,

Ninova

avucuma değen dudaklarını hatırlattı. "Yatak" sözcüğüyse o dudakların tenime dokunuşunu. İkisi de kafa karıştırıcıydı.

Raihn hiçbir şey söylemedi. O da aynı şeyi mi hissediyordu? Sessiz bir merakla doldum.

Nihayet omzumun üstünden ona bir bakış attım. Odanın ortasında elleri iki yanında duruyordu, söyleyecek çok şeyi varmış ama yeterince sözcüğü yokmuş gibi görünüyordu.

Kocam.

Anne aşkına, ne yapmıştım ben?

Raihn dudaklarını araladı. Hiçbir şey duymak istemiyordum. Dinleyemezdim.

O konuşamadan, "Yalnız kalmak istiyorum," dedim.

Ağzını kapattı. Sonsuz gibi gelen bir süre boyunca bana baktı. Öyle hissediyordum çünkü işkence gibi geçen her saniye, kendime hâkim olmam zorlaşıyordu. Dağıldığımı görmesine izin vermeyecektim.

Nihayet başını eğdi. Ona sırtımı dönüp yatağa oturdum ve ayak seslerinin uzaklaşmasını dinledim. Kapıyı arkasından kilitledi.

Gün ağarmaya yakınken penceremden bir tıkırtı geldi. Yatakta uzanmış tavanı izliyor, hiçbir şey hissetmemek için elimden geleni yapıyordum.

Ayağa kalkıp penceredeki figürü gördüğümde hayal ettiğimi sandım.

Cama yaklaştım. Heykeli andıran o kusursuz ve tehlikeli yüz, penceredeki yansımam değildi.

Jesmine cama tekrar vurdu, bu sefer daha aceleciydi. Onu gördüğüme minnettar olacağımı hiç düşünmezdim.

Pencereyi açmaya çalıştım. Elbette kilitliydi ama kolu büktüğümde avucumun içinde kırılıverdi. Yerinden çıkan bir cıvata da odanın öbür ucuna fırladı. Eskisinden daha mı kuvvetliydim?

Sebebi, yeni kabullendiğim vampir kanım olabilirdi. Belki de tek nedeni bastırdığım öfkemdi.

Pencereyi ardına kadar açtım. Jesmine kalenin yan duvarına yapışmıştı. Kül rengi saçlarını örmüştü, birkaç tutam rüzgârdan suratına çarpıyordu. Her yeri kanla ve yaralarla kaplıydı, yanağında bir kesik vardı. Günlerdir uyumamış gibi görünüyordu.

Yine de büyüleyiciydi tabii.

"İçeri gelsene," dedim. Kelimeler ancak dudaklarımdan döküldükten sonra bunu istemeyebileceğimi fark ettim. Kimin düşman, kimin müttefik olduğunu anlamak imkânsızdı.

Bakışları pencere çerçevesinde dolaştı.

"Burada bariyer var," dedi. "Bugün lime lime olasım yok."

Ay Sarayı'ndakiler gibiydi. Haklıydı, gözlerimi kısarsam pencereyi örten belli belirsiz mavi beyaz parıltıyı görebiliyordum. Diğer türlü fazla kolay olurdu.

"Kalamam," dedi Jesmine. "Ama seni görmeden gidemedim." Beni baştan aşağı süzdü. "Bok gibi görünüyorsun."

Bok gibi hissediyordum. "Teşekkürler."

"Nasılsın? İyi misin?"

Gözlerimi kırptım. Tuhaftı çünkü onun için gerçekten önemliymiş gibi sormuştu.

Hayır. Hayır, iyi değildim.

"Evet," dedim.

Bakışları yumuşadı. "O öldü."

Yutkunarak başımı salladım.

Jesmine başını eğdi. O kusursuz yüzünde içten bir keder belirip kayboldu.

"Anne onun rehberi olsun."

Bizi bu boktan duruma sürükleyen kişi Anne'ydi. Ondan başka bir şey istemeye hazır olduğumu hiç sanmıyordum.

"Çok vaktim yok, o yüzden açık sözlülüğümü bağışlayın," diyerek devam etti Jesmine. "Surların ötesinde beni bekliyorlar."

"Kim?"

Ninova

"Ordu." *Başka kim olacak?* der gibi söylemişti.

Haklıydı. Başka kim olabilirdi ki? Jesmine başkomutandı. Üstelik işinde çok iyiydi.

"En azından geriye kalanlar. O Kandoğan piçleri..." Dişlerinin arasından tısladı. "Öldürmekte iyiler. Onları beklemiyorduk."

"Kaç kişi?"

Hata yaptığımı fark ettim. Yas tutan bir evlat, bir mahkûm gibi düşünüyordum. Bir lider gibi değil.

Bu duvarların ötesinde neler olduğunu bile bilmiyordum.

"Henüz bilmiyorum," dedi. "Değerlendirmem lazım. Ancak... durum iyi değil, ekselansları."

Ekselansları.

Bunu duyunca gözle görülür biçimde irkildim. Jesmine de fark edip gözlerini kıstı.

"Bir şeyi açıklığa kavuşturayım. Kralım ve liderim olarak Vincent'a saygı duyuyordum ama sadakatim ona değil, Hiaj klanına ait. Son nefesimi verene dek." Parmağıyla beni, göğsümü gösterdi. "O işareti nasıl aldığınızı bilmiyorum. Ben de herkes gibi şaşkınım. Ancak bunu sorgulamak bana düşmez. Siz Hiaj Vârisi'siniz. Bu da sizi benim kraliçem yapar. Yani sadakatim sizindir."

Belki de Jesmine'i yanlış değerlendirmiştim. Ona daha önce hiç güvenmemiştim. Şimdi güveniyor olmam, benim nasıl biri olduğumu gösteriyordu emin değildim.

Ne diyeceğimi bilemedim. Teşekkür etmek uygunsuz kaçar gibiydi.

Bu yüzden, Jesmine beni süzüp başka bir konuya geçtiğinde minnettardım. "Dediğini yaptı mı? Evlendiniz mi?"

"Evet."

Tısladı. "Kraliçemiz, dönüşmüş bir Rishan kölesiyle evleniyor. Vincent mezarında..." Başını iki yana salladı.

"Ölmekten iyidir," dedim.

Bu ufacık bir telafiymiş gibi omuz silkti.

Ninova

"Belanın teki olduğunu söylemiştim size. Güzel bir bela, yine de bela."

İstemeyerek de olsa *haklı* olduğunu düşündüm.

"Planın ne?" diye sordum.

"Emirleriniz nedir?"

Emir vermeye kesinlikle hazır değildim.

Vincent gibi konuşmaya çalıştım. "Önerini duymak istiyorum."

"Asker kaybediyoruz, hem de hızla. Sayıca üstünler. Geri çekilip sonra yeniden toplanmalıyız." Odaya bir bakış attı. "Ekselansları, dilerseniz buraya savaşçı gönderip..."

"Hayır."

İstediğim son şey, beni kurtarmaya çalışan Hiaj askerlerinin yakalanmasıydı. İşkence görmesi, öldürülmesiydi. Daha kim bilir neler olurdu.

Bir lider gibi düşünmeliydim.

"Daha fazla kan dökülmesini istemiyorum," dedim. "En azından neyle uğraştığımızı öğrenene kadar. Geri çekilin."

Jesmine dudağını büktü. "Onun Gece Hanesi'ni ele geçirmesine izin vereceğiz yani."

Birlikte daha iyi bir şey inşa edebiliriz, diye fısıldamıştı Raihn.

Bu hiç de iyi görünmüyordu..

"Kandoğanların burayı..."

"Biliyorum," diye sözünü kestim. "Biliyorum."

Bu ülkeyi Raihn'in ellerine bırakmak bir şeydi.

Ancak Septimus'un ellerine bırakmak kabul edilemezdi.

Bu ülke benden nefret ediyordu. Bazı açılardan ben de ondan nefret ediyordum. Ancak burası hâlâ benim evimdi.

"Zamana ihtiyacım var," dedim. "Bir şeyler öğrenmek, bilgi toplamak için. O zamana kadar güvende kal."

"Peki ya siz?"

"Bana zarar vermez."

Ninova

Jesmine bana buz gibi bir bakış attı. "O evlilik sizi değil, onu korumak için. Kapılarınız dışarıdan kilitli. Pencereleriniz lanetli."

"Bana zarar vermez," dedim tekrar. Bunu ne kadar iyi bildiğimi ona nasıl açıklayacağımı bilmiyordum.

"Bu iş ondan ibaret değil," dedi. "İzninizle açık konuşayım, ekselansları. Siz bir esir değil, kraliçesiniz. Daha önce yıkılmaz denileni yıktım ben."

Gömleğini açıp yara izini ortaya serdi. "Bir zamanlar ben de bana hükmetmeye çalışan bir adama bağlanmıştım. O bağı kırarken neredeyse canımdan olacaktım ama şimdi özgürüm. Sizi de özgür kılabilirim."

Evet. Jesmine'i kesinlikle hafife almıştım.

Şimdi ona planladığımdan daha dürüst davranmamın sebebi belki de buydu.

"Kimseyi kazanamayacağımız bir savaşa sürüklemeyeceğim. Sırf savaşmak uğruna savaşmayacağım. Tenimde işaret olabilir ama bunun ne anlama geldiğini bilmiyorum. Dünya beni insan olarak tanıyor. Hiajlar da öyle."

Ben de *kendimi* insan olarak tanıyordum.

"Bu hane için savaşmak istiyorsanız biz hazırız," dedi. "Kolay olacağını söylemeyeceğim. Hâkimiyetinizi kabul etmek istemeyecek kişiler olacak, belki de çoğu böyle düşünecek." Dudağını büktü. "Ama Raihn Ashraj'ın halkı da onun liderliğini istemiyor. O sadece krallarının kölesiydi. Dönüşmüş bir vampir. Klanını asırlar boyunca terk etti. Sizce halkının bunları hatırlamıyor olması mümkün mü? Onun önünde diz çökerken tereddüt edeceklerdir çünkü tam tersinin yaşanması gerektiğini düşünecekler."

Raihn hakkında böyle düşündüklerini duyduğumda her şeye rağmen kalbim sızladı.

"Onu da tahttan indirmek için bekliyorlar," diye devam etti Jesmine. "Tabii Kan Hanesi erken davranıp onu sırtından bıçaklamazsa. İşte o zaman kendi halkı ona sırt çeviremeden boku yeriz."

Ninova

Uzaktan bir patlama sesi geldi, doğu surlarından duman yükseldi. Jesmine yüzünü hızla sese doğru çevirdi.

"Git," dedim. "Şimdilik iyiyim."

"Bana ihtiyacınız olduğunda beni bulabilirsiniz," dedi aceleyle. "Sizi koruması için ona güvenmeyin, ekselansları. Onun da kendi yüzleştiği tehditler, kendi zayıf noktaları var. Sizin de dişleriniz var, üstelik onunkilerden keskin. Ne zaman ısırmamız gerektiğini söyleyin yeter. Sizin için ve sadece sizin için savaşırız."

Bir patlama daha, uzakta beliren bir ışık daha görüldü.

Ben ona başka bir şey söylemeden Jesmine gecenin içinde kayboldu. Güçlü adamların kilitli pencerelerinden içeri girme konusunda yüzyılların deneyimine sahip birinin rahatlığıyla kale duvarlarını tırmandı.

Ninova

ELLİ ALTINCI BÖLÜM

Sonraki gün, gece çöktüğünde taht odasına götürüldüm. Kapım açılmadan önce dört kez tıkırtı geldi. Raihn karşımdaydı, Cairis de yanındaydı.

Koridorlarda yürürken, "Dört kilit mi?" dedim. Cairis epey arkamızdaydı. Artık sürekli etrafımızda mı dolanacaktı? "Gurur duydum."

"Seni küçümsemeyecek kadar iyi tanıyorum."

"Nereye gidiyoruz?"

Cevabı bariz bir soru sormuşum gibi bana tuhaf bir bakış attı. "Çalışmaya, elbette."

"Neden? Mahkûmun değil miyim?"

Tuhaf bir bakış daha geldi. Bunu pek çözemedim.

"Değilsin," dedi. "Kraliçemsin."

Bu sarayda büyümüştüm. Her köşesini biliyordum. Günün aydınlık saatlerinde, kimsenin beni rahatsız edemeyeceği zamanlarda her gizli geçitten geçmiştim ama şimdi her şey farklıydı. Koridorlar yeni yüzlerle doluydu. Duvarlardaki resimler sökülmüştü. Hayattayken olduğu gibi babamın yüzü paramparça edilip oyulmuştu.

Raihn beni taht odasına götürdü. İçerisi çok kalabalıktı, tamamı Rishan'dı. Hepsi bana saf tiksintiyle bakıyordu. Bir odaya

girdiğimde o odadaki herkesin beni öldürmek istediğini bilmenin nasıl bir şey olduğunu öğrenerek büyümüştüm. Avcılarla dolu bir dünyada av olmak, işte bu anlama geliyordu.

Ancak şimdi durum farklıydı.

Beni öldürmek istemelerinin sebebi zayıflığım değil, onlardan güçlü olmamdı.

Raihn iznimi isteyerek Ketura'yla konuşmaya gitti, o sırtını döndüğünde kadın bana temkinli bir bakış attı. Aynı anda hem tanıdık hem de yabancı gelen odada dolaştım. Balo salonunu yukarıdan izleyen çifte kapılara ulaşana kadar ilerledim.

Hiaj efsanelerine ve kraliyetine ait olan tüm tablolar yok edilmiş, mermer zeminde paramparça olmuştu.

Kalan tek resim, hep hayran kaldığım o küçük tabloydu. Gökten düşen, ona elini uzatmayan bir kurtarıcıya uzanan Rishan adam.

"Yine birlikte çalışma fırsatı bulmamız ne güzel."

Ensemdeki tüyler diken diken oldu. Tütün kokusu etrafımı sardı. Arkamı dönünce karşıdaki kapının çerçevesine yaslanmış olan Septimus'u gördüm.

Bugün hiç kedi fare oyunu oynayasım yoktu.

"Birlikte çalışmakmış," dedim. "Bir krallığı katletmek için ne kibar bir yol."

"Katletmek mi? Bu sert oldu."

"İstediğin bu, değil mi? Gördüğüm kadarıyla öyle."

Puronun dumanını üfledi. "Öyleyse pek bir şey görmemişsin, değil mi? Senin insan bölgesinde vampir avlamanın sebebi neyse, benim halkımı harekete geçiren de o içgüdü olabilir. Sonuçta tanrıçamızın küçük oyunlarında piyon olarak kullanılan, sadece senin halkın değildi."

Ne diyeceğimi bilemedim. Dik bakışları, çoğunlukla saklamayı başardığı öfkeyle doluydu. İlk imtihanı, eskiden onun halkı olan canavarlarla savaştığını fark eden Kandoğan yarışmacının yüzündeki dehşeti hatırladım. İnsanlar ve Kandoğanlar kullanılıp bir kenara atılmıştı.

Ninova

"Angelika'yı piyon olarak kullanmaktan çekinmedin."

"Angelika iyi bir dosttu. Krallığı için yaptığı fedakârlığın ömrü, ondan çok daha uzun olacak."

Doğruca, "Bunun işe yarayacağını nereden bildin?" diye sordum.

"Ne kastettiğini anlamadım."

"Raihn beni kurtarmak için anlaşmanı kabul etti." *Şantajına boyun eğdi.* "Ama şartlarını yerine getirmesi için Kejari'yi kazanması gerekiyordu. Neden beni kurtardıktan sonra öldüreceğini düşündün ki?"

Septimus sırıttı. Dumanı üfledi. "Düşünmedim. Romantiğin teki olduğu ortada."

Yüzümü ifadesiz tutsam da cevabını anlamamıştım.

Hafifçe gülerek doğruldu. "Kaybedeceğim iddialara girmem demiştim. Sana yatırdığım her bahsi kazandım, tatlım."

Bana puro tabakasını uzattı. Başımı iki yana salladım.

Tabakayı tekrar cebine atarken, "Umarım bir gün beni dostun olarak görmeye gönlün razı olur," diye devam etti. "Düşündüğünden daha çok ortak noktamız var. Zamana karşı yarışmanın nasıl bir şey olduğunu bilen sadece biziz. Bu dünyada epey önemli, değil mi?"

Tek kelime daha etmeden uzaklaştı. Tam o anda, Raihn yanıma geri döndü. Septimus'un uzaklaşmasını temkinle izliyordu.

"Ne oldu?"

"Hiç."

İkna olmuş gibi değildi. Kolumu tuttuğunda gerilerek kolumu ondan kurtardım ama yürümeye başlayınca peşine düştüm.

"Şimdi ne olacak?" dedim.

Beni balo salonuna götürdü. Sağımızda yerden tavana dek uzanan pencereler, yıldızlarla bezeli göğün altında parlayan kubbeleri ve kuleleriyle Sivrinaj tablosunu ortaya seriyordu. Gece hâlâ duman yüzünden puslu ve ateş yüzünden beyazdı. Ters yüz edilmiş gün ışığı gibi parlayan beyazlık, balo salonunun mermer zeminine dökülüyordu.

"Güzel soru," dedi Raihn. "Galiba bir krallık kurmamız gerekiyor."

Yüzeye bakınca sesinde ciddiyetten uzak, şakacı bir ton vardı. Fakat altındaki apaçık korkuyu pek saklayamıyordu.

Ben de korkuyordum.

Bu duvarların ardındaki ve duvarların içindeki düşmanlardan korkuyordum. Raihn'in etrafını saran ve kendi etrafımı saran düşmanlardan ve ikimize de ihanet etmeye hazır olan müttefiklerden de korkuyordum.

Beni büyüten krallığı kül eden ateşten korkuyordum. O yangına yakalanacak olan sayısız masum insan için korkuyordum.

Geleceğin tehlikesinden, geçmişin sırlarından korkuyordum.

Raihn elimi tuttu.

Bu sefer ona izin verdim.

Aynı anda birbirimize baktık, hissettiğimiz dehşet bizi birleştirmişti. Aynı olduğumuz yönler bizi birleştiriyordu. Bunu kabul etmeye hazır olmasak da bir anlığına her şey açıkça ortadaydı.

Dostum ve düşmanım. Sevgilim ve esaretim.

Kral ve köle. İnsan ve vampir.

Hem kırmızı hem de siyah kanayan bir kalbe sahip olmanın nasıl bir şey olduğunu gerçekten anlayan belki de tek diğer kişiydi.

Ondan nefret ediyordum ve onu seviyordum.

Yaşamın izlerini taşıyan yüzü, küle dönüşen dünyamızın titreşen ışığıyla aydınlanırken ne kadar güzel göründüğünü inkâr edemezdim.

"Peki ya sen?" diye mırıldandı. Başparmağı yanağımı okşayarak çenemde dolaştı. "Beni öldürecek misin, Oraya?"

Bir ömür önce, kenar mahalledeki bir sokak arasında şafak sökerken de bunu söylemişti. Tıpkı o geceki gibi dokunuşundan uzaklaşmadım.

Bunun yerine avucumu göğsüne bastırdım. Raihn'in arkasında krallığım alev alev yanıyordu.

Belki, diye düşündüm.

"Bu gece değil," dedim.

Ninova

YAZARIN NOTU

Yılan ve Gecenin Kanatları'nı okuduğunuz için çok teşekkür ederim! Umarım ben yazmayı nasıl sevdiysem siz de okumayı öyle sevmişsinizdir. Bu dünyada geçecek *beş* kitabımız daha var. Obitraes'in karanlık ve kanlı köşelerini sizinle keşfetmek için çok heyecanlıyım! Oraya, şu ana kadar yazdıklarım arasında en sevdiğim karakterlerden biri. Hem en çetin ceviz hem de en hassas olanı. Umarım siz de benim gibi ona âşık olmuşsunuzdur ve Raihn'le öykülerinin devamından keyif alırsınız.

Bu kitabı beğendiyseniz Amazon ya da GoodReads'te yorum yaparsanız çok mutlu olurum. Yorumların yazarlar için ne kadar önemli olduğunu ne kadar anlatsam az!

Yeni kitaplar ve resimler gibi eğlenceli şeyleri ilk öğrenenlerden olmak isterseniz, carissabroadbentbooks.com adresinden bültenime üye olabilirsiniz. Facebook grubumda (Carissa Broadbent's Lost Hearts) takılabilir ya da Discord sunucuma katılabilirsiniz. (davetiyeye linktr.ee/carissanasyra adresinden ulaşabilirsiniz)

Sizinle görüşmeyi çok isterim!

Ninova

TERİMCE

Acaeja: Büyü, gizem ve kayıp şeyler tanrıçası. Ak Panteon üyesi.

Ak Panteon: On iki tanrıdan oluşur. Öldüğü varsayılan Alarus'u da kapsar. Tüm insanlar Ak Panteon'a tapar, bazı bölgelerse Panteon'daki çeşitli tanrılara daha sıcak bakar. Nyaxia, Ak Panteon'un bir üyesi değildir ve onlara düşmandır. Ak Panteon, küçük tanrıça Nyaxia ile yasadışı evliliğinden dolayı Ölüm Tanrısı Alarus'u hapsedip sonrasında idam etmiştir.

Alarus: Ölüm tanrısı ve Nyaxia'nın eşi. Nyaxia'yla yasak ilişkisi yüzünden Ak Panteon tarafından sürgün edilmiştir. Öldüğü varsayılır.

Asteris: Gecedoğan vampirlerinin kullandığı, gücü yıldızlardan gelen bir çeşit büyülü enerji. Nadir görülür ve kullanması zordur. Kayda değer beceri ve enerji gerektirir.

Atroxus: Güneş tanrısı ve Ak Panteon'un lideri.

Ay Sarayı: Gece Hanesi'nin başkenti Sivrinaj'da bulunan bir saraydır. Nyaxia'nın şerefine yüz yılda bir düzenlenen Kejari turnuvasının yarışmacılarına ev sahipliği yapar. Büyülü olduğu ve Nyaxia'nın takdirini yansıttığı söylenir.

Celeba: Obitraes'in doğusundaki insan topraklarında bulunan bir kıta.

Ninova

Coriatis Bağı: Yalnızca bir tanrının var edebileceği ender ve güçlü bir bağ. İki kişi, hayatlarını ve ruhlarını bağlayarak güçlerini her açıdan paylaşır. *Coriatis* bağını bahşettiği bilinen tek tanrıça Nyaxia olsa da her tanrının yapabileceği bilinmektedir. Bu bağ ile bağlananlar, birbirlerinin *coriatae*'si olarak bilinirler. *Coriatae* olanlar, birbirlerinin gücünü her açıdan paylaşır ve bu durum genelde ikisini de daha kuvvetli kılar. *Coriatae* birbirine ihanet edemez, birbiri olmadan yaşayamaz.

Dhaivinth: Geçici olarak felç eden bir zehir.

Dhera: İnsan topraklarındaki bir ülke. Vale şu anda orada yaşıyor.

Doğmuş: Biyolojik üreme yoluyla doğan vampirleri tanımlamak için kullanılır. Vampirlerin yaratılmasının en yaygın yöntemidir.

Dönüşüm: Bir insanı vampire dönüştürme sürecidir. Bir vampirin insandan kan içmesi, karşılığında insana kendi kanını sunması gerekir. Bu süreci yaşayan vampirlere dönüşmüş denir.

Extryn: Ak Panteon tanrılarının hapishanesi.

Gece Hanesi: Obitraes'teki üç vampir krallığından biri. Savaş becerileri, vahşi doğaları ve gece göğünden enerji çeken büyücüleriyle tanınırlar. Hiaj ve Rishan olmak üzere iki Gecedoğan vampir klanı vardır. Bu klanlar binlerce yıldır hükmetmek için savaş vermektedirler. Gece Hanesi'nden olanlara Gecedoğan denir.

Gece Ateşi: Asteris gibi gücünü yıldızlardan alan ve Gece Hanesi vampirlerinin kullanabildiği bir büyü. Asteris karanlık ve soğukken, Gece Ateşi parlak ve sıcaktır. Gece Ateşi çoğunlukla Gece Hanesi'nde kullanılsa da ustalık kazanılması çok zordur.

Gecedoğan: Gece Hanesi vampirleri.

Gölge Hanesi: Obitraes'teki üç vampir krallığından biri. Bilgiye olan sadakatlerinin yanı sıra zihin, gölge ve ölüm büyücüleriyle tanınırlar. Gölge Hanesi'ndekilere Gölgedoğan denir.

Hiaj: Gecedoğan vampirlerin iki klanından biri. Yarasalarınkini andıran tüysüz kanatları vardır.

Ninova

Ix: Seks, doğurganlık, doğum ve üreme tanrıçası. Ak Panteon üyesi.

Kajmar: Sanat, baştan çıkarma, güzellik ve aldatma tanrısı. Ak Panteon üyesi.

Kan Hanesi: Obitraes'teki üç vampir krallığından biri. İki bin yıl önce Nyaxia vampirleri yarattığında en sevdiği hane, Kan Hanesi'ydi. Tanrıça, onlara bahşedeceği armağanı uzun uzadıya düşünmüştür. Bu esnada Kandoğanlar, batı ve kuzeydeki kardeşlerinin güçleriyle gösteriş yapmasını izlemiştir. Nihayetinde Nyaxia'nın onları terk ettiğini düşündüklerinden tanrıçaya sırt çevirmişlerdir. Nyaxia ceza olarak onları lanetlemiştir. Kan Hanesi şimdi diğer iki hane tarafından hor görülmektedir. Kan Hanesi'nden gelenlere Kandoğan denir.

Kandoğan: Kan Hanesi vampirleri.

Kejari: Nyaxia'nın şerefine yüz yılda bir düzenlenen efsanevi bir turnuva. Kejari'nin galibi, bizzat Nyaxia'dan armağan alır. Kejari, Obitraes'teki herkese açık olsa da turnuvaya, savaş sanatındaki üstünlüğü elinde tutan Gece Hanesi ev sahipliği yapar.

Lituro Nehri: Sivrinaj'ın merkezinden geçen bir nehir.

Neculai Vasarus: Gece Hanesi'nin eski Rishan Kralı. Bu kitaptaki olayların iki yüz sene öncesinde Vincent onun tahtını ele geçirerek kralı öldürmüştür.

Nyaxia: Sürgün tanrıça, vampirlerin annesi, ölüm tanrısının dulu. Nyaxia gece, gölge ve kana hükmeder. Kocasının ölümünün ardından ölüm de onun hâkimiyetine girmiştir. Önceden küçük bir tanrıça olan Nyaxia, Alarus'a âşık olmuş ve ilişkileri yasak olmasına rağmen onunla evlenmiştir. Alarus onunla evlenmesinin cezası olarak Ak Panteon tarafından katledilince Nyaxia öfkeye kapılarak Ak Panteon'dan kopmuştur. Onu destekleyenlere vampirlik biçimindeki ölümsüzlük armağanını bahşederek Obitraes'i ve vampir krallıklarını kurmuştur. *(Anne, Tanrıça, Yırtıcı Karanlığın Annesi; Gece, Gölge ve Kanın Annesi olarak da bilinir)*

Ninova

Obitraes: Nyaxia'nın ülkesi. Gece Hanesi, Gölge Hanesi ve Kan Hanesi olmak üzere üç krallığı kapsar.

Pachnai: Obitraes'in doğusundaki bir insan ülkesi.

Rishan: İki Gecedoğan vampir klanından biri. Tüylü kanatları vardır. İki yüz sene önce Hiajlar tarafından güçleri gasp edilmiştir.

Salinae: Gece Hanesi'ndeki büyük şehirlerden biri. Rishan bölgesinde yer alır. Rishan hâkimiyeti sırasında Salinae refah seviyesi yüksek bir kentti ve ikinci başkent görevi görüyordu. Oraya, Vincent onu bulmadan önce ömrünün ilk birkaç senesini Salinae'de geçirmiştir.

Sivrinaj: Gece Hanesi başkenti. Gecedoğan kalesi ve Ay Sarayı burada bulunur. Yüz yılda bir Kejari'ye ev sahipliği yapar.

Vâris İşareti: Önceki vâris öldüğünde Hiaj ve Rishan klanlarının vârisinde beliren, kalıcı iz. Konumlarını ve güçlerini simgeler.

Zarux: Deniz, yağmur, hava, fırtına ve su tanrısı. Ak Panteon üyesi.

Ninova

TEŞEKKÜRLER

Bu kısmı her yazdığımda nasıl gerçek dışı geldiğine hep şaşırıyorum. Bu karanlık ve kanlı dünyayı gerçek kılma hayalimde bana yardımcı olan ve teşekkür etmem gereken çok kişi var. En önemliler şöyle:

Listemin ilki, her zamanki gibi Nathan. En iyi dostum, en büyük aşkım, en güçlü destekçim, beyin fırtınası yoldaşım, sanat yönetmenim, ansiklopedim ve çok daha fazlası olduğun için teşekkür ederim. Sensiz bunların hiçbirini yapamazdım. Seni seviyorum!

Muhteşem ilk okurlar olan ve çok faydalı dönüşlerde bulunan Ariella, Deanna, Elizabet ve Rachel. Harikasınız!

Storywrappers Design'dan KD Ritchie. Böyle güzel bir kitap kapağı için teşekkür ederim, seninle çalışmaya bayılıyorum!

Tam bir öykü gurusu olan Noah. Bu taslağa sayısız kez göz attığın ve paha biçilmez editörlüğün için çok teşekkür ederim.

Muhteşem son okuması ve virgüllerimi sürekli düzeltme becerisiyle Anthony. Bir gün bu işi çözeceğim, yemin ederim.

Şahin gözlü son okuma ustası Rachel. Yazım hatalarımı düzeltip devamlılık sorunlarımı çözdüğün için çok teşekkürler!

Clare, tüm gün sızlanmamı dinlediğin ve kötü şöhretli "Caris-

Ninova

sa Broadbent Fikir Kusma" sürecine katlandığın için çok teşekkür ederim. Tam bir yıldızsın, sana bayılıyorum.

Swords & Corsets ekibim Jenn, Krystle ve Angela. Efsanesiniz. Hepinizi çok seviyorum. Daha iyi, daha yetenekli ve daha muhteşem yazar arkadaşlar bulamazdım.

Son olarak da bu maceraya benimle atıldığınız için *size* teşekkür ederim!

Kayıp Kalplerin Savaşı üçlemesinden beri kitaplarımı okuyorsanız, bu yeni dünyaya da peşimden geldiğiniz için teşekkürler. İlk kez tanışıyorsak da bu kitaba bir şans verdiğiniz için çok teşekkür ederim.

Desteğiniz, okurluğunuz, hayran çizimleriniz, yorumlarınız, mesajlarınız, e-postalarınız... Hepsinin kariyerimde çok büyük etkisi var ve size ne kadar teşekkür etsem az. Siz olmasanız bunların hiçbiri yaşanmazdı. Bir saniye bile bunu aklımdan çıkarmıyorum.

Sonraki macerada görüşmek üzere!

Ninova

YAZAR HAKKINDA

Carissa Broadbent yaklaşık dokuz yaşından beri acımasız ve karanlık öyküleriyle hem öğretmenlerini hem de ebeveynlerini endişelendirmektedir. O zamandan beri hikâyeleri (azıcık) daha mutlu ve (umarız ki) çok daha okunaklı hale gelmiştir. Bugünlerde belalı kadın karakterler ve epey romantizmle dolu fantastik romanlar yazmaktadır. Eşi, çok uslu bir tavşanı, epey yaramaz bir tavşanı ve her daim şüpheci kedisiyle Rhode Island'da yaşamaktadır.

Ninova